

சங்ககால அரசர் வரிசை

II

வள்ளல்கள், அகுதை, திரையன்

முதலியோர்

கழக வெளியீடு

கழக வெளியீடு: எடுக

சங்ககால அரசர் வரிசை

தொகுதி - உ

ஆசிரியர் :
புலவர், கா. கோவிந்தன், எம். ஏ.

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,
திருநெல்வேலி. :: சென்னை - 1.

First Edition : Jan., 1955.

SANGA KALA ARASAR VARISAI

Vol. II.

Published by

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD., 1/140, BROADWAY, MADRAS - 1

Head Office :

24, EAST CAR STREET, THIRUNELVELI

Appar Achakam, 2/140, Broadway, Madras - 1.—C. 500.

பதிப்புரை

பண்டைக் காலத்தே நம் தமிழகத்தை அரசியல்முறை பிறழாது ஆண்ட முடியுடை வேந்தர்கள் மூவரும், வள்ளல்களும், குறுநில மன்னர்களும் பற்பலராவர்.

பழந்தமிழக மாண்பை நம் தமிழ்மக்கள் அகக்கண் முன் நிறுவியுணர்த்த எண்ணி, எம்மால் **சங்கத் தமிழ்ப் புலவர் வரிசை**யாக க முதல் **கசூ** வரை தனித்தனி நூலாகவும், அவைகளைத் தொகுத்த தொகை நூலாகவும் ஆக்கி வெளியிட்டுள்ளோம்.

அம்முறையைப் பின்பற்றிச் சங்ககால அரசர்களின் வரலாற்றை உணர்த்த எண்ணிச் **சங்ககால அரசர் வரிசை**யென **க** முதல் **சூ** வரை தனித்தனி நூலாக ஆக்கி வெளிவந்துள்ளன.

அவற்றுள் **சேர, சோழ, பாண்டியர்** தம் வரலாறு கூறும் பகுதிகள் மூன்றையும் ஒரு தொகுதியாகவும், **வள்ளல்கள், அதுதை முதலிய நாற்பத்துநால்வர், திரையன் முதலிய இருபத்தோன்பது பேர்** அடங்கிய மூன்று தனித்தனி நூல்களையும் ஒரு தொகுதியாகவும் தொகுத்து, **சங்ககால அரசர் வரிசை தொகுதி க, சங்ககால அரசர் வரிசை தொகுதி உ** என்னும் பெயர் அமைத்து அழகிய கட்டடஞ் செய்து வெளியிட்டுள்ளோம். அவற்றுள் இது இரண்டாம் தொகுதியாகும்.

சங்கத் தமிழ்ப்புலவர் வரிசை நூல்களை வாங்கிக் கற்று அருஞ்சுவை யுணர்ந்த நந்தமிழ் மக்கள், இவ்விரு தொகுதிகளையும் வாங்கிக் கற்று நற்பேறு பெறுவார்களென நம்புகின்றோம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

உள்ளுறை

கழக வெளியீடு: ௭௫௧

சங்ககால அரசர் வரிசை - ௬

வள்ளல்கள்

ஆசிரியர்:

புலவர், கா. கோவிந்தன், எம். ஏ.

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,
திருநெல்வேலி. :: சென்னை-1.

First Edition : Dec., 1954.

Published by

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD., I/I40, BROADWAY, MADRAS-I.

Head Office :

24, EAST CAR STREET, THIRUNELVELI.

Appar Achakam, 2/140, Broadway, Madras-1—C. 1100.

பதிப்புரை

'உரைப்பவர் உரைப்பவை எல்லாம் இரப்பார்க்கொன் றீவார்மேல் நிற்கும் புகழ்' என்பது வள்ளுவர் காட்டும் உண்மை. இவ்வாறு இல்லையென் றிரப்பார்க்கும், இரவாது வாட்டங்கண்டு ஏழைகட்கும் ஈந்து புகழ்பெற்றோர் நம் தமிழக வள்ளல்கள் ஆவர்.

பூத்தலை அறாப் புனைகொடி முல்லையின் வாட்டங்கண்டு பொறாத ஈரநெஞ்சுடையான் வள்ளல் பாரியாவன்; இவனை யொத்த நன்னெஞ்சப் பாங்குகொண்ட ஓரி, காரி, பேகன் போன்றவர் ஏனைய வள்ளல்களாவர்.

இவ்வள்ளல்கள் எழுவர் எனப் பண்டையோர் வகுத் தமைத்தனர். அவர்கட்குப்பின் வாழ்ந்த குமணன், ஓய் மானாட்டு நல்லியக்கோடன் ஆகிய இருவரையும் ஏனைய எழுவரோடு சேர்த்து வள்ளல் ஒன்பதின்மராக ஆக்கித் திரு. புலவர், கா. கோவிந்தன் அவர்கள் இந்நூலை உதவி யுள்ளார்கள்.

இதனைச் சங்ககால அரசர் வரிசையில் நான்காவதாக நன்முறையில் செப்பஞ்செய்து வெளியிட்டுள்ளோம்.

வளமைசெறிந்த இந்நூல், நம் தமிழ் மாந்தர்கள் கையகத்தும் நாவகத்தும் சென்றேறிப் பரவி நாட்டுக்கு நலம்பல பயக்குமென நம்புகிறோம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

உள்ளுறை

வள்ளல்கள்

தோற்றுவாய்

"பொப்பண்ண காங்கெயர் கோன்அளித்த
சோற்றுச் செருக்கல்லவோ தமிழ்மூன்று உரைசொல்வித்ததே."
(சிலப், அடி, வரலாறு)

என்று கூறுகிறுர் புலவர் ஒருவர்: ஒல்காப் புகழ்கொண்ட தொல்காப்பியம் உடையது எங்கள் தமிழ்; எட்டுத்தொகை உடைமையால் ஈடிலாப் புகழ்கொண்டது எங்கள் தமிழ்; பத்துப்பாட்டால் பாரோர் புகழ்கொண்டது எங்கள் பைந் தமிழ்; வள்ளுவன் வழங்கிய வான்குறள் உடையது எங்கள் தமிழ்; நெஞ்சை அள்ளும் சிலப்பதிகாரம் என்றோர் மணி யாரங்கொண்டது எங்கள் தமிழ்; முச்சங்கம் கண்டது எங் கள் தமிழ்; இயல் உடையது; இசையுடையது; இனிய கூத் துடையது எங்கள் தமிழ் என்றெல்லாம் இன்று பெருமை பாராட்டுகிறோம் நாம்.

அப் பெருமையை இன்று நாம் அடைய, அன்று அவற்றை ஆக்கி அளித்தார்கள் புலவர் பெருமக்கள் பல் லோர்; அப் புலவர்கள் ஆன்றவிந்தடங்கிய அறிவுடைய ராய், அருந்தமிழ்ப் பாக்களை ஆக்கி அளித்த அப்பணியினை, அன்று மேற்கொண்டமையினாலேயே, இன்று நாம் பெருமை கொள்கிறோம்; அவர்கள் அருந்தமிழ்ப் பாக்களை ஆக்கி அளிக்கும் அப்பணியைக் கைவிட்டு, எல்லோரையும் போன்று, தம் வயிற்று வாழ்விற்காவனவே தேடி அலையும் அப்பணியை மேற்கொண்டிருப்பரேல் அன்று அருந் தமிழ்ப் பாக்கள் தோன்றியிரா, இன்று நாமும் பெருமை கொண்டிருத்தல் இயலாது; அப் புலவர் பெருமக்கள் தம் வாழ்விற்காம் வகைதேடி உழலாது அமிழ்தினும் இனிய

அருந்தமிழ்ப் பாக்களைப் பாடிக் கிடக்கும் பணியினராக அன்று வழிசெய்து தந்தவர், அன்று நாடாண்ட அரசர்களும், அவ்வரசர்களே போலும் சீருடைச் செல்வர் சிலருமே யாவர். அவர்கள், அப்புலவர்கள் வேண்டும்போதெல்லாம், வேண்டிய பொருளை விரும்பி அளித்து வந்தனர்; அரசரும், பிறரும் பொருள் அளித்துப் பேணிப் புரந்தமையால், புலவர்கள் பொருள் தேடியலையும் பணியற்றவராயினர்; வாழ்வு பற்றிய கவலை அவர்க்கு இலதாயிற்று; அதனால் அவர்கள் உள்ளத்தே அமைதி நிலவிற்று; அவ்வமைதி நிறைந்த உள்ளத்தோடு உலகத்தை ஊன்றி ஊன்றி நோக்கினார்கள்; உலகம் அவர் உள்ளத்தே உருப்பெற்றது; ஆண்டு உருப்பெற்ற உலகம், அவர் உரையில் இடம் பெற்றது; உயிரோவியமாக வெளிப் போந்தது; உலகியல் உணர்த்தும் பாக்கள் பலப்பல உண்டாயின.

ஆகவே, அரிய பாக்களைப் பாடி அன்று மொழி வளர்த்தவர், அவ் அருந்தமிழ்ப் புலவர்களே எனினும், உண்மையில் தமிழ் வளர்த்தோர், அப் புலவர்களுக்குப் பொருள் அளித்துப் பேணிய புரவலர்களே ஆவர். ஆகவே, இன்று அம்மொழிகொண்டு பெருமைகொள்ளும் நாம் அனைவரும், அன்று வரையாது வழங்கித், தமிழ் வளரத் துணைபுரிந்த அவ்வள்ளியோர்க்கு நன்றி செலுத்தக் கடமைப் பட்டவராவோம.

பண்டு பைந்தமிழ் நாடாண்ட பேரரசர் சிற்றரசர் ஆய அனைவரும் அவ்வாறு வழங்கி வாழ்வுபெற்றவரே எனினும், வள்ளல்கள் என, அக்காலப் புலவர்களாலேயே வாழ்த்தப் பெற்றவர், அதியமான் நெடுமானஞ்சி, ஆய் அண்டிரன், வல்வில் ஓரி, மலையமான் திருமுடிக்காரி, கண்டீரக் கோப்பெருநள்ளி, பறம்பிற்கோமான் பாரி, வையாவிக் கோப்பெரும் பேகன் எனும் எழுவருமே யாவர்:

“வானம் வாய்த்த வளமலைக் கவாஅன்
கான மஞ்ஞைக்குக் கலிங்கம் நல்கிய
அருந்திறல் அணங்கின் ஆவியர் பெருமகன்
பெருங்கல் நாடன் பேகனும், சுரும்புண

நறுவீ உறைக்கும் நாக நெடுவழிச்
சிறுவீ முல்லைக்குப் பெருந்தேர் நல்கிய
பிறங்கு வெள்ளருவி வீழும் சாரல்
பறம்பிற் கோமான் **பாரியும்**, கறங்குமணி
வாலுளைப் புரவியொடு வையகம் மருள
ஈர நன்மொழி இரவலர்க் கீந்த
அழல்திகழ்ந் திமைக்கும் அஞ்சுவரு நெடுவேல்
கழல்தொடித் தடக்கைக் **காரியும்**, நிழல்திகழ்
நீல நாகம் நல்கிய கலிங்கம்
ஆலமர் செல்வற்கு அமர்ந்தனன் கொடுத்த
சாவந் தாங்கிய சாந்துபுலர் திணிதோள்
ஆர்வ நன்மொழி **ஆயும்**, மால்வரைக்
கமழ்பூஞ் சாரல் கவினிய நெல்லி
அமிழ்துவிளை தீங்கனி ஔவைக்கு ஈந்த
உரவுச்சினம் கனலும் ஒளிதிகழ் நெடுவேல்
அரவக் கடல்தானை **அதிகனும்**, கரவாது
நட்டோர் உவப்ப நடைப்பரி காரம்
முட்டாது கொடுத்த முனைவிளங்கு தடக்கைத்
துளிமழை பொழியும் வளிதுஞ்சு நெடுங்கோட்டு
நளிமலை நாடன் **நள்ளியும்**, நளிசினை
நறும்போது கஞலிய நாகுமுதிர் நாகத்துக்
குறும்பொறை நன்னாடு கோடியர்க் கீந்த
காரிக் குதிரை காரியொடு மலைந்த
ஓரிக் குதிரை **ஓரியும்** எனவாங்கு,
எழுசமம் கடந்த எழுவுறழ் திணிதோள்
எழுவர் பூண்ட ஈகைச் செந்நுகம்
விரிகடல் வேலி வியலகம் விளங்க.”

(சிறுபாண்: அ௪-௧௧௪)

என, இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனாரும்,

“முரசுகடிப்பு இருப்பவும், வால்வளை துவைப்பவும்
அரசுடன் பொருத அண்ணல் நெடுவரைக்
கறங்கு வெள்ளருவி கல்லலைத்து ஒழுகும்
பறம்பிற் கோமான் **பாரியும்**, பிறங்கு மிசைக்
கொல்லி யாண்ட வல்வில் **ஓரியும்**,
காரி யூர்ந்து பேரமர்க் கடந்த
மாரி யீகை மறப்போர் **மலையனும்**,
ஊராது ஏந்திய குதிரைக் கூர்வேல்
கூவிளங் கண்ணிக் கொடும்பூண் **எழினியும்**
ஈர்ந்தண் சிலம்பின் இருள்தூங்கு நளிமுழை

அருந்திறல் கடவுள் காக்கும், உயர்சிமைப்
பெருங்கல் நாடன் பேகனும் திருந்துமொழி
மோசி பாடிய ஆயும், ஆர்வமுற்று
உள்ளி வருநர் உலைவு நனிதீரத்
தள்ளாது ஈயும் தகைசால் வண்மைக்
கொள்ளார் ஓட்டிய நள்ளியும், எனவாங்கு
எழுவர் மாய்ந்த பின்றை.'' (புறம்: கருஅ)

எனப் பெருஞ்சித்திரனரும், அவ்வெழுவரையும் எடுத்தோதிப் பாராட்டியிருத்தலின், சங்ககால வள்ளல்கள் என வாழ்த்தப் பெறுவோர் அவ்வெழுவரே ஆவர். ஆகவே, அவ்வள்ளல்கள் எழுவர் வரலாற்றினை, அவரைப் பாடிய புலவர்களின் பாக்கள் துணைகொண்டு இயன்ற அளவு எடுத்துரைக்கிறது இந்நூல்; இவ்வெழுவர் வரலாற்றோடு, ஓய்மானாட்டு நல்லியக்கோடன், குமணன் ஆக இருவர் வரலாறும் உடன் உரைக்கப்படுகிறது; இவ்விருவரும், வள்ளல்கள் வரிசையில் வைத்து வாழ்த்தப் பெறவில்லையெனினும், அவ்வெழுவர் அளித்த கொடைப் பொருள் அனைத்தையும் ஒருவனே அளித்தவன் எனவும், அவ்வெழுவரும் மறைந்த பின்னர், அவரேபோல் கொடைத் தொழிலாற்றிய கோன் எனவும் முறையே பாராட்டப் பெறுதலின், அவ்விருவர் வரலாறும் ஈண்டே உரைக்கப்படுகிறது.

“எழுவர் பூண்ட ஈகைச் செந்நுகம்
விரிகடல் வேலி வியலகம் விளங்க
ஒருதான் தாங்கிய உரனுடை நோன்தாள்.''
(சிறுபாண்: கக௩-கரு)

“எழுவர் மாய்ந்த பின்றை, அழிவரப்
பாடி வருநரும், பிறரும் கூடி
இரந்தோர் அற்றம் தீர்க்கு என, விரைந்திவண்
உள்ளி வந்தனென்.'' (புறம்: கருஅ)

என, அவ்விருவரையும் பாராட்டிக் கூறுதலறிக.

க. அஞ்சி

சேலம் மாவட்டத்துத் தர்மபுரி, பண்டு தகடூர் எனும் பெயர்கொண்டு விளங்கிற்று; தகடூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு, சேலம் மாவட்டத்தின் வட பகுதியை ஆண்டு வந்தனர் அதியர் என்ற குறுநில அரசர்கள். அவ்வதியர், சேர மரபினரோடு உறவுடையவர்; அதனால், "போந்தை, வேம்பே, ஆர்எனவரூஉம் மாபெருந்தானை மலைந்தபூவும்" எனக் கூறியவாறு, அச்சேரர்க்கு உரித்தெனப்பட்ட பனந் தோட்டையே இவர்களும் மாலையாகப் பெற்றிருந்தனர்; கொல்லிக் கூற்றமும், குதிரை மலையும் இவர்க்கு உரியவாய் இருந்தன. கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டு எனப்படும் சங்ககாலத்தே வாழ்ந்த இவர்கள், கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிலும், விசயாலயன் வழிவந்த பிற்காலச் சோழர் களுக்குத் துணைவர்களாக விளங்கினர் என அறியப்படுத லால், இவர்களும் மூவேந்தர்களைப் போன்றே நெடிதாண்ட பெருமரபினர் என்பது புலனாம்; பெறற்கரும் பெருமை வாய்ந்த கரும்பைப் பிற நாட்டினின்றும் முதற்கண் இவண் கொணர்ந்த பெருமை, இவ்வதியர்க்கே உரித்து எனப் புலவர்கள் பாராட்டுவர்:

"அமரர்ப் பேணியும் ஆவுதி அருத்தியும்
அரும்பெறல் மரபின் கரும்புஇவண் தந்தும்
நீரக இருக்கை ஆழி சூட்டிய
தொன்னிலை மரபின் நின் முன்னோர்." (புறம்: கக)

தகடூர், போரிடை வெற்றியல்லது தோல்வி காணாப் பேராண்மையொன்றையே பெறற்கரும் பேறாகக் கருதும் வீரர் பலர் வில்லேந்திக் காத்து நிற்கும் காவற் காட்டான் சூழப்பெற்றது; அந்நகருள் அரசர் புகழ் பாடிவரும் இரவலர் நுழைதல் இயலுமேயல்லால், பகைகொண்டு வரு வார் எவரும் கனவிலும் நுழைய நினையார்; அத்துணைக் காவல் அமைந்தது அந்நகர்; காட்டிற் சென்று மேயும் ஆனிரைகள், ஆங்கே தமக்கு ஊறுசெய்யும் பகை விலங்கு

கள் இல்லாமையால், மேய்ந்து மாலை வந்ததும், வீடுநோக்கி வருவதொழிந்து தம் கன்றுகளோடு அக் காட்டிலேயே தங்கும்; நடந்து நடந்து, வெந்த காலுடைய வழிப் போவார், வழி, ஆறலை கள்வர் அற்றது ஆதலின், அவர் அலைப்பரே என அஞ்சி அரண் அமைந்த இடம் தேடி ஒடி ஒளியாமல், தாம் விரும்பும் இடங்களிலே இருந்து இளைப் பாறுவர்; நாடு கள்வர் அற்றது ஆதலின் நெல் முதலாம் பொருட் குவியல்கள், காப்பார் எவரையும் பெறாமல், களங்களில் தனித்தே கிடக்கும்; அத்துணைக் காவல்நலம் சிறந்தது அந்நாடு.

“பல்பயன் நிலைஇய கடறுடை வைப்பின்
வெல்போர் ஆடவர் மறம்புரிந்து காக்கும்
வில்பயில் இறும்பின் தகடூர்.” (பதிற்று : எஅ)

“ஆர்வலர் குறுகி னல்லது, காவலர்
கனவினும் குறுகாகக் கடியுடை வியனகர்.”
(புறம் : ருகO)

“கன்றமர் ஆயம் கானத்து அல்கவும்
வெங்கால் வம்பலர் வேண்டுபுலத்து உறையவும்,
களமலி குப்பை காப்பில வைகவும்
விலங்குபகை கடிந்த கலங்காச் செங்கோல்.”
(புறம் : உருO)

இத்துணை வாழ்வும், வனப்பும் மிக்க நாட்டிலே, அத் துணைப் பீடும் பெருமையும் மிக்க மரபிலே, அஞ்சி என்பா னொருவன் இருந்தான்; அவன், அதியர் மரபிலே வந்த பல்லோருள்ளும் சிறந்தோனாதலின், கிழார் என்ற வேளாளர் குடியிலே பிறந்து சிறந்தமையால், பெரிய புராண ஆசிரியர், இயற்பெயரான் அன்றி, சேக்கிழார் எனக் குலப்பெயரான் அழைக்கப்படுதலேபோல், இவனும் இயற்பெயரான் அன்றி, குலப்பெயரால் அதியமான் எனவும், அதியர் மரபிலே வந்த அரசருள் சிறந்தோன் என்ற பொருளில் அதியமான் நெடுமான் எனவும், அச் சிறப்புப் பெயர்களோடு இயற்பெயர் இணைய அதியமான்

நெடுமானஞ்சி எனவும், குலப்பெயர் தொடராது, சிறப்படை ஒன்றே தொடர நெடுமானஞ்சி எனவும் இயற்பெயர் ஒன்றே தோன்ற அஞ்சி எனவும் அழைக்கப்பெறுவன். ஒரோவழி, அவன் எழினி எனவும் அழைக்கப்பெறுதலும் உண்டு; ஆய்க்குக் கவிரமும், ஓரிக்குக் கொல்லியும், காரிக்கு முள்ளூரும் பாரிக்குப் பறம்பும், பேகனுக்குப் பொதினியும் உரிமையுடையவாதலைப் போன்றே, அஞ்சிக்குக் குதிரை எனும் பெயருடையதொரு பெருமலை உரிமையுடைத்தாம்:

> "நெடுநெறிக் குதிரைக் கூர்வேல் அஞ்சி." (அகம்: ௩௭௨)

> "ஊராது ஏந்திய குதிரைக் கூர்வேல்
> கூவிளங் கண்ணிக் கொடும்பூண் எழினி." (புறம்: ௧௫௮)

அஞ்சி, குணங்களால் நிறைந்த கொற்றவனாவன்; பாவலர் பரவும் பண்புகள் பல அவன்பால் பொருந்தியிருந்தன; உலகம் வாழ வாழும் பெரியோர், 'புகழ் எனின் உயிரும் கொடுப்பர்; பழி எனின் உலகுடன் பெறினும் கொள்ளலர்' என்றார் பெரியார் ஒருவர்; 'நல்லாறெனினும் கொளல் தீது' என்றார் வள்ளுவர்; இதனால், 'கொள்' எனக் கொடுப்பதின்றி, 'ஈ' என இரத்தல் இழிவுடைத்தாதல் பெறப்படும்; இவ்விழிபண்பினை அஞ்சிபால் காணல் அரிதினும் அரிதாம்; அதியமான், ஏழரசர் ஆட்சியை எள்ளளவும் வழுவின்றி எய்தியும் அமைதிகொள்ளா ஆசை உடையனே யெனினும், நாடுகளைப் போரில் வென்று கொள்வதல்லது, பிறர் கொடுக்க ஏற்றுக்கொள்ளும் இழிகுணத்தை அவன்பால் காணல் இயலாது; உயர்ந்த உச்சிகளை யுடைமையால் வளம் நிறைந்த மலைநாடேயாயினும், கொள் எனக் கொடுக்க ஏற்றுக்கொள்ளா உயர்பேர் பண்பாளன் எனப் புலவர்கள் அவனைப் பாராட்டுவர்:

> "கோடுயர் பிறங்குமலை கெழீஇய
> நாடுடன் கொடுப்பவும் கொள்ளா தோனே."
> (புறம்: ௨௩௨)

அதியமான்பால், பாராட்டத்தக்க மற்ருெரு பண்பும் உண்டு; ஓடுமீன் ஓட, உறுமீன் வருமளவும் வாடியிருக்கும் கொக்கேபோல், ஏற்ற காலத்தை எதிர்நோக்கி யிருப்பார், அக்காலம் வரும்வரை, இந்தப் பூனையும் பால்குடிக்குமா என்பதைப்போல் ஏதும் அறியாதார்போல் அடங்கி யிருந்து, காலம் வந்தவிடத்துப் புலியெனப் பாய்ந்து காரியத்தை முடிப்பர்; "கொக்கொக்க கூம்பும் பருவத்து; மற்றதன் குத்தொக்க சீர்த்தவிடத்து" என்பது வள்ளுவர் கண்ட போர்முறை; அதியமான் நெடுமானஞ்சி, இப் போர்முறையுணர்ந்த பேரறிவாளனுவன்; அவன், தன் ஆற்றலை வெளியிடுதற்காம் காலம் வருதற்கு முன்னர்த் தன்பால் அவ்வாற்றல் இருப்பதாகவே காட்டிக் கொள்ளான்; ஆனல் அக்காலம் வந்துவிட்டது எனிலோ, தன் ஆற்றல் அவ்வளவையும் வெளியாக்கி வெற்றி பெறுவன்; மக்கள் தமக்கு வேண்டும் நெருப்பினை உண்டாக்கப் பண்டு மேற்கொண்ட முறைகளுள், தீக்கடைகோல் கொண்டு தீ உண்டாக்குவதும் ஒன்றும்: கடைந்தவழிப் பெரு நெருப்பை வெளியிடும் ஆற்றல் வாய்ந்த அத் தீக்கடைகோல், தொழில்படுதற்கு முன்னர், சிறிதும் தீங்கற்ற சிறந்த பொருளாகக் கருதப்பட்டு, வீட்டுக் கூரைகளிலும் செருகி வைக்கப்பெறும்; அத்தீக்கடை கோலைப்போன்றே தன் ஆற்றலைக் காட்டவேண்டிய இடம் வந்தவிடத்துத், தீக்கடை கோலினின்றும் வெளியாம் தீ, கொடுமைகளுக் கெல்லாம் நிலைக்களமாய் மாறுவதேபோல், சினங்கொண்டு பகைவரைக் கொன்று குவிப்பதில், கூற்றுவன் போலும் கொடுமையுடையனும் அதியமான், மற்றக் காலங்களில் எவரிடத்தும் இனியனுப் பழகும் பண்புடையனுவன்:

"நெடுமான் அஞ்சி,
இல்விறைச் செரீஇய ஞெலிகோல் போலத்
தோன்ரு திருக்கவும் வல்லன்; மற்றதன்
கான்றுபடு கனையெரி போலத்
தோன்றவும் வல்லன்தான் தோன்றுங் காலே."

(புறம்: ௩௧௫)

சிறந்த பல பண்புகட்கு நிலைக்களனாய அதியமான் தன் புகழ் பரவும் புலவர் பெருமக்களைப் புரக்கும் பேருள்ளமும் கொண்டிருந்தான் எனக்கூறல் வேண்டாவன்றே; அஞ்சி, சிறிது நேரமும் ஒழியாமல், மாரிபோல் ஈயும் வண்மையுடையான்; அகமும், முகமும் மலர அரசவையமர்ந்து அண்டிவருவார்க்குத் தேரும் பிறவும் பல வழங்கி மகிழ்ந்த நாட்கள், அவன் வாழ்நாளில் பலவாம். ஒருநாள் அல்ல; இருநாள் அல்ல; பலநாள் தொடர்ந்து பலரோடு சென்று இரப்பினும், அவ்விரவலர்பால், முதல்நாள் கொண்ட அன்பிற் சிறிதும் குறையாத பேரன்பே காட்டும் பேரருட் கொடையாளனவன்; பரிசில் அளிக்குங்கால், அவன் ஒரோவழி காலங் கடத்துவன் எனினும், பரிசில் அளிப்பது தவறாது; அளித்தே அனுப்புவன்; யானையின் கையால் பற்றுண்டு, அதன் இரு கொம்புகளுக்கிடையே கிடக்கும் உணவுப் பொருள், அதன் வாயுட் புகுதல் எத்துணை உறுதியோ, அத்துணை உறுதியாம், அதியன் வாயில் வந்து நின்றோர், அவன்பால் பரிசில் பெறுவது; ஆகவே, அவன்பால் சென்றால், அவன் புகழ் பாடினால், பரிசில் அளிப்பனோ, மறுப்பனோ என மயங்கார் புலவர். அதியமான் நெடுமானஞ்சி, இத்தகைய பெருந் தகையாய்ப் புகழ் பரவ வாழ்ந்த காரணத்தால், பரணர் பாடினர்; பெருஞ்சித்திரனர் புகழ்ந்தார்; அவன் அத்தை மகள் நாகையார் என்ற நல்லிசைப் புலமை மெல்லியலாரும் பாராட்டினர்; கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவனவன் என உயர்த்திக் கூறினர், இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனர்.

“ஓவாது ஈயும் மாரி வண்கைக்
கடும்பகட்டு யானை நெடுந்தேர் அஞ்சி.” (குறுந் : கக)

“கடும்பகட்டு யானை நெடுமான் அஞ்சி
ஈர நெஞ்சம் ஓடிச்சேண் விளங்கத்
தேர் வீசிருக்கை.” (நற் : ௩அக)

“ஒருநாள் செல்லலம்; இருநாள் செல்லலம்;
பலநாள் பயின்று பலரொடு செல்லினும்
தலைநாள் போன்ற விருப்பினன் மாதோ!

அணிபூண் அணிந்த யானை இயல்தேர்
அதியமான் பரிசில் பெறூஉம் காலம்
நீட்டினும், நீட்டா தாயினும், யானைதன்
கோட்டிடை வைத்த கவளம் போலக்
கையகத் ததுவது பொய்யா காதே.” (புறம்: ௧0௧)

நீண்ட பெரிய தேர்; தலை உயர்த்தி நடக்கும் மதம் மிக்க களிறு; விரைந்து செல்லும் குதிரை; வேலேந்திய வீரர் ஆகிய நால்வகைப் படைகளாலும் நிறைந்தது அதியமான் பெரும்படை; இந் நாற் படைகளே அன்றி, வாழ்வின் துணையென வில்லையல்லால் வேறு காணாதவரும், எதிர்த்து வருவார் எத்துணை ஆற்றல் வாய்ந்தோராயினும், இன்னல் விளைத்து இயற்கையொடு இரண்டறக் கலக்கச் செய்யாது விடாத இயல்பினரும் ஆகிய மழவர் என்ற ஒரு வகைப் போர்வீரர் குழுவையும் பெற்றிருந்தான்; இவ்வாறு பெரும்படைத் தலைவனாய் விளங்கியதோடு, அப்பெரும் படையைப் பணிகொள்ளும் பெருவீரனாய், அதற்கேற்ற ஆற்றலும், ஆண்மையும், முழவெனப் பருத்த தோளும், முழங்கால் அளவும் நீண்ட கைகளும், அகன்ற வலிய மார்பும் கொண்ட உறுதி மிக்க உடலமைப்பும் உடையனாவன்; தான் பெற்றிருந்த பெரும்படைத் துணையால், தன் நாட்டைச் சூழ ஆண்டிருந்த அரசர் அனைவரையும் வென்று திறைகொண்டு வாழ்வானாயினான்; அவன் படை வீரர், பகைவர் நாட்டுட் புக்குப் போரிட்டுக் கைப்பற்றிக் கொணர்ந்த அவர் நாட்டு ஆனிரைகள் அளவிறந்தனவாம்.

“ சில்பரிக் குதிரைப் பல்வேல் எழினி
கெடலருந் துப்பின் விடுதொழில் முடிமார்
கனையெரி நடந்த கல்காய் கானத்து
வினைவல் அம்பின் விழுத்தொடை மறவர்
தேம்பிழி நறுங்கள் மகிழின் முனைகடந்து
வீங்குமென் சுரைய ஏற்றினம் தரூஉம்.” (அகம்: ௧0௫)

“ நெடுநெறிக் குதிரைக் கூர்வேல் அஞ்சி
கடுமுனை யலைத்த கொடுவில் ஆடவர்
ஆகொள் பூசல்.” (அகம்: ௩௭௨)

"நுகம்படக் கடக்கும் பல்வேல் எழினி
முனையான் பெருநிரை." (குறுந்: அ0)

அதியமான், இவ்வாறு பெரும்படையும், பேரரசும் பெற்றிருந்தும் சிறந்த அரசுரிமையைப் பெற்றுள்ளோம் எனப் பெருமைகொண்டு, அதுவே போதும் என அமைதி கொள்ளும் உள்ளத்தானல்லன்; தன் காலத்தில் தன்னினும் சிறந்தானாக ஓர் அரசன் வாழ்தலை வெறுத்தது அவன் உள்ளம்; அவன் காலத்தே, தென்னார்க்காடு மாவட்டம் திருக்கோவலூர்க்கண் மலையமான் வழிவந்த அரசன் ஒருவன் ஆண்டு வந்தான்; அவன், அவன் முன்னோர்களைப் போன்றே ஆற்றல் மிக்கோனாவன்; தமிழ் வேந்தர் மூவரும், அவனைத் தன் படைத்துணையாகப் பெறுவதைப் பெரிதும் விரும்புவர். மூவேந்தரிடையே மூளும் போரில், அவன் யார்க்குப் படைத்துணை புரிவனோ அவரே வெற்றி பெறுவர்; அத்துணைப் பொர்ப் பயிற்சி யுடையானவன். இது, அதியமானுக்கு அளவிலாப் பொறாமையை உண்டாக்கிற்று; உடனே பெரும் படைகொண்டு, கோவலூரைத் தாக்கினான்; கோவலூர் முற்றும் அழிந்தது; மலையமானும் தோற்றான்; ஆங்கு அதியன் பெற்ற வெற்றியைப் பரணர் பாராட்டினார்; அதியமான் போர் வேட்கை அதன் பின்னரே ஓர் அளவு தணிந்தது:

"எழுபொறி நாட்டத்து எழாஅத் தாயம்
வழுவின் றெய்தியும் அமையாய், செருவேட்டு
இமிழ்குரல் முரசின் எழுவரொடு முரணிச்
சென்றமர் கடந்துநின் ஆற்றல் தோற்றிய
அன்றும் பாடுநர்க்கு அரியை; இன்றும்
பரணன் பாடினன் மற்கொல் மற்றுநீ
முரண்மிகு கோவலூர் நூறிநின்
அரணடு திகிரி ஏந்திய தோளே." (புறம்: கக)

அதியமான், இவ்வாறு ஆண்மையும், அருளும் ஒருங்கே பெற்று உயர்ந்தோர் வாழ்த்த வாழ்கிறான் என்பதறிந்த ஔவையார், அவன்பால் சென்று, அவனைக் கண்டு பாராட்டி, அவன் அளிக்கும் பரிசில் பெற விரும்பினார்.

காடும் மலையும் பல கடந்து, தகடூர் சென்று சேர்ந்தார்; அரண்மனைவாயில் அடைந்து, ஔவை வந்துளாள் அதியனைத் தேடி என அறிவித்துச் சிறிது இருந்தனர்; அதியமான், ஆண்டு விரைந்து வந்தானல்லன்; ஔவைக்கு ஆற்றெணுச் சினம் மூண்டது; உடனே காவலனை விளித்து, "வாயிலோயே! உங்கள் அரசன் வாயிற்கண் வந்து நிற்கும் எம்போலும் புலவர்கள் பொருளால் வறியரே ஆயினும், புலமையால் வறியர் அல்லர்; அவர்கள் பாடிப் பிழைப்பர் எனினும், வழியில் போவார் எவரையும் பாடிப் பரவும் இழிவுடையாரல்லர்; வண்மையுடையாரை வரிசையான் அறிந்தே பாடுவர்; அவர் பாடிய பாடல் பயனற்றுப் போனது இதுவரையில்லை; வள்ளல்களைப் பாடிய பாடல்கள், அப் புலவர்கள், உள்ளத்தே உள்ளியதை முடித்துத் தருவதில் ஒருபோதும் தவறியது இல்லை; அத்தகைய இரவலர் தமக்கு இல்லை என்று கூறி அடைக்கும் வாயில் அன்று உங்கள் அரசன் வாயில் என அறிந்தே யானும் இங்கு வந்தேன்; ஆனல், அதியமான் அன்புடன் வரவேற்றான் இல்லை; என் உண்மை யுயர்வை உள்ளவாறு உணரும் அறிவு அவன்பால் இல்லையோ? அல்லது, அவன் தான், தன் உண்மை நிலையினை உயர்த்தி மதிப்பிட்டு விட்டனனே அறியேன்; எவ்வாறாயினும் ஆகுக; புலவர்தம் உயர்வை உள்ளவாறுணரும் அறிவும், அவரை அன்புடன் ஏற்றுப், போற்றிப் புரப்பதால் பெறும் புகழும் உடையார் அனைவரும் அழிய, உலகம் வறுமை எய்திவிடவில்லை; ஆகவே, புறப்படுகின்றேன் வந்தவழி நோக்கி; மரத்தொழிலை மாண்புறக் கற்றோர், ஏற்ற கருவிகளுடன், எந்தக் காட்டிற்குள் சென்றாலும், அவர்க்கு அக் காடு முற்றும் பயன் அளிப்பதே போன்று, நாங்கள் எங்குச் செல்லினும், மங்காது எங்கள் புகழ்; கற்றோர்க்குச் சென்ற இடமெல்லாம் சிறப்பு," என்று சினந்து கூறித் திரும்பினர்.

"வாயிலோயே! வாயிலோயே!!
வள்ளியோர் செவிமுதல் வயங்குமொழி வித்தித், தாம்
உள்ளியது முடிக்கும், உரனுடை யுள்ளத்து

வரிசைக்கு வருந்தும் இப்பரிசில் வாழ்க்கைப்
பரிசிலர்க்கு அடையா வாயி லோயே!!!
கடுமான் தோன்றல், நெடுமான் அஞ்சி,
தன்அறி யலன்கொல்? என்அறி யலன்கொல்?
அறிவும், புகழும் உடையோர் மாய்ந்தென
வறுந்தலை உலகமும் அன்றே; அதனால்
காவினெம் கலனே; சுருக்கினெம் கலப்பை;
மரங்கொல் தச்சன் கைவல் சிறாஅர்
மழுவுடைக் காட்டகத் தற்றே!
எத்திசைச் செலினும் அத்திசைச் சோறே."

(புறம்: உ0சு)

அதியமான் காதிற்கு எட்டியது இச் செய்தி; விரைந்தான் ஔவையார் இருந்த வாயில் நோக்கி; அகமும், முகமும் மலர அன்புமொழி கூறி வரவேற்றான்; அவர்க்கும், அவர் உடன் வரும் சுற்றத்தார்க்கும் வேண்டுவன அளித்து வழிபட்டான். அதியமான் வழிபட, அவன் அரசவைப் புலவராய் அமர்ந்திருந்தார் ஔவையார்; ஒரு நாள் அதியமானுக்கு அருமையான நெல்லிக்கனியொன்று கிடைத்தது; தகடூர்க் கண்மையில் ஒரு பெருமலை; அம் மலை முடி, அடைதற்கரிய உயரமும் அருமையும் உடையது; அங்கேயுளது ஓர் அருமையான நெல்லி மரம்; அதிலுள்ள கனி, உண்டார் உடலை ஊறுஇன்றி நெடுநாள் வாழச்செய்யும் ஆற்றல் வாய்ந்தது; அக்கனியில் ஒன்றை அரும்பாடுபட்டுக் கொணர்ந்தான் அதியமான்; அக்கனியுடன் அரண்மனை நுழைந்த அதியமான், ஆங்கு ஔவையார் இருப்பது உணர்ந்தான்; அவன் எண்ணம் மாறிற்று; தன்னினும், உலகில் வாழத்தக்கார் அவரே; தான் வாழ்வதினும், அவர் வாழின் உலகிற்குப் பெரும்பயன் உண்டாம் என எண்ணினான்; ஆகவே, அந் நெல்லிக்கனியினை ஔவைக்கே அளித்தல் வேண்டும் எனத்துணிந்தான்; ஆனால், ஔவையார் அக்கனியின் அருமை அறியின், அதை அவர் உண்ண மறுப்பார்; தன்னையே உண்ண வற்புறுத்துவர் என்பதையும் உணர்ந்த அவன், அக்கனியின் அருமை பெருமைகளை அவர்க்கு முன்கூட்டி அறிவியாதே

அளித்தான்; ஔவையாரும், அதை வாங்கி வாயிலிட்டு உண்டார்; அவர், அதை உண்டுவிட்டார் என்பது உணர்ந்த அதியமான் ஔவையாரை நோக்கி, "அறிவு சான்ற ஔவையே! தாங்கள் இப்போது உண்ட நெல்லிக் கனி, ஏனைய கனிகளைப் போன்றதன்று; உண்டார், கேடின்றி இந்நிலவுலகில் நீண்டநாள் வாழ்வர்; அத்துணை அருமையுடையது அது; மேலும் எளிதில் கிடைக்கக் கூடியதுமன்று; நானும் இவ்வுலகமும் வாழ்வது, தங்கள் அறிவுடைமையால்; தங்களைப்போலும் பெரியோர்கள் வாழ்வதாலேயே உலகம் வாழ்கிறது; ஆகவே, தாங்கள் வாழவேண்டும் பல்லாண்டு என விரும்பினேன்; ஆகவே, தங்களுக்களித்தேன் இக்கனியினை; கனியின் சிறப்பைத் தங்கட்கு முன்னரே அறிவிப்பின், அதைத் தாங்கள் உண்ண மறுப்பீர்; என்பால்கொண்ட அன்பின் மிகுதியால் என்னையே உண்ணவேண்டுவீர் என்று அறிந்தே அதை முன்னர் அறிவியேனாயினேன்," என்று கூறினான்.

அதியமானின் இச் செயல், ஔவையார் உள்ளத்தே, அளவிலா மகிழ்வெழச் செய்தது; எவரும் முதற்கண் தாம் வாழவே விரும்புவர்; தாம் வாழ்ந்த பின்னரே, பிறர் நல்வாழ்வு குறித்து நாட்டம் கொள்வர்; இதுவே, உலகியல்; ஆனால், அதியமான் செயல், உலகியற் போக்கையே மாற்றிவிட்டது கண்டார்; தன் வாழ்வு குறித்துக் கவலைகொள்ளாது, பிறர் நல்வாழ்வில் நாட்டம் கொண்ட அதியமான் செயல், சிவபெருமான் செயல் ஒன்றை நினைவூட்டுவதாயிற்று; சாவா மருந்தாகிய அமிழ்தினைப்பெறத் தேவர்கள், பாற்கடலைக் கடைந்த காலத்தில் முதற்கண் அதில், அமிழ்தத்திற்குப் பதிலாக, ஆலகாலப் பெருநஞ்சு தோன்றிற்று; அதுகண்டு அஞ்சினர் அனைவரும்; சிவன் அவர்களுக்கு நேர இருந்த கேட்டைப் போக்க, அவ் வாலகால நஞ்சைத் தான் உண்டு, சாவா மருந்தாகிய அமிழ்தை அவர்களுக்கு அளித்தான்; அதனாலேயே நஞ்சுண்ட நீலகண்டன் என்பதும் அவனுக்குப் பெயராயிற்று; இவ்வாறு கேட்டினைத் தான் கொண்டு

வாழ்வைப் பிறர்க்களித்தான் அவனும். அதியமானும், நீடிய வாழ்வு தான் பெறுவதை வெறுத்து ஔவையார்க்கு அவ்வாழ்வளித்தான்; ஆகவே, அதியமான் நீலகண்டனுக்கு நிகராயினன்; அதைப்போன்றே, நெடுநாள் வாழ்வதை அதியமான் வெறுத்தானாயினும், அவன் நெடுநாள் வாழ்வன்; அவன் வாழவேண்டும் என அவனுக்கு நல்வாழ்த்துக் கூறினர் ஔவையார்; அதியமானின் செயற்கரும் இச்செயல், ஔவையாராலேயே யல்லாமல் வேறு பலராலும் பாராட்டும் பெருமை பெற்றது:

"போரடு திருவின் பொலந்தார் அஞ்சி!
பால்புரை பிறைநுதல் பொலிந்த சென்னி
நீலமணி மிடற்று ஒருவன் போல
மன்னுக பெரும நீயே தொன்னிலைப்
பெருமலை விடரகத்து அருமிசைக் கொண்ட
சிறியிலை நெல்லித் தீங்கனி குறியாது,
ஆதல் நின்னகத்து அடக்கிச்
சாதல் நீங்க எமக்கு ஈத்தனையே." (புறம்: ௯௧)

"மால்வரைக்
கமழ் பூஞ்சாரல் கவினிய நெல்லி
அமிழ்துவிளை தீங்கனி ஔவைக்கு ஈந்த
உரவுச்சினம் கனலும் ஒளிதிகழ் நெடுவேல்
அரவக்கடல் தானை அதிகன்." (சிறுபாண்: ௯௯-௧0௩)

"இனிய கனிகள் என்றது, ஔவையுண்ட நெல்லிக் கனிபோல அமிழ்தாவனவற்றை."

(குறள்: ௧00: பரிமேலழகர்)

அதியமான் போர்வேட்கைமிக்க பெருவீரனாய் விளங்கினன்; அதனால் அவனுக்குப் பகைவர் பலராயினர்; அதியமான் அளித்த அருநெல்லிக் கனியுண்டு அவன் அரசவையில் வாழ்ந்திருந்த ஔவையார், அவன் பகைவர் கைப்பட்டுப் பாழுறுவண்ணம் காத்தல் தம்கடன் என உணர்ந்தார்; அதியமானுக்கும், அவன் பகைவர்க்கும் அறிவுரை பலகூறிப் போர் ஒழிக்க முயன்றார் ஔவையார்;

அதியமான் பகைவருள் ஒருவனும், தொண்டையர்குலத் தோன்றலும், பெரும்படையுடையானும் ஆய தொண்டைமான் என்னும் அரசன்பால் தூதுசென்று அவனிடத்தே, அதியமான் பீடும் பெருமையும் தோன்றக்கூறி, அத் தொண்டைமான், அதியமானோடு போரிட அஞ்சுமாறு பண்ணியும் மீண்டார்; ஆனல், அந்தோ அமரைத் தடுத்தல் அவரால் இயலாது போயிற்று; அதியமான் போர் வேட்கை, அவனுக்குப் பார்க்குமிடமெங்கும் பகைவர்களைத் தோன்றச்செய்துவிட்டது; அவன் பகைவர் அனைவரும், யானைப்படையாலும், குதிரைப் படையாலும் சிறந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை என்ற சேர அரசன் தலைமையில் ஒன்றுகூடி அதியமானை எதிர்க்கத் துணிந்தனர்; பகைவர் பலரும் ஒன்று சேர்ந்துவிட்டமையால், அவர் வலிமை, தன் வலியினும் பெரிதாகிவிட்டது தெரிந்த அதியமான், அப் பகைவரை எதிர்சென்று தாக்குவது ஒழித்துத் தகடூர்க்கோட்டையின் உள்ளே தங்கியிருந்தான்; அஞ்சி, பகைவர்க்கு அஞ்சித் தகடூர்க்கண் அடங்கியது கண்டும், அடங்கினரல்லர் அவன் பகைவர்; அழிக்கலாகா அரண்பல அமைந்தது அவன் தகடூர்க்கோட்டை என்பதையும் எண்ணினரல்லர்; அரண்மிக்க அக்கோட்டையை அழித்து, அவனையும் கொன்றனர்.

அமர்க்களத்தில் அல்லலுறும் அந்நிலையிலும், தம்பால் வந்து இரந்தாரைப் புரக்கவல்ல அதியமான் அந்தோ! மறைந்துவிட்டான்; அருநெல்லிக்கனியினை ஔவையார்க்கு ஈந்த அதியமான், அந்தோ! மறைந்துவிட்டான்; அரும் பெறற் கரும்பை இவண் கொணர்ந்த அதியர்குலத் தோன்றல் அதியமான், அந்தோ! மறைந்துவிட்டான்; அவன் உடலை ஈமத்தீயிட்டு எரித்து, எரித்த அவ்விடத்தில் அவன் பீடும், பெருமையும் பொறித்த கல்லைநட்டு, அக் கல்லிற்குப் பீலியும், மாலையும் சூட்டி வழிபட்டுக் கல்நாட்டு விழாவும் செய்து முடித்தனர். அதியமான் அரசவை அமர்ந்து, அவன் அளித்த அருநெல்லிக் கனி அருந்திய ஔவையாரே யல்லாமல் அவன் பகைவனும், அவனை

அழித்து வெற்றியுற்ற வேந்தனை பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையின் பேரவைப் புலவராய், அவன் புகழ்பாடும் அரிசில் கிழாரும், அதியமான் அழிவுகண்டு வருந்தி, அவன் ஆருயிரைக் கொள்ளைகொண்ட கூற்றுவனைப் பழித்துரைப்பர் எனின், அதியன் புகழை அவன் பெருமையை அளவிட்டுக் கூறலும் இயலுமோ!

உ. ஆய்

மேலைக் கடற்கரையை அடுத்து, பொதியில் மலையைச் சூழ அமைந்துள்ள நாடு வேணாடு எனும் பெயருடையதாகும்; வடக்கே சேரர்க்குரிய குட்டநாடும், தெற்கே பாண்டியர்க்குரிய தென்பாண்டி நாடும் கிடக்க, இடைப்பட்ட வேணாடு, வேளிர் இருந்து ஆண்ட நாடுகளுள் ஒன்றாம்; தமிழக மலைகளுள் தலை சிறந்ததாகக் கருதப்படும் பொதிய மலையும், அதைச் சூழ உள்ள சிறு நாடும், ஆய்நாடு என்ற பெயரானும் வழங்கப் பெறும்; இற்றைக்கு 1800 ஆண்டுகட்கு முன்னர்த் தமிழகம் போந்து, அந்நாடு முழுதும் சுற்றி, அக்காலத்து நில இயல்புகளையும், அரசியல் நிலைகளையும் பற்றிய நீண்ட குறிப்பொன்று எழுதி வைத்த நில நூல் பேராசிரியராய தாலமி எனும் யவனாசிரியர் ஆய் நாட்டையும், அந் நாட்டகத்து ஐந்து துறைமுகங்களையும் குறிப்பிட்டுள்ளார்; ஆய்குடி என்ற பெயரானும் வழங்கப் பெறும் ஆய்நாடு, கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு வரையினும், தமிழ்நாட்டு அரசியலில் தலை சிறந்த இடம் பெற்றுத் திகழ்ந்தது.

கடையெழுவள்ளல்களுள் ஒருவனை ஆய் அண்டிரனால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட ஆய்குடி, நன்மை பல செறிந்தது; தமிழகத்தின் தென்பாற்கண் உளது; அந்நாட்டு மலைகள் தெய்வ அருட்டன்மை உடையன; அம்மலையின் பக்கமலைகளுள் கவிரம் எனும் பெயருடையதொரு குன்றும் உண்டு; அணுகுதற்காகா அருமையுடையது அக் குன்று; அம் மலைக்கண் மலிந்து கிடக்கும் மலர்நிறை சுனைகளில் சூர மகளிர் மகிழ்ந்து ஆடுவர்; வானவர் உறையும் இமயம் வடக்கண் உளதாயினும், தென்திசைக் கண்ணதாய ஆய் குடி இன்றாயின், உலகியலே கீழ்மேலாகத் தடுமாறும் எனக் கூறப்படுமாயின் ஆய்நாட்டின் பெருமையினை என்னென்பது!

"தெனுஅது
ஆஅய் நன்னாட்டு அணங்குடைச் சிலம்பில்
கவிரம் பெயரிய உருகெழு கவாஅன்
நேர்மலர் நிறைசுனை உறையும்
சூர் மகள்." (அகம்: ௧௯௮)

"வடதிசை யதுவே வான்தோய் இமயம்;
தென்திசை ஆஅய்குடி இன்றாயின்
பிறழ்வது மன்னோ இம்மலர்தலை உலகே." (புறம்: ௧௩௨)

ஆய் நாட்டிற்குரியோனாகிய ஆய், வேளிர் வழி வந்தவனவன்; அவன், "மாவேள்ஆய்" எனவும், "தேர்வேள்ஆய்" எனவும் அழைக்கப் பெறுதலால் விளங்குவது காண்க. ஆய், ஆய் அண்டிரன் எனவும் அழைக்கப் பெறுவன்; அண்டிரன் என்பது, ஆந்திரன் என்னும் தெலுங்குச் சொல்லின் திரிபாம் எனக்கொண்டு, இவன் தெலுங்கு நாட்டினன்; அகத்திய முனிவர், தமிழ்நாடு போந்தகாலை உடன் கொணர்ந்த பதினெண்குடி வேளிருள் ஒருவன் என்றெல்லாம் ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர்.

ஆய் ஆற்றல் மிக்க பெருவீரனவன்; அவனுக்குரிய பொதியில் மலைக்கண், ஆடியும், பாடியும் பரிசில் பெற்றுப் பிழைக்கும் ஆடல் மகளிர் அணுகுதல் இயலுமே யல்லால், படைப் பெருமையால் பீடுற்றேம் எனப் பெருக வாழும் பேரரசர் அணுகுதல் இயலாது; அத்துணை அரண் செறிந்தது ஆய்குடி;

"கழல்தொடி ஆஅய் மழைதவழ் பொதியில்
ஆடுமகள் குறுகி னல்லது
பீடுகெழு மன்னர் குறுகலோ அரிதே." (புறம்: ௧௨௮)

பகைவர் அணுகற்கும் அஞ்சும் அரண் அமையப் பெற்ற ஆய், பகைவர்க்குரிய அரண் பலவற்றையும் வென்று பாழ்செய்து, ஆங்குக் கிடக்கும் அரிய பெரிய பொருள்களை வாரிக்கொணரும் வன்மையும், அவ்வன்மைக்கு ஆக்கந்தரும் ஆற்றல் மிக்க வீரரையும் பெற்றிருந்தான்.

"அம்புடைக் கையர்; அரண்பல நூறி
நன்கலம் தரூஉம் வயவர் பெருமகன்
சுடர் மணிப் பெரும்பூண் ஆஅய்." (அகம்: ௬௯)

நாடோடி வாழ்வினரும், வில்லாண்மை மிக்காரும் ஆய கொங்கர் எனும் கூட்டத்தார், தமிழகத்துட் புகுந்து, ஆங்காங்கு இருந்த அரசுகளுக்கு அழிவு பல தந்து வந்தனர்; அவர்தரும் தொல்லையினைத் தாங்க மாட்டாத வேந்தர் மூவரும், அவர்களைத் தங்கள் தங்கள் நாடுகளினின்றும் துரத்துவதில் கருத்துடையராயினர்; கொங்கரை வென்று அவர் நாட்டை அகப்படுத்தினன் பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் எனும் சேரவேந்தன்; கொங்கரை வென்று புறங்கண்டான் குராப்பள்ளித் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன்; கொங்கரைப் பணிவித்த சோழர்க்குப் படைத்துணை நின்றான் பழையன் எனும் பெருவீரன்; கொங்கரை ஓட்டி நாடு பல தந்தான் பசும்பூட் பாண்டியன்; அப்போரில், பாண்டியர் படைக்குத் தலைமை பூண்டு பெரும் பணிபுரிந்தான் அதிகன் எனும் ஆற்றல்சால் மறவன் என்றெல்லாம் தமிழ் நூல்கள் கூறுகின்றன; இவ்வாறு பேரரசர்க்கும் பேரச்சம் தந்து வந்த கொங்கரைக் குடகடல்வரை துரத்தி வெற்றி கண்டான் ஆய்; அவனுக்குத் தோற்று ஓடிய கொங்கர் கைவிட்டுச் சென்ற வேற்படைகள் மிகப் பலவாகும்:

"கொங்கர்க்
குடகடல் ஓட்டிய ஞான்றைத்
தலைப்பெயர்த் திட்ட வேலினும் பலவே." (புறம்: ௧௩0)

கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவனாய ஆயை, இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார், உமட்டூர்கிழார் மகனார் பரங்கொற்றனார், உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார், காரிக் கண்ணனார், குட்டுவன் கீரனார், துறையூர் ஓடைகிழார், பரணர், பெருஞ்சித்திரனார் முதலாம் புலவர் எண்மர் பாராட்டியுள்ளனர்; அவனைப் பாடிய புலவர் அனைவரும் அவன் கொடைப்பெருமையினையே பாராட்டியுள்ளனர்; ஆயின் வள்ளல்தன்மையை வியந்து பாராட்ட, ஆய், தனக்கு நாகம் நல்கிய நீலநிற நல்லாடையினை ஆலமர் நீல

கண்டனுக்கு அளித்து மகிழ்ந்தான் என்ற ஒருகதையினை யும் அக்கால மக்கள் கட்டிவிட்டிருந்தனர்:

"நீல நாகம் நல்கிய கலிங்கம்
ஆலமர் செல்வற்கு அமர்ந்தனன் கொடுத்த
சாவந் தாங்கிய சாந்துபுலர் திணிதோள்
ஆர்வ நன்மொழி ஆய்." (சிறுபாண்: கூகூ-க)

கார்காலத் தொடக்கத்தே, உலகத்து உயிர்ப்பன்மை கள் எல்லாம் உள்ளம் உவக்குமாறு பலபல உருவத்தொடு எழுகின்ற மேகத்திரளைக் கண்ட புலவர் காரிக்கண்ணனர், அக்காட்சி, இரவலர் வருகையை எதிர்நோக்கி அவர்க்கு, அளித்தற் பொருட்டுத் தன் மனைமுன்றிற்கண் சேர்த்து வைக்கும் யானைத்திரள்போல் தோன்றுகிறது எனக்கூறி, ஆயின் வள்ளன்மையினை வாயார வாழ்த்தி யுள்ளார்:

"இரவலர் வரூஉம் அளவை, அண்டிரன்
புரவெதிர்ந்து தொகுத்த யானை போல
உலகம் உவப்ப வோதரும்
வேறுபல் உருவின் ஏர்தரு மழையே." (நற்: உ௩எ)

ஆய் அண்டிரன் தன் வாயில் முன் வந்து வாழ்த்தி நிற்கும் இரவலர்க்கு அவர் வேண்டுவனவற்றை ஆரவழங் கும் அருள் உள்ளம் உடையனுவன்; தன்னைப் பாடி வரு வார்க்கு அவன், ஆடியும் அசைந்தும் நடைபோடும் அழகிய குதிரைகளைக் கொடுப்பன்; களிறுகள் கணக்கில கொடுப்பன்; நெடிய பலதேர் தருவன்; வற்றாது வளங் கொழிக்கும் தன் நாட்டை நல்குவன்; தான் இருந்து வாழும் ஊரையே விரும்பினும் உவந்துதருவன் என உளம் மகிழ்ந்து பாராட்டி யுள்ளார், அவன் நாட்டிற்கு அண்டை நாட்டுப் புலவராய குட்டுவன் கீரனர்.

"ஆடுநடைப் புரவியும், களிறும், தேரும்
வாடா யாணர் நாடும் ஊரும்
பாடுநர்க்கு அருகா ஆஅய் அண்டிரன்." (புறம்: உ௪0)

கிழிந்த உடையின் தையலுக்கிடையே வாழும் பேன் ஒருபால் துன்புறுத்த, தம்மையும், தம் சுற்றத்தையும்

வாட்டும் பசிநோய் ஒரு சார் துன்புறுத்த, யாண்டேனும் சென்று பொருள் பெற்று மீளின், வழியில் அப் பொருளை யும் பறித்துக் கொள்ளும் ஆறலைகள்வர் அளிக்கும் கொடுமை பெருந்துயர் தர வருந்தும் புலவர்கள் தம் வறுமைவாழ்வின் துயரெலாம் அறிந்து போக்கி அருள் புரிய வல்லான் ஆய் அண்டிரனே எனக் கண்ட துறையூர் ஓடைகிழார், அவனை அடைந்து, "ஆய், இங்ஙனம் வறுமை யால் வருந்தும் எம்போல்வார்க்குக் கொடுப்பதே கொடை; எமக்கு வழங்குவோரே, உண்மை வள்ளல்களாவர்; எம்போல்வாரல்லார்க்குக் கொடுத்தல் கொடையாகாது; அது, யாதோ ஒரு பயன் கருதிக் கொடுப்பதாகுமாகை யால், அவ்வாறு அளிப்பார், பிறர்க்குக் கொடுத்தோராகார்; தமக்கே கொடுத்துக்கொண்டவராவர்; ஆகவே அன்னர், வள்ளல்கள் என வாழ்த்துப் பெறார்; ஆகவே, ஆய்! நின் தகுதிக்கு ஏற்கும் வகை எமக்கு வழங்கி வாழ்வளிப்பா யாக!" என அவன்பால் தாம் கொண்ட உரிமை தோன்றப் பொருள் வேண்டியுள்ளார் :

" ஆஅங்கு, எனைப்பகையும் அறியுநன் ஆய்
எனக் கருதிப், பெயரேத்தி
வாயார, நின் இசைநம்பிச்
சுடர்சுட்ட சுரத்தேறி
இவண்வந்த பெருநசையேம் ;
எமக்கு ஈவோர், பிறர்க்குஈவோர் ;
பிறர்க்குஈவோர் தமக்குஈபஎன
அனைத்துரைத்தனன் யானாக
நினக்கொத்தது நீநாடி
நல்கினை விடுமதி பரிசில்." (புறம் : கஙௌ)

ஆய், தன்பால் வந்து பொருள் வேண்டி நிற்போர், அப் பொருள் பெறும் தகுதியுடையராயினும், அல்லராயி னும் அவர்கள் அனைவர்க்கும், மிடாக்களில் ஆக்கிவைத் திருக்கும் சோற்றை, அவர்கள் கையிற் கொணரும் உண் கலன் நிறையக் கொடுப்பன்; அவன் காடு, யானைகள் நிறைந்தது; அக் காடுகளுக்கிடையே, அவனுக்கு உரிமை

யாய் இருந்தது தலையாறு என்னும் ஊர் என, அவன் கொடையையும், நாட்டையும் பாராட்டினர் பரணர்.

“ வல்லினும், வல்லா ராயினும் சென்றோர்க்குச்
சாலவிழ் நெடுங்குழி நிறைய வீசும்
மாஅல் யானை ஆஅய் கானத்துத்
தலையாற்று நிலைஇய சேயுயர் பிறங்கல்.”

(அகம் : கருஉ)

ஆய் அண்டிரனைப் பாடிய புலவர் பலராயினும், அவன் புகழெலாம் தோன்றப் பாடிய புலவர், உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார் ஒருவரே; ஆயைப் பாராட்டும் பெருஞ் சித்திரனர் எனும் புலவர், அவர் மோசியார் பாராட்டிய பெருமையுடையான் என்று பாராட்டியுள்ளமை யுணர்க. “ திருந்துமொழி, மோசி பாடிய ஆயும் ” (புறம் : கருஅ) அதியமான் நெடுமானஞ்சிக்கு ஔவையார் போலவும், பாரிவேட்குக் கபிலர் போலவும், ஆய் அண்டிரனுக்கு அவைக்களப் புலவராய் இருந்து பாராட்டியவர், உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியாரே யாவர்.

ஆய், தன்னைப் பாடிவரும் பாணர், பொருநர், புலவர், கூத்தர் முதலாயினேர்க் கெல்லாம் யானை பல அளித்து மகிழும் இயல்புடையன்; அவன் இவ்வாறு யானைகளையே பரிசாக அளிப்பதைக் கண்ட புலவர் முடமோசியார்க்கு ஓர் ஐயம் உண்டாயிற்று; உடனே அவனை அடைந்து “ஆய்! நின்னைப் பாடிவருநர்க்கு நீ பரிசாக அளிக்கும் யானைகளை எண்ணக் காணல் இயலவில்லை; இவ்வாறு வருவார்க் கெல்லாம் யானைகளையே அளிக்கின்றனையே; அத்தனை யானைகளை நீ யாங்குப் பெறுகின்றனை; நின் நாட்டுப் பெண் யானைகள், ஒரு முறை கருவுற்றவழிப் பத்துக் கன்றுகளைப் பெற்றுத் தருகின்றனவோ?” எனத் தன் ஐயமும், வியப்பும் ஒருங்கே தோன்ற அவனை வினவுவாராயினர்.

“ விளங்குமணிக் கொடும்பூண் ஆஅய் நின்னாட்டு
இளம்பிடி ஒருசூல் பத்து ஈனும்மோ!” (புறம் : கங0)

.....யானைகள் நிறைந்த காடொன்றைக் கண்டார் புலவர் முடமோசியார்; ஆயைப் பாடிப் பரிசில் பெறும் இரவல ரிடத்து மட்டுமே யானைகள் மிகுதியாகக் காணப்படு மென அறிவேன்; ஆனால், இக் காடும் எண்ணற்ற யானை களைக் கொண்டுள்ளது; இவ்வாறு யானைகளை மிகப் பல வாகப் பெற்றுள்ள இக் காடும் ஒரு கால் ஆயைப் பாடிப் பரிசில் பெற்றிருக்கும் போலும் என்று எண்ணி அமைதி கொண்டார்.

"அண்டிரன்
குன்றம் பாடின கொல்லோ?
களிறு மிகவுடைய இக்கவின்பெறு காடே."

(புறம்: கங்க)

ஆய், பரிசாக அளித்த யானைகளின் எண்ணிக்கை யோடு வானத்து மீன்களின் எண்ணற்றொகையினை ஒருங்கு வைத்துக் காணல் இயலாது; வானத்து மீனினும் அவன் அளித்த யானைகள் அதிகமாம்; விண்மீன்கள், வானத்தின் இடையிடையே வெற்றிடம் தோன்ற இடம் பெற்றுளது போலன்றி, வானிடமெல்லாம் வெண்ணிறமே விளங்கு மாறு, வான் முழுதுமே இடம் பெறுவதாயினும், அக் காலைய அவற்றின் எண்ணிக்கையும் ஆய் அளித்த யானை களின் எண்ணிக்கையொடு நிகராகாது எனக் கூறி, அவன் யானைக் கொடையை மேலும் பாராட்டினர் புலவர்:

"ஆஅய் அண்டிரன் அடுபோரண்ணல்,
இரவலர்க் கீத்த யானையிற், கரவின்று
வானம் மீன்பல பூப்பின் ஆனாது,
ஒருவழிக் கருவழி யின்றிப்
பெருவெள் ளென்னிற் பிழையாது மன்னே."

(புறம்: கஉக)

ஆய்அண்டிரன் யானைப் பரிசிலைச் சிறப்பித்துப் பாராட்டிய புலவர் மோசியார், அவன் பாணர் முதலாம் இரவலரைத் தன்னின் வேறாகக் கருதானாய்த், தன் பொருள் எல்லாம் அவர் பொருளே எனக் கருதும் இனிய உள்ள மும் உடையனும் பண்பினைப் பாணரும், புலவரும், பொரு

நரும் அவனுக்குரிய யானை, குதிரை, தேர் ஆய இவற்றை யேயன்றி, அவன் பொருளனைத்தினையும் தம்முடையவாக் கருதி வளைத்துக் கொள்வராயின், ஆய் அப் பொருளை எனது எனத் தான் கவர்ந்துகொள்வானல்லன்; அவர் வளைத்துக் கொண்டன அனைத்தையும் அவர்க்கே அளித்து மகிழும் மாண்புடையனுவன் எனக் கூறிப் பாராட்டி யுள்ளார் :

“களிறும் அன்றே; மாவும் அன்றே;
ஒளிறுபடைப் புரவிய தேரும் அன்றே;
பாணர் பாடுநர் பரிசிலர் ஆங்கவர்
தமதெனத் தொடுக்குவ ராயின், எமதெனப்
பற்றல் தேற்றாப் பயங்கெழு தாயம்.” (புறம்: ௧௩௬)

ஆயின் கொடைப் புகழை எத்துணை தான் புகழினும், புகழ்வார் உள்ளம் அமைதியுறாது; அவன் கொடைச் சிறப் பினையும், கொடாதே சேர்த்து வைக்கும் செல்வர் தம் சீரின்மையும் ஒருங்கே கூறின் ஓரளவு அவர் உள்ளம் அமைதியுறும்; இவ்வுண்மை யுணர்ந்த உறையூர் ஏணிச் சேரி முடமோசியார், “உண்டற்கினிய அறுசுவையோடு கூடிய உணவினைப் பிறர்க்கு அளித்து உண்ண எண்ணு ராய்த் தாமே தனித்து உண்டு கொழுத்தும், உயர்ந்தோ ரால் உயர்த்திக் கூறப்பெறும் புகழினைப் பெறுதலின்றிப் பெருஞ் செல்வத்தை வறிதே சேர்த்து வைத்தும் வாழும் செல்வர் தம் சீரிலா மன்றம், தன்னைப் பாடி வந்தார்க்கு வழங்கிவிட்டமையால், கன்றுகள் இல்லாமையால், கான மயில்கள் களித்து ஆடும் கட்டுத்தறிகளையும், அணிகளை யெல்லாம் அவர்க்கே அளித்துவிட்டமையால், எடுத்துப் பிறர்க்கு வழங்கலாகா அணியாகிய மங்கல அணியன்றிப் பிறிதணி எதுவும் இல்லாத அவன் உரிமை மகளிரையும் கொண்டுள்ளமையால் பொலிவிழந்து தோன்றுகிறது எனப் பிறரால் கூறப்பெறும் ஆய் அண்டிரனின் அரண் மனை முன்றிலொடு நிகருடையதாகாது” என்று கூறிக் கொடுத்து வறியனுய ஆயைப் போற்றியும் புகழ்ந்தும் பாராட்டினர்.

"பாடின் பனுவல் பாணர் உய்த்தெனக்
களிறு இலவாகிய புல்லரை நெடுவெளில்
கான மஞ்ஞை கணனொடு சேப்ப,
ஈகை அரிய இழையணி மகளிரொடு
சாயின்று என்ப ஆஅய் கோயில்,
சுவைக்கு இனிதாகிய குய்யுடை அடிசில்
பிறர்க்கு ஈவின்றித் தம்வயிறு அருத்தி
உரைசால் ஓங்குபுகழ் ஒரீஇய
முரைசுகெழு செல்வர் நகர் போலாதே."

(புறம்: ௧௨௭)

உலகத்தில் அறம் செய்வார் இருவகையராவர்; அருள் ஒன்றே கருதி அறம் செய்வார் ஒருசிலர்; இப் பிறப்பில் நல்லன செய்யின், மறு பிறப்பில் நல்லன பெற்று நன்கு வாழலாம் என்ற எண்ணமுடையாராய் அறம் செய்வார் ஒரு சிலர்; இவற்றுள், முன்னரதே அறம் எனச் சிறப்பிக்கப் பெறும்; ஆய், "வறியார்க் கொன்று ஈவதே ஈகை" என்ற அறிவுடையனாய், பொருளின்றி வந்தார்க்கே வழங்கும் வள்ளியோனவன்; அவ்வாறு வழங்குமிடத்தும், இம்மை யில் வழங்கின், மறுமையில் வளமுடன் வாழலாம் என்ற வாணிக உள்ளங்கொண்டு வழங்குவானல்லன்; வறியார்க்கு வழங்குவது ஆன்றோர் கண்ட அறவழி; ஆகவே வழங்கு கின்றேன் என்றே வழங்கும் வழக்கம் உடையனவன். ஆயின், இவ்வருள் உள்ளத்தையும் உணர்ந்து பாடியுள் ளார் உறையூர்ப் புலவர் முடமோசியார்:

"இம்மைச் செய்தது மறுமைக்கு ஆம் எனும்
அறவிலை வணிகன் ஆய் அலன்; பிறரும்
சான்றோர் சென்ற நெறியென
ஆங்குப் பட்டன்று அவன்கை வண்மையே."

(புறம்: ௧௩௪)

உலகிற் பிறந்தார் ஒவ்வொருவரும் புகழ்பெற்றுத் திகழ்தல் வேண்டும்; புகழ் பலவழியானும் வரும் எனினும், வறியார்க்கு ஈந்து, அதனால் வரும் புகழ் உடை மையே உண்மைப் புகழாம்; உயர்வுடைப் புகழாம்;

"உரைப்பார் உரைப்பவையெல்லாம் இரப்பார்க்கொன்று ஈவார்மேல் நிற்கும் புகழ்" என்ப. ஞாயிறு உலகிற்கு உயர்ந்த இடத்தே இருந்து உலகெலாம் காண விளங்கு கிறது ஆயினும், அதன் காட்சி, வருவார்க்கெல்லாம் வழங் கும் வள்ளியோனுய ஆயின் புகழ்க்காட்சிபோல் உயர் வுடையதாகாது என்று கூறுகிறார் முடமோசியார் :

"கழல்தொடி ஆஅய் அண்டிரன் போல
வண்மையும் உடையையோ? ஞாயிறு!
கொன்விளங் குதியால் விசும்பி னுனே."

(புறம்: ௧௩௪)

இமயம் சேர்ந்த காக்கையும் பொன்னிறம்பெறும்; மலரொடு சேர்ந்த நாரும் மணம்பெறும் என்றெல்லாம் கூறுவர் ; ஆய், அருட்பெரும் வள்ளல்; ஆகவே, அவன் நாட்டு வாழ்வார்பாலும் அவ்வருள் உள்ளம் குடிகொண்டு விட்டது; அவன் நாட்டுக் குறவர்கள், பாணர் முதலாம் இரவலரை எதிரே காணின், உடனே, தம் வில்லால் வீழ்த்திய முள்ளம்பன்றியின் கொழுத்த ஊனையும், தம் மலையகத்தே கிளைத்துவளரும் சந்தனக் கட்டையையும், யானைக் கோடுகளையும் புலித்தோலில் வைத்து வழங்கி வழி படுபவர் எனின், வருவார்க்கு வழங்கும் ஆயையும், அவன் நாட்டையும் வாழ்த்தாதார் உளரோ :

"சிலைப்பாற் பட்ட முளவுமான் கொழுங்குறை
விடர்முகை அடுக்கத்துச் சினைமுதிர் சாந்தம்
புகர்முக வேழத்து மருப்பொடு மூன்றும்
இருங்கேழ் வயப்புலி வரியதட் குவைஇ
விருந்திறை நல்கும் நாடன் எங்கோன்
கழல்தொடி ஆஅய் அண்டிரன்." (புறம் : ௧௩௪)

ஆய் அண்டிரன், தன் அரசவை அமர்ந்து, ஆங்கு வரும் இரவலர்க்கெல்லாம் வழங்கும் நெடியபல தேர்களை யும், அத் தேரிற் கட்டிய மணிகளின் ஒலியையும் கண்டும், கேட்டும், அவன் நாளோலக்கச் சிறப்பினை நனிமிகப் பாராட்டியுள்ளார் நற்றிணைப் புலவர் ஒருவர்.

" ஆஅய்,
வண்மகிழ் நாளவைப் பரிசில் பெற்ற
பண்ணமை நெடுந்தேர்ப் பாணியின் ஒலிக்கும்."
(நற்: கசுஎ)

இவ்வாறு கொடையாற் சிறந்த குன்றென நின்ற ஆய் அண்டிரன் இறந்துவிட்டான்; வருவார்க்கெல்லாம் வாரி வழங்கிய வள்ளலாய ஆய், இம்மையில் இறப்ப உயர்ந்த வாழ்வுடையனனதைப் போன்றே, மறுமையிலும் வாழ்வாங்கு வாழ்தல்வேண்டும் என விரும்பினர் அக்கால மக்கள் எல்லாம்; அவர் உள்ள வேட்கை, உறையூர்ப் புலவரின் உள்ளத்தே ஓர் அழகிய பாட்டாக உருப்பெற்றெழுந்தது; முடமோசியார், இரவலர்க்கு, தேர்பல ஈந்த இனியோனய ஆய், விண்ணவர் வேந்தனும் பிறரும் முரசு முதலாயின முழங்க, ஆடல் மகளிர் சூழவந்து வரவேற்றுப் பெருமைசெய்ய, ஆண்டு இனிதுவாழும் வாழ்க்கையினைத் தம் அகக்கண்களால் கண்டார்; ஆங்கு அவனை வரவேற்குங்கால் எழுந்த ஆரவாரப் பேரொலியைக் கேட்டும் அக மிக மகிழ்கிறார்:

" திண்டேர் இரவலர்க்கு ஈத்த தண்தார்
அண்டிரன் வரூஉம் என்ன, ஒண்டொடி
வச்சிரத் தடக்கை நெடியோன் கோயிலுள்
போர்ப்புறு முரசம் கறங்க
ஆர்ப்பெழுந் தன்றால் விசும்பி னானே." (புறம்: உசக)

முடமோசியார், ஆய் ஆண்டுப்பெறும் இன்ப வாழ்வு கண்டு அகம் மகிழ, குட்டுவன் கீரனார், ஆயை இழந்த புலவர் முதலாம் இரவன்மாக்கள், வறுமையால் வாடி வற்றிய வயிற்றினராய், ஒளிஇழந்த கண்ணராய், ஒட்டிய உடலினராய்த் தம் பெருஞ் சுற்றம் தம்மைப்போன்றே வருந்தித் தம் பின்தொடர்ந்துவரத் தம்மைப் பேணிப் புரக்கும் பிறநாடுகளைத் தேடித்திரியும் அவலநிலையை எண்ணி யெண்ணி இரங்குவார்போல், ஆயின் பிரிவுகண்டு பெரிதும் வருந்துவாராயினர்; இவ்வாறு உலகெலாம் வருந்த, மறைந்த ஆயின் மாண்புகழ் வாழ்க வாழ்க என வாழ்த்துவோமாக!

" ஆடுநடைப் புரவியும், களிறும், தேரும்
வாடா யாணர் நாடும், ஊரும்
பாடுநர்க்கு அருகா ஆஅய் அண்டிரன்
....
மேலோர் உலகம் எய்தினன்
....
புல்லென் கண்ணர், புரவலர்க் காணாது
கல்லென் சுற்றமொடு கையழிந்து, புலவர்
வாடிய பசியராகிப் பிறர்
நாடுபடு செலவினர் ஆயினர் இனியே." (புறம் : உ௪0)

௩. ஓரி

மேற்குத்தொடர்ச்சி மலைக்கண், கொல்லி என்றொரு மலையுண்டு; முதிர்ந்த கனிகளும், முற்றிய தேனும் நிறைந்த அம்மலையின் குடதிசைக்கண் அழகிய பாவை யொன்று உண்டு. அழகெலாம் ஓர் உருக்கொண்டாலன்ன அப் பாவை கடவுளால் ஆக்கப்பட்டது; காற்று மோதி யடித்தாலும் மழை விரைந்து வீசினாலும், இடி சினந்து முழங்கி மோதினாலும், இவைபோலும் பிற ஊறுபாடுகள் ஒருங்குவந்து உறுத்தினாலும், உலகமே உருத்தெழுந்து எதிர்த்தாலும் தன் இயல்பில் இம்மியும் குறையாதது என் றெல்லாம் பாராட்டப்பெறும் பெருமை வாய்ந்தது அப் பாவை :

"கொல்லி, ஒளிறுநீர் அடுக்கத்து வியலகம் பொற்பக்
கடவுள் எழுதிய பாவை."

"கொல்லி,
நிலைபெறு கடவுள் ஆக்கிய
பலர்புகழ் பாவை." (அகம் : ௬௨—௨0௧)

"கொல்லிக்,
கருங்கட் டெய்வம் குடவரை எழுதிய
நல்லியற் பாவை. (குறுந் : ௮௧)

"கொல்லிக் குடவரைப்
பூதம் புணர்த்த புதிதியல் பாவை"

"செவ்வேர்ப் பலவின் பயங்கெழு கொல்லித்
தெய்வங் காக்கும் தீதுதீர் நெடுங்கோட்டு
அவ்வெள் ளருவிக் குடவரை யகத்துக்
கால்பொருது இடிப்பினும் கதழ்உறை கடுகினும்
உருமுடன்று எறியினும் ஊறுபல தோன்றினும்,
பெருநிலங் கிளரினும் திருநல உருவின்
மாயா இயற்கைப் பாவை." (நற் : ௧௯௨—௨0௧)

கொல்லிமலை நாட்டார், உழுதொழில் தவறி உண வின்றி வருந்தும் நிலை வந்துற்ற காலத்தே, காட்டில்

வேட்டையாடிக் கொன்ற யானைகளின் கோடுகளை விலையாகத்தந்து பெற்ற உணவுண்டு உயிர்வாழ்வர் :

"காந்தள் வேலிச் சிறுகுடி பசிப்பின்
கடுங்கண் வேழத்துக் கோடு நொடுத்துண்ணும்
வல்வில் ஓரி கொல்லிக் குடவரை (குறுந் : க00)

இக் கொல்லி மலையையும், அம் மலையைச் சூழ அமைந்த சிறு நாட்டையும் ஆண்டிருந்தான் ஓரி எனும் பெயருடையானொரு குறுநில மன்னன் ; ஓரி விற்போர் வல்லவன் ; வில்லேந்தி வேட்டம்புரியும் வகை நன்கறிந்தவன் ; அதனால் வல்வில் ஓரி என வழங்கப்பெற்ற சிறப்புடையவன் ; இவன் வில்லாற்றல் வன்மையை நேரிற்கண்டு வியந்து பாராட்டினாரும் உளர் ; ஓரியின் கைவில்லினின்றும் புறப்படும் ஓர் அம்பு விரைந்துசென்று தொடக்கத்தில் வலிய வேழத்தை வீழ்த்தும் ; பின்னர்ப் புலியின் உயிரைப் போக்கும் ; ஆண்டுநின்றும் புறம் போந்து மானை மாளச் செய்யும் ; பன்றியின் உயிரைப் பறிக்கும்; இறுதியாகப் புற்றில் அடங்கிக் கிடக்கும் உடும்பின் உடலிற் சென்று தைத்துச் செயலறும் எனின் அவன் வில்லாண்மையினை வியவாது நிற்பாரும் உளராமோ !

"வேழம் வீழ்த்த விழுத்தொடைப் பகழி
பேழ்வாய் உழுவையைப் பெரும்பிறிது உறீஇப்
புழற்றலைப் புகர்க்கலை உருட்டி, உரற்றலைக்
கேழல் பன்றி வீழ, அயலது
ஆழற் புற்றத்து உடும்பிற் செற்றும்
வல்வில் வேட்டம் வலம்படுத்து இருந்தோன்."
(புறம் : கருஉ)

வில்லாண்மை மிக்க வீரனாக விளங்கிய வல்வில்ஓரி, வரையாது வழங்கும் வண்மையு முடையனாவன் ; மாரி போல் வழங்கும் மனவளம் உடைய ஓரி, தன்னைப் பாடி வரும் பாணர் முதலாயினார்க்குத் தேர் பல உவந்தளிக்கும் தெளிந்த உள்ளமும் உடையனாயினான் ; "மாரிவண் மகிழ் ஓரி" என்றும், "திண்டேர்க் கைவள் ஓரி" என்றும்

இவன் வண்மையினை வியந்து பாராட்டுவர் புலவர்; பாணர், பொருநர், கூத்தர் முதலாம் இரவலர், அவன்பால் பல காலுஞ் சென்று, பரிசிற் பொருளாகத் தேர் பல பெற்று வருவர்; அவ்வாறு பெற்று மீளும் தேர்களிற் பூண்ட குதிரைகளின் கால்களால் மிதியுண்டு மிதியுண்டு, கொல்லி மலைமேல் ஏறுதற்காம் கல்லிடைச் சிறுநெறி, ஆண்டு வரும் இரவலர் துயர் ஒழித்து இனிது ஏறுதற்கேற்ற செவ்வி யுடைத்தாயிற்று எனக் கூறிப் பாராட்டுமளவு, அக் கொல்லி நகர்க் கோவின் கொடை உயர்ந்து விளங்கிற்று :

"பாணர்,
பரிசில் பெற்ற விரியுளை நன்மான்
கவிகுளம்பு பொருத கன்மிசைச் சிறுநெறி
இரவலர் மெலியாது ஏறும் பொறையன்
உரைசால் உயர்வரைக் கொல்லி." (நற் : கஅ௧)

ஓரி தன்னைப் பாடிவரும் பாணர், பொருநர், கூத்தர் முதலாம் இரவலர் தமக்குப் பொன்னாலாய மலர்களை, மணிகளுக்கிடையிடையே யிட்டு, வெள்ளியாலாய நாரில் தொடுத்து அணிவிப்பன்; பொன்னும் பொருளும் அளிப் பன்; ஊர்ந்து செல்லற்காம் களிறுகள் கணக்கில தருவன்; இதனால் அவர்கள் வறுமையான் வருந்துவ தொழிந்தனர்; பொருள் வேண்டிப் பிறரைப் பாடவேண்டும் நிலையிலராயி னர்; ஆகவே, தங்கள் தொழில்களாம் ஆடல் பாடல்களை யும் அறவே மறந்தனர்; ஓரி அளிக்கும் கொடை அத்துணை உயர்வுடைத்தாம் எனக் கூறிப் பாராட்டுகின்றார் வன் பரணர் :

"எம் கண்ணுளங்கடும்பே,
பனிநீர்ப் பூவா மணிமிடை குவளை
வால்நார்த் தொடுத்த கண்ணியும், கலனும்
யானை இனத்தொடு பெற்றனர் நீங்கிப்
பசியா ராகல் மாறுகொல், விசிபிணிக்
கூடுகொள் இன்னியங் கறங்க
ஆடலும் ஒல்லார் தம் பாடலும் மறந்தே."
(புறம் : கருந)

வல்வில் ஓரி வரையாது வழங்கும் வள்ளியோனு வன் ; தன்பால் பரிசில் வேண்டி வந்தாரை வறிதே அனுப்பியறியான் அவன் ; அவன் அன்னனாகவே, அவன் பால் பொருள் வேண்டிச் சென்ருருள் யாரேனும் எக்கார ணத்தாலோ பொருள் பெருராயின், அவர், அவன்பால் பரிசில் பெறலாகாத் தம் ஆகூழ் இன்மையினைப் பழிப்பரே யல்லாமல், அதுகுறித்து அவனைப் பழித்தறியார் எனக் கூறி, அவன் வண்மையினை வாயாரவாழ்த்தியுள்ளார் கழை தின்யானையார் :

“ புள்ளும், பொழுதும் பழித்தல் அல்லதை
உள்ளிச் சென்ருேர்ப் பழியலர் ; அதனுல்
புலவேன் வாழியர் ஓரி ! விசும்பின்
கருவி வானம் போல
வரையாது சுரக்கும் வள்ளியோய் நின்னே.”

(புறம் : உ0௪)

ஓரிபால் மற்ருேர் உயர் குணமும் ஒன்றியிருந்து அவன் உயர் புகழிற்குக் காரணமாயது ; அறிவு உரு திரு வான் நிறைந்த ஆன்ருேர், தம்மைத் தம் முன்னரே பிறர் புகழ்ந்துரைத்தலைப் பொருர் ; அவர் புகழ்வன கேட்கப் பெரிதும் உளம் நாணுவர் ; இந் நாணமே அவர்க்கு நல்ல தோர் அணிகலமாம் ; “ சான்ருேர், புகழும் முன்னர் நாணுப ” (குறுந் : உருஉ) ; “ தம்புகழ் கேட்டார் போல் தலைசாய்த்து மரம்துஞ்ச ” (கலி : ககக) எனக் கூறுதல் காண்க. இச் சீரிய பண்பு வல்வில்ஓரிபாலும் சிறந்து விளங்கிற்று ; ஓரியின் வில்லாற்றலை நேரிற் கண்டு களித்த வர் வன்பரணர் ; வன்பரணர் நாடு பல சுற்றியவர் ; தான் சென்ற நாடுகளில் யாண்டும், இவனை யொத்த வில்லாளர் இன்மையறிந்த அவர், அவனை வியந்து பாராட்டச் சொல்லெடுத்தார் ; அவர் கூறும் புகழுரைகளைக் கேட்க நாணிற்று அவன் உள்ளம் ; ஆகவே, அவர் மேலும் சொல் லாடாவாறு இடைபுக்குத் தடுத்து விட்டான் ; என்னே ! அவன் பண்பு நலம் !

"கோவெனப் பெயரிய காலை, ஆங்கது
தன் பெய ராகலின் நாணி, மற்றுயாம்
நாட்டிடன் நாட்டிடன் வருதும்; ஈங்கோர்
வேட்டவர் இல்லை நின்னொப் போர்என
வேட்டது மொழியவும் விடாஅன்." (புறம்: கருஉ)

கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவனுய்க் குமணனுக்கும் ஒய்மானாட்டு நல்லியக்கோடனுக்கும் முற்பட்டோனாய் வாழ்ந்த வல்வில்ஓரி, தன் பெயரே பூண்ட குதிரைமீது அமர்ந்து அமர் உடற்றும் பெரு வீரனாதலோடு, தன் படையுள், மழவர் என்ற சிறந்த வீரரையும் பெற்றிருந்தான்;

"ஓரிக்குதிரை ஓரி." (சிறுபாண்: கககு)

"மழவர் பெருமகன் மாவள் ஓரி." (நற்றிணை: ருஉ)

தன் நாட்டின் எல்லைக்குட்பட்ட ஒரு மலையையும், அதைச் சூழ உள்ள சிறு நாட்டையும் பிறனொருவன் உரிமை பூண்டு ஆள்வதைப் பொறுனாயினான் அக்காலைச் சேர நாட்டரசனாக விளங்கிய தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை; அவன் கொல்லி மலையைத் தனதாக்கிக் கொள்ளத் துணிந்தான்; அவன் கருத்தறிந்தான் அவன் நண்பனாய மலையமான் திருமுடிக்காரி; உடனே கொல்லியை அடைந்து ஓரியொடு போரிட்டு அவனை அழித்தான்; அவ் வெற்றிச்சிறப்புத் தோன்ற, அக்கொல்லி நகர்க்கண் வெற்றித்திருவுலா வந்தான்; வென்ற கொல்லியைச் சேரனுக்கு உரிமையாக்கினான்; ஓரிக்கு உரிமையாய கொல்லி, சேரர்க்கு உரித்தாயிற்று; ஓரியும் உயிர் இழந்து உயர்ந்தோர் உலகம் புகுந்தான்:

"காரிக் குதிரைக் காரியொடு மலைந்த
ஓரிக்குதிரை ஓரி." (சிறுபாண்: கக0-கககு)

"முன்னூர் மன்னன் கழல்தொடிக் காரி
செல்லா நல்லிசை நிறுத்த வல்வில்
ஓரிக் கொன்று சேரலர்க் கீத்த
செவ்வேர்ப் பலவின் பயங்கெழு கொல்லி."

(அகம். உ0க)

"பழவிறல்
ஓரிக் கொன்ற ஒரு பெருந் தெருவில்
காரி புக்க நேரார் புலம்." (நற்: ௩உ0)

இவ்வாறு ஆற்றலும், அருளும் தோன்ற வாழ்ந்த வல்வில் ஓரியைக் கபிலர், கல்லாடர், கழைதின்யானையார், நல்லூர் நத்தத்தனார், பரணர், பாலத்தனார், பெருஞ்சித்திரனார், வன்பரணர் முதலாம் புலவர் எண்மர் இனிது பாராட்டியுள்ளனர்! வாழ்க அவன் கொற்றம்! வளர்க அவன் கொடை!

௯. காரி

தமிழகத்தைச் சேர, சோழ, பாண்டியர்களாகிய மூவேந்தர் வழிவந்தோர் ஆண்டுகொண்டிருந்த அந்தக் காலத்திலேயே, அவர்களுக்கு அடங்கியும் அடங்காமலும் அதியர், ஆவியர், மலையர், வேளிர்போன்ற வேறு பிற இனத்தரசர்களும் ஆண்டுவந்துள்ளனர்; மூவேந்தர்கள் குறிப்பிட்ட எல்லைக்குட்பட்ட நாட்டை ஆண்டுவந்தது போன்றே, இக் குறுநில மன்னர்களும் தங்கள் ஆட்சிக் குரிய நிலமாக ஓர் எல்லைக்குட்பட்ட சிறுநாட்டைப் பெற்று விளங்கினர்; அத்தகைய அரச இனங்களுள் ஒன்றாகிய மலையர் அல்லது மலையமான்கள் என்பார், தென் ஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் உள்ளதும், பெண்ணையாற்றின் கரைக்கண்ணதாய திருக்கோவலூரைத் தலைநகராகக் கொண்டதும் ஆய சிறு நாடொன்றை ஆண்டுவந்தனர்; அந்நாடு பண்டைக்காலத்தில் மலாடு அல்லது மலைய மானுடு என்ற பெயர் பெற்றிருந்தது; அந்நாடு, காடும், மலைகளும் சூழ நடுநாட்டில் இருப்பதால், கடலால் கலக் குறுவதோ பகைவரால் பாழுறுவதோ அற்றது; அந் நாட்டையே முள்ளூர் என்ற அழகிய பயன்மிக்க மலையொன்றும் இருந்தது; சந்தன மரங்கள் செறிந்த அம் மலையும், அம் மலையகத்துக் கானகமும் கடிமணம் நாறும் கவின் உடையது; அந்தணர் பலரும் அகமுவந்து வாழ்தற்காம் அத்துணை வளமும் கொண்டது அம் மலாடு:

"துஞ்சா முழவின் கோவற் கோமான்
நெடுந்தேர்க் காரி கொடுங்கான் முன்துறைப்
பெண்ணையம் பேரியாற்று நுண்ணறல்."

(அகம்: ௩௫)

"கடல்கொளப் படாஅது; உடலுநர் ஊக்கார்;
கழல்புனை திருந்தடிக் காரி நின்னுடே;
அழல் புறந்தரூஉம் அந்தண ரதுவே." (புறம்: ௧௨௨)

"பெண்ணையம் படப்பை நாடு கிழவோயே."

(புறம்: ௧௨௬)

"எஃகு விளங்கு தடக்கை மலையன் கானத்து
ஆரம் நாறும்." (குறுங்: கசூஅ)

"முரண்கொள் துப்பின் செவ்வேல் மலையன்
முள்ளூர்க் கானம் நாற." (குறுங்: நகஉ)

கிழக்கே சோணுடும், மேற்கே சேரநாடும் கிடக்க, இடைப்பட்ட இடத்தே கிடந்ததால், மலாடு, அவ்விரு பேரரசுகளின் வெற்றி தோல்விகட்குப் பெரிதும் காரணமாய் விளங்கிற்று. அவ்விருபெரு வேந்தர்கட்கிடையே நிகழும் போரில், மலையமான்கள் யாவர் பக்கம் படைத்துணை நிற்கின்றனரோ, அவர்களே வெற்றிபெறுவர் என்ற பெருமைக்குரியவராயினர்; சேரனும் சோழனும் பகைகொண்டு மேற்கொள்ளும் போர்க்கண், இவ்வெற்றி மலையமான் தந்தது என வெற்றிபெற்றோனும் மலையனையே பாராட்டுவன்; பகைவன், மலையன் படைத்துணை பெற்றிலனேல் யானே வெற்றியுற்றிருப்பன் எனத் தோற்றோனும் மலையமான் மாவலியினையே மனதாரப் பாராட்டுவன்; இவ்வாறு அக்காலத் தமிழகத்தின் அரசியல்வாழ்வை வகுத்துக் காட்டும் வன்மையுடையராய் விளங்கிய மலையமானுட்டார், அவ்வக்கால அரசியல்நிலைகட்கு ஏற்ப, சிலகால் சேரர்க்கும், சிலகால் சோழர்க்கும் படைத்துணை புரிவாராயினர்.

"கடந்து அட்டு வென்றோனும் நிற்கூறும்மே,
'வெலிஇயோன் இவன்' எனக்;
'கழலணிப் பொலிந்த சேவடி நிலங்கவர்பு
விரைந்துவந்து சமந்தாங்கிய
வல்வேல் மலையன் அல்ல னாயின்,
நல்லமர் கடத்தல் எளிதுமன் நமக்கு' எனத்
தோற்றோன் தானும் நிற்கூறும்மே." (புறம்: கஉரு)

மலைய மன்னர்களுள், திருமுடிக்காரி என்பவன் சிறந்தவனாவன்; காரி என்ற தன் பெயரேபூண்ட குதிரை மீது ஏறிப் போரிடும் பெருவீரன்; பகைவர் நாட்டுப் பசுநிரைகளைக் கவர்ந்து வருவதில் தன்னை ஒப்பாரும், மிக்

காரும் இல்லா உரவோனவன் ; முள்ளூர் மலையினைக் கைப் பற்றவேண்டும் என்ற பேராசை கொண்டு பெரும்படை யுடன் வந்து தங்கிய ஆரிய அரசர்களை அலற அலறத் தாக்கி வென்று துரத்தி வீறெய்தியவன்.

"காரி ஊர்ந்து பேரமர்க் கடந்த
மாரி ஈகை மறப்போர் மலையன்." (புறம்: கருஅ)

"முனையூர்ப்
பல்லா நெடுநிரை வில்லின் ஒய்யும்
தேர்வண் மலையன்."

"மாயிரு முள்ளூர் மன்னன் மாவூர்ந்து
எல்லித் தரீஇய இனநிரைப்
பல்லான் கிழவரின் அழிந்த." (நற்: க00, உகக)

"ஆரியர் துவன்றிய பேரிசை முள்ளூர்ப்
பலருடன் கழித்த ஒள்வாள் மலையனது
ஒருவேற்கு ஓடியாங்கு." (நற்: கஎ0)

முள்ளூர் மலைநாட்டை மலையமான் திருமுடிக்காரி ஆண்டிருந்த காலத்தே, அதியமான் நெடுமானஞ்சி என்பா னொரு குறுநில மன்னன் சேரநாட்டின் ஒரு பகுதியைக் கைப்பற்றி, இன்று தர்மபுரி என வழங்கும் தகடூர்க்கண் இருந்து ஆண்டுவந்தான் ; தன்குலத்தவரும், தன் பகைவரு மாய சேரர்க்குப் படைத்துணை அளிக்கின்றான் மலையன் என்ற காரணத்தாலோ அன்றி வேறு எக்காரணத்தாலோ மலையனொடு பகைகொண்டான் அதியன் ; தன் படை கொண்டு மலாடு புக்குத் திருக்கோவலூர்க்குப் பேரழிவும் உண்டாக்கினன்; அவன் ஆண்டுப்பெற்ற வெற்றி பரணரும் பாராட்டுமளவு பெரும் வெற்றியாயிற்று ; கோவலூர்க்கண் அதியன் பெற்ற வெற்றியைப் பரணர் பாராட்டினர் எனக் கூறியுள்ளார் அருந்தமிழ் மூதாட்டி ஒளவையார் :

"பரணன் பாடினன் மற்கொல் மற்றுநீ
முரண்மிகு கோவலூர் நூறிநின்
அரண்அடு திகிரி ஏந்திய தோளே." (புறம்: கூகூ)

அதியன்பால் தோல்விகண்ட மலையன், அவனை எவ்வாற்றேனும் வெற்றிகோடலை விரும்பினான்; அக்காலைச் சேரநாட்டில் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை என்பானொரு பெருவேந்தன் வாழ்ந்திருந்தான்; அவன் அதியன்பால் பகைகொண்டுள்ளான் என்பதறிந்த மலையமான் அவன் துணைகொண்டு அதியனை அழிக்கத் துணிந்தான்; ஆனால் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையின் எண்ணமெல்லாம் பிறிதோரிடத்தே பிணிப்புண்டிருந்தது; தன் நாட்டின் ஒரு பகுதியை அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி கைப்பற்றி ஆண்டு கொண்டிருத்தலைப் போன்றே, மற்றொரு பகுதியாம் கொல்லிமலையை வல்வில் ஓரி எனும் வில்லாண்மை மிக்க வீரன் ஒருவன் கைப்பற்றிக் கொண்டிருந்தான்; அதியமானயின், சேரர்க்குலத் தொடர்புடையவன்; ஓரிக்கு அவ்வுற வொற்றுமையும் இல்லை; ஆகவே, அதியனினும், ஓரியையே முதற்கண் ஒழித்தல் வேண்டும் என்ற எண்ண முடையனாயினன் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை; இதை அறிந்தான் மலையமான்; அவன்தன் குறை முடித்தல் வேண்டுமாயின், தான் அவன்குறை முடித்தல் இன்றியமையாததாம் என உணர்ந்தான்; உடனே கொல்லியை நோக்கிப் படையொடு சென்றான்; ஓரியையும் கொன்றான்; கொல்லியைச் சேரர்க்கு உரிமையாக்கினான்; ஆண்டுத் தான் பெற்ற வெற்றி விளங்கித் தோன்றுமாறு, அக் கொல்லி நகர்த் தெருக்களில், நால்வகைப் படையும் சூழ்ந்துவர, பேராரவாரத்துடன் வலம்வந்து வெற்றிவிழாக் கொண்டாடினான் :

“முள்ளூர் மன்னன் கழல்தொடிக் காரி
செல்லா நல்லிசை நிறுத்த வல்வில்
ஓரிக் கொன்று சேரலர்க்கு ஈத்த
செவ்வேர்ப் பலவின் பயங்கெழு கொல்லி.”

(அகம்: உ0க)

“ஓரிக் கொன்ற ஒருபெருந் தெருவில்
காரிபுக்க நேரார் புலம்போல்
கல்லென் றன்றால் ஊரே.” (நற்: நஉ0)

ஓரியை வென்று காரி அளித்த கொல்லிமலையைப் பெற்றுப் பெருமகிழ்ச்சி கொண்ட பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை, அம்மலையன் உளம் உவக்குமாறு தகடூரை முற்றி அதியனை அழித்தான்; தன்னைப் பகைத்த அதியன் அழிவு கண்டு மலையமான் திருமுடிக்காரியும் மனம்மிகமகிழ்ந்தான்:

மூவேந்தர்கள் ஒற்றுமையுடன் உலகாண்டவரல்லர்; அவர் ஒவ்வொருவரும் பிறரை அடக்கி ஆளவேண்டும் என்ற எண்ணமுடையராவர்; ஒருகுடியில், ஒரு காலத்தே ஆற்றல் மிக்க அரசன் ஒருவன் தோன்றி விட்டால், அவன் பிற அரசுகளை யெல்லாம் பணியவைத்துப் பேரரசனாய் வாழவேண்டும் என்று எண்ணுவதும், அவன் ஆற்றலும் செல்வமும் கண்டு மனம் பொறாத ஏனைய அரசர்கள் அனைவரும் ஒன்று கூடி அவனை அழிக்க வழி கோலுவதும் அக்கால வழக்கமாம்; ஒரு குடியிற் பிறந்தார், பிற குடியிற் பிறந்தாரோடு பகைத்து வாழ்தலோடு நின்றாரல்லர்; ஒரு குடியிற் பிறந்தவர்களே ஒருவரோ டொருவர் பகைத்துப் போர்மேற் கொள்வர்: அம்மட்டோ! தந்தை மகனை எதிர்ப்பன்; மகன் தந்தைமேல் போருக்கு எழுவன்; இதுதான் பழைய தமிழகத்தின் அரசியல் நெறி.

மலையமான் திருமுடிக் காரியும், பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையும் வாழ்ந்த காலத்தே, சோணாடாண்ட சோழ வேந்தருள் சிறந்து விளங்கினன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் என்பான்; மலையமான் தன் பகைவேந்தனாய பெருஞ்சேரல் இரும்பொறைக்குப் படைத்துணை அளிக்கின்றான் என்ற காரணத்தாலோ, அல்லது சோணாட்டில் நடைபெறும் அரசியற் றலைமைப் போராட்டத்தில் தன் தாயத்தார்க்குத் துணை புரிந்தான் அல்லது புரிவான் என்ற காரணத்தாலோ, கிள்ளிவளவன் மலையமான் திருமுடிக்காரிபால் மாற்றொணாச் சினங்கொண்டான்; மலையமானொடு போரிட்டு வென்று அவன் மக்கள் இருவரையும் கைப்பற்றிக் கொண்டு போய்த் தன் யானையின் காற்கீழிட்டுக் கொல்லவும் துணிந்தான்.

அக்காலை ஆண்டிருந்த கிள்ளிவளவன் அவைக்களப் புலவருள் ஒருவராய கோவூர்கிழார், அவ்வளவனை அணுகி "வளவ! 'உற்ற துயர் ஒழித்து உயர் வாழ்வளிக்க வேண்டு கின்றேன்' என வாய்திறந்து குறை கூறும் வகையற்ற புறாப் போலும் சிற்றுயிர்க்குற்ற துயரையும் போக்கும் உயர்குண முடையோர் நின்முன்னோர்; நின் யானையால் கொல்லப்பட விருக்கும் இவர்களோ, அறிவுடைப் பெருமக்கள் வறுமை யால் வாடுவதஞ்சித் தம்மிடத்துள்ளன எல்லாம் அளித்து வாழும் அருட்குணமுடையோர் வழி வந்தவராவர்; இவ் வாறு அடைக்கலம் புகுந்தாரை ஆதரிக்கும் அருட்குண முடையோர் வழி வந்த நீ, அண்டியோரை ஆதரிக்கும் அக் குணமே உடையோர் வழி வந்த இவரை அழிக்க எண்ணு தல் அறச்செயலாமோ? மேலும், இவர்கள் நின்னொடு பகைத்துப் போரிடும் பருவமுற்றாரும் அல்லர்; தாம் எங்கே யிருக்கிறோம்? எத்தகைய துயர் நிலை தமக்கு வரப்போகி றது என்பதை அறியாமல், அறிமுகம் இல்லா இடத்தில் வந்துள்ளமையால் வருந்தி யழுது, தம்முன் வந்து நிற்கும் யானையை, அது தம்மைக் கொல்ல வந்து நிற்கிறது என் பதையும் அறியாமல், அதைக் கண்டு களித்து அக் களிப் பால் தம் அழுகையை மறந்து, மறுவலும் தம்மைச் சூழ்ந்து நிற்பாருள் தாமறிந்தார் ஒருவரும் இலராதல் கண்டு அழுகைமேற் கொள்ளும் அத்துணை இளையரன்றோ? இத்துணை இளையரைக் கொல்வது நினக்கு இழுக்கன்றிப் புகழாமோ?" என்று கூறிய அறவுரையால், மலையமான் மக்கள் மட்டும் உயிர் பிழைத்தனர்; தேர்வண் மலையன் என்றும், மலையமான் சோழிய ஏனாதி திருக்கண்ணன் என் றும் அழைக்கப் பெற்றாரும், பாரிமகளிரை மணந்தாரும், கோவூர் கிழாரான் உயிர் பிழைத்த மலையமான் திருமுடிக் காரியின் மக்களாவர்.

"நீயே, புறவின் அல்லல் அன்றியும் பிறவும்
இடுக்கண் பலவும் விடுத்தோன் மருகனை;
இவரே புலனுழுது உண்மார் புன்கண் அஞ்சித்
தமது பகுத்துண்ணும் தண்ணிழல் வாழ்நர்;

களிறுகண்டு அழூஉம் அழாஅல் மறந்த
புன்தலைச் சிறாஅர்; மன்று மருண்டு நோக்கி
விருந்திற் புன்கணோ உடையர்;
கேட்டனை யாயின்நீ வேட்டது செய்ம்மே." (புறம்: சசு)

ஆண்மையும், ஆற்றலும் விளங்க வாழ்ந்த மலையமான் திருமுடிக்காரி, தன்நாடு நோக்கிவரும் பாணர், கூத்தர், புலவர் முதலாம் இரவலர்கட் கெல்லாம், களிறும், தேரும் கொடுத்துச் சிறந்த கொடைக் குணமும் உடையனாயினன்; காரி, கடையெழுவள்ளல்களுள் ஒருவனுவன் எனப் பெருஞ் சித்திரனாரும், இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனாரும் கூறிப் பாராட்டுவர்; கொடையானும், கொற்றத்தானும் சிறந்த காரியின் புகழ்கேட்ட புலவர் கபிலர், அவனைப் பாடிப் பரிசில் பெறுதல் பெருமைக் குரியதாகக் கொண்டார்; உடனே, போரானும், நீரானும் பாழாகா அவன் நாட்டின் சிறப்பு, மூவேந்தர்க்குத் துணைபோகும் அவன் வெற்றிச் சிறப்பு, கற்புநெறிபிறழா மனைவியோடிருந்து நடாத்தும் அவன் இல்லற மாண்பு, ஆகிய இவைகளை விளக்கும் பாட்டொன்றைப் பாடிச் சென்று காரியைக் கண்டார்;

காரியின் அவைக்கண், கபிலரைப் போன்றே, வேறு பல புலவர்களும் வந்து அவனைப் பாடினர்; அவர்கள் பாடல்களைக் கேட்ட காரி, அனைவர்க்கும் பரிசில் அளித்தான்; அவன் அளித்த பரிசிலைக் கபிலர் கண்டார்; பெரும் புலவராய தமக்குத் தம் தகுதி நோக்கிப் பெருமதிப்புத் தாராமல், பிற புலவர்களைப் போன்றே தம்மையும் மதித்து விட்ட அவன் செயல், அவருக்கு வருத்தத்தைக் கொடுத்தது; தம் தகுதிக்குப் பொருந்தாத பரிசிலைப் பெற அவர் விரும்பவில்லை; வரிசை அறியா அவன் செயல் தமக்கு மட்டுமே யல்லாமல், தம்மைப் போன்றே வரிசைக்கு வருந்தும் பரிசிலராகிய பெரும் புலவர் அனைவர்க்குமே இழிவாம் என்று கருதினர்; உடனே, கபிலர் காரியை அணுகினர்.

பெருங்கொடை வள்ளலே! யான் கூறுவனவற்றைச் சிறிது அருள்கூர்ந்து கேட்பாயாக; வள்ளல் ஒருவன்

வாழ்ந்தால், அவன்பால் பரிசில் பெறப் பலரும் வருவர்; வந்தவர்க்கெல்லாம் தம்மிடம் உள்ளதை இல்லையென்னுது கொடுப்பது எவர்க்கும் எளிது; அதை எவரும் செய்வர்; அதற்கு மனம் ஒன்றே போதும்; ஆனல், பரிசில் பெற வருவோர் அனைவரும் ஒரே தகுதியுடையவரல்லர்; ஆகவே, அவர்களின் தகுதி நோக்கி, இவர் மிகச் சிறந்தார்; இவர் சிறந்தார்; இவர் அத்துணைச் சிறந்தாரல்லர் என அறிந்து அதற்கேற்பப் பரிசில் அளிப்பது 'எளிதன்று; அதற்கு மனம் ஒன்றே யிருத்தல் போதாது; வரிசை அறியும் அறிவும் தேவை; நின்பால் அவை யிரண்டும் இருக்கும் என எண்ணியே வந்தேன்; ஆனல் வரிசை அறியும் அறிவு நின்பால் இருக்கக் காண்கிலேன்; நீ மனம் ஒன்றே படைத்தவனுதலை விரும்பவில்லை; மனத்தோடு வரிசையறியும் அறிவும் பெற்ற மன்னனுகவே உன்னைக் காண விரும்புகின்றேன்; பொது நோக்கு நோக்காது, வரிசையா நோக்குதல், என் போல்வார்க்கு மகிழ்ச்சியை அளிப்பதோடு, நும்போல் வார்க்கு ஆக்கமும் தரும்; ஆகவே, வந்தோர் அனைவரையும் ஒன்றென மதியாது, அவர் தகுதி அறிந்து மதித்து, அதற்கேற்பப் பரிசில் கொடுக்கும் வழக்கத்தினை இனியாயினும் மேற்கொள்வாயாக!'' என்று அறிவுறுத்தினர்; கபிலரின் புலமைச் சிறப்பும், பிழை கண்டு பொறு அவர் உள்ளத் துயர்வும் உணர்ந்த காரி, அவர் மகிழும் வண்ணம் மேலும் பல பரிசில் அளித்துப் பெருமை செய்தான்.

“ஒருதிசை ஒருவனை உள்ளி நாற்றிசைப்
பலரும் வருவர் பரிசில் மாக்கள்;
வரிசை அறிதலோ அரிதே; பெரிதும்
ஈதல் எளிதே; மாவண் தோன்றல்!
அது நன்கு அறிந்தனை யாயின்,
பொதுநோக்கு ஒழிமதி புலவர் மாட்டே.'' (புறம்: கஉக)

காரியால் சிறப்புச் செய்யப் பெற்று அவன் அவைக் களத்தே சில நாள் வாழ்ந்த கபிலர், அக் காலத்தே அவன் பால் அருங்குணங்கள் பல அமைந்து கிடக்கக் கண்டார்; அவை அவர் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டன; கபிலர்

காலத்தில் வள்ளல்களாக விளங்கியோர் பலர்; அவர்கள் தம்மை நோக்கி வந்தவர்கட்கெல்லாம் தேர் பல கொடுத்துச் சிறப்புச் செய்கின்றனர் என்றாலும், அவர்கள் அவ்வாறு அளிப்பது மதுவுண்டு மகிழ்ந்திருக்கும் காலத்திலேயே யாம்; மதுவுண்ட காரணத்தால், தாம் செய்வது யாது என்பதை அறிய மாட்டா மயக்க நிலையுற்றுவிடுகின்றனர்; அதனல் கொள்வோர் தகுதியும், கொடுக்கும் பொருளின் அருமையும் அறியாது போகின்றனர்; ஆகவே, அந்நிலையில் அவர்கள் பரிசில் அளிப்பது தம் இயற்கையறிவோடிருந்து செய்யும் செயலாகாது; ஆகவே, அது அவர்க்குப் பெருமைக்குரியதுமாகாது; ஆனல், காரி மதுவுண்டு மகிழ்ந்தறியாதவனவன்; ஆகவே, தான் செய்வதன் நன்மை தீமைகளை உணரும் நல்லறிவோடிருப்பவன்; அவன் பரிசில் அளிக்கிருன் என்ருல், அது, அவன் இயற்கையறிவோடு கூடிய செயல்; கொடுப்போர் தகுதியும், கொடைப் பொருளின் அருமையும் அறிந்து செய்த செயலாம்; அந்நிலையிலிருந்து அவன் கொடுத்த தேர்கள் பல; அவனுக்குரிய முள்ளூர் மலைக்கண் பெய்த மழைத்துளிகளை எண்ணினும் எண்ணலாம்; அவன் பரிசிலாகக் கொடுத்த தேர்களை எண்ணிக் காணல் இயலாது; காரிபால் அமைந்துகிடந்த இவ் வரும்பெரும் சிறப்பினை அறிந்து பாராட்டினர் கபிலர்:

> "நாட்கள் உண்டு நாள்மகிழ் மகிழின்
> யார்க்கும் எளிதே தேர் ஈதல்லே;
> தொலையா நல்லிசை விளங்கும் மலையன்
> மகிழாது ஈத்த இழையணி நெடுந்தேர்
> பயன்கெழு முள்ளூர் மீமிசைப்
> பட்ட மாரி உறையினும் பலவே." (புறம் : கஉங)

மலையமான் திருமுடிக்காரி புலவர் பலரின் பாராட்டைப் பெற்ற பெருமையுடையவன்; அகம், புறம், நற்றிணை, குறுந்தொகை ஆகிய நான்கு நூலினும், பத்துப்பாட்டுள் ஒன்ருகிய சிறுபாணாற்றுப் படையினும் அவன் பாராட்டப் பெற்றுள்ளான்; அம்மூவனர், கபிலர், கல்லாட

ஞர், கோவூர் கிழார், நல்லூர் நத்தத்தனர், பரணர், பெருஞ்சித்திரனர், மாறேக்கத்து நப்பசலையார் முதலாம் புலவர் எண்மர் அவன் புகழ் பாடியுள்ளனர்; "கபிலன், உலகில் வாழும் மக்கள் எல்லாரினும் குற்றமற்ற அறிவுடைய அந்தணனவன்; அத்துணைச் சிறந்த கபிலன் நின்னைப் பாடியுள்ளான்; எப்படிப் பாடியுள்ளான்; உன்பால் வந்து உன் புகழ்பாவி, அதைக் கேட்டு நீ அளிப்பன பெற்று வாழ்வர் இரவலர்; இனி, அவர்கள் பிழைப்பதற்கு வழியில்லை; அவர்களால் புகழ்ந்து பாடமுடியாத அளவு கபிலர் நின்னைப் புகழ்ந்து பாடிவிட்டார்; இனி, வேறு யாரும் நின்னைப் புகழ்ந்து பாடமுடியாது; மேற்குக் கடற்கரையின்கண்ணே உள்ள சேரர்க்குரிய துறைமுகங்களுக்குள்ளே, பொன்னை ஏற்றிக்கொண்டு வெளிநாடுகளிலிருந்து வந்த பெரிய கப்பல்கள் வந்து தங்கிவிட்டால், ஏனைய சிறு கப்பல்கள் எவ்வாறு, அத் துறைமுகத்தினுள்ளே நுழைய முடியாதோ அப்படியே என்னைப்போலும் சிறு புலவர்கள் நின் புகழைப் பாடமுடியாத அளவு அவர் நின்புகழ் பாடி விட்டார்" எனப் பாராட்டும் மாறேக்கத்து நப்பசலையார் பாடல், மலையமான் புகழை மாட்சியுறச் செய்கிறது!

"புலனழுக்கற்ற அந்தணாளன்
இரந்துசெல் மாக்கட்கு இனி யிடனின்றிப்
பரந்திசை நிற்கப் பாடினன்; அதற்கொண்டு
சினமிகு தானை வானவன் குடகடல்
பொலந்தரு நாவாய் ஓட்டிய அவ்வழிப்
பிறர்கலம் செல்கலா தனையேம்." (புறம்: கஉக)

ரு. நள்ளி

தென்னவர்தம் தலைநகராம் மதுரை மாநகர்க்கும் தெற்கே தோட்டி என்ற பெயருடையதொரு மலையிருந்தது; அஃது அடுக்கிய பல குன்றுகள் தன்னைச் சூழ நிற்கும் அழகினையுடையது; நாடு, நலம் பல பெற்று நனி சிறந்து விளங்குதற்கு உறுதுணை புரியும் பெரு மழை, பொய்யாது பெய்யும் மழைதரு மேகங்கள் என்றும் படிந்து கிடத்தற்காம் உயர்வினை யுடையது; பளிங்கைப் பிளந்து கண்டாற் போலும் தெளிந்த நீர்நிலை பலவற்றைக் கொண்டது; அக் குன்றுகளைச் சூழ அடர்ந்த காடுகளும் அமைந்திருந்தன; அக்காடு ஆனேம்பி வாழும் ஆயர்க்கு வாழ்விடமாம் அத்துணை வளம் செறிந்தது; அவ்வாயர் தரு நறுநெய் நாட்டவர் போற்றும் நலமெலாம் கொண்டது; அக் காடு, மணமும், அழகும் மாண்புறக்கொண்ட காந்தள் மலர்கள் உண்மையாலாய உயர்வும் உடையது.

இத்துணைச் சிறப்பு வாய்ந்த தோட்டி மலையையும், அதைச் சூழ உள்ள காடுகளையும் காவல் மேற்கொண்டு வாழ்ந்திருந்தான் நள்ளி எனும் நல்லோன்; நள்ளி கண்டீரக்கோ எனவும், கண்டீரக்கோப்பெரு நள்ளி எனவும் அழைக்கப் பெறுவன்; நள்ளி, நெடியபல தேர்ப்படை உடையவன்; விற்போர் வல்ல வீரர் பலரையும் பெற்றிருந்தான் அவன்; விரைந்து செல்லும் குதிரைகளையும் கொண்டிருந்தது அவன் படை; தன்னொடு பகைகொண்டு வந்தாரை வென்று துரத்தும் வாளாண்மையும் அவன்பால் பொருந்தியிருந்தது; இத்துணைப் பேராற்றல் பெற்றிருந்த நள்ளி, வளம் பல பெற்ற நாடும் உடையனாகவே, தன்னைப் பாடிவரும் பாணர் முதலாயினார்தம் வருத்தம் தீரத், தேரும், களிறும், திரண்ட செல்வமும் சிந்தையுவந்தீயும் சிறந்த கொடையாளனுமாயினன்.

நள்ளி நாடாண்டிருந்த தோட்டிக் குன்று, அதைச் சூழ இருந்த இருள் செறிந்த காடு, அவன் கொற்றம்,

கொடை ஆய இவற்றின் சிறப்புக்களை யெல்லாம், அகம் உவந்து பாடியுள்ளனர் புலவர் பல்லோர்.

"இரும்பு புனைந்து இயற்றாப் பெரும்பெயர்த் தோட்டி
அம்மலை காக்கும் அணிநெடும் குன்றின்
பளிங்கு வகுத்தன்ன தீநீர்
நளிமலை நாடன் நள்ளி."

(வன்பரணர் : புறம் : க௫0)

"திண்தேர் நள்ளி கானத்து அண்டர்
பல்லா பயந்த நெய்."

(காக்கைப்பாடினியார் நச்செள்ளையார் : குறுந் : உக0)

"கரவாது
நட்டோர் உவப்ப நடைப் பரிகாரம்
முட்டாது கொடுத்த முனைவிளங்கு தடக்கைத்
துளிமழை பொழியும் வளிதுஞ்சு நெடுங்கோட்டு
நளிமலை நாடன் நள்ளி."

(இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார், சிறுபாண் : க0௬-எ)

"வல்வில் இளையர் பெருமகன் நள்ளி
சோலை யடுக்கத்துச் சுரும்புண விரிந்த
கடவுட் காந்தள்."

(பரணர் : அகம் : க௫உ)

"இரப்போர்க்கு
இழையணி நெடுந்தேர் களிறொ டென்றும்
மழைசுரந்தன்ன ஈகை வண்மகிழ்க்
கழல் தொடித் தடக்கைக் கலிமான் நள்ளி
நளிமுகை உடைந்த நறுங்கார் அடுக்கத்துப்
போந்தை முழுமுதல் நிலைஇய காந்தள்."

(கபிலர் : அகம் : உ௩அ)

"ஆர்வமுற்று
உள்ளி வருநர் உலைவுநனி தீரத்
தள்ளாது ஈயும் தகைசால் வண்மைக்
கொள்ளார் ஓட்டிய நள்ளி."

(பெருஞ்சித்திரனார் : புறம் : க௫அ)

ஒரு நாள் நள்ளி, காட்டில் வேட்டையாடிக்கொண்டிருந்தான்; அக்காலை, அவ்வழியே வந்த வன்பரணர், வறுமையாலும், வழி நடை வருத்தத்தாலும் மெலிந்து மரமொன்றின்கீழ் அமர்ந்திருந்தார்; அந்நிலையில், தான் வேட்டையாடிய மானினத்தின் குருதி தோய்ந்து சிவந்த கழல் காலினும், மணி விளங்கும் முடி சென்னியிலும் கிடந்து சிறப்பளிக்க ஆண்டுப்போந்த நள்ளி, வன்பரணர் தம் வருத்தம் அனைத்தையும் அறிந்து, தன்னைக் கண்டு எழ முயன்ற அவரைக் கை குவித்து இருக்கச் செய்து, தன்னொடு போந்து காட்டினுள்ளே சென்று வேட்டம் புரியும் தன் வீரர் வந்துவிடின் தன்னை இன்னர் என அறிவித்தலும் கூடும் என அஞ்சி, அவர் வாரா முன்னரே, தீக்கடை கோலால் தீமூட்டித் தான் வேட்டையாடிக் கொன்ற விலங்கின் ஊனைச் சுட்டுச் சுவையுடைய தாக்கிப் புலவர்க்கு அளித்தான்; அவன் அளித்ததை அமிழ்தென உண்டு மகிழ்ந்த புலவர், மலைச்சாரலில் ஓடும்' அருவி நீர் உண்டு, அயர்வு ஒழிந்து, விடைபெற்று அப்பாற் செல்ல விரும்பினர்; அக்காலை நள்ளி, "ஐய! காட்டில் வாழ்கின்றேன்; கையில் ஒன்று மிலேன்" ஆகவே இவற்றை யாயினும் ஏற்றருள்க என வேண்டி, தன் மார்பிற் பூண்டிருந்த முத்தாரத்தையும், முன்கையில் விளங்கிய கடகத்தையும் அளித்தான்; இவ்வாறு வழியிற் செல்வார்க்கு, வலிதின் வந்து வழங்கும் வள்ளியோனாய அவன் யாவன் என்பதை அறிந்துகொள்ள விரும்பிய வன்பரணர், "வேண்டாத போதே விருந்தேற்றுப் போற்றும் நீ யார்? நின் நாடு யாது?" எனப் பலகால் வினவவும், அவர்க்கு விடையளியாதே வெளியேறினன்; பின்னர், வழிவந்தோரால், அவன் நள்ளி என்பதறிந்து வாயார வாழ்த்தினர் வன்பரணர்.

"கூதிர்ப் பருந்தின் இருஞ்சிற கன்ன
பாறிய சிதாரேன் பலவுமுதற் பொருந்தித்
தன்னும் உள்ளேன் பிறிதுபுலம் படர்ந்தவென்
உயங்குபடர் வருத்தமும் உலைவும் நோக்கி

மான்கணம் தொலைச்சிய குருதியம் கழற்கால்
வான்கதிர்த் திருமணி விளங்கும் சென்னிச்
செல்வத் தோன்றலோர் வல்வில் வேட்டுவன்
தொழுதனென் எழுவேன் கைகவித்து இரீஇ,
இழுதின் அன்ன வால்நிணக் கொழுங்குறை
கானதயர் மயங்கிய இளையர் வல்லே
தாம்வந் தெய்தா அளவை ஒய்யெனத்
தான்ஞெலி தீயின் விரைவனன் சுட்டுநின்
இரும்பே ரொக்கலொடு தின்மெனத் தருதலின்,
அமிழ்தின் மிசைந்து, காய்பசி நீங்கி
நன்மரன் நளிய நறுந்தண் சாரல்
கன்மிசை அருவி தண்ணெனப் பருகி
விடுத்தல் தொடங்கினே ஞக, வல்லே
“பெறுதற் கரிய வீறுசால் நன்கலம்
பிறிதொன் றில்லைக் காட்டு நாட்டே”மென
மார்பிற் பூண்ட வயங்குகா ழாரம்
மடைசெறி முன்கைக் கடகமோ டீத்தனன்;
எந்நாடோ? என நாடும் சொல்லான்;
யாரீரோ? எனப் பேரும் சொல்லான்;
பிறர் பிறர்கூற வழிக்கேட் டிசினே
....
நளிமலை நாடன் நள்ளியவன் எனவே.” (புறம்: கடுo)

பாடிப் பிழைக்கும் தொழில் உடையவர் பாணர்; பொருள் அளித்துப் புரக்க வல்லாரைத் தேடிச்சென்று, அவர் வாயில்முன் நின்று, காலையில் மருதமும், மாலையில் செவ்வழியும் பாடி மகிழ்வித்துப் பொருள்பெற்று வாழ்தல் அவர் குலத்தொழில்; அத்தகைய பாணர் தம் வறுமையெலாம் நீங்குமாறும், மற்றும் பிறர் இடம் சென்று பொருள் வேண்டி நில்லாவாறும் பெரும்பொருள் அளித்து விட்டான் நள்ளி; அதனல், பாடல் தொழில் வல்ல அப் பாணர், தம் தொழிலையே மறந்து விடுவாராயினர்; காலையில் பாடவேண்டுவது மருதப் பண்; மாலையில் பாடவேண்டுவது செவ்வழிப் பண் என்ற பண்ணறி அறிவையும் இழந்து, செவ்வழிப் பண்ணைக் காலையிலும், மருதப்

பண்ணை மாலையிலும் பாடத் தொடங்கிவிட்டனர்: இவ்வாறு, பண்ணிசைக்கும் பாண்குடி வந்தார்தம் பண்ணறிவையும் மறக்குமாறு செய்யவல்லது நள்ளியின் கொடைப் பெருமை என்பதறிந்த வன்பரணர், அவன் வள்ளன்மையினை வியந்து பாராட்டுவாராயினர் :

"நள்ளி வாழியோ! நள்ளி! நள்ளென்
மாலை மருதம் பண்ணிக் காலைக்
கைவழி மருங்கில் செவ்வழி பண்ணி
வரவெமர் மறந்தனர்; அது நீ
புரவுக்கடன் பூண்ட வண்மை யானே." (புறம்: கசக)

கண்டீரக் கோவின் புகழ் பிறிதொரு வகையானும் விளங்கித் தோன்றுகிறது; கண்டீரக்கோப் பெருநற்கிள்ளிக்கு இளையான் ஒருவன் இருந்தான்: இளங் கண்டீரக்கோ என அழைக்கப்பெறும் அவன், விச்சிக் கோவின் தம்பியாய இளவிச்சிக் கோவுடன் நட்புப் பூண்டிருந்தான்; ஒருநாள் இருவரும் ஒன்றுகூடி, ஓரிடத்தே ஒருங்கிருந்த காலை, ஆண்டு வந்த புலவர் பெருந்தலைச் சாத்தனாரை இருவருமே விரும்பி வரவேற்றனர்; ஆனால் புலவரோ, அவருள் இளங்கண்டீரக் கோவைமட்டும் அன்போடு தழுவிக் கொண்டார்; அதுகண்ட இளவிச்சிக்கோ, "ஐயன்மீர்! என்னைத் தழுவுவதொழிந்த நீவிர், இளங்கண்டீரக்கோவை மட்டும் தழுவிக்கொண்டது ஏனோ?" என, அன்புடன் வினவினான். அதற்கு விடையாக, "வேந்தே, இக் கண்டீரக்கோ வண்மையாற் பெற்ற வளமார் புகழ் உடையனாவன்; இவன் நாட்டில், மனைக்குரிய ஆடவன், வினை கருதி வெளிநாடு சென்றிருந்த காலத்தே, அவன் மனைநோக்கிச் சென்ற வழியும், பரிசிலர் பொருள் பெறாது மீளார்; ஆடவன் இன்மையால், அவர் பொருள் இன்றி மீள்வதை விரும்புவாளல்லள் அம் மனைக் கிழத்தி; அவள் தன் அளவிற்கும் ஆற்றலுக்கும் ஏற்றவாறு, சிறிய பிடியானையையாவது பரிசில் அளித்து அனுப்புவள்; அத்துணைக் கொடைவளம் உடையது அவன் நாடு; அவன் நாட்டு வாழ்வார் நல்லியல்பே இஃதாயின், அவன் கொடை

வளத்தினைக் கூறல் வேண்டாவன்றே? அத் தகையான் குடிவழி வந்தவன் இவ் விளங்கோ ஆதலின், இவனைத் தழுவி நின்றேன்,'' எனக் கூறிய புலவர் பொன்னுரை, அவன் கொடைச் சிறப்பைக் குன்றிலிட்ட விளக்கென விளக்கி நிற்றல் காண்க. வாழ்க நள்ளி! வளர்க அவன் கொடை!

"பண்டும் பண்டும் பாடுநர் உவப்ப
விண்டோய் சிமைய விறல்வரைக் கவாஅன்
கிழவன் சேட்புலம் படரின், இழையணிந்து
புன்தலை மடப்பிடி பரிசி லாகப்
பெண்டிரும் தம்பதம் கொடுக்கும், வண்புகழ்க்
கண்டீ ரக்கோன் ஆகலின் நன்றும்
முயங்க லான்றிசின் யானே." (புறம்: கடுக)

௬. பாரி

பறம்பு என்ற மலையையும், அம் மலையைச் சூழஇருந்த முந்நூறு ஊர்களைக்கொண்ட சிறு நாட்டையும் உரிமை பூண்டு ஆண்டிருந்தான் பாரி எனும் பெயருடைய வேளிர் குலத்தான் ஒருவன். "பாரியும் பாண்டியன் மண்டலமே," என முடியும் பாண்டி மண்டல சதகச் செய்யுளாலும், மதுரையிலுள்ள பழைய சிறைக்கூடத்து வடபுறச் சுவரில், பறம்பு நாட்டைப்பற்றிக் கூறப்பட்டிருத்தலாலும், பறம்பு நாடு பாண்டி நாட்டைச் சேர்ந்தது என்பது அறியப்படும்; பாண்டிநாட்டுத் திருப்பத்தூர்ச் சிவன் கோயில் கல்வெட்டொன்றில், "புறமலை நாட்டுப் பொன்னமராவதி யூருடையான், திருக்கொடுங் குன்றாருடையான்," என்ற தொடர் காணப்படுகிறது; இப் பக்கத்துக் கொட்டாம்பட்டி மலைப் பகுதியைச் சேர்ந்த கூற்றம் பிரமநாடு என்ற பெயரான் இன்றும் வழங்குகின்றது; ஈண்டுக் கூறிய புறமலை நாட்டைப் பறமலைநாடு என்பதன் மரூஉவாகவும், பிரம நாடு என்பதைப் பறம்பு நாடு என்பதன் திரிபாகவும் கோடல் பொருந்தும்; ஆகவே, இன்று பிரான்மலை என்பதே, பாரிக்குரிய பறம்பு மலையாம் எனக் கொள்வதில் யாதொரு தடையும் இல்லை; மேலும், கொடுங்குன்றம் என வழங்கும் இப் பிரான்மலையில் கோயில் கொண்டிருக்கும் சிவபிரானுக்குப் பாரீசுவர முடையார் என்ற பெயரும் உண்டு எனப் பழைய கல்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன; இதனானும், பிரான் மலையே, பண்டு பறம்பு மலை என்ற பெயரான் வழங்கிவந்தது என்பது உறுதி செய்யப்படும்; பாண்டிநாட்டின் கீழ்ப்பால் அமைந்த இம் மலை, பண்டைச் செய்யுட்களில் கூறியவாறே, வளமும் பெருமையும் வாய்ந்திருத்தலோடு, சிதைவுற்ற பழைய அரணையும், இனிய நீர்ச்சுனைகளையும், நிறைந்த தேனடைகளையும் கொண்டு விளங்குகிறது என்பதும் ஈண்டுக் குறிப்பிடல் தகும்.

நால்வேறு வளனும் நனிமிகக் கொண்டிருந்த பறம்பு நாடாண்டிருந்த பாரி, பண்டு புகழ்பெற்று விளங்கிய

வள்ளல்கள் எழுவருள்ளும் தலைசிறந்தோனவன்; ஒருநாள் தேர் ஏறிச்சென்ற பாரி, வழியில் தழைத்து வளர்ந்த முல்லைக் கொடியொன்று, படர்தற்குரிய கொழுகொம்பின்றி, காற்றால் அலைப்புண்டு வருந்துவதைக் கண்டான்; "அந்தோ! இக்கொடி, நம்மைப்போல் பேசும் ஆற்றலைப் பெற்றுளதாயின், தன் குறைகூறி அழுதிருக்கும்; ஆனால், அஃது அவ்வாற்றலைப் பெறுமையாலன்றோ அது செய்யாது வருந்துகிறது! எனினும், அதன் தேவை கண்ட நான், அதற்குத் துணை செய்யாது போதல் தகுதியன்று," எனத் துணிந்தான்; உடனே தான் ஊர்ந்துவந்த பொற்றேரை அதன் அருகே நிறுத்திப் பற்றிப் படருமாறு விட்டுச் சென்றான்; பாரியின் இவ்வருள் உள்ளத்தையும், கொடைச் சிறைப்பையும் தமிழகம் முழுதும் பாராட்டிற்று;

"பூத்தலை அறாஅப் புனைகொடி முல்லை
நாத்தழும் பிருப்பப் பாடா தாயினும்
கறங்குமணி நெடுந்தேர் கொள்கெனக் கொடுத்த
பரந்தோங்கு சிறப்பின் பாரி." (புறம்: உ00)

"ஊருடன் இரவலர்க்கு அருளித் தேருடன்
முல்லைக்கு ஈத்த செல்லா நல்லிசைப்
படுமணி யானைப் பறம்பிற் கோமான்
நெடுமாப் பாரி." (புறம்: உ0க)

"சிறுவீ முல்லைக்குப் பெருந்தேர் நல்கிய
பிறங்குவெள் ளருவி வீழும் சாரல்
பறம்பிற் கோமான் பாரி." (சிறுபாண்: அகூ-கக)

கொடை வள்ளலுக்கு எடுத்துக் காட்டாக இவனையே கொண்டது உலகம்; "கொடுக்கிலாதானைப் பாரியே யென்று கூறினும் கொடுப்பாரிலை" என இவனது வரையா வண்மை, சைவசமயாசாரியருள் ஒருவராய சுந்தரமூர்த்தி நாயனாராலும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுளது என்றால், இவன் பெருமையினை என்னென்பது? பாரிபால் வந்து பொருள் வேண்டி நிற்போர் பெரும் புலவராக, அருங்குண சீலராக இருக்க வேண்டும் என்பதில்லை; வாயில் வந்து நின்றோர்

அறிவிலாச் சிறியோராயினும் அவர்க்கும், அவர் வேண்டுவன அளிப்பன்; பொருள் வேண்டி வந்து நின்றோர் இழிகுணமுடைய கீழோரே ஆயினும், அவர்க்கும் அவர் விரும்புவன அளிப்பன்; ஆகவே, அவன்பால் வந்து வறிதே மீண்டவர் எவரும் இரார்:

"மடவர், மெல்லியர் செல்லினும்
கடவன் பாரி கைவண் மையே." (புறம்: கoசு)

பறம்பு நாடு முந்நூறு ஊர்களையுடையது; அம் முந்நூறு ஊர்களையும் தன்பால் பொருள் வேண்டி வந்த இரவலர் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு ஊராகக் கொடுத்து அவர் உடைமையாக்கி விட்டான்; அவன் உடைமையாக எஞ்சி நின்றது பறம்புமலை யொன்றே;

"முந்நூறு ஊர்த்தே தண்பறம்பு நன்னாடு;
முந்நூறு ஊரும் பரிசிலர் பெற்றனர்" (புறம்: கக0)

பாரியின் கொடைவளம் கண்ட புலவரெல்லாம், கொடைத்திறத்தில் அவனுக்கு நிகர் அவனே; நிலவுலகில் அவனுக்கு நிகராவார் எவரும் இலர் என உணர்ந்தனர்; கைம்மாறு கருதாமல் உலகைப் புரப்பதில் மாரி, பாரிக்கு நிகரே எனினும், வேண்டுவார்க்கு வேண்டும் போது வேண்டும் அளவு பொருள் அளிக்கும் பாரிபோல், மாரி அளிப்பதில்லை; வேண்டும்போது பெய்யாது வேண்டாதபோது பெய்யும்; வேண்டும் அளவு பெய்வதும் இல்லை; ஆகவே, உலகைப் புரப்பதில் பாரிக்கும், மாரிக்கும் ஒப்பு இருப்பக் கண்டும் புலவர்கள் மாரியைப் புகழாது, 'பாரியின் கொடை,' 'பாரியின் வள்ளன்மை,' 'பாரியின் அன்பு,' 'பாரியின் புகழ்' என எங்கும் எப்போதும் பாரி பாரி பாரி என்று பாரி ஒருவனையே புகழ்வாராயினர்:

"பாரி பாரி என்றுபல ஏத்தி
ஒருவற் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்
பாரி ஒருவனும் அல்லன்;
மாரியும் உண்டு, ஈண்டு உலகு புரப்பதுவே."
(புறம்: கoஎ)

பாரியின் புகழ் நாள்தோறும் பெருகிற்று; சேய்நாடுகளிலும் அது பரவிற்று; தமிழகமெங்கும் உள்ள பாணர், கூத்தர் முதலாய இரவலர்களும், புலவர்களும் பாரியின் புகழன்றிப் பிறர் புகழ் பாடாராயினர்; இவ்வாறு அவன் புகழ் வளர்தல், அப்போது தமிழ் நாடாண்ட மூவேந்தர் உள்ளத்தில் பொறாமைத் தீயை மூட்டிற்று; "பேரரசர் நாமிருக்கப் பாரியின் புகழ் பாரெங்கும் பரவுவதா?" என்று எண்ணினர்; புகழால் அவனைவிட உயர்தல் தம்மால் இயலாது என்பதையும், அவன் உயிரோடுள்ளவரை தம் புகழ் உயரவழியில்லை என்பதையும் உணர்ந்தனர்; ஆகவே, அவனை எவ்வாறாயினும் அழித்துவிட முடிவு செய்தனர்; மூவேந்தரும் ஒன்று கூடினர்; மூவேந்தர் படையும் ஒன்று கூடின; பறம்பு மலையை முற்றி அழிக்க முனைந்தனர்; அவ்வாறே மூவேந்தர் படையும் பறம்பரணை முற்றிக் கொண்டன.

பாரியின் புகழ்கேட்டு அவனைப் பாடிப் பரிசில் பெற வேண்டி வந்து, அவன் அன்பால் பிணைப்புண்டு, அவனை விட்டுப் பிரிய மாட்டாப் பெருநிலையுற்று, அவனோடு அப் பறம்பு மலையிலேயே தங்கிவிட்ட கபிலர், மூவேந்தர் முற்றியிருப்பது கண்டார்; அவர் செயல் விழலுக்கிறைத்த நீராகுமே யல்லாமல் பயன்தாராது என்பதை அறிந்த கபிலர், அரசர் மூவர்க்கும் அறிவுரை மொழிந்து முற்றுகையை ஒழிக்க எண்ணினர்.

முற்றுகையிடுவதால், அரணுள் இருப்போர் வெளியிலும், வெளியிலிருப்போர் உள்ளும் செல்லாதவாறு தடை செய்யப்படுவர்; அதனால், உள்ளிருப் போர்க்கு வேண்டும் உணவுப் பொருள்கள் வெளியே யிருந்து வருதல் இயலாது போம்; அந்நிலை ஏற்படின், உள்ளிருப்போர் உணவில்லாக் குறையால் வருந்தி, அக்கோட்டையைத் திறந்து, பகைவர்க்குப் பணிந்து போவர்; இதுவே, முற்றுகையின் நோக்கம்; இவ்வெண்ணம் கொண்டே பறம்பரணை மூவேந்தரும் முற்றுகையிட்டனர்; ஆனால், அவர் எண்ணியது தவறு; அவர் போட்ட போர்த்திட்டம் பிழைபட்டது என்பதைக் கபிலர் அறிவார்.

ஆகவே, அதை அவர்க்கு உணர்த்தி முற்றுகை ஒழித்து நீங்குமாறு வேண்ட விரும்பினர்; அரண்விட்டு வெளியே வந்தார்; வேந்தர் மூவரையும் அழைத்தார்; வேந்தர் பெருமக்களே! பறம்பு மலைக்கோட்டை நீங்கள் நினைப்பதுபோல் அவ்வளவு குறைபாடு உடையதன்று; அவ் வரணைக் கைப்பற்றுவது அத்துணை எளிதில் ஆகாது; பேரரசராய நீவிர் மூவரும் ஒன்று கூடியே முற்றுகை மேற்கொண்டுள்ளீர் எனினும், பறம்பரணைப் பாழ்செய்தல் இயலாது; உள்ளிருப்போர் உங்கட்கு என்றும் பணிய எண்ணர்: பணிந்து போகுமாறு அவர்கள் வாழ்வில் என் றும் குறை ஏற்படாது; காரணம், உழுதொழில் வேண்டா மலே பெறக் கூடிய உணவுப் பொருள்கட்கு ஆங்குக் குறை வில்லை; நெல்விளையும் மூங்கிற் காடுகள் நிறைய உண்டு; அம்மூங்கில் அரிசியே அவர்களுக்கு ஆண்டு முழுமைக்கும் ஆம்; பறம்புமலை எங்கும் பலாமரங்கள் நிறைந்துள்ளன; அப் பலாமரங்கள் ஒவ்வொன்றும் பெரும் பெரும் பழங்கள் பலவுடையன; பூமிக் கடியில் மறைந்து மண்டிக் கிடக்கும் வள்ளிக் கிழங்கு தோண்டிய இடங்களிலெல்லாம் தோன் றும்; அம்மலையில் ஆங்காங்கே தொங்கிக்கொண்டிருக்கும் தேன் கூடுகளினின்றும் தேன் தானகவே வழிந்து பாயும். இதனல், உள்ளிருப்போர்க்கு உணவுக் குறையே உண்டா காது; இடநெருக்கடி உண்டாகி ஒருவேளை பணிதலும் கூடும் என எண்ணுவீராயின், அதற்கும் வழியில்லை: பறம்பு, வான்போல் பரந்த இடம் உடையது; நீர்க்குறை உண்டாகாதா? நிலைகுலைந்துப் பணியாரா? என்ற வேட்கை உங்கட்கு எழுதல் கூடும்; ஆனல், பறம்பு மலை நீர்ச்சுனை பல நிறைந்தது; வானத்து மீன்களை எண் ணிக் காணல் எவ்வாறு இயலாதோ, அவ்வாறே, அம் மலையில் உள்ள உண்ணு நீர்ச்சுனைகளை எண்ணிக் காணலும் இயலாது; ஆகவே, எவ்வகையாலும் குறையுடையா ரல்லர் பறம்பினுள் உள்ளார்; உங்கள் படை பெரியது என்பதை நான் அறிவேன்; காவற் காட்டு மரங்கள் ஒவ்வொன்றி னும், ஒவ்வொரு யானைகள் எனக் கட்டிவைத்துள்ளீர்கள். களம் எங்கு நோக்கினும் தேர் வரிசைகளையே காணுகின்

றேன்; என்றாலும், இப்படை பறம்புக்கோட்டையைப் பாழ் செய்துவிடும்; பறம்பு பணிந்துவிடும் என்று எண்ணு தீர்கள்; முயன்று போரிட்டுப் பெறுதல் உங்களாலும் இய லாது; உங்கள் வாள்வலி கண்டு அஞ்சிப் பாரியும் பறம்பி னைத் தாரான்,'' என்று அறிவுரை கூறினர்.

"அளிதோ தானே பாரியது பறம்பே;
நளிகொள் முரசின் மூவிரும் முற்றினும்
உழவர் உழாதன நான்கு பயன் உடைத்தே;
ஒன்றே, சிறியிலை வெதிரின் நெல்விளையும்மே;
இரண்டே, தீஞ்சுளைப் பலவின் பழம் ஊழ்க்கும்மே;
மூன்றே, கொழுங்கொடி வள்ளிக் கிழங்கு வீழ்க்கும்மே;
நான்கே, அணிநிற ஓரி பாய்தலின் மீதழிந்து
திணிநெடுங் குன்றம் தேன்சொரி யும்மே;
வான்கண் அற்றுஅவன் மலையே; வானத்து
மீன்கண் அற்று அதன்சுனையே; ஆங்கு
மரந்தொறும் பிணித்த களிற்றினி ராயினும்,
புலந்தொறும் பரப்பிய தேரினி ராயினும்,
தாளில் கொள்ளலிர்; வாளில் தாரலன்." (புறம்: க0௯)

பறம்பு கோடற்கு அருமையுடைத்து என்பதை அத் துணைத் தெளிவாக எடுத்துக் கூறியும், மூவேந்தர் முற்று கையைக் கைவிட்டாரல்லர்; கபிலர் பொறுமை இழந்தார்; வேந்தர்களை வெகுண்டு நோக்கினர். "வேந்தர்காள்! பறம்புநாடு, வளமிக்க ஊர்கள் முந்நூறு கொண்டது என்ற வேட்கை மேலிட்டு வந்தீராயின், உங்கள் ஆசையை விட்டொழியுங்கள்; பறம்புநாடு, முந்நூறு ஊர்களை உடைத்து என்பது உண்மையே; எனினும், அவற்றின் மீது பாரிக்கு உரிமையில்லை; தன்னைப் பாடிய இரவலர்க்கு அவ்வூர்களனைத்தையும் பரிசிற் பொருளாக அளித்து ஆண்டுகள் எத்தனையோ ஆகின்றன; ஆகவே, அவற்றின் பால் ஆசைகொண்டு பயன்கோடல் இல்லை; நான் இருக் கின்றேன்; பாரி இருக்கிறான்; பறம்புமலை இருக்கிறது; இவையே எங்கள் உடைமை; பறம்புநாடு இல்லாது போயினும், பறம்பு மலையையாவது கைக்கொண்டு

போவோம் என்று எண்ணுவீராயின், அஃதும் உங்களால் ஆகாது; ஆற்றல்மிக்க பெரும்படை கொண்டு மூவரும் ஒன்றிநின்று கடும்போரிடினும் பறம்பினைப்பற்றல் இயலாது; வேற்படை உங்கட்கு வெற்றியைத்தராது; ஆகவே, முற்றுகை ஒழித்து அகலுங்கள்; அகலாது, 'எவ்வாறாயினும் பறம்பினைப் பற்றுவதே எங்கள் கருத்தாம்' என்பீராயின், அதற்குப் போர் உங்கட்குப் பயன் அளிக்காது; அதைப் பெறக்கூடிய எளிய வழியொன்று உண்டு; பேரரசர், போர்புரிந்து பெறமாட்டா ஒன்றைப் பெண்ணொருத்தி பாடிப் பெற்றுவிடுவாள்; ஆகவே, பறம்பினைப் பெறவேண்டின், யான் கூறுமாறு செய்யுங்கள்; பாரிபால் சென்று பாடிப் பரிசில்பெறும் பாணரைப்போல் வேடந் தாங்கிக்கொள்ளுங்கள்; உங்கள் மனைவிமார்களையும், பாணர்பின் செல்லும் விறலியர்போல் உருமாற்றி விடுங்கள்; அவர்கள் முன்னே ஆடிச்செல்ல, கையில் யாழேந்தி அவர் பின்னே பாடிச்சென்று, பறம்பின் வாயிலில் நின்று பாரியைப் பாடிப் பறம்பினைப் பரிசிலாகக் கேளுங்கள்; பறம்பு, உறுதியாக உங்கள் உடைமையாம்; பாடினால் கிடைக்கும் பறம்பு என்று கூறும் என் மறதியை என்னென்பேன்? பறம்புநாட்டைப் போன்றே, பறம்பு மலையும் பாடினோர் உடைமையாகிவிட்டதை மறந்தேபோனேன், பறம்பினை அளிக்கும் உரிமையும் பாரிக்கு இல்லை; ஆகவே, பறம்பினைப் பெறுதற்கும் வழியில்லை; வேண்டுமானால் பாரியைத் தான் பெறமுடியும்; பாரியைப் பெறுதல் அருமையன்று; முன்னே யான் கூறியவாறே சென்று அவனைப் பாராட்டி, "பாரி! நின்னையே வேண்டிவந்தோம் நாங்கள்" என இருகையேந்தி இரந்தால், இரப்போர்க்கு இல்லை என்று கூறா அறமேற்கொண்ட அவன், வாரேன் என்று கூறாது, உங்கள்பால் வந்துநின்று உங்கள் உடைமையாகுவன்; ஆகவே, அவனைப்பெற அம்முறையினை மேற்கொண்டு முற்றுகை ஒழியுங்கள்," என்று கூறினார்:

"முந்நூறு ஊர்த்தே தண்பறம்பு நன்னாடு
முந்நூறு ஊரும் பரிசிலர் பெற்றனர்;

யாமும் பாரியும் உளமே;
குன்றும் உண்டு நீர் பாடினிர் செலினே." (புறம்: கக0)

"அளிதோ தானே பேரிருங் குன்றே!
வேலின் வேறல் வேந்தர்க்கோ அரிதே;
நீலத்து, இணைமலர் புரையும் உண்கண்
கிணைமகட்கு எளிதால் பாடினள் வரினே." (புறம்: ககக)

"யான் அறிகுவன் அது கொள்ளு மாறே;
சுகிர்புரி நரம்பின் சீறியாழ் பண்ணி,
விரையொலி கூந்தல் நும் விறலியர் பின்வர
ஆடினிர், பாடினிர் செலினே
நாடுங் குன்றும் ஒருங்கீ யும்மே." (புறம்: க0க)

"பறம்பு: பாடினர துவே; அறம்பூண்டு
பாரியும் பரிசிலர் இரப்பின்
வாரேன் என்னுன் அவர்வரை யன்னே." (புறம்: க0அ)

மூவேந்தர்கள், கபிலர் கூறிய அறிவுரையினைக் கேட்க மறுத்தனர்: முற்றுகையினைக் கைவிட்டாரல்லர்; அது மேலும் பலநாள் நீடித்தது; தம் அறிவுரை பயன் தராமை கண்ட கபிலர், அதையே மேலும் மேற்கொள்ளாமல், பறம்பின் அகத்தே வாழ்வார்க்கு வேண்டுவன அளித்து, அவர்க்கு ஊக்கம் குன்றுவாறு காக்கத்துணிந்தார்; பறம்பினுள் வாழ்வார்க்கு உணவுக்குறையில்லை யெனினும், அவர்களுக்கு நெல்லரிசியாலாய உணவு கிடைக்காக் குறையொன்று இருப்பது கண்டார்; அக் குறையினையும் போக்குதல்வேண்டும் என எண்ணினர்; பறம்பிற்குள்ளே நெற்பயிர் விளையும் நன்செய் நிலங்கள் இல்லை; நெல்லரிசி பறம்பிற்கு வெளியேதான் கிடைக்கும்; முற்றுகையைக் கடந்து வெளிச்சென்று நெற்கொணர்தல் இயலாது; ஆகவே, அதற்கும் ஓர் உபாயம் கண்டார்; பறம்புமலைக் கிளிகளையெல்லாம் பிடித்துப் பழக்கினர்; கோட்டையைக் கடந்து வெளியே வெகுதொலைவு சென்று, ஆங்கே வயல்களில் விளைந்து முற்றிச் சாய்ந்திருக்கும் செந்நெற் கதிர்களைக் கொணரும்வண்ணம் பணித்தார்; அவையும், அவ்

வாறே நாள்தோறும் காலையில் கூட்டமாகக் கோட்டையைக் கடந்துசென்று, மாலையில் கதிர்களுடன் மீள்வவாயின; இதனால், அகவாழ்வோர் அரிசி உணவும் பெற்று அகமகிழ்ந்தனர்; அரணைக் காக்கலாம் உரனும், உள்ளமும் உடையராயினர்; உற்றுழி உதவும் கபிலரின் இவ்வரும் பெரும் பணியினைப் போற்றிப் புகழ்ந்தனர் ஔவையாரும் நக்கீரரும் :

"புலங்கந்தாக இரவலர் செலினே,
வரைபுரை களிற்றொடு நன்கலன் ஈயும்
உரைசால் வண்புகழ்ப் பாரி பறம்பின்
நிரைபறைக் குரீஇயினம் காலைப் போகி
முடங்குபுறச் செந்நெல் தரீஇயர் ஓராங்கு
இரைதேர் கொட்பின வாகிப் பொழுதுபடப்
படர்கொள் மாலைப் படர்தந் தாங்கு" (அகம்: ௩0௩)

"உலகுடன் திரிதரும் பலர்புகழ் நல்லிசை
வாய்மொழிக் கபிலன் சூழச், சேய்நின்று
செழும்செய் நெல்லின் விளைகதிர் கொண்டு
தடந்தாள் ஆம்பல் மலரொடு கூட்டி
யாண்டுபல கழிய வேண்டுவயின் விழையாது
தாளிடூஉக் கடந்து, வாளவர் உழக்கி
ஏந்துகோட்டு யானை வேந்தர் ஓட்டிய
கடும்பரிப் புரவிக் கைவண் பாரி" (அகம்: எஅ)

முற்றுகையிட்டுப் பணியவைத்தல் மூவேந்தரால் இயலாது என்பதைப் பாரி அறிவான் எனினும், மூவேந்தரால், பறம்பு முற்றுகையிடப்பட்டுளது என்ற இழிசொல் கேட்கவும் அஞ்சினன்; ஆகவே, முற்றுகை நாள்பல நீடிப்பதை வெறுத்தான்; பறம்பினின்றும் அவரை வென்று துரத்துதல் வேண்டும் என்று முடிவு செய்தான்; ஒருநாள் வீரர் சூழ வெளியே வந்தான்; வாள்வலி காட்டிப் போரிட்டான்; அவன் தாக்குதல் எதிர்பாராதது; ஆகவே, வேந்தர்படை, வேள் பாரியின் வாள்வீரர் முன் எதிர்த்துநிற்க மாட்டாது நிலைகுலைந்து தோற்றது; பாரி, பேரரசை ஓட்டி வெற்றிப் புகழ்பெற்று விளங்கினன்.

பாரியின் புகழ் இயல்பாகவே எங்கும் பரவியிருந்தது; இம்முற்றுகை அவன் புகழை மேலும் உயர்த்துவதா யிற்று; . பாரியின் புகழ் வளர்வதைக்கண்டு பொறாமை கொண்ட மூவேந்தர்கள், அவன் புகழ் மேலும் வளரத் தாமே காரணமாயது கண்டு வெட்கித் தலை குனிந்தனர்; அதனால், அவனை வாழவிடக் கூடாது என்ற எண்ணம் அவர்க்கு முன்னையினும் பன்மடங்கு மிக்கது; ஆனால், பாரியைப் போரில் வெல்வதோ இயலாது; அதை, அவர்கள் நேரிலேயே அறிந்துகொண்டனர்; ஆகவே, அவர்கள் போர் முறையை மேற்கொள்ள விரும்பவில்லை; கபிலர் கூறியன அவர் தம் கவனத்திற்கு வந்தன; பேரரசர்கள் பிழைநெறி செல்லார் என்றே கபிலர் உண்மையினை உரைத்தார்; ஆனால், அப் பேரரசர்களின் பொறாமையுள்ளம், நெறி தவறுவதைக் தடுக்காது போயிற்று; கபிலர் கூறியவாறே பாணர்போல் சென்று, பாரியைப் பாடிப், பரிசிற் பொரு ளாக அவனையே பெற்று உடன்கொண்டு சென்று உயிர்க் கொலை புரிந்துவிட்டனர்.

அந்தோ! மாரியனைய பாரி மறைந்து போயினன்; அவன் மறைவு கேட்ட பாணர் பரிந்தனர்; வயிரியர் வருந்தினர்; இரவலர் ஏங்கினர்; கபிலர் கண்கள் கடல்க ளாயின; பாரி இல்லாவாழ்வு, பாலைநில வாழ்வுபோல் பாழ் என எண்ணினர்; பாரியை இழந்து தனித்து உயிர் வாழ்தலை வெறுத்தார்; ஆனால், பாரி, இறத்தற்குமுன் கபிலரை அருகழைத்து, "ஐய! என் பிரிவினைப் பொறாது உயிர்விடாதிருக்கத் தங்களை வேண்டுகின்றேன்; தாங்கள் இன்னும் சிலநாள் வாழவேண்டும் என்பது என் வேண்டு கோள்" என்று கூறினன்; பாரியின் அன்புக் கட்டளையினை அவரால் மறுத்தல் இயலாதாயிற்று; உயிரோடிருந்து பொருள்கொடுத்துப் புலவரைப் போற்றித் தமிழ்வளர்த்த பாரி, இறந்தும் தமிழ் வளர்த்தான்; அவன் வேண்டா திருப்பின், அவனோடு கபிலரும் இறந்திருப்பர்; அப் போதே இறந்திருப்பின், அதற்குப்பின் பாடிய அவர் பாடல்களைத் தமிழுலகம் பெற்றிராதன்றோ? அப்பாடல்

களைப் பாடினர் கபிலரே எனினும், அவை பாரியின் அன்பளிப்பு; வாழ்க அவன் புகழ்!

கபிலர் உயிர்வாழ்வதற்குப் பாரியின் வேண்டுகோளே யன்றி, வேறுசில கடமைகளும் காரணமாம்; மறைந்த பாரிக்கு மகளிர் இருவர் இருந்தனர்; இளமையும், ஈடிலா அழகும் உடையார்; மணப்பருவம் எய்திய மங்கையர்; தந்தை பிரிவுத்துயர் தாங்கமாட்டா நொந்த உள்ளத்தினர்; ஆதரவு அற்ற அவர்களுக்கு அருந்துணையாய் இருந்து, அவரைத் தக்கவர்க்கு மணஞ் செய்துவைத்தல், அவர் தந்தை தோழனுய தன் கடனே என்று உணர்ந்தார் கபிலர்; அதனால், அவர்க்கு மணம்செய்து மகிழும்வரையில் மண்ணுலகவாழ்வை மறுப்பது கூடாது என மனந் துணிந்தார்.

பாரியை இழந்து பாழ்பட்ட பறம்பில் இருந்து வாழ்தல் இனிக்கூடாது என்று எண்ணி, அவன் மகளிரை யும் அழைத்துக்கொண்டு பறம்பு நீங்கிச் செல்வாராயினர்; பறம்பு நீங்கிச் செல்லும் அவர்கள் பறம்பின் பல்வேறு சிறப்புக்களையெல்லாம் எண்ணி, எண்ணி வருந்தி அழுது கொண்டே சென்றனர். முழுநிலா ஒளிவிடும் ஒருநாள், அவர்கள் சிற்றூர் ஒன்றில், ஒரு சிறிய குடிசைத் திண்ணை யில் இருந்து இளைப்பாறிக் கொண்டிருந்தனர்; அப்போது உப்பு வணிகர், உப்புமூட்டை ஏற்றிய தங்கள் வண்டிகளை வரிசையாக ஒட்டிக்கொண்டு அவ்வழியாகச் சென்றனர்; வண்டிகள் வரிசையாகச் செல்லும் ஒழுங்கைக் கண்ட பாரி மகளிர் இருவரும், தம் துயர் மறந்து எழுந்தோடினர்; அவ் வீட்டிற்கு முன்னே இடப்பட்டிருந்த குப்பைமீது ஏறி நின்று அவ்வண்டிகளை ஒன்று, இரண்டு என வரிசையாக எண்ணி மகிழ்வாராயினர்; அக்காட்சியை வீட்டுத் திண்ணை யில் இருந்தவாறே கண்ட கபிலர் கண்கள் நீர் கொண்டன; பறம்பு மலையில் பண்டு தாம் கண்ட காட்சியொன்று அவர் மனக்கண்முன் வந்து நின்று அவர் உள்ளத்தைக் கலக்கிற்று.

மூவேந்தர் முற்றுகை நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த காலம்; பாரி மகளிர் இருவரும், பறம்பின் மிகவுயர்ந்த உச்சியொன்றில் ஏறிநின்று, வெளியே பறம்பரணைச் சூழ இருந்த பகைவர் படையினைக் கண்டனர்; பகைவர் படையின் பெருமை கண்டு பயங்கொள்வதற்குப் பதிலாக நகை கொண்டனர். "நம் தந்தை ஒரு குறுநில மன்னன்; பகைவர்களோ பேரரசர்கள்! பறம்புமலை ஒன்றைக் கைப்பற்ற, மூன்று பேரரசர்களின் பெரும்படை! அவர்கள் படையில் கலந்துவந்துள்ள குதிரைகள்தான் எத்தனை! ஒன்று, இரண்டு............அம்மம்ம! எண்ணிக் காணவே இயலாது போலும்!" என்று கூறிக் கூறிச் சிரித்தனர்; அன்று, அக் காட்சியைக் கண்டு களித்த கண்களால், இன்று அவர்கள் குப்பைமேடேறி உப்புவண்டி எண்ணும் இந்தக் காட்சியையும் காண நேர்ந்ததே! என்று எண்ணினர்; துயர் மிகுந்தது; அந்தோ! என்று வாய்திறந்து அழுதுவிட்டார்.

"ஈத்திலைக் குப்பை ஏறி, உமணர்
உப்பொய் ஒழுகை எண்ணுப மாதோ!
நோகோ யானே; தேய்கமா காலை
....
அண்ணல் நெடுவரை ஏறித் தந்தை
பெரிய நறவின் கூர்வேல் பாரியது
அருமை அறியார், போர் எதிர்ந்து வந்த
வலம்படு தானை வேந்தர்
பொலம்படைக் கலிமா எண்ணு வோரே."

(புறம்: ககசு)

அழுகையொலி கேட்டு ஆங்குவந்த மகளிர் இருவரும் புலவர் புலம்புவது கண்டனர்: இதுகாறும், அவர் உறு துணையால், தங்கள் துயரை ஒருவாறு மறந்திருந்தனர்; இப்போது, அவர் துயருறுவது காணவே, இவர்களும் துயர் உற்றனர்; தங்கள் தந்தையொடு வாழ்ந்த வளமார் வாழ்வை எண்ணினர். "சென்ற முழுநிலா அன்று, எங்கள் பறம்பில், எங்கள் தந்தையோடிருந்து மகிழ்ந்தோம்; இன்றும் முழுநிலா நாள்தான்; ஆனல் இன்று? எங்கள்

தந்தை எங்களோடில்லை; அவரை இழந்துவிட்டோம் யாங்கள்; எங்கள் குன்றும் பகைவர் கைப்பட்டுவிட்டது; பகைவர்கள் பேரரசர்கள்தாம்; ஆனால், அவர்கள், எங்கள் தந்தையைக் கொன்று பறம்பரனைக் கொண்டது போர் புரிந்து அல்லவே! வஞ்சித்தன்றோ கொண்டனர்?'' என்று வாய்விட்டு அழுவாராயினர்;

"அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண் ணிலவின்
எந்தையும் உடையேம்; எம்குன்றும் பிறர்கொளார்;
இற்றைத் திங்கள், இவ்வெண் ணிலவின்
வென்றெறி முரசின் வேந்தர்! எம்
குன்றம் கொண்டார்; யாம் எந்தையும் இலமே!"
(புறம்: ககஉ)

பாரியை நினைந்து புலம்பிக்கொண்டிருந்த புலவர், அவன் மகளிரின் அழுகையொலி கேட்டு உணர்வுற்றார்; அம்மகளிர்க்கு அறிவுரைகள் பலகூறித் தேற்றினர்; செல்வ வாழ்வில் சிறக்க வாழ்ந்த இவர்கள் இவ்வாறு தனிமையில் வாழநேரின், அவர் உள்ளம் உறுதுயர்கொள்ளும்; தனிமை துயர் வளரத் துணைசெய்யும்; ஆகவே உள்ளத்துயர் தீர்க்கும் உறுதுணையே அவர்களுக்கு இப்போது தேவை; தாய் தந்தையர்க்குப் பின், மகளிர்க்கு உறுதுணையாவார் அவர் கணவரே; ஆதலின் இம்மகளிர்க்கு விரைவில் மணம் முடித்தல் வேண்டும் என்று முடிவுகொண்டார்; உடனே, பாரியின் பெருமைக்கும், இம்மகளிரின் அருமைக்கும் ஏற்ற ஆடவரைத் தேடிக் காணவேண்டிய கடமையினை மேற்கொண்டார் புலவர்.

விச்சி என்ற மலையையும், அதைச்சூழ இருந்த சிறு நாட்டையும் ஆண்டுவந்தனர் விச்சியர் என்ற ஓர் அரச இனத்தார்; அக்காலை அந் நாடாண்டிருந்த விச்சிக்கோ எனும் பெயருடையான் குலத்தாலும், குணத்தாலும், கொடையாலும், கொற்றத்தாலும் சிறந்து விளங்குவது அறிந்த கபிலர், அவன், பாரி மகளிரை மணக்கும் தகுதி யுடையனவன் என்று கொண்டார்; உடனே, மகளிரையும் உடனழைத்துக்கொண்டு அவன்பால் சென்றார். "விச்சிக்

கோவே! இவர்கள், முல்லைக்குத் தேர்ந்த வள்ளியோன் மகளிர்; நான் ஒரு பரிசிலன்; மேலும் அந்தணன்; இவரை மணந்துகொள்ளத்தக்க மாண்புடையாய்நீ என உணர்ந்தேன்; இவர்களை நான்தர, ஏற்று மணந்து இனிது வாழ்க!" என்று வேண்டினர்.

"விளங்குமணிக் கொடும்பூண் விச்சிக் கோவே!
இவரே, பூத்தலையறாஅப் புனைகொடி முல்லை
நாத்தழும் பிருப்பப் பாடா தாயினும்
கறங்குமணி நெடுந்தேர் கொள்கெனக் கொடுத்த
பரந்தோங்கு சிறப்பின் பாரி மகளிர்;
யானே, பரிசிலன்; மன்னும் அந்தணன்;நீயே
வரிசையில் வணக்கும் வாள்மேம் படுநன்;
நினக்கு யான் கொடுப்பக் கொண்மதி!" (புறம்: உ00)

ஆனால், கபிலர் வேண்டுகோள் வீணாயிற்று; பேரரசர் மூவர்க்கும் பகைவனாகிய பாரியின் மகளிரை மணந்து கொண்டால், அவ்வரசர் தன்னையும் பகைப்பர் என அஞ்சியோ, அம்மகளிரின் சீரழிந்த செல்வநிலை கண்டு நாணியோ, அம்மகளிரை மணக்க மறுத்துவிட்டான்.

விச்சிக்கோன்பால் விடைபெற்ற கபிலர், பாரிமகளிர் பிறந்த வேளிர் மரபிலே வந்த இருங்கோவேள் என்பான், ஆண்மை, ஆற்றல், அருளுடைமையால் சிறந்து விளங்குவ தறிந்து, அவன் நாடு சென்று அவனைக் கண்டார்; "வேளிருள் வேளே! இம் மகளிர் முல்லைக்கு மணித் தேரும், இரவலர்க்கு முந்நூறு ஊரும் கொடுத்துப் புகழ் கொண்ட பறம்பிற் கோமான் பாரியின் மகளிர்; நான் இவர் தந்தை தோழன்; அந்தணன்; புலவன்; அரசரும் கண்டஞ்சும் ஆண்மையும், பாடி வரும் பாணர்க்குப் பொன்னை அள்ளி வழங்கும் அருளும் ஒருங்கே யுடையாய் நீ என்பது உணர்ந்தேன்; ஆகவே, உனக்கு மணம் செய்து கொடுக்க வேண்டி மகளிரொடு வந்துளேன்; இவர்க்கு மகிழ்ச்சியும், எனக்கு மன அமைதியும் உண்டாக இவர்களை ஏற்றுக் கொள்க," என்று வேண்டினர்.

"இவர்யார் என்குவை யாயின், இவரே,
ஊருடன் இரவலர்க் கருளித், தேருடன்
முல்லைக் கீத்த செல்லா நல்லிசைப்
படுமணி யானைப் பறம்பிற் கோமான்
நெடுமாப் பாரி மகளிர்; யானே
தந்தை தோழன்; இவர் என் மகளிர்;
அந்தணன்; புலவன்; கொண்டு வந்தனனே:
....
யான்தர இவரைக் கொண்மதி." (புறம்: உ0க)

ஆனால், இருங்கோவேளும் கேளாக் காதன் ஆயினான்; மகளிரை மணக்க அவனும் மறுத்துவிட்டான்; இரு இடங்களில் தம் சொல் ஏற்கப் படாதது காணக் கபிலர் உள்ளம் நாணிற்று. "தந்தை இருந்தால், தங்களை மணக்க விரும்பி, தங்கள் பறம்பு நோக்கி வரும் இளவரசர் கூட்டத்தைக் கண்டுகளிக்க வேண்டிய இவர்கள், தங்கள் கால்கடுக்க, பிற அரசர் அவைக்களம் ஏறி அவமானப்பட வந்ததே," என்று வருந்தினர்; இத்தகைய இழிகுணம் மிக்க இளைஞர்களிடத்தே இனிச் செல்லேன்; என் சொல், செல்லும் இடமாய், இவர்க்கும் ஏற்ற இடமாய்க் கண்டே செல்வேன்; அவ்வாறு செல்லும் போதும் யான் மட்டும் தனித்துச் செல்வேனே யல்லாமல், இணக்கம் அறிவிக்கா அரசர் முன் இவரையும் உடனழைத்துச் செல்லேன் என்று முடிவு கொண்டார். அத்தகையான் ஒருவனைத் தேர்ந்து அவன் ஒப்புதல் பெற்று வரும்வரை இவரைத் தக்கார்பால் ஒப்படைத்துச் செல்லுதல் வேண்டும் என்று எண்ணினர்; மலையமானாட்டுத் திருக்கோவலூர் செந்தண்மை மிக்க அந்தணர் நிறைந்தது என்பதை அவர் முன்னரே அறிவார்; அவர் மலையமானோடு வாழ்ந்த காலத்தில் அவ்வந்தணருள் சிலரை அறிந்திருந்தார்; ஆகவே, பாரி மகளிரை அழைத்துக் கொண்டு திருக்கோவலூர் சென்று, ஆங்கே தமக்குத் தெரிந்த பார்ப்பார் சிலரிடத்தில் அவர் அருமை பெருமை கூறி, "அன்புடன் ஓம்புக" என்று ஒப்படைத்து, "விரைவில் மீண்டு வருவேன்; அதுவரை ஆற்றியிருங்கள்" என்று அம் மகளிருக்கும் ஆறுதல் உரைத்து அகன்றார்.

"மகளிரை மணக்க மறுத்தனர் அரசர் இருவர்; அவர்கள் மறுத்தது, மகளிர் மணத்திற்கேற்ற மங்கையர் அல்லர் என்றா? அன்று; பாரியின் பகைவர் பேரரசர் மூவர் என்ற அச்சமே அவர்கள் மறுத்ததற்குக் காரணம். அவ் வேந்தரைக் கண்டு அஞ்சும் ஆண்மையிலா அரசர் எவரும் இவரை மணக்க இசையார்; ஆகவே, அவரைக் கண்டு அஞ்சா ஆண்மையாளர் யாவர் எனத் தேர்ந்து அவர்பால் செல்வதே நன்று" என்று எண்ணினர்; தமிழ் நாட்டரசர் அனைவருள்ளும், அவ் வேந்தரைக் கண்டு அஞ்சா ஆற்றல் வாய்ந்தவர் மலையமான் நாட்டு அரசர்களே. அவர்கள் அவரைக் கண்டு அஞ்சாமை மட்டும் அன்று; அவர்க்குப் படைத்துணை போகும் அளவு பேராற்றலும் வாய்ந்தவராவர். ஆகவே, இம் மகளிரை மணப்பதால், அவர் பகைப்பரே என்ற அச்சம் மலையர்க்கு உண்டாகாது; மேலும், மலையர் புலவர்க்கு மதிப்புத் தரும் மாண்பினர்; ஆகவே, பாரி மகளிரை மணக்கும் மனமும் மறமும் ஒருங்கே பெற்றவர் மலைய மன்னர்களே எனத் துணிந்தார். அப்போது அந்நாடாண்டிருந்தவர் மலையமான் திருமுடிக் காரியின் மக்கள் இருவர்; மங்கையர் இருவர் இருப்பதற்கேற்ப, மலையமானுக்கும் மக்கள் இருவர் இருப்பது கண்டு மகிழ்ந்தார்; கபிலர் அவர்களைச் சென்று கண்டார்; தந்தை வாழ் காலத்தில் வந்திருந்தபோது கபிலர் பெருமையை அறிந்தவராதலின், அன்புடன் வரவேற்றனர்; அவர்களிடத்தே தம் உள்ள விருப்பத்தை உணர்த்தினர் கபிலர்; புலவர்வேண்டுவன அறிந்து அளித்துப் புரக்கவல்ல அவ்வரசிளங்குமரர்கள், "மணங்கொள்" என மங்கையர் இருவரை அப்புலவர்களே அளிப்பர் எனின், அதை மறுப்பரோ? மலையர் இருவரும் மணவினைக்கு இசைந்தனர்; நன்னாள் ஒன்றில், மலையர் இருவரை, மகளிர் இருவரும் மணந்தனர்; மகளிர் மண விழாக்கண்டு களித்த கபிலர், அவர் தந்தை பாரியின் பிரிவு எண்ணி இரங்கினர்; தன் கடமை இனிது முடிந்ததால் மகிழ்ந்து, மகளிர்பால் விடைபெற்றுச் சென்று, பெண்ணையாற்றின் தென்கரையடைந்து, பாரியை நினைந்து, வடக்கிருந்து உயிர்விட்டுப் புகழ் பெற்றார்.

பாரி மகளிர்க்கு மணம் முடித்த பின்னர் கபிலர் பெண்ணையாற்றங் கரையில் தீப்புகுந்து உயிர் விட்டார் எனக் கூறிப் புறநானூற்றுச் செய்திகளை ஒரு வகையில் உறுதி செய்யும் கல்வெட்டொன்று திருக்கோவலூர்க்கண் உளது.

"........முத்தமிழ்க் கபிலன்,
மூரிவண்டடக்கைப் பாரிதன் னடைக்கலப்
பெண்ணை மலையற் குதவிப் பெண்ணை
அலைபுன லழுவத் தந்தரிசஞ் செல
மினல் புகும் வீடுபே றெண்ணிக்
கனல்புகுங் கபிலக் கல்லது, புனல்வளர்
பேரெட்டான வீரட்டானம்
அனைத்தினும் அநாதியாயது."

(S. I. I. Vol. VII, No. 863)

இனி, பார்ப்பார் இல்லத்தில், பாரி மகளிர் வாழ்ந் திருந்தகாலை, ஒரு நாள், பெரு மழை பெய்துகொண்டிருக் கையில், ஔவையார் முற்றும் நனைந்த மேனியராய் அவ் வில்லுள் நுழைந்தார்; வந்தவர் ஔவையார் என்பதை யுணர்ந்த அம் மகளிர், ஔவையாரை அணுகி, நனைந்த அவர் ஆடையை அகற்றினர்; உடுத்துக்கொள்ள அவர்க்கு வேறு ஆடை இன்மை அறிந்து, தங்கள் நீலச் சிற்றாடை கொடுத்து நடுங்கும் அவர் குளிர் போக்கினர்; கொல்லையில் கொழுந்துவிட்டு வளர்ந்திருக்கும் கீரையைப் பறித்துக் கொணர்ந்து, சுவைபடச் சமைத்துச் சூடுடன் அளித்து அவர் பசியையும் போக்கி, அவர் உடற்கும், உள்ளத்திற் கும் ஊக்கம் ஊட்டினர்; "இன்னாது இரக்கப்படுதல் இரந் தவர் இன்முகம் காணும் அளவு" என்ற குறள் உரை யைப் போற்றுது, வந்தவர் இன்முகம் காணும் வரை பொருள்களை வாரி வழங்குவதே வாழ்வின் பயன் எனக் கருதியதாலேயே அவர்கள் தந்தை உயிர் துறந்தான்; அவர்கள் அதை அறிவார்கள்; அறிந்தும்,

"எந்தை நல்கூர்ந்தான் இரப்பார்க்கு ஈந்து என்று அவன்
மைந்தர் தம்ஈகை மறுப்பரோ—பைந்தொடீ!

நின்று பயன் உதவி நில்லா அரம்பையின் கீழ்க்
கன்றும் உதவும் கனி." (நன்னெறி: கஎ)

என்பதைப்போல், தந்தையை இழந்து, தனித்துயர் உற்றுத் தவிக்கும் அந்நிலையிலும், தமக்கு ஆடையும் உணவும் அளித்துப் பேணிய அம்மகளிர் செயல், ஔவையார் உளத்தில், அளவிலா மகிழ்ச்சியை உண்டாக்கிற்று; வெண்பா இரண்டு பாடி, விரும்பிப் பாராட்டினர்:

"வெய்தாய், நறுவியதாய், வேண்டளவும் தின்பதாய்
நெய்தான் அளாவி, நிறையிட்டுப்—பொய்யே
அடகு என்றுசொல்லி அமுதத்தை இட்டார்
கடகம் செறியாதோ கைக்கு,"

"பாரி பறித்த பறியும், பழையனூர்க்
காரி அன்று ஈத்தகளைக் கொட்டும்—சேரமான்
வாராய் என அழைத்த வார்த்தையும், இம்மூன்றுஞ்
நீலச் சிற்றாடைக்கு நேர்."

தம்பால் அன்புகாட்டி ஆதரித்த அம்மகளிர் மணப்பருவம் எய்திய மங்கையராதலின், அவர்க்கு மணம் முடித்து வைத்தலே, தம்முடைய தலையாய கடன் என எண்ணினர் ஔவையார்; பாரி மகளிரை மணந்துகொள்ளத்தக்க பீடும்,பெருமையும், அறிவும், ஆற்றலும், ஆண்மையும், அழகும், ஒழுக்கமும், உயர்வும் உடையான் யாவன் என எண்ணிப் பார்த்து, அத்தனையும் ஒருங்குடையான் திருக்கோவலூர் அரசன் தெய்வீகனே என அறிந்தார்; அவன்பால் அவ்விரு மகளிரையும் அழைத்துச் சென்று மணம் முடித்துகொள்ளுமாறு வேண்டினர்; புலவர் வேண்டுவனவற்றைக் குறிப்பான் அறிந்து, அவர் அகமும், முகமும் மலர அள்ளி அள்ளிக் கொடுக்கும் அருள் உள்ளத்தனாகிய அவனும், அவர் வேண்டுகோளை ஏற்க மறுத்தான். ஔவையார்க்குச் செய்வதொன்றும் புலப்படவில்லை; பேரழகும், சீரிளமையும் வாய்ந்தவர் பாரி மகளிர்; குலத்தாலும், குணத்தாலும் குறையுடையாரல்லர்; அறிவிலும், அன்பிலும் அனைவரினும் சிறந்தவர். இவ்வளவும் இருந்

தும், இவர்களை மணக்க மன்னர்கள் மறுப்பானேன்? என்று எண்ணி எண்ணிப் பார்த்தனர்; ஒன்றும் விளங்க; வில்லை; "மறுப்பது ஏன்?" என்று அவனையே கேட்டார் தெய்வீகன், "புலவர் பெருந்தகையீர்! இவ்விள மங்கையர் இருவரையும் மணந்து கொள்ள மறுக்கும் உள்ளம், எவர்க்கும் எளிதில் உண்டாகாது என்பது உண்மையே; என்றுலும், இவர்களோ பாரியின் மகளிர்; பாரியோ, பேரரசர்களாய சேர, சோழ, பாண்டியர் பகைவன்; நான் இம் மகளிரை மணந்துகொள்வேனுயின், அம் மூவேந்தர் பகையை இருகையேந்தி வரவேற்றவனுவேன்; ஆகவே தான், இவர்களை மணக்க மறுக்கிறேன்" என்று கூறினுன்.

பாரி மகளிரை மணக்கப் பாரரசர் மறுத்தற்கான காரணத்தின் உண்மையினை உணர்ந்த ஔவையார், அதற்கு யாது செய்வது என எண்ணிப் பார்த்தார்; அவர்க்கு ஒரு வழி தோன்றிற்று; வேந்தர் மூவரும் தன்பால் பேரன்புடையவர்; தான் விரும்பும் எதையும் செய்யும் நெஞ்சப் பாங்குடையவர்; அவர்களிடத்தே பாரி மகளிர் நிலை கூறி, அவரை மணக்க விரும்பும் மன்னர்பால், பகை கொள்ளுதல் கூடாது என்று வேண்டின், அவர்கள் மறுக்க மாட்டார்கள்; மனம் ஒப்புவர் ஆதலின், அவர்கள் இசைவினைப் பெற்றுத்தர உறுதிமொழியளித்து, அரசனை, அம் மகளிரை ஏற்குமாறு செய்தல் வேண்டும் என எண்ணினுர்; அரசனும் அதற்கு இசைந்தான்; உடனே ஔவையார், தெய்வீகன் பாரி மகளிரை மணந்துகொள்ள இசைந்ததை அறிவித்து, அம் மண விழாவிற்கு வந்து மணமக்களை வாழ்த்திச் சிறப்பிக்குமாறு, அம் மூவேந்தர்கட்கும் கீழ்வரும் அழைப்புச் செய்யுள்களை அனுப்பினுர்:

"சேரலர்கோன் சேரல்! செழும்பூந் திருக்கோவல்
ஊரளவும் தான் வருக! உட்காதே—பாரிமகள்
அங்கவையைக் கொள்ள அரசன்மனம் இயைந்தான்
சங்கவை யையும் கூடத்தான்."

"புகார்மன்னன், பொன்னித் திருநாடன், சோழன்!
தகாதென்று தான்அங்கு இருந்து—நகாதே,

கடுக வருக ! கடிக்கோவ லூர்க்கு
விடியப் பதினெட்டாம் நாள்."

"வையைத் துறைவன், மதுராபுரித் தென்னன் !
செய்யத் தகாதென்று தேம்பாதே,—தையலர்க்கு
வேண்டுவன கொண்டு விடிய ஈ ரொன்பான்நாள்
ஈண்டு வருக இசைந்து."

அழைப்பு அனுப்பிய ஔவையார், பின்னர்த் திரு மணத்திற்கான செலவுகட்கு வேண்டும் பொன்னும், பொருளும் பெருகத் தேவை என்பதை யுணர்ந்து, அவற்றைப் பிற அரசர்பால் இரந்து பெறுவதினும், தன் ஆற்றலால் தானே தேடல் சிறப்பாம் எனக் கொண்டு வருணனை நோக்கி,

"கருணையால் இந்தக் கடல் உலகம் காக்கும்
வருணனே ! மாமலையன் கோவல்—திருமணத்தில்
மும்மாரி பெய்யும் முதுவாரியை மாற்றிப்
பொன்மாரி யாகப் பொழி"

என்ற பாடலைப் பாடினர் ; உடனே, அவ்வூரார்க்கும், அம் மணவினைக்கும் வேண்டுமளவு பொன் மழை பெய்து மக்கள் மனதில் மகிழ்ச்சியை விளைத்தது ; இனி, மண விழாக் காண வருவார்க்கும் மனம் விரும்பும் ஆடையும், உணவும் அளித்தல் மணமக்கள் கடனாதலின், அவற்றைப் பெறுவதற்காகப்,

"பொன்மாரி பெய்யும் ஊர், பூம்பருத்தி ஆடையாம் ;
அந்நாள் வயலரிசி ஆகும்ஊர் ;—எந்நாளும்
தேங்குபுகழே படைத்த சேதிமா நாடதனில்
ஓங்கும் திருக்கோவ லூர்."

"முத்தெரியும் பெண்ணை முதுநீர் அதுதவிர்த்து
தத்திவரு நெய்பால் தலைப்பெய்து—குத்திச்
செருமலைத் தெய்வீகன் திருக்கோவ லூர்க்கு
வருமளவும் கொண்டோடி வா."

என்ற இரு பாடல்களைப் பாடினர் ; உடனே, அந் நாட்டில் விளைந்திருக்கும் பருத்திச் செடிகள் எல்லாம், ஆடை

யாகவே காய்த்தன; அந் நாட்டு நன்செய் வயல்களில் வளர்ந்திருக்கும் செந்நெற் பயிர்கள் எல்லாம் அரிசியாகவே விளைந்தன; அத் திருக்கோவலூரை அடுத்துப் பாயும் பெண்ணையாற்றில் நீர் ஓடுவது நீங்கி, நெய் ஒருபாலும், பால் ஒருபாலும் பெருக்கெடுத்து ஓடத் தொடங்கின.

இவ்வாறு திருமணத்திற்கான எல்லாம் இனிது நிறைவேறின; மண நாளும் வந்துற்றது; முடியுடை மன்னரும், குறுநில மன்னருமாக எல்லா அரசர்களும் வந்து சேர்ந்தனர்; மணவிழாத்தொடங்கவேண்டிய அமையத்தில், தெய்வீகனுக்குத் தாம் அளித்த வாக்குறுதியை நிறைவேற்றுவான் வேண்டி "அங்கவை, சங்கவை ஆகியோரைத் தெய்வீகன் மணம் செய்து கொள்வதைத் தடுக்கவில்லை; அது குறித்து அவனோடு பகை கொள்ளோம்; இம் மண விழா எங்கட்கு விருப்பமே" என அறிவிக்குமாறு ஔவையார் மூவேந்தரையும் வேண்டினர்; அவர்கள், அவரை நோக்கி, "அன்புடையீர்! இம் மணம் எல்லோராலும் ஏற்கத்தக்கதாயினும், இம் மணப் பந்தலில் யாதேனும் ஓர் அற்புதம் நிகழ்தல் வேண்டும்; அவ்வாறாயின், இத்திருமணத்திற்கு எங்கள் இசைவினையும் தருவோம், மணமக்களையும் வாழ்த்திப் போற்றுவோம்" என்றனர்; உடனே, ஔவையார், அம் மணப் பந்தலுக்குக் காலாக நிற்கும் பனந்துண்டு ஒன்றை நோக்கித்,

> "திங்கட்குடையுடைச் சேரனும், சோழனும், பாண்டியனும்
> மங்கைக்கு அறுகிட வந்துநின்றார் மணப் பந்தரிலே;
> சங்கொக்க வெண்குருத் தீன்று, பச் சோலை சலசலத்துக்
> கொங்கிற் குறத்தி குவிமுலை போலக் குரும்பைவிட்டு
> நுங்குக் கண்முற்றி, அடிக்கண் கறுத்து, நுனிசிவந்து
> பங்குக்கு மூன்று பழம் தரவேண்டும்பனந்துண்டமே."

என்ற பாடலைப் பாடினர்; உடனே, வெட்டுண்டு உலர்ந்து போன அப் பனந்துண்டு, உயிர் பெற்றது; வெண் குருத்து வெளி வந்தது; பின்னர்ப் பச்சோலையாக மாறி ஒலித்தது; ஒருபால் பனங்குலை தோன்றி, நுங்கு முற்றிக் காயாகிக், காய் கனியாகிக் காட்சியளித்தது; ஔவையாரின் இவ்

வரும் பெருஞ் செயல் கண்ட வேந்தர் மூவரும், அச்சமும் வியப்பும் கொண்டவராய், மணவினைக்கு மேலும் தடையாக இருத்தல் தகாது எனக் கொண்டு மணவிழாவை முன்னின்று முடித்து, மணமக்களை வாழ்த்தி மகிழ்ந்தனர்; பாரி மகளிர் மணவினை கண்டு மன அமைதியுற்றார் ஔவையாரும்.'' என்ற கதையொன்றும் நாட்டில் வழங்குகிறது.

இவ்வாறு பாரி மகளிர் மணங் குறித்துப் பல்வேறுபட்ட கருத்துக்கள் நாட்டில் நிலவுகின்றன; பாரி மகளிர் மணத்திற்கு முயன்றார் கபிலர் எனக் கூறும் புறநானூற்றுச் சான்றும், அம் மகளிரை மலையற்கு மணம் புரிவித்தார் கபிலர் எனக் கூறும் திருக்கோவலூர்ச் சாஸனச் சான்றும், அவரைத் தெய்வீகனுக்கு மணம் செய்வித்தார் ஔவையார் எனக் கூறும் தமிழ் நாவலர் சரித்திரச் சான்றினும் வலிவுடையன; ஏற்றுக் கோடத்தக்கன ஆதலின், பாரி மகளிர்க்கு மணஞ் செய்வித்தவர் கபிலரே; ஔவையாரல்லர் என்று துணிதலே நன்றாம்.

எ. பேகன்

மதுரைமாவட்டத்தில், பொதினி என்ற பெயருடைய மலையகத்தோரூர் உளது; அஃது ஆவிநன்குடி என்ற பெயரானும் வழங்கிவந்துளது; இப்போது, பழனி என்ற பெயரான் வழங்கும் மலையே, அவ்ஆவிநன்குடி; முருகன் உறையும் ஆறு படை வீடுகளுள் ஆவிநன்குடியும் ஒன்று; பழனிமலை முருகனுக்குரியது என்பதற்கேற்ப, பொதினி மலைக்குரியோனாகிய நெடுவேளாவி என்பானின் பேராற்றலுக்கு, முருகனின் போர்த்திறம் உவமை கூறப்படுவதும், அம்மலை தெய்வக் காப்புடையது எனக் கூறப்படுவதும் காண்க.

> "முழவுறழ் திணிதோள் நெடுவேள் ஆவி
> பொன்னுடை நெடுநகர்ப் பொதினி."
>
> "முருகன் நற்போர் நெடுவேள் ஆவி
> அறுகோட்டு யானைப் பொதினி." (அகம் : ௬௧, ௧)
>
> "ஈர்ந்தண் சிலம்பின் இருள்தூங்கு நளிமுழை
> அருந்திறல் கடவுள் காக்கும் உயர்சிமைப்
> பெருங்கல் நாடன் பேகன்." (புறம் : ௧௫௮)

ஆவிநன்குடிக்குச் சித்தன் வாழ்வு என்ற பிறிதொரு பெயரும் உண்டு. "இனிச் சித்தன் வாழ்வு என்று சொல்லுகின்றவூர் முற்காலத்து ஆவினன்குடி யென்று பெயர் பெற்றதென்றுமாம்; அது, 'நல்லம்பர் நல்லகுடி யுடைத்துச் சித்தன் வாழ்வு - இல்லந்தொறும் மூன்று எரி யுடைத்து, நல்லரவப், பாட்டுடைத்துச் சோமன் வழிவந்த பாண்டியனின், நாட்டுடைத்து நல்ல தமிழ்.' என்று ஔவையார் கூறியதனான் உணர்க. "சித்தன் என்பது பிள்ளையாருக்குத் திருநாமம்." (திருமுருகாற்றுப் படை : ௧௭௬) என நச்சினார்க்கினியர் கூறுவது காண்க. ஆவினன் குடி, வேளிருள் ஒரு பிரிவினராய ஆவியர் என்ற குறுநில மன்னரால் ஆளப்பட்டமையால் வந்த பெயராம். அகநானூற்று அரும்பதவுரைகாரர், "நெடுவேளாவி, குறுநில மன்னன்; பொதினி, ஆவிமலை" என எழுதுவது உணர்க.

இவ்ஆவியர் என்பார் யாவர் என்பது நன்கு புலனுக வில்லே; அகநானூறு அளிக்கும் நெடுவேள்ஆவி என்ப வனே, இக்குடி முதல்வனுவன் என்று சிலர் கூறுவர்; ஆவியர், சேர வேந்தர்க்கு மகட்கொடுக்கும் மாண்புடைய ராவர்; இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன், செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் என்ற இரு சேரப்பெருவேந் தர்க்கும் மனைவியராய் வாழ்க்கைப்பட்டார் இருவரும், வேளாவிக் கோமான் பதுமன் என்ற ஆவியர் வழிவந்தான் மகளிராதல் அறிக. சேரர்க்குரிய தலைநகராய வஞ்சிமா நகரத்தே, இவ்ஆவியர் பெயரால், அழகிய மாளிகை யொன்றும் அமைந்திருந்தது எனச் சிலப்பதிகாரத்தால் தெரிகிறோம்:

“பேரிசை வஞ்சி மூதூர்ப் புறத்துத்
தாழ்நீர் வேலித் தண்மலர்ப் பூம்பொழில்
வேளா விக்கோ மாளிகை காட்டி.”

(சிலம்பு: நடுகல்: ககரு - அ)

இவ்வாறு சிறப்புற்ற ஆவியர்குடியில் வந்தாருள் பேகனும் ஒருவனுவன்; பேகன் வையாவிக் கோப்பெரும் பேகன் என அழைக்கப்பெறுவதும், ஆவிநன்குடியாகிய பழனியில் உள்ளதொரு குளம் வையாவிக்குளம் என அழைக்கப் பெறுவதும், பேகன் ஆவியர் குடிவந்தவன், அவ்ஆவியர், பொதினிமலைக்கு உரியவர் என்ற உண்மை களை உறுதி செய்வனவாதல் அறிக. பேகன், கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவனுவன் என்றும், கொடைவள்ளலாய் குமணனுக்கும், சிறுபாணாற்றுப் பாட்டுடைத் தலைவனை ஒய்மானுட்டு நல்லியக் கோடனுக்கும் காலத்தால் முற் பட்டோன் என்றும் பெருஞ்சித்திரனுரும், இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனுரும் கூறுவர்.

பேகன் பெரிய கொடையாளி; ஒருநாள் சோலையில் உலாவிவரச் சென்ற பேகன், ஆங்கு, குளிர்ந்த வாடை வீசவும், விசும்பில் முகிற்குலம் கறுத்துத் திரண்டு மூடிக் கொள்ளவும் கண்ட மயிலொன்று தன் தோகை விரித்து மகிழ்ந்து ஆடலைக் கண்டான்; அதன் ஆடல் கண்டு

மகிழ்ந்த பேகன், தன்னைப் போன்றே, அதுவும் குளிரால் நடுங்குகிறது; ஆகவேதான் அவ்வாறு ஆடுகிறது என்று எண்ணினன்; உடனே, வாடைக்கு அஞ்சித் தான் அணிந்து வந்திருந்த அழகிய பொன்னுடையை அம் மயில்மீது போர்த்துவிட்டு, வாடைவருத்த வருந்தி அரண்மனை அடைந்தான்; பேகனின் பேரருள்திறமும், பெருங் கொடைச்சிறப்பும் விளங்கத் துணைபுரியும் இவ்வரிய நிகழ்ச்சியைப் புலவர் பலரும் பாராட்டிப் பாடுவாராயினர்;

"உடாஅ; போரா ஆகுதல் அறிந்தும்,
படாஅம் மஞ்ஞைக்கு ஈத்த எங்கோ
கடாஅ யானைக் கலிமான் பேகன்." (புறம்: கசக)

"மடத்தகை மாமயில் பனிக்கும் என்றருளிப்
படாஅம் ஈத்த கொடாஅ நல்லிசைக்
கடாஅ யானைக் கலிமான் பேக!" (புறம்: கசரு)

"கான மஞ்ஞைக்குக் கலிங்கம் நல்கிய
அருந்திறல் அணங்கின் ஆவியர் பெருமகன்
பெருங்கல் நாடன் பேகன்." (சிறுபாண்: ரு-எ.)

பேகன் கொடைவளத்தைப் பாராட்டிப் பாடினருள் பரணர் பாடிய பாடல் அவன் கொடைப் பெருமையினைக் குன்றிலிட்ட விளக்கென விளக்கி நிற்கின்றன. "நீரற்று வற்றிய குளத்தினும், வித்தி வான் நோக்கும் வயல்களினும் பெய்து பயனுடையதாகும் மழை, ஒன்றும் விளையாக் களர் நிலத்திலும் பெய்து பயனின்றிக் கழிதலும் உண்டு; இவ்வாறு, பெய்தால் பயனளிக்கும் இடம் இது; ஆகவே ஈண்டுப் பெய்தல் வேண்டும்; பெய்தாலும் பயனுறா இடம் இது; ஆகவே ஈண்டுப் பெய்தல் கூடாது என வரை யறுத்துக்கொள்ளாது எல்லா இடத்தினும் பெய்யும் மழையேபோல், பேகனும் இரவலர்தம் தகுதி, தகுதி யின்மைகளை அறிந்து நோக்கும் அறிவிலனாய்த் தன்பால் வந்து இரப்பார் யாவரேயாயினும் அவர் அனைவர்க்கும் பொருள்கொடுக்கும் புல்லறிவுடையனவன்; பேகன், இவ் வாறு கொடைத்தொழிற்கண் அறிவற்றவன் ஆவனே

யன்றி, போர்க்களத்தே, போரறிவு அறியாது போரிடுவா னல்லன்; போர்க்களத்தே, பேராண்மை பெறுதாரும், புற முதுகிட்டுப் புண் பெற்றோரும், இளமையும், முதுமையும் உடையராய்ப் போர்த்தகுதி பெறுதாரும் வருவர்; அவரோடெல்லாம் அமர்தொடுத்தல் ஆண்மையோ, அறமோ ஆகாது; ஆண்டாலும், ஆற்றலாலும் தம்மை யொத்தார்மீதே போர்தொடுத்தல் வேண்டும்; இது போர் அறம்; இவ்வறம் அறியாது போரிடும் அறிவிலியாகான் பேகன்; அஃதறிந்து அமர் உடற்றும் ஆண்மையாளன் ஆவன்."

" அறுகுளத்து உகுத்தும், அகல்வயல் பொழிந்தும்,
உறும்இடத்து உதவாது உவர்நிலம் ஊட்டியும்
வரையா மரபின் மாரி போலக்
கடாஅ யானைக் கழற்கால் பேகன்
கொடை மடம் படுதல் அல்லது
படைமடம் படான் பிறர்படை மயக்குறினே."

(புறம்: கசஉ)

பேகன்பால் பரிசில் பெற்று மீளும் ஒரு பாண்மகனை, வழியிடை ஓரிடத்தே, வறுமையே அணிகலனுகக் கொண்ட மற்றொரு பாண்மகன் காண்கிறான்; பரிசில் பெற்ற பாண்மகன், பொற்றாமரைப் பூச்சூடித் திகழ்வதை யும், அவன் உடன்வரும் விறலியர், பொன்னரி மாலையால் மாண்புற்று விளங்குவதையும், அவர்கள் வழியை நடந்து கடக்காது, விரைந்து செல்லும் குதிரைகள் பூட்டியநெடிய தேர் ஏறி வந்திருப்பதையும், குறையொன்றும் இன்றி நாட்டிடை வாழ்வாரேபோல், காட்டிடையேயும் கவலை யற்று வாழும் அவர் வாழ்க்கையினையும் கண்டான்; அக் காட்சி அவனுக்குப் பெருவியப் பளித்தது; "நம்போலும் பாண்மகன் இவன்; இவனுக்கு ஏது இத்துணைப் பெருஞ் செல்வம்?" என்று எண்ணுவானாயினன்; அவன் அகக் குறிப்பினை முகக் குறிப்பால் அறிந்து கொண்ட பரிசில் பெற்ற பாண்மகன், அவனை நோக்கிக், "காக்கவேண்டும் பெருஞ் சுற்றத்தின் கடும்பசியைப் போக்கத் துடிக்கும்

பாண்மகனே! வெல்லும் வேலேந்திய பேகனும் பெரு வள்ளலைக் கண்டு பரிசில் பெறுமுன், நின்னினும் வறுமையுடையேன் யானும்; இந் நிலையினை இன்றுதான் பெற்றேன்; இது பேகன் அளித்த பெரு வாழ்வு; பேகன் பெருங் கொடையாளன்; உடை உடுத்தல் வேண்டும்; குளிர் போக்கப் போர்வையினை மேற்கோடல் வேண்டும் என அறியும் அறிவற்றது மயில்; அவ்வியல்பினதாம் மயிலுக்கும் போர்வையளித்துப் புரக்கவல்ல பேருள்ளம் உடையான் அவன்; வந்தோர்க் கெல்லாம் பொருள்களை வாரி வழங்குதலாலாம் கொடைப் பயன், மறுமை யுலகில் வந்து மாறாது பயன் தரும் என எண்ணிக் கொடுப்பா னல்லன்; அவன் கொடை கைம்மாறு கருதி நிகழ்வதன்று; வந்து வாயிற்கண் நிற்பார் தம் வறுமையின் கொடுமையைக் கண்டே வாரி வழங்கும் வழக்குடையான் அவன்; அத்தகையானை நீவிரும் சென்று காணுங்கள்," என அறிவித்து ஆற்றுப்படுத்தான். இவ்வாறெல்லாம், பேகன் பெருங்கொடையைப் பாராட்டியுள்ளார் பரணர்.

"பாணன் சூடிய பசும்பொன் தாமரை
மாணிழை விறலி மாலையொடு விளங்கக்
கடும்பரி நெடுந்தேர் பூட்டுவிட்டு அசைஇ
ஊரீர் போலச் சுரத்திடை இருந்தனிர்,
யாரீரோ என வினவலானுக்
காரென் ஒக்கல் கடும்பசி இரவல!
வென்வேல் அண்ணல் காணு ஊங்கே,
நின்னினும் புல்லியேம் மன்னே! இனியே
இன்னேம் ஆயினேம் மன்னே! என்றும்
உடாஅ; போரா ஆகுதல் அறிந்தும்
படாஅம் மஞ்ஞைக்கு ஈத்த எங்கோ
கடாஅ யானைக் கலிமான் பேகன்
எத்துணை யாயினும் ஈத்தல் நன்றென
மறுமை நோக்கின்றோ அன்றே;
பிறர், வறுமை நோக்கின்று அவன் கைவண் மையே."

(புறம்: கசக)

கொடையாலும், கொற்றத்தாலும் சிறந்த பேகன் பால் தீயொழுக்கம் ஒன்றும் குடிகொண்டிருந்தது; அவன், அழகே உருவென வந்த, காரிகையர்க்குக் கற்பே பொற்புடை அணியாம் எனக் கருதும் கண்ணகி எனும் பெயருடையாளை மனைவியாகப் பெற்றிருந்தும், அவள் உண்ணாதும், உறங்காதும், நல்லன உடாதும் இருந்து ஓயாது அழுது நிற்குமாறு அவளைக் கைவிட்டு, நல்லூரில் வாழ்ந்திருந்த பரத்தை யொருத்தியோடு உறவுகொண்டு அவளோடு ஆங்கு வாழ்வதை மேற்கொண்டான்.

பேகனைப் பாடிப் பொருள்பெற வேண்டும் என்ற பெரு விருப்பினராய கபிலர், அவன் மலை நோக்கிச் செல்வாராயினர்; செல்வார், வழியில் மழையின்றி வருந்திய அவன் நாட்டுக் குறவர்கள், மழை வேண்டிக் கடவுளை வழிபடுவதையும், உடனே பெருமழை பெய்வதையும், தேவைக்கு மேலும் மழைபெய்யக் கண்டு, "மழைபோதும்; நிறுத்தித் துணைபுரிக" என மறுவலும் கடவுளைவேண்ட, மழை மேகம் அவ்விடம் விட்டுப் பெயர்ந்து அப்பாற் செல்வதையும், குறவர், மழை நின்ற மகிழ்ச்சியால் தினையுண்டு களிப்பதையும் கண்டு கொண்டே சென்றார்; கடைசியில், முரசு முழங்குவதுபோல் ஒலித்துக் கொண்டோடும் மலையருவியின் அருகே அமைந்திருந்த பேகன் பெருமனையடைந்தார்; வாயிற்கண் இருந்தவாறே, உள்ளிருப்போர்க்குத் தம் வருகையினை உணர்த்தினர்; சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் ஆண்டு அவர் கண்ட காட்சி, அவர் உள்ளத்தைக் கலக்குவதாயிற்று; பேகனின் மனைவியாம் மாண்புடையளாய கண்ணகி, வாயிற்புறத்தே வந்து நின்று "வருக" என வரவேற்பதற்கு மாறாக, வாய்விட்டு அழுவதையும், அவள் கண்கள் கண்ணீர் உகுத்துக் கலங்குவதையும் கண்டார்; "கலங்குதற்குக் காரணம் யாது?" எனக் கனிவுடன் கேட்டார்; அதற்கு அவள், "பெரியீர்! தலைவர் பேகன், ஈண்டு வாழ்வதை வெறுத்து, நல்லூர்ப் பரத்தையொருத்தியொடு வாழ்கிறார்; அதனால், என்மனை நோக்கி வருவார்க்கு விருந்தளித்து வாழும் மாண்பு எனக்கு இல்லையாயிற்று" எனக் கூறி வருந்தி நின்றாள்.

பேகன், கொடையும் கொற்றமும் உடையவனே யெனினும் தீயொழுக்கமும் உடையான் என்பது கண்டு அவன்பால் வெறுப்பும், அவன் தீச்செயல் கண்டு வருந்தும் அவன் மனைவி கண்ணகிபால் இரக்கமும் கொண்டார் புலவர்; பேகன் தவறினன் எனினும் திருத்தி நல்வழிப் படுத்தலும் கூடும் என்று நம்பினர்; உடனே பேகன் வாழும் நல்லூர் சென்றார்; பேகனைக் கண்டு, "பேக! நேற்று யானும் என் சுற்றமும் மலைமேல் அமைந்த நின் ஊர் சென்று, நின் மனையின்முன் நின்று, நின்னையும் நின் மலையையும் வாழ்த்திப் பாடியிருந்தோம்; அப் பாடல் கேட்டுப் பெண் ஒருத்தி வெளியே வந்தாள்; அப்போது அவளிருந்த கோலம், எங்களை ஆறாத்துயரில் ஆழ்த்துவதாய் இருந்தது; கண்களினின்றும் ஒழுகிய நீர், உடலெல்லாம் நனைப்ப அழுது நின்றாள்; அவள் குரல் யாழ்போல் இனிதே ஆகவும், அந் நிலையில் அது, துன்பத்தின் எல்லையைத் தொட்டு நிற்பதுபோல் தோன்றித் துயர் விளைத்தது; நின் மலைவாழ் மக்கள், தங்கட்கு வேண்டிய மழையை வேண்டும்போதெல்லாம் பெற்று மகிழ்ந்து வாழ்கின்றனர் என்றால், நின்மனை வாழ் மகளொருத்தி மட்டும் மாளாத் துயரில் மாழ்குவது மாண்புடைத்தாமோ? நின் மனையில் ஒருத்தி துயருற்று வாழ, நீ ஈண்டு மகிழ்ந்துறைதல் நன்றோ? ஆண்டுச்சென்று அவள் துயர் துடைத்தலன்றோ அன்புடையார் கடன்?" என்றெல்லாம் கூறி அறிவுரை பல தந்தார்:

"மலைவான் கொள்கென உயர்பலி தூஉய்
மாரி யான்று மழைமேக் குயர்கெனக்
கடவுட் பேணிய குறவர் மாக்கள்
பெயல்கண் மாறிய உவகையர், சாரல்
புனத்தினை அயிலும் நாட! சினப் போர்க்
கைவள் ஈகைக் கடுமான் பேக ;
யார்கொல் அளியள் தானே! நெருநல்
சுரனுழந்து வருந்திய ஒக்கல் பசித்தெனக்
குணில்பாய் முரசின் இரங்கும் அருவி
நளியிரும் சிலம்பின் சீறூர் ஆங்கண்
வாயில் தோன்றி வாழ்த்தி நின்று

நின்னும் நின்மலையும் பாட, இன்னாது
இருத்த கண்ணீர் நிறுத்தல் செல்லாள்
முலையகம் நனைப்ப விம்மிக்
குழலினைவதுபோல் அழுதனள் பெரிதே." (புறம்: கசக)

பேகனுக்கு அறிவுரை கூறினர் கபிலர் ஒருவரே யல்லர்; பரணர், பெருங்குன்றூர் கிழார், அரிசில் கிழார் முதலாயினரும் அறிவுரை பல அளித்துள்ளனர்; பேகனைக் கண்டு பாராட்ட விரும்பிய பரணர், ஆவிநன்குடி யடைந்து, பேகன் பெருமனைமுன் நின்று, அவனையும், அவன் நாட்டையும் பாடினர்; அப் பாடல் கேட்டு ஆங்கே வந்தாள் பேகன் பெருந்தேவி; வந்தவள் முகத்தைப் பரணர் பார்த்தார்; நீலமலர்போன்ற அவள் கண்களினின்றும் சிந்தும் கண்ணீர், அவள் அணிகளையெல்லாம் நனைப்பதை அறிந்தார்; பேகன் பேராற்றல் பெற்றவன்; பெருங்கொடையாளன்; ஆகவே அவனுக் குரியார் இன்ப வாழ்வினராதலன்றித் துன்பவாழ்வினராகார்; ஆனல் ஈண்டு நிற்கும் இவளோ ஆறாத் துயருடையளாய் விளங்குகிறாள்; இதற்கு என்னையோ காரணம்?" என்றெல்லாம் எண்ணங் கொண்ட பரணர், அவனை வணங்கி, "அழகும், இளமையும் அணியெனக் கொண்டீர்! நீவிர், எம்மால் விருப்பம் பெறும் பேகனுக்குப் பெருங்கிழமை உடையீர் அல்லரோ?" என்று வினவினர்; அது கேட்ட அவள், தன் கண்ணீர் வெள்ளத்தை மலர்போலும் தன் கையால் துடைத்துக் கொண்டே, "ஐய! நான் அவற்கு உரிமையுடையே னல்லேன்; அவன், என்போன்றாள் ஒரு பரத்தையொடு உறவுடையனாய் முல்லைவேலி சூழ் நல்லூர்க்கண் வாழ்கின்றான்" என்று கூறினள்.

பேகன் பரத்தையரொழுக்கம் உடையான் என்பது கேட்டு அவன்பால் வெறுப்புற்ற பரணர், அவனைத் திருத்தி நல்வழிப்படுத்தல் தம் போன்றார் கடமையாம் என்று கொண்டார்; உடனே, பேகன்வாழ் நல்லூர் சென்று பேகனை நோக்கி, "பேக! மயில், வாடைகண்டு வருந்தாது மகிழ்ந்து ஆடும் இயல்பினதாகவும், அது வாடி

வருந்தும் என்று கொண்டு அவ் வாட்டம்தீர ஆடை அளித்து அருள்செய்யும் அன்புள்ளம் உடையாய் நீ என்பர்; ஆனல் அவ்வருட்குணம் நின்பால் இருக்கக் காண்கிலேன்; இருக்குமாயின், நின் மனைவி, மனையின்கண் இருந்து வருந்த, நீ ஈண்டு மகிழ்ந்து வாழாய் அன்றே? நின்பால் காணும் இவ்வொழுக்கம் இழிவுடைத்து; யாழ் இசைத்து நின்னைப் பாடுகின்றேன்; அருள்புரிவாயாக என நின்னை வேண்டுகின்றேன்; இவ்வாறெல்லாம் வேண்டுவது என் பசித்துயர் போக்க அன்று; பசியால் வருந்தும் சுற்றமும் எனக்கு இல்லை; ஆகவே, பொருள்வேண்டும் புன்மையுடையேனல்லேன்; உண்மையில், என் பெருமை யறிந்து அளிக்கும் பேருள்ளம் உடையையாயின், உடனே, நின் தேரேறிச் சென்று நின் மனையின்கண், நின்னையே நினைந்து நைந்துருகும் நின் மனைவியின் துயர் களைந்து களிப்பூட்டுவாயாக; யான் வேண்டும் பரிசில் அஃது ஒன்றே" என்று கூறினர்.

"அருளா யாகலோ கொடிதே! இருள்வரச்
சீறியாழ் செவ்வழி பண்ணி, யாழநின்
காரெதிர் கானம் பாடினே மாக,
நீனறு நெய்தலிற் பொலிந்த உண்கண்
கலுழ்ந்துவார் அரிப்பனி பூணகம் நனைப்ப
இனைதல் ஆனு ளாக, இளையோய்!
கிளையை மன்எம் கேள்வெய் யோற்கு? என
யாம்தற் றொழுதனம் வினவக், காந்தள்
முகைபுரை விரலிற் கண்ணீர் துடையா
யாமவன் கிளைஞரே மல்லேம்; கேளினி
எம்போல் ஒருத்தி நலன்நயந்து என்றும்
வருஉம் என்ப வயங்குபுகழ்ப் பேகன்,
ஒல்லென ஒலிக்கும் தேரொடு
முல்லைவேலி நல்லூரானே." (புறம்: கசசு)

"மடத்தகை மாமயில் பனிக்குமென் றருளிப்
படாஅம் ஈத்த கெடாஅ நல்லிசைக்
கடாஅ யானைக் கலிமான் பேக!

பசித்தும் வாரேம்; பாரமும் இலமே;
களங்கனி யன்ன கருங்கோட்டுச் சீறியாழ்
நயம்புரிந்து உறையுநர் நடுங்கப் பண்ணி
அறம்செய் தீமோ அருள்வெய் யோய்! என
இஃதுயாம் இரந்த பரிசில்; அஃது இருளின்
இனமணி நெடுந்தேர் ஏறி
இன்னு துறைவி அரும்படர் களைமே."

(புறம்: கசுரு)

பேகன் பெருமையுணர்ந்து பாராட்ட விரும்பிய பெருங்குன்றூர் கிழார், மலையிடை வழிகள் பலவற்றைக் கடந்துசென்று அவன் மனையடைந்தார்; மனை முன்றிலில் பெண்ணொருத்தி தனியே நின்று வருந்தியிருப்பதைக் கண்டார்; அவளருகே சென்று, "அம்மையே! தனியே அழுது நிற்கும் நீவிர் யாவிரோ? பேகன் நுமக்கு என்ன உறவினனோ? அழுதற்கு என்னையோ காரணம்?" என்றெல்லாம் வினவினர்; அவள், "பேகன்பால் கிடந்து பழி தரும் பரத்தையர் ஒழுக்கத்தினை உணர்த்தி உறுதுயர் உற்றாள்; பெருங்கொடையாளன் எனப் போற்றற்குரிய பேகன் பிழையுடையான் என்பதறிந்த புலவர் பெரிதும் வருந்தினர்; தம் வறுமைதீர அவனளிக்கும் பொருள் பெற்று மீள்வதினும், அவனை நல்வழிப்படுத்தி, அவன் மனைவி நல்லாளோடு வாழச்செய்வதே தம் முன்னிற்கும் பணியாம் எனத்துணிந்தார்; உடனே பேகன்வாழ் நல்லூர் சென்றார்; பேகனைக் கண்டு பாராட்டினர்; பாராட்டிய புலவர்க்குப் பரிசளிக்க முன்வந்தான் பேகன்; அந்நிலையில், "பேக! எமக்குப் பரிசளிக்க விரும்புவையாயின், யாம் வேண்டும் பரிசிலையே அளித்தல்வேண்டும்; யாம் வேண்டும் பரிசில் பொன்னோ, பொருளோ அன்று; நின் பிரிவால் வாடிப் பொலிவுகுன்றி நிற்கும் நின் மனைவி மாணலம் பெறுமாறு நீ இன்னே நின்மனை செல்லுதல் வேண்டும்; அதுவே யாம் வேண்டும் பரிசில்" என்று அறிவுரை கூறினர்:

" கன்முழை அருவிப் பன்மலை நீந்திச்
சீறியாழ் செவ்வழி பண்ணி வந்ததைக்

கார்வான் இன்உறை தமியள் கேளா,
நெருநல் ஒருசிறைப் புலப்புகொண் டுறையும்
அரிமதர் மழைக்கண் அம்மா அரிவை
நெய்யொடு துறந்த மையிருங் கூந்தல்
மண்ணுறு மணியின் மாசற மண்ணிப்
புதுமலர் கஞல, இன்று பெயரின்,
அதுமன் எம்பரிசில்; ஆவியர் கோவே! (புறம்: கசஎ)

கபிலரும், பரணரும், பெருங்குன்றூர் கிழாரும்கூடி, அறிவுரை கூறிநிற்கும் அந்நிலையில் ஆண்டுவந்த அரிசில் கிழாரும், பேகனை அடுத்து, "பேக! நின் நாடு நோக்கி வந்து, செவ்வழிப்பண் இசைத்து நின்னையும், நின் நாட்டையும் பாடி நிற்க, அது கேட்டு, நீ மகிழ்ந்து அளிக்கும் பரிசாக, அரிய அணிகலன்களையன்று யான் விரும்புவது; அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளும் சிறுமையுடையேனல்லன்; என்னை உண்மையில் பாராட்டி உள்ளம் உவந்து பரிசளிக்க விரும்புவையாயின், நின் அன்பைப் பெறமாட்டாது மிகமிக வருந்தி வாடித் துயருறும் நின் அரும்பெறல் மனைவி, நின்னை அடையப்பெற்ற மகிழ்ச்சியால், இதுகாறும் சீவி முடிக்காதிருந்த தன் கூந்தற்கு அரிய மணம்ஊட்டி, அழகாகச் சீவிமுடித்து, மலர்சூடி மகிழும்வண்ணம், இன்றே தேர் ஏறி நின்னூர் செல்க. அதுவே நீ மகிழ்ந்தளிக்கும் பரிசாக அமைதல்வேண்டும்" என்று அறிவுரை கூறினார்:

"அன்னவாக நின்அருங்கல வெறுக்கை;
அவைபெறல் வேண்டேம்; அடுபோர்ப் பேக!
சீறியாழ் செவ்வழி பண்ணி, நின்வன்புல
நன்னாடு பாட, என்னை நயந்து
பரிசில் நல்குவை யாயின், குரிசில்! நீ
நல்காமையின் நைவரச் சாஅய்,
அருந்துயர் உழக்கும் நின் திருந்திழை அரிவை
கலிமயில் கலாவம் கால்குவித் தன்ன
ஒலிமென் கூந்தல் கமழ்புகை கொளீஇத்
தண்கமழ் கோதை புனைய
வண்பரி நெடுந்தேர் பூண்கநின் மாவே." (புறம்: கசசு)

புலவர் பலரும் கூடியுரைத்த அறவுரை அனைத்தையும் அமைதியுறக் கேட்டான் பேகன்; அவ்வாறு அவர் உரைத்தன உளங்கொண்ட பின்னரும், அவர்வழி நடவாது மறுக்கும் மதியிலானல்லன் பேகன்; தேர் ஏறித் தன் வீடடைந்து மனைமாட்சியை மாண்புறச் செய்தான். அறிவிழந்து அல்வழி புக்க தனக்கு அறவழி காட்டிப் பெருநெறி நிறுத்திய புலவர் அனைவர்க்கும் பரிசுபல அளித்துப் புகழ்பெருக வாழ்ந்திருந்தான்.

அ. ஓய்மான் நல்லியக்கோடன்

தென்னார்க்காடு மாவட்டம் திண்டிவனம் வட்டத்தையும், செங்கற்பட்டு மாவட்டம் மதுராந்தகம் வட்டத் தென் பகுதியையும் தன்கண் கொண்ட நாடு, தமிழ்ச்சங்க காலத்தே ஓய்மானுடு என்ற பெயர் பெற்றிருந்தது. அதியமான் நெடுமானஞ்சி பிறந்த அதியர் குடியும், பேகன் பிறந்த ஆவியர் குடியும்போன்ற பழந்தமிழ்க் குடிகளுள், ஒவியர் எனும் குடியும் ஒன்ரும்; அதியர் குடிவந்த நெடுமானஞ்சி, அதியமான் என அழைக்கப் பெறுதலேபோல், ஒவியர் குடிவந்த அரசனும், ஓவியர்மான், ஓவியமான் ஓய்மான் என அழைக்கப்பெறுவன்; அதைப்போன்றே ஒவியர் ஆண்ட நாடும், ஓய்மான் நாடு எனவும், ஓய்மானுடு எனவும் அழைக்கப்பெறும்.

ஓய்மானுடு, ஐந்நில வளமும் அமையப்பெற்ற அழகிய நாடு. அந் நாடு, மாவிலங்கை, எயிற்பட்டினம், ஆமூர், வேலூர், கிடங்கில் போன்ற பெரிய நகரங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டிருந்தது. இவற்றுள், நாட்டின் தலைநகராம் பெருமையுடையது மாவிலங்கை. மாவிலங்கை, நீர்வளமும், நிலவளமும் நிறையக்கொண்ட மருதநிலத்து மாநகராகும்; அவ்வூரையடுத்து ஓடிவரும் ஆறு, தன்கண் புகுந்து நீராடும் மகளிர், பற்றி நீந்தும் புணையாகப் பயன்படத்தக்க சந்தனக் கட்டைகளையும், அகிற்கட்டைகளையும், சுரபுன்னை மரத்தின் நறுமலர்களோடு அடித்துக் கொணர்ந்து ஒதுக்கும். அவ்வூர்வாழ் இளமகளிர், கோரைக்கிழங்கு தேடிப் பன்றி உழுத சேற்றுநிலத்தில் ஆடப்புகுந்து, அந்நிலத்தைக் காலால் கிளறியவிடத்து, ஆண்டு ஆம்பற்கிழங்கும், யாமை முட்டையும் அகப்படக் கண்டு அகமகிழ்வர். நிலத்துட் புகுந்து நெல்லரியும் உழவர் தம் கூரிய அரிவாள் வாய் மழுங்கியவிடத்து விரைந்து தொழிலாற்றுவான்வேண்டி, தம் அருகே கிடக்கும் யாமையின் வளைந்த முதுகு ஒட்டைத் தீட்டுக் கல்லாக்கொண்டு தீட்டுவர். அத்துணை மிகுவளம் உடையது அம் மாவிலங்கை.

“ நறுவீ நாகமும், அகிலும், ஆரமும்
துறையாடு மகளிர்க்குத் தோட்புணை யாகிய
பொருபுனல் தரூஉம் போக்கரு மரபின்
தொன்மா விலங்கைக் கருவொடு பெயரிய
நன்மா விலங்கை.” (சிறுபாண் : ககசு, கஉ0)

“ ஓரை யாயத்து ஒண்டொடி மகளிர்
கேழல் உழுத இருஞ்சேறு கிளைப்பின்
யாமை ஈன்ற புலவுநாறு முட்டையைத்
தேன்நாறு ஆம்பல் கிழங்கொடு பெறூஉம்
இழுமென ஒலிக்கும் புனலம் புதவின்
பெருமா விலங்கை.” (புறம் : கஎசு)

“ நெல்லரி தொழுவர் கூர்வாள் மழுங்கின்
பின்னை மறத்தோ டரியக் கல்செத்து
அள்ளல் யாமைக் கூன்புறத்து உரிஞ்சும்
நெல்லமல் புரவின் இலங்கை.” (புறம் : ருஎக)

எயிற்பட்டினம், கடற்கரையை அடுத்துள்ள, நெய்தல் நிலத்து நகராகும். மதிலால் பெயர்பெற்ற இம் மாநகர், குளிர்ந்த உண்ணுநீர் நிலங்களையும், நீலமணிபோலும் நீர் நிறைந்த உப்பங்கழிகளையும் உடையது.

“ மணிநீர் வைப்பு மதிலொடு பெயரிய
பனிநீர்ப் படுவின் பட்டினம்.” (சிறுபாண்: ருஉ-ரு)

கிடங்கில், கிடங்கால் எனஇக்காலத்து வழங்கப்பெறுகிறது. சிதைந்த அகழியும், இடிந்த கோட்டையும் ஈண்டு இன்றும்உள. மலர் நிறைந்த மரச்சோலைகளால் மாண்புற்றது இக் கிடங்கில். ஒய்மானாட்டு ஊர்களுள் கிடங்கிலும் ஒன்று எனக் கல்வெட்டுகளும் கூறுகின்றன. (S. I. I. vol III. Part II. Page 201)

“ இளைமலர்ப் படப்பைக் கிடங்கில்.” (சிறுபாண்: கசு0)

வேலூர், உப்புவேலூர் என, இன்று அழைக்கப்பெறுகிறது. வேல்போல் வடிவுடைய மலர்கள் மணக்கும் கேணிகளை உடையது இவ்வேலூர் எனப் புலவர் கூறுகிறார்.

"நல்லியக்கோடன் தன் பகை மிகுதிக்கு அஞ்சி முருகனை வழிபட்ட வழி, அவன் 'இக் கேணியிற் பூவை வாங்கிப் பகைவரை எறி' என்று கனவிற்கூறி, அதிற் பூவை வேலாக திரும்த்தான். இதனுனே வேலூர் என்று பெயராயிற்று" என்ற, இவ்வூர் பற்றிய கதையொன்றும் வழங்குகிறது.

> " திறல்வேல் நுதியிற் பூத்த கேணி
> விறல்வேல் வென்றி வேலூர். "

(சிறுபாண்: கஎஉ-௩)

ஆமூர், அந்தணர் வாழும் வளம் உடையது; அரிய காவல் நிறைந்தது ; ஆழ்ந்த அகழியையும் உடையது :

> " அந்தணர் அருகா அருங்கடி வியனகர்
> அந்தண் கிடங்கின் அவன் ஆமூர்."

(சிறுபாண்: கஅஎ-அ)

ஒய்மானுட்டை ஆண்ட மன்னர் பல்லோருள்ளும், புலவரும், பிறரும் போற்ற வாழ்ந்தோன் நல்லியக்கோடன் எனும் நல்லோனவன் ; அவன் புலிபோலும் பெருவலி யுடையான் ; பகைவர்தம் முகத்தினும், மார்பினும் அல்லால் புறத்தே புண் உண்டாகாவாறு பொர்செய்ய வல்ல வாட்போர் வீரன் ; களிறேறிக் களம்சென்று தழும்பேறிய காலில் கட்டிய வீரக்கழல் உடையான் :

> "நன்மா இலங்கை மன்னருள்ளும்
> மறுவின்றி விளங்கிய வடுவில் வாய்வாள்
> உறுபுலித் துப்பின் ஓவியர் பெருமகன்
> களிற்றுத் தழும்பிருந்த கழல்தயங்கு திருந்தடி
> ....
> நல்லியக் கோடன்." (சிறுபாண்: கஉ0-௬)

நல்லியக்கோடன், கொடையாற் புகழ்பெற்ற கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவனல்லன். ஆனல், அவன், அவ்வெழுவரினும் சிறந்தோனவன் ; வள்ளல் எழுவரும், தனித்தனியே மேற்கொண்டிருந்த கொடைத்தொழிலாகிய பெரும்பாரம் அனைத்தையும், தான் ஒருவனுகவே தாங்கி நிற்கும் உரனுடையான் நல்லியக்கோடன் ; அம்மட்டோ

வள்ளன்மையில், வேந்தரும் அவனுக்கு ஈடாகார்; வருவார்க்கு அவன் வழங்கிய பொருள், அளவு இறந்ததாம்; அவன் அளித்த கொடைப்பொருட் பெருமையொடு நோக்கிய வழி, குட்டுவர்க்குரிய வஞ்சிநகர்ச் செல்வமும் சிறிதாம்; செழியர்க்குரிய மதுரைமாநகர்த் திருவும் சிறிதாம்; சோழற்குரிய உறந்தையின் உறுபொருளும் சிறிதாம். மாறுது பெய்யும் மழைபோல், வரையாது வழங்கும் அவன் கைகள்; பாடிவருவார்க்கு அவன் அளித்த பிடியானைகள் பலவாம்; 'அவன்பால் பரிசில்பெற்ற அந்நாள் முதல் இந்நாள்வரை, பிறர்மனை சென்று பாடிப் பிழைப்பதை மறந்தேன்' எனப் புலவர் ஒருவர் பாராட்டுவர்எனின், அவன் கொடைத்தொழிலை என்னெனப் புகழ்வது!

"வருபுனல் வாயில் வஞ்சியும் வறிதே;"
"மகிழ்நனை மறுகின் மதுரையும் வறிதே;"
"ஓடாப் பூட்கை உறந்தையும் வறிதே."
"எழுவர் பூண்ட ஈகைச் செந்நுகம்
விரிகடல் வேலி வியலுகம் விளங்க
ஒருதான் தாங்கிய உரனுடை நோன்தாள்
....
பிடிக்கணம் சிதறும் பெயன்மழைத் தடக்கைப்
பல்லியக் கோடியர் புரவலன்; பேரிசை
நல்லியக் கோடன்."

(சிறுபாண் : ௫0; ௬௭; ௮௩; ௧௧௩ - ௧௨௬)

"இரவினானே ஈத்தோன் எந்தை;
அன்றை ஞான்றினொடு இன்றி னூங்கும்
இரப்பச் சிந்தியேன்."

(புறம்: ௩௭௬)

கடவுளர் உறையும் மகாமேரு மலை ஒரு கண்ணை விழித்துப் பார்த்தாலொத்த உயர்வுடைய அவன் கோபுர வாயில், பகைவராய் வருவார்க்கு நுழைதற்கரிய காவலை உடையதெனினும், அது, பெருநகர்க்கு அடைக்கப்படாது; புலவர்க்கு அடைக்கப்படாது; அருமறையறிந்த அந்தணர்க்கு அடைக்கப்படாது; நல்லியக்கோடன், தன்னைப் பாடிவரும் பாணர் முதலாயினர்க்கு அளிக்கப் பெரும்

பொருள் வேண்டியக்கால், பகைவர் நாட்டுட் சென்று பெரும்பொருள் கொணருமாறு தன் படைவீரரை அனுப்புவன்; அவர்களும், அவ்வாறே சென்று, வென்று பெரும் பொருள்பெற்று, ஆண்டுத் தன் அரசன் புகழ்பாடி வந்தார்க்கு வழங்கியனபோக எஞ்சியவற்றைக் கொணர்ந்து கொடுப்பர்; இதனால், நல்லியக்கோடன் கொடைத் தொழில் நாடோறும் நடைபெறுவதாயிற்று:

"பொருநர்க் காயினும், புலவர்க் காயினும்
அருமறை நாவின் அந்தணர்க் காயினும்
கடவுள் மால்வரை கண்டுவிடுத் தன்ன
அடையா வாயில் அவன் அருங் கடை."

(சிறுபாண்: உ0௩-௬)

"திறல்சால் வென்றியொடு தெவ்வுப்புலம் அகற்றி
விறல்வேல் மன்னர் மன்னெயில் முருக்கி
நயவர், பாணர் புன்கண் தீர்த்தபின்
வயவர் தந்த வான்கேழ் நிதியமொடு
....
தரீஇ, அன்றே விடுக்கும் அவன் பரிசில்."

(சிறுபாண்: உ௪௬-௬௧)

ஆற்றலும், அருளும் உடையனாய நல்லியக்கோடன், ஆடவர்பால் அமையவேண்டும் அரும்பண்புகள் அத்தனையும் பெற்றிருந்தான்; நல்லியக்கோடன், செய்ந்நன்றி மறவாச் சிறப்புடையன்; சிற்றினம் சேரான்; இன்முகம் உடையன்; இனிய பண்பினன்; அஞ்சி அடைந்தாரை ஆட்கொள்ளும் அருளுடையான்; ஆறிய சினத்தன்; அணி வகுத்து நிற்கும் ஆற்றல் மறவரை அழித்தொழிக்கும் ஆண்மையாளன்; அழிந்து ஓடிவரும் தன் படையைத் தடுத்து நிறுத்தித் தாங்கவல்ல தாளாளன்; எண்ணிய எண்ணியாங்கு முடிக்கும் திண்ணியன்; கண்டார் விரும்பும் கவினுடையான்; ஒருதலைப்படா உயர்நீதியுடையான்; வருவது உணரும் வாலறிவுடையான்; பெண்டிர் விரும்ப ஒழுகும் மெல்லிய பண்புடையான்; அறிவன அறிந்த அறிவுடையான்; வாயில் வந்து வருந்தி இரப்பார்தம் வரிசையறிந்து, வரையாது வழங்கும் வள்ளன்மையான்:

" செய்ந்நன்றி அறிதலும், சிற்றினம் இன்மையும்,
இன்முகம் உடைமையும், இனிய ஞாதலும்,
செறிந்து விளங்கு சிறப்பின் அறிந்தோர் ஏத்த
அஞ்சினர்க்கு அளித்தலும், வெஞ்சினம் இன்மையும்,
ஆணணி புகுதலும், அழிபடை தாங்கலும்,
வாள்மீக் கூற்றத்து வயவர் ஏத்தக்
கருதியது முடித்தலும், காமுறப் படுதலும்,
ஒருவழிப் படாமையும், ஓடியது உணர்தலும்
அரியேர் உண்கண் அரிவையர் ஏத்த,
அறிவு மடப்படுதலும், அறிவுநன் குடைமையும்,
வரிசை அறிதலும், வரையாது கொடுத்தலும்
பரிசில் வாழ்க்கைப் பரிசிலர் ஏத்தப்
பன்மீன் நடுவண் பான்மதி போல
இன்னகை ஆயமோடு இருந்தோன்."

(சிறுபாண் : ௨0எ - ௨0)

நல்லியக் கோடன்பால் அமைந்து கிடந்த பண்பு நலம், அவனைப் பாடிய நல்லூர் நத்தத்தனுரை இந்த அள வோடு நிறுத்தவில்லை: அவர் அவனை மேலும் புகழலானுர்; நல்லியக்கோடன், தாய், தந்தை, தன்முன், ஆசிரியன் போலும் ஆண்டால் முதிர்ந்தோர்க்குக் கூப்பிய கையுடை யான் என, அவன்பால் அமைந்த பெரியோரைப் பணியும் பண்புடைமையினைப் பாராட்டினுர்; வீரர்களுக்கல்லாமல், மகளிர் அணைய மலர்ந்தமார்புடையான் என, அவன் காதற் சிறப்பினைப் புகழ்ந்தார்; உழவர், தம் உழுதொழிலினை ஒரு குறையும் இன்றி நன்கு ஆற்றுமாறு நாடாண்டான் என, அவன் நல்லரசின் நன்மையினை நாவார வாழ்த்தினுர்; தேரேறிவந்து போர்புரிவார் தம்மைப் போர்புரிந்து ஒழிக்கவல்ல வேற்படையுடையான் எனப் பகைவர்க்கஞ்சா அவன் பண்பினைப் பாராட்டினுர்; இவ்வாறு நல்லூர் நத்தத் தனுரும், புறத்திணை நன்னுகனும் போற்ற நாடாண் டிருந்தான் நல்லியக் கோடன்.

" முதுவோர்க்கு முகிழ்த்த கையினை எனவும்,
இளையோர்க்கு மலர்ந்த மார்பினை எனவும்,
ஏரோர்க்கு நிழன்ற கோலினை எனவும்,
தேரோர்க்கு அழன்ற வேலினை எனவும்."

(சிறுபாண் : ௨௩௧-௪)

௩௦ குமணன்

வள்ளல்கள் எனப் பல்லோர் வாழ்த்த வாழ்ந்த, பாரி, ஓரி, மலையன், எழினி, பேகன், ஆய், நள்ளி என்ற எழுவர்க்கும் காலத்தால் பிற்பட்ட கொடைவள்ளல் குமணன். வள்ளல்கள் ஒவ்வொருவரும், ஒவ்வொரு மலைக்கு உரியராய் வாழ்ந்ததைப் போன்றே, குமணனும், முதிரம் எனும் மலைக்கு உரியனாய் வாழ்ந்தான்; முதிரமலை பழனிமலைத் தொடர்களுள் ஒன்று; இம்மலையடிவாரத்தே குமணமங்கலம் என்னும் சிற்றூர் இன்றும் உளது. உடுமலைப்பேட்டையைத் தன்னகத்தே கொண்டு, பழனிவட்டத்துத் தென் மேலைப் பகுதியையும், உடுமலைப்பேட்டை வட்டத்துத் தென்கீழ்ப் பகுதியையும் கொண்டது குமணன் நாடு.

முதிரம், மலைவளம்மிக்கது; மூங்கிலும், சுரபுன்னையும், ஆசினியும், பலாவும் செறிந்து வளர்ந்து சிறந்துதோன்றும், அம்மலையில், பலாக்கனியைப் பறித்துத் தின்னும் ஆண்குரங்கு, பெண்குரங்கோடு கூடிய தன் இனத்தை அழைக்கும் அழகிய காட்சிகளைக் கொண்டது; தெருக்களில், மக்கள் மதுவுண்டு மகிழ்தற்காம் செல்வ வளமும் சிறக்கப் பெற்றது.

“விசும்புறக்
கழைவளர் சிலம்பின் வழையொடு நீடி
ஆசினிக் கவினிய பலவின் ஆர்வுற்று
முட்புற முதுகனி பெற்ற கடுவன்
துய்த்தலை மந்தியைக் கையிடூஉப் பயிரும்
அதிரா யாணர் முதிரம்.”

“மட்டார் மறுகின் முதிரம்.”

“பழந் தூங்கு முதிரம்.” (புறம்: ௧௫௮; ௧௬௦; ௧௬௩)

குமணன், சிறந்தகொடைவள்ளல் ஆவன்; வரிசைக்கு வருந்தும் பரிசில் வாழ்க்கையுடையவர் பழந்தமிழ்ப் புலவர்கள்; இயற்றமிழ் வளர்த்த புலவரும், இசைத்தமிழ் வளர்த்த பாணரும், நாடகத்தமிழ் வளர்த்த கூத்தரும்,

தம் வாழ்விற்காம் வளந்தேடி உழலும் வாழ்க்கையின ராகாது, தாம் அறிந்த அவ்வருங் கலைகளை வளர்ப்பதில் ஆழ்ந்த சிந்தையராய் வாழ்ந்தமையினலேயே அவை வளர்ந்தன; அவற்றை வளர்க்கும் அவ் விரவலர்க்கு, வறுமைத்துயர் வந்து வருத்தாவகை வாரி வழங்குவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர் அக்கால அரசரும், பிற செல்வரும். அன்னர் பெரும்பொருள் அளித்துப் பேணி வந்தமையால், அவ்விரவலரும், தம் வாழ்வுபற்றிய கவலையிலராய், அவ்வருங் கலைகளைக் கருத்தூன்றி வளர்த்தனர். ஆகவே, ஆடியும், பாடியும் தமிழ் வளர்ப்போர் அவ்விரவலரே எனினும், அவர் அதை வளர்க்கப் பெருந்துணை புரிவோர், அவர்க்குப் பொருள் அளித்துப் பேணும் புரவலரேயாவர். அப்புரவலர் இலரேல், இரவலர் வாழ்வதோ, தமிழ் தழைப்பதோ இயலாது; கடைச்சங்க காலத்தே, அத்தகைய இடர்நிலை ஒருகால் உண்டாயிற்று; வரையாது வழங்கித் தமிழ்வளர்த்த வள்ளல்கள் எழுவரும் இறந்துவிட்டனர்; இரவலரைப் புரப்பார் எவரும் இலராயினர்; தமிழ்வளர்வதும் தடையுற்றது. அந்நிலையில், புலவர்க்கும் பிறர்க்கும் பொருள் அளித்துப் போற்றித் தமிழ்தழைக்க வழிசெய்தான் வள்ளல் ஒருவன்; அந்த வள்ளல், முதிரத்துக் கிழவன் குமணன். இவ்வுண்மை, "அலை ஒலிக்கும் ஆழ்கடலும் குறைபடுமாறு நீரைமுகந்து, விரைந்து விண்படர்ந்து, மலையென மருளும் தோற்றம் உடையவாய், வேண்டும் இடத்தே ஒன்றுகூடிய மேகமும், இடியும், மின்னலும் துணைசெய்யப் பெருமழை பெய்தகாலம் கடந்துபோக, வறுமை வந்துற்ற கோடை காலத்தே, உயிர்ப்பன்மைகள் எல்லாம், உண்ணும் நீர் பெற்று உய்யுமாறு, கங்கை வெள்ளம் பெருகி விரைந்தோடி வருவதேபோல், வள்ளல்களைக் காணமாட்டாது, வளம் இழந்து, வறுமையுற்று வாடிய எம்போலும் புலவரும், பிறரும் வாழ்வுபெற்று வளஞ்சிறக்க வந்து தோன்றியவன், கொடைவள்ளல் குமணன்" எனப் புலவர் பெருஞ்சித்திரனர் பாராட்டிப் பாடிய பாட்டால் புலனுதல் அறிக.

"நீண்டொலி அழுவம் குறைபட முகந்துகொண்டு
ஈண்டுசெலல் கொண்மூ, வேண்டுவயின் குழீஇப்
பெருமலையன்ன தோன்றல, சூன் முதிர்பு
உருமுரறு கருவியொடு பெயல்கடன் இறுத்து
வளமழை மாறிய என்றூழ்க் காலை
மன்பதை யெல்லாம் சென்றுணக் கங்கைக்
கரைபொரு மலிநீர் நிறைந்து தோன்றியாங்கு
எமக்கும், பிறர்க்கும் செம்மலை யாகலின்."
(புறம் : கசுக)

"எழுவர் மாய்ந்த பின்றை, அழிவரப்
பாடி வருநரும், பிறரும் கூடி
இரந்தோர் அற்றம்தீர்க்கு என, விரைந்திவண்
உள்ளி வந்தனென் யானே." (புறம் : கடுஅ)

குமணன் கோலோச்சி வாழ்ந்த காலத்திலேயே, வெளிமான் என்றொரு வள்ளலும் வாழ்ந்திருந்தான்; வெளிமான்பால் பரிசில் பெறச் சென்றிருந்தார் புலவர் பெருஞ்சித்திரனர்; அவர் ஆண்டுச் செல்வுழி, அவன் வாழ்நாள் வற்றிவிட்டது; இறக்கும் அந்நிலையிலும், தன் பால் வந்து பரிசில் வேண்டி நிற்கும் புலவரை வறிதே அனுப்ப எண்ணினனல்லன் வெளிமான்; தம்பியை அழைத்துப் புலவர்க்கு வேண்டும் பொருள் அளித்து அனுப்பக் கூறி உயிர் துறந்தான்; ஆனல், இளவெளிமான், வெளிமானளவு வள்ளன்மை வாய்க்கப் பெறாதவன்; புலவர்தம் தகுதியறிய மாட்டா அவன், அவர்க்குச் சிறிதே பொருள் அளித்துச் செல்லப் பணித்தான்; புலவர் அதை ஏற்றுக் கொண்டாரல்லர்; அவனுக்குத் தான் யார்? தன்னைப்போலும் புலவர்கள் தகுதி யாது என்பதை உணர்த்த விரும்பினர். உடனே விரைந்து முதிர மலையடைந்தார்; குமணனைக் கண்டார்; "குமண! வறுமை வருத்த, நின் வாயிலடைந்து, நின்னை வாழ்த்தி நிற்கும் யான் கூறுவன வற்றைச் சிறிது செவிமடுப்பாயாக! நின்பாற் பரிசில் பெறலாம் தகுதி என்பால் உளதோ, இன்றோ? அதை யான் அறியேன்; நீயும் அதை நோக்குவது செய்யாது, நின் தகுதிக்கேற்ற பொருள் அளித்துப் போற்றுவாயாக! நீ

இன்று அளிக்கும் பெரும் பொருள் கண்டு, பேரரசர்கள் வெட்கித் தலைகுனிதல் வேண்டும்; அத்துணைப் பெரும் பொருள் நீ அளித்தல் வேண்டும்; நின்பால் யான் வேண்டுவது ஒரு களிறு; பனைபோல் பருத்த கையும், முத்து உதிருமாறு முற்றிய கொம்பும் உடைத்தாதல் வேண்டும்; மலைபோல் உயர்ந்த உருவுடைத்தாதலும் வேண்டும்; அக் களிற்றின் மீது, இருபாலும் தொங்கும் மணியொலிக்கக், கண்டோர் வியக்கச் செம்மாந்து செல்லும் வேட்கையுடையேன் யான்" எனக் கூறினர்; இரவலர் தம் குறிப்பறிந்து அளிக்கும் கொடை வள்ளலாய குமணன், புலவர் விரும்பிய களிற்ருேடு, கணக்கிட்டுக் காணலாகாப் பெரும் பொருளும் அளித்தான்.

"நின், தாள்படுசெல்வம் காண்டொறும் மருளப்
பனைமருள் தடக்கையொடு முத்துப்பட முற்றிய
உயர்மருப் பேந்திய வரைமருள் நோன்பகடு
ஒளிதிகழ் ஓடை பொலிய, மருங்கில்
படுமணி இரட்ட ஏறிச் செம்மாந்து
செலல்நசைஇ யுற்றனென், விறன்மிகு குருசில்!
இன்மை துரப்ப, இசைதர வந்துநின்
வண்மையிற் றொடுத்த என்நயந்தனை கேண்மதி!
வல்லினும், வல்லே னாயினும், வல்லே
என்னளந் தறிந்தனை நோக்காது, சிறந்த
நின்னளந் தறிமதி பெரும! என்றும்
வேந்தர் நாணப் பெயர்வேன்." (புறம்: கசுக)

களிறு பெற்ற புலவர், வறுமைத் துயரால் வாடும் தன் மனை நோக்கிச் சென்றாரல்லர்; நேரே வெளிமானூர் சென்றார்; யானையை அவன் காவன் மரத்தில் கட்டினர்; இளவெளிமானை அழைத்துப் போந்து யானையைக் காட்டினர்; "இளவரசே! இந்த யானை யான் பாடிப் பெற்ற பரிசில்; குமணன் என் புலமை பாராட்டிப் பரிந்தளித்த கொடைப் பொருள்; இரவலரைப் புரக்கும் இனிய பண்புடையான் அவன்; நீ அப் பண்பற்றவன்; இரவலரைப் புரக்கும் வள்ளல்கள் உலகில் வாழ்விழந்து போய்விடவில்லை; உலகில் இரவலரும் உள்ளனர்; அவ்விரவலரைப் பேணிப் புரக்கும் புரவலரும் உள்ளனர்; இதை, நின்

காவல் மரத்தில் யான் கட்டியுள்ள இவ் யானையைக் கண்ட பிறகேனும் அறிந்து கொள்க! இரவலருக்குக் களிறு அளித்துப் புரக்கும் குமணன் எங்கே! இரவலர்தம் தகுதி யறிந்து ஈயமாட்டா நீ எங்கே! வருகிறேன்" என்று கூறி விடைகொண்டார்.

"இரவலர் புரவலை நீயும் அல்லை;
புரவலர் இரவலர்க்கு இல்லையும் அல்லர்;
இரவலர் உண்மையும் காண்இனி; இரவலர்க்கு
ஈவோர் உண்மையும் காண்இனி; நின்னூர்க்
கடிமரம் வருந்தத் தந்து யாம் பிணித்த
நெடுநல் யானை எம் பரிசில்;
கடுமான் தோன்றல்! செல்வல் யானே."

(புறம்: கசுஉ)

"அவர் (பெருஞ்சித்திரனர்) வெளிமானுழைச் சென்ருர்க்கு வெளிமான் துஞ்சுவான் தம்பியைப் பரிசில் கொடு வென, அவன் சிறிது கொடுப்பக் கொள்ளாது போய்க் குமணனைப் பாடிக் குமணன் பகடு கொடுப்பக் கொணர்ந்து நின்று வெளிமானூர்க் கடிமரத்து யாத்துச் சென்று அவர் சொல்லியது."

(புறம் : கசுஉ)

ஆண்டு நின்றும் குமணன் தந்த பெரும் பொருளோடு தன் மனை புகுந்தார் புலவர்; அவன் அளித்த பொருளை யெல்லாம் தன் ஆருயிர் மனைவிமுன் கொட்டினர். "நின்னை விரும்பும் நின் உறவினர்க்கும், நீ விரும்பும் நின் சுற்றத்தினர்க்கும், குணங்களால் நிறைந்த நின் குடி முதல்வர்க்கும், நம் வறுமைச் சுற்றத்தின் வயிற்றுப் பசிதீர முன்னர்ப் பொருள் அளித்துப் புரந்தார்க்கும், இவர்க்குத் தரலாம், இவர்க்குத் தரலாகாது என வரையறை செய்யாதும், என்னைக் கேட்டே அளிக்கவேண்டும் என்று எண்ணுவதும் செய்யாது, இப் பொருளைக்கொண்டு பல்லாண்டு பெருவாழ்வு வாழலாம் என வேட்கையும் கொள்ளாது எல்லோர்க்கும் வாரி வாரி வழங்கி வாழ்வாயாக! இப் பொருள் எல்லாம் குமணன் கொடுத்த கொடைச் செல்வம்!" என்று உள்ளம் துள்ள உவந்து உரைத்தார்.

"வள்ளியோன்" என வாழ்த்த வறுமைபோக வழங்குவ தொன்றே சாலும்! வறுமை ஒழிவதோடு, வளம் பலவும் பெற்று வாழ, வரையாது வழங்குவோன் வள்ளலுள் உயர்ந்த வள்ளலாவன்! அவ்வாறு வழங்கி வாழ்ந்த குமணன் வாழ்க!

"நின்னயந் துறைநர்க்கும், நீ நயந் துறைநர்க்கும்,
பன்மாண் கற்பின் நின்கிளை முதலோர்க்கும்,
கடும்பின் கடும்பசி தீர யாழநின்
நெடுங்குறி யெதிர்ப்பை நல்கி யோர்க்கும்,
இன்னோர்க்கு என்னாது, என்னொடும் சூழாது,
வல்லாங்கு வாழ்தும் என்னாது, நீயும்
எல்லோர்க்கும் கொடுமதி, மனைகிழ வோயே!
பழந்தூங்கு முதிரத்துக் கிழவன்,
திருந்துவேல் குமணன் நல்கிய வளனே."

(புறம்: கசுங)

கொடைவள்ளலாய்ப் புலவர் போற்ற வாழ்ந்த குமணன் ஆட்சிக்கும் கேடுண்டாயிற்று; குமணனுக்கு ஒரு தம்பி யிருந்தான்; இளங்குமணன் என அழைக்கப் பெறும் அவன், குணங்களில், குமணனுக்கு முற்றிலும் மாறுபட்டிருந்தான்; அண்ணனை அழித்துவிட்டு ஆட்சிப் பொறுப்பைத் தானே மேற்கொள்ள ஆசை கொண்டான்; அஃதறிந்தான் குமணன்; கொடுங்கோல் மன்னன் வாழும் நாட்டினும், கடும்புலி வழங்கும் காடே நன்று என மக்கள் நினைப்பர்; நாடாளும் குமணன், நாட்டில் நல்லோர் வாழ் தல் வேண்டும்; நல்லோரில்லா நாடு, காட்டினும் கேடு டைத்து; நற்பண்பிழந்த தம்பியொடு நாட்டில் வாழ்வதி னும் காட்டில் வாழ்தலே நனி நன்று என்று எண்ணினன்; உடனே காடு சென்று வாழ்வானாயினன். இளங் குமணன் ஆட்சிப் பீடத்தில் அமர்ந்தான். ஆட்சியைக் கைப்பற்றிய பின்னரும் அமைதியுற்றானல்லன்; அண்ணன் உயிரோடு ஆண்டிருக்கும் வரை, நாட்டில் தான் நன்கு வாழ்தல் இய லாது; ஆகும் காலம் வந்ததும், அடங்கியிருப்பதொழித்து, ஆட்சியைக் கைப்பற்ற அவன் வருதலும் கூடும்; அவன் வாராது போயினும் அவன்மாட்டு அன்புடையார், அவன் பொருட்டுத் தன் ஆட்சியை அழித்தலும் கூடும் என

அஞ்சினன்; ஆகவே அண்ணனைக் கொன்று அமைதிபெற எண்ணினன். ஆனல் குமணனே கொடைவள்ளல்; அருளுடைமையால் அன்புடையார் பலரைப் பெற்றிருந் தான்; அன்னர் அவன் அழிவு சாண அடங்கியிரார்; அவனை அழிக்கத் துணியும் தன்னையே அழிப்பர்; மேலும், குமணனைக் கொல்லுதலும் அத்துணை எளிதன்று; குமணன் கொடைவள்ளல் பட்டுமல்லன்; சொற்றமும் உடையான்; பெரும் படையொன்றும் அவன்பால் உளது; அவனையேயன்றி, அவனைச் சூழ வாழும் அத்துணைப் பேரையும் நல் வாழ்வில் நிறுத்தவல்ல பெரும்படை அது. "நாண் முரசு இரங்கும் இடனுடை வரைப்பின் நின் தாள் நிழல் வாழ்நர் நன்கலம் மிகுப்ப வளமார் உழந்த நின் தானை" (புறம்: கசுக) எனப் புலவர்தம் பாராட்டையும் பெற்றுளது அப் படை. அதை வென்று, அவனைக் கொன்று வெற்றிபெறல் இயலாது என்பதை அறிந்தான்; அதனல் படைவலியால் பெறலாகா ஒன்றைப் பிறிதொரு வழியில் பெறத் திட்டமிட்டான். "குமணன் தலையைக் கொணர்வார்க்குக் கோடிப் பொன் கொடுப்பேன்" என நாட்டில் பறை சாற்றினன். சாற்றி நாள் பல ஆயின; ஆயினும் அவன் கனவு நனவாகவேயில்லை.

இங்கிலையில் பெருந்தலைச் சாத்தனர் என்ற புலவர், முதிரமலையடைந்தார்; ஆண்டு அவர் குமணனைக் கண்டாரல்லர்: நிகழ்ந்தன அறிந்தார்; குமணன் காட்டில் வாழ்கின்றான் எனினும், அவனை ஆண்டுச் சென்று கண்டு யாதேனும் பெற்றுச் செல்ல வேண்டும் என விரும்பினர்; அவர் வறுமை அத்துணைக் கொடிது; மேலும் வாழும் இடம் காடேயாயினும், வருவார்க்கு வழங்கத் தவருன் குமணன் என உறுதியாக நம்பினர்; உடனே, அவன் வாழும் காடு சென்றார்; குமணனைக் கண்டார்; தம் வறுமை நிறைந்த வாழ்க்கைக் கொடுமைகளை வகைபெற எடுத்துக் கூறினர்; "நின் நிலை அறிந்தும் நின்பால் பொருள்வேண்டி நிற்கின்றேன்; எனக்கு யாதேனும் ஒன்று கொடுத்தே அனுப்புதல்வேண்டும்" என்று கூறினர்.

"மனையோள் எவ்வம் நோக்கி நினைஇ
நிற்படர்ந் திசினே நற்போர்க் குமண!
என்னிலை அறிந்தனை யாயின், இந்நிலைத்
தொடுத்தும் கொள்ளாது அமையலென்." (புறம்: கசுச)

குமணன் புலவர் தம் பெருமை அறிவான்; வறுமையால் வாடும் அவர் வாழ்வின் கொடுமையும் அவனுக்குத் தெரியும்; எனினும், அவர்க்கு அந்நிலையில் ஒன்றும் கொடுக்க இயலவில்லை; அது அவனைப் பெரிதும் வருத்திற்று; நாடிழந்ததனால் தான் பெற்ற துயரினும் பெருந்துயர் உற்றான்; செய்வதறியாது சிந்தித்தான் சிறிது நாழிகை. அந்நிலையில் அவன் உள்ளத்தே உதித்தது ஓர் எண்ணம்; தன் தலையைக் கொணர்வார்க்குத் தம்பி கோடிப் பொன் கொடுப்பன் என்ற செய்தி, அவனுக்கு அளவற்ற மகிழ்ச்சியை அளித்தது. புலவரை அருகழைத்தான்; எவ்வாற்றானும், தம்பியால் யான் தலையிழப்பது உறுதி; என் தலையை யாரோ ஒருவன் கொண்டு சென்று கொடுத்துப் பொருள் பெற்றுப் போவதினும், அப்பொருள் புலவர்க்குக் கிடைப்பதாயின், அவர் வறுமை ஒழியும்; தன் வாழ்வும் உயரும் என்பதை அடைவே எடுத்துக் கூறி, "ஐய! இதோ என் வாள்; இதைக் கொண்டு என் தலையைக் கொய்து சென்று பொருள் பெறுக" என்று கூறி, வாழ்த்திய புலவர் கையில் வாளை வைத்தான், வள்ளல் குமணன்.

வாள் பெற்ற புலவர் வாயினின்றும் உரை எழ மறுத்தது. தன் கொடைச் சிறப்பால், உலகமக்கள் உள்ளத்தே அழியா இடம் பெற்ற அவன், அம் மக்கள் இடையே இருந்தும் வாழ்தல் வேண்டும் என விரும்பிற்று, அவர் உள்ளம். அவனை வாழவைக்கத் துணிந்தார் புலவர். உடனே, வாளோடு விரைந்தார், இளங்குமணன் இருந்த அவை நோக்கி; அவன் அண்ணன் அளித்த வாளை, அவன் முன் வைத்தார்; வாள் வந்த வகையினையும் விளங்கக் கூறினார். நில்லா இயல்புடைத்து இந்நில வுலகம்; நிலையில்லா இவ்வுலகில் நிலைபெற்று வாழும் வகையினை அறிந்தாரும் உளர்; அவரெல்லாம், தம் புகழ் உலகம் உள்ளள

வும் நிலத்து வாழ வாழ்ந்து, வாழ்விழந்தனர்; அவருள் ஒருவனுய் உயர்ந்து விட்டான் உன் உடன் பிறந்தான்; அவ்வுயர் வுள்ளம் இல்லாப் பிறரோ, தம் பொருளைப் பிறர்க்கு அளித்து அதனுல் பயனுருது கொன்னே இறந் தனர்; உலகமதே, அவர் ஒருவர் வாழ்ந்தார் என்பதையும் உலகம் மறந்து விட்டது; அவருள் ஒருவனுய் உலவுகின் றனை நீ எனக் கொடுத்துப் புகழ்பெற்ற குமணன் சிறப் பையும், கொடை வள்ளல் குமணனைக் கொன்று வாழ எண்ணும் அவன் கொடுமையையும் அவன் உளங்கொளக் கூறினர் புலவர் தம் பொன்னுரையின் பயன் என்ன என்பதை அறிதற்காம் வாய்ப்பு இல்லை எனினும், இளங் குமணன் உள்ளமும், இளகியிருக்கும்; குமணனும் உயிர் பிழைத்துக் கொடைவளரக் கோலோச்சி யிருப்பன் என்றே, பண்டைப் புலவர் தம் பாடற் சிறப்புணர்ந்தார் பலரும் கொள்வர்.

“மன்னு உலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர்
தம்புகழ் நிறீஇத் தாமாய்ந் தனரே;
துன்னரும் சிறப்பின் உயர்ந்த செல்வர்
இன்மையின் இரப்போர்க்கு ஈயாமையின்,
தொன்மை மாக்களின் தொடர்பறி யலரே;
தாடாழ் படுமணி இரட்டும் பூநுதல்
ஆடியல் யானை பாடுநர்க்கு அருகாகக்
கேடில் நல்லிசை வயமான் தோன்றலைப்
பாடி நின்றனெ ஞகக், ‘கொன்னே
பாடுபெறு பரிசிலன், வாடினன் பெயர்தல், என்
நாடிழந் ததனினும் நனி இன்னுது’ என
வாள் தந்தனனே, தலையெனக்கு ஈயத்,
தன்னிற் சிறந்தது பிறிதொன்று இன்மையின்;
ஆடுமலி உவகையொடு வருவல்
ஓடாப் பூட்கை நின் கிழமையோற் கண்டே.”

(புறம்: கசுரு)

சங்ககால அரசர் வரிசை - ௫

- அகுதை -

முதலிய சச பேர்கள்

ஆசிரியர் :
புலவர், திரு. கா. கோவிந்தன், எம். ஏ.

கழக வெளியீடு: ௭௫௧

சங்ககால அரசர் வரிசை - ௪

அகுதை முதலிய ௪௪ பேர்கள்

ஆசிரியர்:

புலவர், கா. கோவிந்தன், எம். ஏ.

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,
திருநெல்வேலி. :: சென்னை-1.

First Edition : Dec., 1954.

Published by

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS
PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.,
1/140, BROADWAY, MADRAS-1.

Head Office :

24, EAST CAR STREET, THIRUNELVELI.

Appar Achakam, 2/140, Broadway, Madras-1—C. 1100.

பதிப்புரை

நம் தமிழகத்துக்குச் சங்ககாலமே பொற்கால மென்ப. அக்காலத்து வாழ்வாங்கு வாழ்ந்த முடியுடை மன்னரும், குறுநில மன்னரும், வள்ளல்களும் பலராவர்.

அவருள், புலவர் நாவிற் பொருந்தப் பாடல்சால் சிறப்புடை மன்னர்கள் 'அருதை' என்பான் முதலாகத் 'திதியன்' ஈறாக நாற்பத்து நால்வராவர்.

இதனைப் புலத்துறை முற்றிய புலவர் திரு. கா. கோவிந்தன் அவர்கள் தம் ஆய்புலத் துணை கொண்டு ஆக்கி உதவியுள்ளார்கள்.

இவ் வரலாறு கிளத்தும் நூலைச் சங்ககால அரசர் வரிசையில் ஐந்தாவதாக நன்முறையில் பதித்து வெளியிட்டுள்ளோம். இதனையும் இதனையடுத்துவரும் ஏனைய இவ் வரலாறு குறித்த நூல்களையும் செந்தமிழ்நாட்டுத் திருமக்கள் வாங்கிக் கற்றுத் தெளிந்து கலைக்குரிசில்களாக விளங்கி மேம்படுவார்களென நம்புகின்றோம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

உள்ளுறை

அருகை

தோற்றுவாய்

ஒரு நாட்டின் நல்வாழ்விற்கு நற்றுணை புரிவன வற்றுள், அந் நாடு, பண்டு பெற்றிருந்த பழைய வரலாறும் ஒன்றும். தம் நாட்டின் உயர்விற்கு ஊக்கம் காட்டி உழைக்க முன்வருவோர் ஒவ்வொருவரும், தம் நாட்டின் பழைய வரலாறுகளை விளங்க உணர்ந்திருத்தல் வேண்டும். எண்ணற்ற இலக்கியச் செல்வங்களைப் பெற்றிருக்கும் நம் பைந்தமிழ், வரலாறு உரைக்கும் நூல்கள் எனத் தனியாக எடுத்துக் காட்டவல்ல நூல்களைப் பெற்றிருக்கவில்லை. வரலாறு எழுதும் வழக்கமும் பண்டிருந்ததில்லை. பண்டைத் தமிழகத்தின் வரலாறு உணர விரும்புவார்க்கு, அக்காலப் புலவர்கள், தாம் பாடிய பாக்களுக்கு இடையிடையே குறித்துச் சென்ற சிறுசிறு குறிப்புக்களே, உறுதுணை புரிய வல்லவாம்.

தமிழ்நூல்களை, அகத்துறை தழுவிய நூல்கள், புறத்துறை தழுவிய நூல்கள் என இரண்டாகப் பிரிக்கலாம். இவற்றுள், புறத்துறை நூல்களாய, புறநானூறு, பதிற்றுப் பத்து, பத்துப் பாட்டுள் சில; ஆகிய இவைகளை, ஓரளவு வரலாற்று நூல்கள் எனல் பொருந்தும். அகத்துறைப் பாடல்கள், மக்கள் தம் வாழ்க்கையின் வனப்பினைப் பொதுநிலையில் உணர்த்த வந்தனவே எனினும், அவற்றுள்ளும் சில பாக்கள், வரலாற்றுப் பெருமையுடைய வாகும்.

அவ்வாறுள்ள பழந்தமிழ் இலக்கியங்களைக் கண்டு அன்று நாடாண்டிருந்த அரசர்கள் வரலாற்றினை உரைக்

கத்தொடங்கி, இதுகாறும், சேரர், சோழர், பாண்டியர், வள்ளல்கள் என்ற பெயருடைய நூல்கள் நான்கினுள் எண்மர் வரலாறு உரைக்கப் பெற்றுள்ளன. அவ்வரிசையுள், ஐந்தாவதாய இந் நூலில், அகுதை முதல் திதியன் ஈறாக, நாற்பத்து நால்வர் வரலாறு ஓரளவு வரையப் பெற்றுளது.

ஈண்டுக் கூறப்பெறும் நாற்பத்து நால்வரும் அரசர்களாகார். நாடாள் அரசர் சிலர்; ஊராள் தலைவர் சிலர்; வீரர் சிலர்; வள்ளியோர் சிலர்; இவர் அனைவரும் ஓரினத்தாரும் அல்லர்; இவருள், சேரரும் உள்ளனர்; சோழரும் உள்ளனர்; பாண்டியருள்ளும் சிலர் உள்ளனர்; வேளிர் சிலர்; கோசர் சிலர்; இவர்கள் அனைவருமே, புலவர்களால் கண்டு பாராட்டப் பெற்றவர்கள் எனக் கூறிவிடல் இயலாது. அவருட் சிலரை, அவர்கள் பார்த்துப் பாராட்டிப் பாடியுள்ளார்கள். சிலரைப் பற்றித் தாம் அறிந்தவற்றை, ஏற்ற இடம் நோக்கி, எடுத்துக் கூறியதனால், அறியப் பெற்றார் சிலர். இவர்கள் எல்லோரும் தமிழ் நாட்டிலேயே பிறந்தவருமாகார். பிற நாட்டிற் பிறந்து, தமிழ்நாடு போந்து வாழ்ந்தாரும் உள்ளனர்; ஆனால், அவர்கள் அனைவருமே, தமிழ் மொழியைத் தம் தாய்மொழியாக் கொண்டவர்; தமிழ் வளர்ச்சியில் கருத்துடையவர் என்பதில் சிறிதும் ஐயம் இல்லை; அன்னார் வரலாற்றினை உரைக்கும் இச் சிறு நூலை எடுத்துப் படித்துப் பயனுறுவோமாக.

க. அருதை

அருதை, கூடல் நகரில் வாழ்ந்தவன்; ஊக்கமும், முயற்சியும் ஒருங்கே உடையவன்; பகைவரைப் பலகாலும் வென்று வென்று வீறுகொண்ட வேற்படை உடையவன்; அறவழி நின்று அரும்போர் ஆற்றி அமர் வெல்லும் அரிய படைத்துணை யுடையவன்; அருதை மேற்கொண்ட போர் ஒன்றில், பகைவர் ஏவிய திகிரிப் படையொன்று இவன் மார்பில் தைத்துப் பெரும் புண் உண்டாக்கிற்று என்ற ஒரு செய்தி நாட்காலையில் ஊரெல்லாம் பரவியிருந்தது; ஆனல் போரெலாம் முடிந்த வழி, அச்செய்தி பொய்ச் செய்தியாம் என்பது புலனுயிற்று; அருதை, தன்னைப் பாடிவரும், பொருநர், கூத்தர் முதலாம பரிசிலர்க்குப் போரின்கண் தான் கைப்பற்றிய பிடியும், களிறும், பெரும் பொருளும் வழங்கி வள்ளியோனய் வாழ்ந்திருந்தான்; அவன்பால் பரிசில் வேண்டி வந்து, அவனைப் போற்றிப் புகழும் பொருநர், பறையொலியால் பாடுற்றது அவன் நாளவை. ஒருகால், பாழிநகரில், அப்பாழிக் குரியோனய நன்னன் என்பானின் ஆருயிர் நண்பனுய ஆய் எயினன், அந்நன்னனைக் காத்தற்பொருட்டு, அவன் பகைவன் மிஞிலியொடு போரிட்டு உயிர் துறந்தான்; அவன் இறந்தது அறிந்த உரிமை மகளிராம் வேண்மகளிர், களம் போந்து கடுந்துயர் உற்றனர்; தன் பொருட்டு உயிர் துறந்து வீழ்ந்தானைக் காணவேண்டும் என்றோ, அவன் மனைவியர் துயரைத் துடைத்தல் வேண்டும் என்றோ கருதானுய், அரணுள்ளேயே அடங்கியிருந்தான் நன்னன். அக்காலை, ஆண்டுப் போந்து, அம்மகளிர் துயர் களைந்தான் அருதை. ஆய் எயினன் உரிமை மகளிர்க்கு உண்டாய உறுதுயர் போக்கித் துணைபுரிந்த உரமும், உயர்வும் உடையனுய அருதைக்கு அக்காலத்து அரசர் யாரோ ஒரு சிலரால், உறுதுயர் உண்டாக இருந்தது. அந்நிலையில், அவனை, அரண் அமைந்த இடத்தே வைத்துப் போற்றிக் காத்தார்கள், கோசர் எனும் குலத்தைச் சேர்ந்தவீரர் சிலர். சோழர்

குலத்தில் பிறந்து, அழகும், அணிகலனும் நிறையக் கொண்ட நல்லுடல் உடையளாய பெண்ணொருத்தியும் அகுதை எனும் பெயர் பெற்றிருந்தாள் என அறியப் படுத லால், அகுதை எனும் இப் பெயர் அக்கால ஆடவரும் மக ளிரும் விரும்பி மேற்கொண்ட பெயர்களுள் ஒன்றும் என்பது புலனும். அகுதை வரலாறாக அறியத்தக்கன இத் துணையவே.

"எறிந்திலை முறிந்த கதுவாய் வேலின்
மணநாறு மார்பின் மறப்போர் அகுதை
குண்டுநீர் வரைப்பின் கூடல்." (புறம்: ந௪எ)

"பொய்யா கியரோ, பொய்யா கியரோ;
பாவடி யானை பரிசிலர்க்கு அருகாச்
சீர்கெழு நோன்தாள் அகுதைகண் தோன்றிய
பொன்புனை திகிரியிற் பொய்யா கியரோ."
(புறம்: உ௩௩)

"இன்கடுங் கள்ளின் அகுதை பின்றை
வெண்கடைச் சிறுகோல் அகவன் மகளிர்
மடப்பிடிப் பரிசில் மானப்
பிறிதொன்று குறித்தது அவன் நெடும்புற நிலையே."
(குறுந்: உ௯௮)

"இன்கடுங் கள்ளின் அஃதை, களிற்றொடு
நன்கலன் ஈயும் நாண்மகிழ் இருக்கை
அவைபுகு பொருநர் பறையின் ஆனாது." (அகம்: எ௬)

"வெளியன் வேண்மான் ஆஅய் எயினன்
அளியியல் வாழ்க்கைப் பாழிப் பறந்தலை
இழையணி யானை இயல்தேர் மிஞிலியொடு
நண்பகல் உற்ற செருவில் புண்கூர்ந்து
ஒள்வாள் மயங்கமர் வீழ்ந்தெனப் புள்ளொருங்கு
அங்கண் விசும்பின் விளங்கும் ஞாயிற்று
ஒண்கதிர் தெறுமைச் சிறகரிற் கோலி
நிழல் செய்து உழறல் காணேன் யான் எனப்
படுகளம் காண்டல் செல்லான், சினம் சிறந்து

உருவினை நன்னன் அருளான் கரப்பப்
பெருவிதுப் புற்ற பல்வேள் மகளிர்
குரூஉப்பூம் பைந்தார் அருக்கிய பூசல்
வசைவிடக் கடக்கும் வயங்கு பெருந்தானை
அகுதை களைதந் தாங்கு." (அகம்: உ0அ)

" நன்றல் காலையும் நட்பிற் கோடார்
சென்று வழிப்படூஉம் திரிபில் சூழ்ச்சியில்
புன்தலை மடப்பிடி அகவுநர் பெருமகன்
அமர்வீசு வண்மகிழ் அஃதைப் போற்றிக்
காப்புக்கை நிறுத்த பல்வேற் கோசர்." (அகம்: கக௩)

" செம்பொற் சிலம்பின், செறிந்த குறங்கின்
அங்கலுழ் மாமை அஃதை தந்தை
அண்ணல் யானை அடுபோர்ச் சோழர்." (அகம்: கசு)

அகுதை, கூடலில் வாழ்ந்தவன் எனக் கூறுகிறார் கபிலர் (புறம் : ௩சஎ); கூடலைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்ட பாண்டிய மன்னன் நெடுஞ்செழியனால் வெல்லப் பட்ட நீடூரும், மிழலையும், வேள் எவ்விக்குரியன எனக் கூறுகின்றனர் பரணரும், மாங்குடிகிழாரும் :

" யாழிசை மறுகின் நீடூர் கிழவோன்
வாய்வாள் எவ்வி ஏவல் மேவார்
நெடுமிடல் சாய்த்த பசும்பூட் பொருந்தலர்."
(அகம்: உசுசு)

" ஓம்பா ஈகை மாவேள் எவ்வி
புனலம் புதவின் மிழலையொடு
....
குப்பை நெல்லின் முத்தூறு தந்த
கொற்ற நீள்குடைக் கொடித்தேர்ச் செழிய!"
(புறம்: உச)

"களம் சென்று கடும்போர் ஆற்றிய எவ்வி, முகத்தினும், மார்பினும் புண்பல பெற்று வீழ்ந்தான்" எனப் போரிடை யிருந்துவந்த செய்தி கேட்ட புலவர் வெள்ளெருக்கிலையார், அச் செய்தி "பகைவர் ஏவிய திகிரிப்

படையால் புண் பெற்ருன் அகுதை" என்ற செய்தி பொய்யானுற் போலப் பொய்யாகுவதாக எனப் பாடியுள்ளார் :

"பொய்யா கியரோ ; பொய்யா கியரோ ;
பாவடியானை பரிசிலர்க் கருகாச்
சீர்கெழு நோன்தாள் அகுதைக்கட் டோன்றிய
பொன்புனை திகிரியிற் பொய்யா கியரோ ;
இரும்பாண் ஒக்கற் றலைவன் பெரும்பூட்
போரடு தானை எவ்வி மார்பின்
எஃகுறு விழுப்புண் பலவென
வைகுறு விடியல் இயம்பிய குரலே." (புறம்: உஙஙு)

இவ்வாறு புலவர்கள் கூறும் இவ்வனைத்தையும் கொண்டு, அகுதை பாண்டியர் படையில் பணியாற்றியவன்; தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் படைத்தலைவருள் ஒருவன் ; அப் பாண்டியன் எவ்வியை வென்று அவன் நீடூரையும், மிழலையையும் கைப்பற்ற மேற்கொண்ட போரில் பங்கு கொண்டு, எவ்வியொடு போரிட்டு அவன் உயிரைப் போக்கினுன் எனக் கூறுவர் சில ஆராய்ச்சியாளர்.

அகுதை வாழ்ந்த கூடல், பாண்டியர் தலைநகராம் கூடன் மாநகரே என்பதை ஆராய்ச்சியாளர் அனைவரும் ஒப்புக்கொள்வதிலர். "அவனது நாடு கடற்கரைப் பகுதியைச் சேர்ந்ததென, "குண்டு நீர் வரைப்பு" என இப் பாட்டினும், 'நெய்தலம் செறுவின் வளங்கெழு நன்னுடு' (அகம்: ககங) என்று கல்லாடனுர் பாட்டினும் கூறப்படுதலால் அறிகின்ருேம் ; இவ் வகையில், அகுதையின் கூடல் மேற்கா நாட்டுக் கூடல் (A. R. No. 62 of 1918) என்றும், கூடன் மங்கலம் (S. I. I. Vol. VII. No. 757) என்றும் கூறப்படும் கூடலூராகக் கொள்ளலாம் ; இஃது இப்போது கூடலூர் எனப்படும் பேருராகும்" (புறம் : ஙசஎ உரை. கழகப் பதிப்பு) எனக் கூறுவாரும் உளர். ஆதலால், அகுதையைப் பாண்டியர் படைத்தலைவனுகக் கொள்ளுதல் பொருந்தாது ஆதலாலும், அகுதை, எவ்வி தொடர்பு

குறித்துக் கூறும் அப் பாட்டில், அகுதைபால் தோன்றிய திகிரி பொய்யானது போல, எவ்வி மார்பில் புண்ணுற்ற செய்தியும் பொய்யாகும் என உவமையும், பொருளும் தோன்றக் கூறப்பட்டுள்ளதே யல்லாமல், அவ்விருவர்க்கும் தொடர்புளதாகக் கூறப்படவில்லை யாதலாலும், "அகுதைக்கண் தோன்றிய திகிரி" என்பதற்கு, "அகுதை யிடத்து உளதாகிய பொன்னாற் செய்யப்பட்ட ஆழி" என்ற பழைய உரையோ, "திகிரியென்றது, திகிரி தைத்த தென்று பிறந்த வார்த்தையை" என்ற விளக்க உரையோ, "பகைவர் ஆழிப்படையால் அகுதை புண் பெற்றான் என்ற வார்த்தை" என்ற பொருள் கொள்ளத் துணைபுரிய வில்லை ஆதலாலும், அத் தொடர்க்கு, "இவன்பால் பொற்றிகிரி யுண்டு; ஆதலின், இவனை வெல்வது எவர்க்கும் ஆகாது என்றொரு பெருமொழி நாடெங்கணும் பரவியிருந்தது; அதனால், பலரும் அவனை அஞ்சி யிருந்தனர்; முடிவில் ஒருகால் போருண்டாகியபோது அகுதை கொல்லப்பட்டான்; பொற்றிகிரி யுண்டென்பது பொய்யாயிற்று" என உரை கூறப்படுதலும் உண்டு ஆதலாலும், பாண்டியர் படைத் தலைவனாய் எவ்வியைக் கொன்றான் அகுதை எனக் கூறல் முடிந்த முடிபன்று எனக் கொள்க.

நன்னன் களையத் தவறிய வேள்மகளிர் பூசலை, அகுதை களைந்தான்; அகுதையை அரண்மிக்க இடத்தே வைத்துக் காத்தனர் கோசர்; அக் கோசரே நன்னன் நறுமாவைக் கொன்றனர்; "நன்னன் நறுமா கொன்று நாட்டிற் போக்கிய ஒன்று மொழிக் கோசர்போல வன்கட் சூழ்ச்சியும்வேண்டும்" (குறுந் : எங) என்ற இந் நிகழ்ச்சிகளால், அகுதையும் கோசரும் நன்னன் பகைவராவர் என்பதில் ஒற்றுமை உடையவராய்க் காணப்படுகின்றனர் ஆதலாலும், அகுதை பணிபுரிந்த இடமாகக் கருதப்படும் பாண்டியன் அவைக்கண் கோசரும் வாழ்ந்தனர்; "கடந்தடு வாய் வாள் இளம்பல் கோசர், இயல்நெறி மரபின் நின் வாய் மொழி கேட்ப" (மதுரைக்காஞ்சி: எஎங - எச)- ஆதலாலும், அகுதை கோசர் குலத்தவனவன் என்று

கொண்டு அவனுக்கும், நன்னனுக்கும் பகை உண்டானமை குறித்து, "நன்னன் தோட்டம் நறு மாமரங்கள் நிறைந் தது; ஒரு நாள், அத் தோட்டத்து மாங்காய் ஒன்று, அருகே ஓடிய அருவி நீரில் மிதந்து வந்தது; அவ் வருவி யில் நீராடச் சென்ற பெண்ணொருத்தி, அக் காய் நன்னன் தோட்டத்துக்காய் என்பதை அறியாது எடுத்துத் தின்று விட்டாள்; அஃதறிந்தான் நன்னன்; அவளைக் கொலை செய்யத் துணிந்தான்; அந் நிலையில், அப் பெண்ணைப் பெற்றோர், அவள் நிறையளவு பொன்னாலாய பாவையும், எண்பத்தொரு யானைகளும் ஈடாகத் தர முன்வந்தும், நன்னன் அவளைக் கொலை செய்தான். இக் கொடுங் கொலை யைப் பொறாத கோசர், நன்னன் மாமரமே இக் கொடுங் கொலைக்குக் காரணமாம் என்று கொண்டு, அதனை அழித் தற்கு ஒரு வன்கட் சூழ்ச்சி செய்தனர். அச்சூழ்ச்சியாவது, தங்கள் குலத் தலைவனான அகுதையை, அகவன் மகளிர்க் குப் பெரிய பிடியானைகளைப் பரிசில் தரச் செய்து, அவற்றை அம் மகளிரைக்கொண்டு நன்னன் தோட்டத்து அம் மாமர முதலாகக் கட்டச் செய்தனர்; மாமரத்திற் கட்டிய பிடிகள், தங்கள் தலையில் மண்ணைப் பெய்தற்குத் தரையைப் பறித்த நிலையில், மாமரம் வேரோடு ஆற்றிற் சாய்ந்தது; அதனை நாட்டில் உள்ளாரெல்லாம் விறகிற்கு ஒடித்துப்போக மரமே இல்லையாய் அழிந்தது" என்ற கதையொன்றையும் கட்டிக் கூறி, "அகுதை தந்த, வெண் கடைச் சிறுகோல் அகவன் மகளிர் மடப்பிடிப் பரிசில் மானப் பிறிதொன்று குறித்தது", "நன்னன் நறுமா கொன்று நாட்டிற் போக்கிய ஒன்று மொழிக் கோசர் போல வன்கட் சூழ்ச்சியும் வேண்டும்" (குறுந்: உகூஅ எங) என்ற பாக்களையும் காட்டி, "இவற்றுள் கோசர் வன்கட் சூழ்ச்சி இன்னதென்பது, அகுதை மடப்பிடிப் பரிசில் பிறிதொன்று குறித்ததனால் அறியக் கிடப்பது காண்க" என்றும் கூறுவர்.

நன்னன் களையத்தவறிய வேள்மகளிர் பூசலைக் களைந்ததனால் அகுதையும், நன்னன் நறுமாவைக் கொன்ற

தனால் கோசரும் நன்னனோடு பகையுடையவராவர் என்பது பெறப்படும் எனக்கூறல் பொருந்தும் எனினும், அதனாலேயே அவ் வகுதையும், கோசரும் தம்முள் உறவுடையராதல்வேண்டும் எனக் கூறல் பொருந்துவதன்று; அரசன் ஒருவனோடு, பல அரசர் பகைகொண்டிருத்தல் இயல்பு; அதனால், அஃதொருவனோடு பகைகொண்டு வாழ்வார் பலரையும், தம்முள் உறவுடையராகக் கொள்ளுதல் பொருந்தாது. அங்ஙனம் கொள்வதாயின், அந் நன்னனோடு பகையுடையனாய களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச் சேரலையும், நன்னன் பகைவராய கோசரோடு உறவுடையவன் எனக் கோடல் வேண்டும். நார்முடிச் சேரல், கோசனல்லன்; சேரன் என்பதை அனைவரும் உணர்வர்.

அகுதையை அரண் மிக்க இடத்தே வைத்துக் காத்தனர் கோசர் என்பது உண்மை; அதையே சான்றாகக் கொண்டு, அகுதை கோசன்; ஆகவே, அவர்கள் அவனைக் காத்தனர் எனக் கோடல் பொருந்தாது; அங்ஙனம் கொள்வதாயின், சோழர்குலச் சிற்றரசன் ஒருவனைத் தன் முள்ளூர் மலையகத்தே வைத்துக்காத்த மலையமானைச் சோழன் எனக் கோடல் வேண்டும்; மலையமான் சோழனல்லன்; தன்னினும் ஆற்றல் வாய்ந்தானொருவன் பகையைப்பெற்ற ஓர் அரசன், தனக்குத் துணையாக, அப்பகைவனோடு பகையுடையார் சிலரைத் தேடிப்பெறுதல் அரசியல் அறிவுடைமையாகும்; தனக்குத் துணையில்லை; ஆனால் தனக்குப் பகைவரோ இருவர்; அந்நிலையில், அவருள் ஒருவரைத் தன் துணைவனாகப் பெற்றுக்கொள்க எனத் திருவள்ளுவர் கூறுவதையும் நோக்குக. "தன் துணை இன்றால்; பகை இரண்டால்; தான்ஒருவன்; இன் துணையாக் கொள்க அவற்றின் ஒன்று." ஆகவே, அதைக்கொண்டே, அப் பேரரசன் பகைவர் அனைவரையும், உறவுடையராகக் கொள்வது பொருந்தாது.

அகுதை, பாண்டியர் படையில் பணியாற்றினவன் என்பதை அனைவரும் ஒப்புக்கொள்வதிலர்; அப்படியே ஒப்புக்கொள்வதாயினும், கோசரும், அகுதையும் ஓர்

அரசன்கீழ்ப் பணியாற்றியவர் என்ற ஒன்றைக் கொண்டே, அவர்களை உறவுடையராகக் கோடல் பொருந்தாது; ஒரு பேரரசன் படையில் பல இனத்தவர் பணியாற்றுதல் கூடும். பாண்டியர் படையில் பழையன் மாறன், நாலை கிழவன் நாகன் எனப் பலர் பணியாற்றியிருந்தனர் என அறிகிறோம்; அவர் அனைவரையும் கோசர் என்றோ, ஓர் இனத்தவர் என்றோ கூறிவிடல் பொருந்தாது.

அகுதை, "மறப்போர் அகுதை," "சீர்கெழு நோன்றாள் அகுதை," "இன்கடுங்கள்ளின் அகுதை," "வயங்கு பெருந்தானை அகுதை," "அமர்வீசு வண்மகிழ் அகுதை" என்றுதான் கூறப்பட்டுள்ளானே யல்லால், கோசன் என்பதை உணர்த்த வரும்தொடர்கள் எனக் கூறப்பெறும், "ஒன்றுமொழி," "வாய்மொழி," "நன்மொழி" என்ற அடையடுத்து வழங்கப் பெற்றானல்லன் என்பதையும் உணர்க.

நன்றல் காலையும் என்ற பாட்டைப் படித்தார் ஒவ்வொருவரும், நட்பிற் கோடாதவரும், திரிபில் சூழ்ச்சி உடையவரும், அகுதையைக் காத்த வேற்படை யுடையவரும் ஆய கோசர் என்று கோடற்கு இடனுண்டேயல்லால், நட்பிற் கோடாமை, திரிபில் சூழ்ச்சி யுடைமை ஆகிய இரு பண்புகளையும், அகுதைக்கு ஏற்றிக்கூறுதற்கு இடனில்லை என்பதை எளிதில் உணர்வர்; ஆகவே, நட்பிற்கோடாமையும், திரிபில் சூழ்ச்சி உடைமையும் அகுதைக்குக் கூறப்பட்டுள்ளன; அப்பண்புகள் கோசர் பண்புகளாம்; ஆகவே, அகுதை, கோசர் இனத்தவனாவன் எனக் கோடற்கு இடமில்லை என்பதையும் உணர்க. மேலும், "அகுதை போற்றிக் காப்புக் கைநிறுத்த பல்வேற் கோசர்" என்ற தொடரை நோக்கியவழி, கோசர் வேறு; அகுதை வேறு; அகுதை, அக் கோசர் வழிவந்தவனல்லன் என்பது இயல்பாகப் புலனாகலையும் உணர்க.

வரையாது வழங்கும் வள்ளல் எனப் புலவர் போற்றும் புகழுடையான் அகுதை; அத்தகையான், இவர்க்கு இது

அளித்தால் இன்னது உண்டாம் என ஒன்றை எதிர் நோக்கி அளிக்கும் அறவிலை வணிகனுவன் என எதிர் பார்த்தல் இயலாது; அகுதை, தன் பகைவனை அழித்தற் பொருட்டே, அவன் மகளிர்க்குப் பிடியானையைப் பரிசில் அளித்தான் எனல் அவன் வண்மைக்கு இழுக்காம்; அவன் அளித்த பரிசில் அந் நோக்கு உடையதாயின், புலவர்கள் அதைப் போற்றிப் புகழ்ந்திரார்; மேலும், அகவன் மகளிர், நன்னன் மாமரத்தில் பிடியானையைப் பிணித்தனர் என்றால், அவ் வகவன் மகளிர்பால் அன்புடைய நன்னன், தன் மாமரத்தைக் காக்க, அவரைத் துன்புறுத்தல் வேண்டுவ தில்லை; அவர் பிணித்த பிடியானையைக் கட்டவிழ்த்து விட்டால் அஃதொன்றேபோதும், தன் மாமரத்தைக் காக்க. மேலும், வரிசைக்கு வருந்தும் பரிசில் வாழ்க்கை யராய அகவன் மகளிர், தம்மாட்டுப் பேரன்புடையனுப் பரிசில் பல அளிக்கும் பேரரசன் ஒருவனுக்கு அழிவு தரும் அரசியல் சூழலில் தலையிடார்; "வரிசைக்கு வருந்தும் இப்பரிசில் வாழ்க்கை பிறர்க்குத் தீதறிந்தன்றோ வின்றே" எனப் பரிசிலர் மாட்டு அப்பழியில்லை எனக் கோவூர் கிழார் கூறுவதையும் உணர்க. குமணன்பால் தாம் பெற்ற யானையை, இளவெளிமான் காவல் மரத்தில் பிணித்தனரே பெருஞ்சித்திரனர் எனின், இளவெளிமான் தம் தகுதி யறிந்திலன்; அவனுக்கு அதை அறிவித்தல் வேண்டும் எனத் தம்அகத்தெழுந்த வேட்கையை நிறைவேற்றுவான் வேண்டியே, குமணனைப் பாடிப்பெற்ற யானையை, இள வெளிமான் மரத்தில் கட்டினரேயல்லாமல், அவர் கட்டிய யானை, இளவெளிமானைப் பழிவாங்கற் பொருட்டு அவன் பகைவன் ஒருவன்பால் பெற்றது அன்று; குமணன், இள வெளிமான் பகைவன் எனக் கூறினர் ஒருவரும் இலர். மேலும், அகுதை ஆற்றல்மிக்க பெருவீரன் என்ப. கோசர் படைத்துணையும் பெற்றவன்; அத்தகையான் நன்னன் கொடுஞ்செயற்கேற்ற தண்டத்தை நன்னனுக்கு அளிக்க விரும்பியிருப்பனேல், நன்னன் கண் எதிரிலேயே, அவன் களையத்தவறிய வேள்மகளிர் பூசலைக் களைந்த அத்துணை ஆற்றல் உடையனுய அகுதை, அதைத் தன் படைவலி

கொண்டே செய்திருப்பன்; இத்தகு சூழ்ச்சி நெறிசென் றிருப்பானல்லன்; அவ்வாறு செல்லற்கு, ஆற்றற்குறை யுடையானல்லன் அவன். மேலும் மடப்பிடிப் பரிசில் பிறிதொன்று குறித்தது எனக்கூறும் குறுந்தொகைச் செய்யுட்கண்(உகூஅ) "இன்கடுங்கள்ளின் அகுதை பின்றை'' என்ற பாடந்தான் ஏடுகள் பலவற்றினும் உளதேயல்லால், "இன்கடுங்கள்ளின் அகுதை தந்த'' என்ற பாடம் இல்லை என்பதையும் நோக்கியவழி, மடப்பிடிப் பரிசில் பிறி தொன்று குறித்த நிகழ்ச்சி யாதாயினும், அது, அகுதை இறந்தபிறகு நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியேயல்லால், அஃது அவன் எண்ணிச் செய்த நிகழ்ச்சியாகாது என்பதும் புலனும். ஆக, இவற்றையெல்லாம் ஒருங்குவைத்து ஊன்றி நோக்கு வார்க்கு அகுதை, கோசர் இனத்தவனல்லன் என்பதும், நன்னன் நறுமா குறித்துக்கூறுவது யாரோ சிலர் கட்டி விட்ட கதையேயல்லாமல், வரலாற்றுண்மை யுடையதன்று; அகுதைக்கு, அவன் மாமர அழிவில் யாதொரு தொடர்பும் இல்லை என்பதும் உறுதியாதல் உணர்க.

உ. அக்குரன்

அக்குரன், வள்ளல்கள் என வாழ்த்தப்பெற்ற எழுவருள் ஒருவனல்லன் ஆயினும், வள்ளன்மைக்கு எடுத்துக் காட்டாகக் "கொடுக்கிலாதானைப் பாரியே! என்று கூறினும் கொடுப்பாரிலை" எனப் பாரிவள்ளல் காட்டப்படுவதைப்போன்றே, இவனும், "அக்குரன் அனைய கைவண்மை" எனக்காட்டப்படும் பேறுபெற்றோனுவன்; அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி, வையாவிக்கோப்பெரும் பேகன் ஆக இருபெரும் வள்ளல்களைப் பாடிப் பாராட்டிய அரிசில் கிழாரே, கொடைக் குணத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாக இவனைக்கூறுவர் எனின், 'வண்மையுடையான் இவன்' என ஏனையோர் வாழ்த்துவதில் வியப்புண்டோ? "உலகைக் காக்கும் கடமையுடைய வானம், பெய்யாது பொய்ப்பினும் சேரலாதன் கொடுத்தலைக் கைவிடான்; கொடுப்பதையே கடமையாகக் கொண்டவன் அவன்; அக் கொடைக் குணத்தினின்றும் அவன் உள்ளம் சிறிதும் கோடாது; கொடுக்கும்போதும் குறையக் கொடுப்பானல்லன்; வருந்தி வந்தோர் வயிற்றுப் பசித்தீத்தணியப் பெரும் பொருள் தருகுவன்." "கொடைக்கடன் அமர்ந்த கோடா நெஞ்சினன்; மன்னுயிர் அழிய யாண்டுபல மாறித் தண்ணிய எழிலி தலையாதாயினும், வயிறுபசிகூர ஈயலன்;" "மன்னுடை ஞாலம், புரவெதிர்கொண்ட தண்ணிய எழிலி தலையாது மாறி, மாரி பொய்க்குவதாயினும், சேரலாதன் பொய்யலன் நசையே" (பதிற்று: உ௦, கஅ) என வியந்து பாராட்டுமளவு வாரி வழங்கும் வள்ளியோனுய் வாழ்ந்த இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனுக்குக் கொடைக்குணத்தில் ஈடாகக் கூறப்படுகிறுன் இவ் அக்குரன் எனின், இவன் கொடைக்குணம் எத்துணைச் சிறப்புடைத்து என்பதை உய்த்துணர்ந்துகொள்க. தலையாய வள்ளல்களுள், அக்குரன் எனும் பெயர் உடையான் ஒருவன் உளன் எனினும், இவன் வரலாறு உரைக்கும் அரிசில் கிழார், "அமர் உடற்றுவதில், ஆற்றல்மிக்க நூற்றுவர்க்குத்

துணைவலியாம் துறையில், வழுவாது ஒழுகிய ஆண்மை நிறைந்த அக்குரன்" எனக் கூறுவதை நோக்கின், பாண்டவர் ஐவர்க்கும் முன் பிறந்தோனும், நூற்றுவர்க்கு உயிர்த் துணையாய் வாழ்ந்தோனுமாய கன்னனையே, அக்குரன் என அழைத்துளார் எனத் தோன்றுகிறது.

"போர்தலை மிகுந்த ஈரைம் பதின்மரொடு
துப்புத்துறை போகிய துணிவுடை ஆண்மை
அக்குரன் அனையகை வண்மையையே"

(பதிற்று : கச)

௩. அதியன்

பேரரசாய் வாழ்ந்த பாண்டியர் படையில் பணியாற்றிய வீரர்களுள் அதியன் என்பானும் ஒருவன்; அதிகன் எனவும் அழைக்கப்பெறுவன்; அதியன், சங்க காலப் பாண்டியருள் தலைசிறந்தோனும், தலையாலங்கானத்துச் செருவென்றோனும், பசும்பூட் பாண்டியன் எனப் பலவிடத்தும் அழைக்கப் பெறுவோனும் ஆய நெடுஞ்செழியன் காலத்தே பாண்டியர்படையில் பணியாற்றினான். அதியன் மலையிடை ஊர் ஒன்றில் வாழ்ந்திருந்தான்; வேங்கையும், பலாவும் நிறைந்து பயன்தரும் மலை, அவன் மலை. அம் மலைக்கண், பாண்டியர் படையும், கொடியும் பாசறைகொண்டிருக்கும்:

"அதியன்,
கோளறவறியாப் பயங்கெழு பலவின்
வேங்கை சேர்ந்த வெற்பகம் பொலிய
வில்கெழு தானைப் பசும்பூட் பாண்டியன்
களிறணி வெல்கொடி." (அகம்: ௧௬௨)

பாண்டியர்க்கு உரிய ஊர்களுள், நெல்வளம் மிக்க நல்லூர் ஒன்றை, நாடாசையால் கைப்பற்றி, அள்ளூர் எனத் தன் பெயர்வைத்து ஆண்டுகொண்டிருந்தான் அள்ளன் என்பானொரு கொள்ளைக்கூட்டத் தலைவனுவன்; அள்ளி எனவும் அழைக்கப்பெறும் அவன் செயல் பொறாத பசும்பூட்பாண்டியன், அவனை வென்று துரத்தும் பணியைப் படைத்தலைவன் அதியனுக்களித்திருந்தான்; அதியனும், அவ்வாறே சென்று, அவனை வென்று பணிகொண்டான்.

"செறுநர், களிறுடை அருஞ்சமம் ததைய நூறும்
ஒளிறுவாள் தானைக் கொற்றச் செழியன்
பிண்ட நெல்லின் அள்ளூர்." (அகம்: ௪௬)

"ஆடுநடைப் பொலிந்த புகற்சியின், நாடுகோள்
அள்ளனைப் பணித்த அதியன்." (அகம்: ௩௨௫)

அக்காலத்தே, கொங்கர் எனும் கூட்டத்தார், தமிழ் நாட்டுட் புகுந்து, கேடுவிளைத்து வாழ்ந்துவந்தனர்; அவரால், தம் அரச வாழ்விற்கே அழிவுண்டாமோ எனவும் அஞ்சினர் அரசர்கள்; அதனால், அவரைத் தம் நாட்டினின்றும் ஓட்டுவதைத் தம் தலையாய பணியெனக் கொண்டனர்; பசும்பூட் பாண்டியனும், அக் கொங்கரை வென்று துரத்தி அவர் கைப்பற்றி ஆண்ட நாடுகள் பலவற்றை மீளவும் பெற்றான்; பாண்டியன் பெற்ற இவ் வெற்றிக்குப் பெரிதும் துணைபுரிந்தவன் அதியனே.

"கொங்கர் ஓட்டி,
நாடுபல தந்த பசும்பூட் பாண்டியன்." (அகம் : உருரு)

இவ்வாறு பாண்டியர்தம் பேரரசின் வாழ்விற்குப் பெருந்துணை புரிந்த அதியன், இறுதியில், வாகை எனும் ஊரிடத்தே நடந்த பெரும் போரில், தன் யானைப்படையையும் இழந்து, தானும் இறந்தான். பாண்டிநாட்டினின்றும் தம்மைத் துரத்திய அதியன் இறந்தது கேட்ட கொங்கர் உள்ளக் களிப்பால் உவந்து மகிழ்ந்தனர்:

"கூகைக் கோழி வாகைப் பறந்தலைப்
பசும்பூட் பாண்டியன் வினைவல் அதியன்
களிறொடு பட்ட ஞான்றை
ஒளிறுவாட் கொங்கர் ஆர்ப்பினும் பெரிதே."
(குறுந் : ௩௯௩)

இவ்வாகை எனும் ஊர் எயினன் என்பானுக்கு உரியதுஎன மதுரைப் படமங்கமன்னியார் பாட்டால் தெரிவதால்—"வண்கை எயினன் வாகை" (புறம் : ௩௫௧) அதியன், அவ்வெயினனொடு மேற்கொண்ட போரிலேயே உயிர் துறந்தானாதல் வேண்டும். இங்ஙனம், பேராண்மை மிக்க பெருவீரனாய் வாழ்ந்த அதியன், பெருங்கொடை வள்ளலாகவும் விளங்கினான்; பரிசில் அளிப்பாரைப் பாரெலாம் அறியப் புகழ்ந்துபாடும் இரவலர் எது வேண்டி வருவரோ அதைத் தவறாது அளித்துப் புரந்துவந்தான் அதியன்; அதியன் இறந்தான் எனக்கேட்ட இரவலர்,

பாடிப் பரிசில்பெறும் வாழ்வையே மறந்தனர்; அவர் கிணைப்பறை ஒலிக்கப்பெறுமலே ஒழிந்தது என மாமூலனூர் கூறுவர் எனின், அதியன் கொடைவளத்தை அளவிட்டுக் கூறல் ஒண்ணுமோ.

"நல்லிசை தரூஉம் இரவலர்க்கு உள்ளிய
நசைபிழைப் பறியாக் கழல்தொடி அதிகன்

"அதியன் பின்றை
வள்ளுயிர் மாக்கிணை கண்ணவிந் தாங்கு."

(அகம்: கசுஉ, ந.உ௫)

௯. அந்துவன் கீரன்

பண்டைத் தமிழகத்தில் பயில வழங்கிய பெயர்களுள் அந்துவன் என்பதும் ஒன்று; நல்லந்துவனர், ஒரு புலவன் பெயர்; அந்துவன் சாத்தன், ஒரு தலைவன் பெயர்; அந்துவஞ்சேரல் இரும்பொறை, ஓர் அரசன் பெயர்; இவ்வாறு பயின்ற வழக்குடைய அந்துவன் என்ற பெயர் பூண்டான் ஒருவன் மகனுய்ப் பிறந்து, கீரன் எனும் இயற் பெயர்கொண்டு வாழ்ந்திருந்தான் ஒரு தலைவன்; அவன் படையானும், பொருளானும் பேரரசரை யொப்பச் சிறந்து விளங்கினன். இத்துணைச் சிறப்புடையனுய அவன், ஆன்ருேர் கூறும் அறவுரையினைக் கேட்டு அதன் வழி நடக்கும் அறிவுச் செல்வமும் உடையனுவன். உலகியல் வாழ்வில் ஊன்றிய உள்ளமும், பெரும்பொருள் காண் பதில் பேரூக்கமும் உடையவனுய அவனை அடைந்து, உலகின் நிலையாமையை எடுத்துக்காட்டியும், ஈதலும், இசைபட வாழ்தலும் ஆய வாழ்வான்வரும் விழுச்சிறப்பை விளங்கக் கூறியும் அவனுக்கு வாழ்க்கை வழிகாட்டியாய் விளங்கினர் பலர்; அவருள் ஒருவராய காவிட்டனர், "பேரரசு பல வென்று, பெருநாடு பெற்றுப் பெருகவாழ்ந்த முடிவேந்தராயினரும், முடிவில் முதுகாடடைந்து பிடி சாம்பராயினரே யல்லால், இந்நிலவுலகிலேயே நின்று நெடிது வாழ்ந்தாரல்லர்; நினக்கும் அந்நாள், ஒருநாள் வருதல் உறுதி; நில்லா இவ்வுலகில் நிலைபெற்று நிற்பன இசையும் வசையுமேயாம்; வசை ஒழிய வாழ்வாரே வாழ் வார்; இசையொழிய வாழ்வாரே வாழாதவர் என்ப; ஆத லால், வசைநீக்கி இசைநடுதலும், ஒருபாலும் கோடாது முறைவழங்குதலும், வாயில்வந்து நிற்பார்க்குக் களிறும், மாவும், தேரும் பிறவும் வரையாது வழங்குதலும் செய்வா யாக! இவற்ருல் நினக்கு உண்டாம் புகழ், நீ இறந்து இவ் வுலகைவிட்டு மறைந்த வழியும், இவ்வுலகில் இறவாது இருந்து நின்னை வாழச்செய்யும்" என்று கூறிய அறவுரை களைக் கேட்டும் அஃகியகன்ற அறிவுடையனுயினன் கீரன்.

"காடு முன்னினரே நாடுகொண் டோரும்:
நினக்கும் வருதல் வைகல் அற்றே ;
வசையும் நிற்கும் ; இசையும் நிற்கும் ;
அதனால், வசைநீக்கி, இசை வேண்டியும்,
நசை வேண்டாது நன்று மொழிந்தும்
நிலவுக்கோட்டுப் பலகளிற்றொடு
பொலம்படைய மாமயங்கிட
இழைகிளர் நெடுந்தேர் இரவலர்க்கு அருகாது,
கொள்ளென விடுவை யாயின், வெள்ளென
ஆண்டுநீ பெயர்ந்த பின்னும்
ஈண்டுநீடு விளங்கும் நீ எய்திய புகழே."

(புறம்: நடுக)

ரு. அம்பர்கிழான் அருவந்தை

காவிரி பாயும் சோணுடு, பாக்கள் பல புனைந்த புலவர் களையும், அப் புலவர்க்குப் பொருள் அளித்து, அருந் தமிழ்ப் பாக்கள் தோன்றத் துணைபுரிந்த புரவலர்களையும் பெற்றெடுத்த பெரும் பேறுடையது; அவ்யாற்றின் கரைக் கண் அமைந்து அருந்தமிழ் வளர்த்த ஊர்களுள் அம்பர் என்பதும் ஒன்று; தஞ்சைமா நாட்டில் நன்னிலம் வட்டத் தில் உள்ள அவ்வம்பர், காவிரியிற் பிரிந்து பாயும் ஆறு களுள் ஒன்ருய அரிசிலாற்றின் கரைக்கண் அமைந்துளது; காவிரியின்கிளைகளுள் ஒன்ருய அரிசிலாற்றைக் காவிரி யென்றே கருதினர் போலும் அக்கால மக்கள்; அதனு லேயே, அம்பர், காவிரிக்கரைக்கண் அமைந்த ஓர் ஊர் என்றனர் அவர்கள்.

அம்பர்க்கண், அருவந்தை என்ருெரு வள்ளல் வாழ்ந் திருந்தான். அருவந்தை, நூல் பல கற்றும், கேள்வி பல கேட்டும் பெற்ற பேரறிவுடையவன்; ஆடவரும் போற்றும் அறிவுடைப் பெரியோனுய அருவந்தையைப் பெற்றமை யால் அம்பரும் புலவர் பாராட்டும் பெருமை யுடையதா யிற்று. "கற்ற நாவினன்; கேட்ட செவியினன்; முற்ற வுணர்ந்த மூதறிவாளன்; நாகரிக நாட்டத்து ஆரியன் அரு வந்தை", "நாடே, பிறர் நாட்டிற்கு உவமை; ஆறே, கால மறிந்து உதவும் காவிரிதானே; ஆடவர் திலகன் அம்பர் மன்னன், நீடிசைத் தலைவன் அருவந்தை" என அம்பரும் அருவந்தையும் பாராட்டப் பெறுதல் காண்க. கல்வி, கேள்விகளால் நிறைந்தும், முற்றவுணரும் மூதறிவுபெற் றும் புகழ் மிக்கோனுய அருவந்தையைப் பெற்ற அம்பர், பிற் காலத்தே, அம்பர் அருவந்தை யென்றே வழங்கலா யிற்று; திருப்பழனத்துக் கல்வெட்டொன்று, "உய்யக் கொண்டார் வளநாட்டு, அம்பர் நாட்டு அம்பர் அரு வந்தை, (A. R. No. 175 of 1927-28) எனக் கூறுவது காண்க. வடார்க்காடு மாவட்டம் வந்தவாசி வட்டம் பொன்னூர்க் கல்வெட்டொன்று, "பொன்னூரான அழகிய

சோழ நல்லூர் அருவந்தை ஆண்டான் திருச் சோற்றுத் துறையுடையான் (S. I. I. Vol. XII No. 220) என வருதலை நோக்கின், அருவந்தையின் குடிப்பிறந்தார் பிற்காலத்தே தொண்டை நாட்டிலும் இருந்தனர் என்பது புலனும்.

அருவந்தை அருள் உள்ளம் நிறைந்த பெரு வள்ளலாவன்; இரவலர், அவன் மனையடைந்து பாட வேண்டுவதும் இன்று; பிறர் மனை நின்று பரிசில் வேண்டி நிற்பாரையும், தன்மனை அழைத்து, அவர் வேண்டுவ அளித்து அனுப்பும் அருட்கொடையாளன் அருவந்தை. வடநாடு வறுமையுறவே வாழ்விழந்து தென்னாடு போந்த கல்லாடனார், அம்பர் அடைந்து, அந்நகர்ச் செல்வன் ஒருவன் மனைமுன் நின்று, தடாரிப்பறை யொலித்துப் பாடிப் பரிசில் வேண்டி நின்றார்; அப்பாடலை, அம் மனைக்கு அண்மையில் உள்ள மனைக்கண் வாழ்ந்த அருவந்தை கேட்டான்; அருள் நிறைவுள்ளம் உடைய அருவந்தை, உடனே அவரைத் தன்பால் அழைத்து, அழுக்கேறிப் பீறிக்கிடந்த அவர் ஆடையை அகற்றி, வேறு வெள்ளாடை கொடுத்தும், அறுசுவை மிக்க அமிழ்து நிகர் உணவு அளித்தும் உறுதுணை புரிந்தான்; வலியவந் துதவிய அருவந்தையின் அருட்குணம் அறிந்த அவரும், அவன் நெடிது வாழ வாழ்த்திப் பாராட்டினர்:

“வெள்ளி தோன்றப், புள்ளுக்குரல் இயம்பப்,
புலரி விடியல் பகடுபல வாழ்த்தித்
தன்கடைத் தோன்றிற்று மிலனே; பிறன்கடை
அகன்கண் தடாரிப் பாடுகேட்டருளி,
வறனியான் நீங்கல் வேண்டி, என்னரை
நிலந்தினச் சிதைந்த சிதாஅர் களைந்து
வெளியது உடீஇ, என்பசி களைந்தோனே
காவிரி யணையும் தாழ்நீர்ப் படப்பை
நெல்விளை கழனி அம்பர் கிழவோன்
நல்லரு வந்தை.” (புறம்: ௩அ௫)

சா. அருமன்

அருமன், சிறுகுடி எனும் ஊரில் வாழ்ந்த ஒரு சீறுடைச் செல்வனாவன்; காவிரியின் வடபால், சிறுகுடி எனும் ஓர் ஊர் உளது; அது, பண்ணன் என்பானுக்கு உரியது என்ப. அருமனுக்குரிய சிறுகுடி, அதுவோ, வேறோ அறிதற் கியலவில்லை. அருமன் சிறுகுடி, பழம் பெரும் பெருமை வாய்ந்தது; அவன் ஊர், பனைமரங்களால் சூழப் பெற்றது; அவ்வூர் வாழ் மக்கள், பனங்கள்ளோடு, இனிய பனநுங்கும் உண்டு பசி மறந்து வாழ்வர்; அத்துணை வளம் மிகு அவ்வூர் வாழ் அருமன், பெரிய கொடையாளனாவன்; குறியகால் நாட்டிக் கட்டிய அவன் சிறிய மனை, குறையா நிறை வுணவு உண்மையாலாய பெருமை யுடையது; நெய் யிற் பொரித் தெடுத்த கருணைக்கிழங்கோடு செந்நெல் அரிசியாலாய வெண்சோற்றுத் திரளை நாள்தோறும் தெய்வம் பேணிப் பலியிட்டு, வருவார்க்கு வழங்கி வாழும் விழுமிய வாழ்வுடையன் அருமன்; அவ்வழி, ஆண்டுச் சிந் தும் அவ்வுணவை உண்ணுவான் வேண்டி, இளமையான் பறக்க இயலாது நடுங்கும் தம் பார்ப்புக்களோடு, அவண் வந்து கூடும் காக்கைகள் தம் இனத்தையும் கூவி அழைத்து, ஒன்றுகூடி, அருமன் மனையின் மோட்டிடத்தே வீற்றிருக்கும் காட்சி, கண் கொள்ளாக் காட்சியாம்; அருமன், அருமை யறிந்த புலவர்கள் கள்ளிலாத்திரையனாரும், நக்கீரரும், அவன் புகழைத் தம் பாவிடை வைத்துப் பாராட்டியுள்ளனர்;

“கள்ளிற் கேளிர் ஆத்திரை, உள்ளூர்ப்
பாளைதந்த பஞ்சியங் குறுங்காய்
ஓங்கிரும் பெண்ணை நுங்கொடு பெயரும்
ஆதி அருமன் மூதூர்.” (குறுந்: உகங)

“கொடுங்கட் காக்கைக் கூர்வாய்ப் பேடை
நடுங்குசிறைப் பிள்ளை தழீஇக், கிளைபயிர்ந்து
கருங்கட் கருனைச் செந்நெல் வெண்சோறு
சூருடைப் பலியொடு கவரிய, குறுங்கால்
கூழுடை நன்மனை குழுவின இருக்கும்
மூதில் அருமன் பேரிசைச் சிறுகுடி.” (நற்: ஙகஎ)

எ. அவியன்

திருமுனைப்பாடி நாட்டில், அவியனூர் என்றோர் ஊர் பண்டு இருந்தது என்றும், அவ்வூர், அவியனூர் நாட்டுத் தலைநகராம் பெருமையுற்றும் திகழ்ந்தது என்றும் திருவதிகைக் கல்வெட்டொன்று கூறுகிறது: (A. R. No. 419 of 1921). அந் நாடும், ஊரும் அப் பெயர் பெறுதற்குக் காரணமாயவன், அவியன் எனும் பெயர் பூண்ட காட்டு நாட்டுத் தலைவனாவன். அவன் நாடு, மலையும் காடும் மயங்கிய ஒருபெரு நாடு; தம் தாயிடத்துப் பால் உண்ண வேண்டி அத் தாயை விடாது சுற்றித் திரியும் ஆட்டுக் குட்டிகள் நரைத்த முகத்தினவாய குரங்குக்குட்டிகளைக் கண்டவுடனே, பால் உண்ணலையும் மறந்து, அக் குரங்குக் குட்டிகளோடு கூடி ஆடிமகிழும் காடுகளை இடையிடையே கொண்டது அவன் நாடு; மழைமிகு மேகங்கள் என்றும் இடையறாது இயங்குவதால், பழம்நிறை மரங்களும், வளம் மிகு மூங்கில்களும் வளர்ந்து வனப்புற்றது அவன் நாட்டகத்து மலைகள். அத்தகு வளநாடாண்ட அவியன், தன் மனைவிமாட்டு மட்டிலாப் பேரன்புடைய பெரியோனாவன்; அவளும், இயற்கையழகும், செயற்கையழகும் இணையறக் கொண்டு, கற்பெனும் பொற்பும் உடைய காரிகையாவள்; அத்தகையாளை மனையாளாகப்பெற்ற அவியன், தன் நாடு நோக்கிவரும் பாணர் முதலாம் பரிசிலர் தமக்கு வறுமை போக வழங்கி வாழ்வளிக்கும் வள்ளியோனாய் வாழ்ந்திருந்தான். இவ்வாறு, அவியன் மனைவாழ்க்கையின் மாண்பும், மாரிபோல் வழங்கும் வள்ளன்மைச் சிறப்பும் உணர்ந்த காவிரிப்பூம்பட்டினத்துச் செங்கண்ணனாரும், மாறோக்கத்து நப்பசலையாரும் அவனைப்பாடிப் பாராட்டியுள்ளனர்.

"களிமலி கள்ளில் நற்றேர் அவியன்
ஆடியல் இளமழை சூடித் தோன்றும்
பழந்தூங்கு விடரகம்." (அகம்: உஎக)

"குறுமுலைக்கு அலமரும் பாலார் வெண்மறி
நரைமுக ஊகமொடு உகளும் வரையமல்
....
கான்கெழு நாடன் கடுந்தேர் அவியன்."

"கற்புடை மடந்தை தற்புறம் புல்ல
மெல்லணைக் கிடந்தோன்." (புறம்: ருஅரு)

அ. அழிசி

அழிசி, ஆர்க்காட்டில் வாழ்ந்தவன்; இடையிடையே நெய்தல் மலரும் நெற்கழனிகளைக்கொண்டது அவன் ஆர்க்காடு; அவ்வூரையடுத்துள்ள காடு, நெல்லிமரங்களை நிறையக்கொண்டது. அழிசி, கள்ளுண்டு களித்துக் காட்டுட் புகுந்து வேட்டையாடி வாழ்வோரும், வாட்போரில் வந்துற்ற பகைவரை, வானுலகு அனுப்பவல்லாருமாகிய வீரர் நிறைந்த படையுடையவன். அழிசிக்குச் சேந்தன் என்ற பெயருடையானொரு மகன் இருந்தான்; அவன் கடத்தற்கு அரிய எனக்கருதும் பகைவர் தம் பேராண் பலவற்றை அழித்த வேற்படையுடையவன்: வருவார்க்கு வரையாது வழங்கும் வள்ளன்மையும் உடையவன்; ஒருகால், காவிரியாற்றில், பலரும் நீராடும் பெருந்துறையாகிய மருதத்துறையில், நீராடுவோர்க்குத் துன்பம் செய்திருந்த யானையை அடக்கி, ஆண்டுள்ளதொரு மருத மரத்தில் பிணித்தான்; இத்துணைப் பேராண்மையுடையானை மகனாகப்பெற்றமையால், அழிசியைக் கூறும்போதெல்லாம் அவன் மகன் பெயரையும், அவன் பெயரோடு இணைத்து "சேந்தன் - தந்தை அழிசி" என அழைப்பாராயினர் அக்கால மக்கள். அழிசி, சோழர் பெயரோடு இணைத்து வழங்கப்பெறுதலானும், அவன் மகன், காவிரிக் கரையில் யானையை அடக்கினான் என அறியப்படுதலானும் ஆர்க்காட்டு அழிசி சோணாட்டினனாவன் எனக் கொள்க.

"வெல்போர்ச் சோழர் அழிசியம் பெருங்காட்டு
நெல்லியம் புளிச்சுவை," (நற்: அஎ)

"மேவார்
ஆரரண் கடந்த மாரி வண்மகிழ்த்
திதலை எஃகின் சேந்தன் தந்தை
தேங்கமழ் விரிதார் இயல்தேர் அழிசி
வண்டுமூசு நெய்தல் நெல்லிடை மலரும்
அரியலங் கழனி ஆர்க்காடு." (நற்: கசO)

"காவிரிப், பலராடு பெருந்துறை மருதொடு பிணித்த
ஏந்துகோட்டு யானைச் சேந்தன் தந்தை
அரியலம் புகவின் அந்தோட்டு வேட்டை
நிரைய ஒள்வாள் இளையர் பெருமகன்
அழிசி ஆர்க்காடு." (குறுந்: உருஅ)

சுகூ. அறுகை

சேரன் செங்குட்டுவனுடைய சிறந்த நண்பர்களுள் ஒருவன் அறுகை. அறுகை, பகைவர் நாடுகள்மீது படையெடுத்துச்சென்று வென்று மீளும் வல்லமையுடையவன்; அத்தகையான் ஒருகால், பழையன் என்பானுக்குரிய மோகூரைத் தாக்கினான்; பழையன் பெரும்படையுடையவன்; போராற்றல் வாய்ந்தவன்; அதனால், அவனை வெல்லுதல் அறுகையால் இயலாதுபோயிற்று. பழையன், அவனை வென்று துரத்தினான். மோகூரில் தோல்விகண்ட அறுகை, தனக்கு அறிந்தாரைக் காணவும் நாணினான்! அத்துணை நாணுடையான் அவன்; அதனால், தன் நாட்டைப் பிரிந்து சேணுடுசென்று வாழலாயினன். இதையறிந்தான், அறுகை நண்பன் செங்குட்டுவன்; நண்பனுக்கு உண்டான இழிவு, தனக்கு உண்டான இழிவு எனக் கருதினான்; உடனே பெரும்படையோடு சென்று மோகூரைத் தாக்கினான்; பழையனும் பணிந்தான்; அவன் காவன் மரமாம் வேம்பை வெட்டி வீழ்த்தி, முரசு செய்தற்காம் சிறுசிறு துண்டுகளாக்கித் தன்னூர்க்குக் கொண்டு சென்று, நண்பனுக்குண்டாய பழிதுடைத்தான் செங்குட்டுவன். இவ்வாறு செங்குட்டுவனும் விரும்பும் சிறந்த பண்புடையனாய் வாழ்ந்தான் அறுகை.

"நுண்கொடி உழிஞை, வெல்போர் அறுகை
சேணன் ஆயினும் கேள்என மொழிந்து,
புலம்பெயர்ந்து ஒளித்த களையாப் பூசற்கு
அரண்கடா வுறீஇ அணங்கு நிகழ்ந்தன்ன
மோகூர் மன்னன் முரசங் கொண்டு
நெடுமொழி பணித்து, அவன் வேம்புமுதல் தடிந்து
முரசுசெய முரச்சிக் களிறுபல பூட்டி
ஒழுகை உய்த்தோய்!" (பதிற்றுப்பத்து: சச)

கo. அன்னி

நீடூரில் வாழ்ந்த எவ்வி என்ற வேளிர் தலைவனுடைய நண்பன் இவ் அன்னி. அன்னி, திதியன் என்பானெடு பகைகொண்டிருந்தான்; அதனல், அத் திதியனுக் குரிய காவல் மரமாகிய புன்னையை அழித்து வெற்றிகாண ஆசை கொண்டான்; அன்னி கொண்ட ஆசை அடாதது; அவனுக்கே அழிவு தருவது என்பதை உணர்ந்த எவ்வி அன்னிக்கு எவ்வளவோ கூறி, திதியனெடு கொண்ட பகையொழியுமாறு வேண்டினன். ஆனல், அவன் அறிவுரையை அன்னி கேட்டானல்லன்; திதியனெடு போருக்குச் சென்றன்; அவன் புன்னையை வெட்டி வீழ்த்தி அழித்தான்; அதனல் சினங்கொண்ட திதியன், அன்னியைக் குறுக்கை எனும் இடத்தே எதிர்த்துக் கடும்போரிட்டு அழித்தான். நண்பன் கூறிய அறிவுரை கேளாத அன்னி அழிவுற்றன்; அவன் செயலைப் புலவர் பலரும் பழித்துப் பாட்டியற்றினர்.

இனி, அன்னி வேளிர் வழிவந்தவன் என்றும், புன்னை அன்னியின் காவல் மரமே யென்றும், அப் புன்னைபால் கொண்ட ஆசை காரணமாகவே, எவ்வி தடுக்கவும் கேளாது, அதை அழிக்கவந்த திதியனெடு போரிட்டு இறந்தான் என்றும் கூறுவர் சிலர். அன்னியைப் பற்றிய வரலாறு அறிவிப்பார் எவரும், அவன் வேள் என்பதை யாண்டும் கூறினரல்லர்; அவனுக்கு அறிவுரை கூறிய எவ்வி, வேளிர் வழிவந்தவன்; ஆகவே அன்னியும் வேளாதல் வேண்டும் எனக் கூறல் பொருந்தாது. சேனுட்டினைய பகைவன் ஒருவன், தன் நாட்டின்மீது படையெடுத்துப் போந்து தன் காவல் மரத்தை அழிக்கும்போது, "அவ்வாறு அழிப்பானை எதிர்த்து அழித்தல் வேண்டும்; அதுவே ஆண்மைக்கு அழகு" என்று கூருது, அழிப்பான் அழிக்கட்டும்; அவனெடு போரிடப் போகற்க" என்று கூறித் தடுத்தல் அறமாகாது; அது நன்மொழியும் ஆகாது; அவ்வாறு கூறித் தடுப்பார் உளராயினும், அவர் உரை

கேட்டு அடங்கி விடாது, போரிட்டு உயிர் துறப்பானை உலகம் போற்றுமே யல்லால், "கேளாது போய் இறந் தான்" எனப் பழிக்காது. பிறன் ஒருவனுக் குரிய காவல் மரத்தை வலியச் சென்று அழிப்பானை, அவ்வாறு அழிக்க ஆசை கோடல் அறமாகாது எனக் கூறல் அறிவுடைமையும் ஆம்; நன் மொழியுமாம்; அவ்வாறு அடக்கவும் அடங்காது சென்று அழித்து உயிர் துறந்தானை உலகம் தூற்றல் உறுதியாம் ஆகவே, ஈண்டுக் கூறிய புன்னை திதியனுக்கு உரியது; அதை அழிக்க ஆசை கொண்டான் அன்னி; அவ்வாசை அறமன்று என நன்மொழி கூறித் தடுத்தான் எவ்வி; அதைக் கேளாது போய் இறந்தான் அன்னி; ஆகவே அவன் செயலைப் பழித்தனர் புலவர்கள் எனக் கூறலே பொருந்தும்.

"அன்னியும் பெரியன்; அவனும் விழுமியன்;
இருபெரு வேந்தர் பொருகளத்து ஒழித்த
புன்னை விழுமம் போல
என்னொடு கழியும்இவ் இருவாது இகலே." (நற்: கஅ0)

"அன்னி குறுக்கைப் பறந்தலைத் திதியன்
தொன்னிலை முழுமுதல் துமியப் பண்ணிப்
புன்னை குறைத்த ஞான்றை வயிரியர்
இன்னிசை ஆர்ப்பினும் பெரிதே." (அகம்: சரு)

"எவ்வி, நயம்புரி நன்மொழி அடக்கவும் அடங்கான்
பொன்னிணர் நறுமலர்ப் புன்னை வெஃகித்
திதியனொடு பொருத அன்னிபோல
விளிகுவை." (அகம்: கஉசு)

"பெருஞ்சீர், அன்னி, குறுக்கைப் பறந்தலைத் திதியன்
தொன்னிலை முழுமுதல் துமியப் பண்ணிய
நன்னர் மெல்லிணர்ப் புன்னை போலக்
கடுநவைப் படீஇயர்." (அகம்: கசுரு)

கக. அன்னி மிஞிலி

அன்னி என்பது ஒரு வீரன் பெயர்; மிஞிலி என்பது மற்றொருவீரன் பெயர்; இவ்விரு பெருவீரர்கட் குரிய பெயர்களைத் தாங்கி நின்றாள் அன்னி மிஞிலி எனும் பெயருடை இந் நல்லாள். அன்னி மிஞிலியின் வரலாறு உணர்ந்தார். அவளோர் உயர்குணக் குலக்கொடியாளாவள் என்பதை உணர்வர். தனக்குத் தவறு செய்தாரைத் தண்டிக்கத் தவறாத் தறுகண்மை யுடையாள் அன்னி மிஞிலி. நாடோடி வாழ்க்கையினராய கோசர், நிலைத்த வாழ்க்கையினராய் வாழத்தொடங்கி, காடுகளை அழித்துப் பண்படுத்தி, உழுது பயறு விளைத்திருந்தனர். அந் நிலத்தை அடுத்து மேய்ந்திருந்த அன்னி மிஞிலியின் தந்தை பசுக்கள், அந் நிலத்தில் புகுந்துவிட்டன. அச்சிறு குற்றத்திற்காக அன்னி மிஞிலியின் தந்தை கண்களை அழித்துச் சிறுமை செய்தனர்; கோசர் கொடுஞ்செயலைக் கண்டு சினங்கொண்டாள் அன்னி மிஞிலி; "என் தந்தையின் கண்களைப் போக்கிய அக்கோசரை அழித்துப் பழி வாங்குமுன், கலத்தும் உண்ணேன்; தூய ஆடையும் உடேன்" என வஞ்சினம் உரைத்தாள்; அக் கோசரை அழிக்க வல்லான் யாவன் என எண்ணிப்பார்த்து, அத்தகையான் அழுந்தூர்க்குடையோனாய திதியனே என்பதறிந்தாள்; உடனே அவன்பால் சென்று தன்குறை கூறினாள். அவன் அவள் பொருட்டு, அத்தவறுக்குக் காரணமாய் இருந்தாரைக் கொன்றான்; அவர் அழிவு கண்டு அன்னி மிஞிலி அகமகிழ்ந்தாள்; முன்னியது முடித்தேன் எனும் மிடுக்குடையளாயினள்.

"முதைபடு பசுங்காட் டரிற்பவர் மயக்கிப்
பகடுபல பூண்ட உழவுறு செஞ்செய்
இடுமுறை நிரம்பி ஆகுவினைக் கலித்துப்
பாசிலை யமன்ற பயறு ஆபுக்கென
வாய்மொழித் தந்தையைக் கண்களைந்து அருளாது
ஊர்முது கோசர் நவைத்த சிறுமையிற்

கலத்தும் உண்ணாள்; வாலிதும் உடாஅள்;
சினத்திற் கொண்ட படிவம் மாறாள்;
மறங்கெழு தானைக் கொற்றக் குறும்பியன்
செருவில் நன்மான் திதியற்கு உரைத்து, அவர்
இன்னுயிர் செகுப்பக் கண்டு சினமாறிய
அன்னி மிஞிலி போல மெய்ம்மலிந்து
ஆனா உவகையேம் ஆயினெம்." (அகம்: உசுஉ)

"தந்தை, கண்கவின் அழித்ததன் தப்பல் தெறுவர
ஒன்றுமொழிக் கோசர்க் கொன்றுமுரண் போகிய
கடுந்தேர்த் திதியன் அழுந்தைக் கொடுங்குழை
அன்னி மிஞிலியின் இயலும்" (அகம்: கசுசு)

கஉ. ஆட்டனத்தி

கரிகாற் பெருவளத்தான், சோணாடாண்டிருந்த காலத்தே அத்தி எனும் இயற்பெயர் உடையானொரு ஆண்டகை வாழ்ந்திருந்தான்; ஆற்றுப் புதுப்புனல் வருங் கால், அதிற் பாய்ந்து ஆடவல்லனாதல் அறிந்த அக்கால மக்கள், அவனை ஆட்டனத்தி எனப் பெயரிட்டுப் பாராட் டினர்; கச்சும், கழலும் கட்டி, இடையில் ஒலிக்கும் பாண் டில் மணியும், மார்பில் மணம்நாறும் மாலையும் அணிந்து, தழைத்து வளர்ந்த தலைமயிரும், பருத்துஉயர்ந்த தோளும் உடையனாய் ஏறுபோன்ற எழில்மிகு நடையும், பேரழகும் கொண்டு பெருமிதம் தோன்றநிற்கும் ஆட்டனத்தியையும் அவன் புனலில் புகுந்து ஆடும் ஆற்றலையும் கண்டு அக்கால மக்களும், அரசரும் ஒருங்கே மகிழ்வர். இவ்வாறு அழகும் ஆண்மையும் உடையனாய ஆட்டனத்தி, வெள்ளிவீதியார் என்ற பெண்பாற் புலவரும் பாராட்டும் பெரும்புலமை உடையராய ஆதிமந்தியாரை, ஆருயிர் மனைவியாப்பெற்ற மாண்பும் உடையனாவன்.

காவிரி ஆற்றில் கழார்ப் பெருந்துறைக்கண், ஆண்டு தோறும் புதுப்புனல் வருங்கால் பெருவிழா நிகழும்; ஆற்றுப் புனலில் குதித்து ஆடவல்ல அந்நாட்டு இளைஞர், அன்று ஒருங்கே சேர்ந்து ஆடித்திரிவர்: அவ்வாடல்காணச் சோணாட்டு மக்களும், மன்னனும் ஆண்டுவந்து மகிழ்வர்; ஓராண்டு நடைபெற்ற விழாவின்போது, கரிகாற் பெரு வளத்தானுடன், ஆதிமந்தியும், ஆட்டனத்தியும் வந்திருந் தனர்; விழாக்கண்டு அகமகிழ்ந்திருந்தான் ஆட்டனத்தி; அவனும் ஆடவல்லவன்; ஆடவல்ல அவனால், பிறர் ஆடு வதைப் பார்த்திருக்க இயலவில்லைபோலும்; அவனும் ஆட விரும்பினான்; உடனே புனலாட்டிற்கேற்ற புதுமுறை ஆடையணிந்து ஆற்றில் பாய்ந்து ஆடத் தொடங்கிவிட் டான்; அவன் ஆடல்கண்டு அனைவரும் அகம் மகிழ்ந்தனர்; அவன் ஆடல் அத்துணைச் சிறந்திருந்தது; ஆயினும், அவன் அவ்வூரினன் அல்லன்; வேற்றூரினின்று வந்தவன்;

அவ்யாறு, அவனுக்குப் புதிது; அதில், அதற்குமுன் ஆடியறியான் அவன்; அதனால், ஆற்றின் ஆற்றலும் இயல்பும் அறிந்து ஆடல் அவனால் இயலாது போயிற்று; ஆகவே, ஆடிக்கொண்டிருந்த அவன், ஆற்றுப் புனலால் அடித்துக் கொண்டு போகப்பட்டான்.

அவன் ஆடல் சிறப்பால் செம்மாந்திருந்த ஆதிமந்தியாரும் பிறரும் பெருங்கவலையுற்றனர்; அவனை ஆற்றிடமெல்லாம் தேடித்திரிந்தனர்; ஆற்றின் கரைக்கண் உள்ள ஆடிடம்தோறும் அலைந்து தேடினர்; ஆனால் அவன் அகப்பட்டிலன்; அவன் மனைவி ஆதிமந்தியார், அவன் மறைவு கொண்டு மாறாத்துயர் கொண்டார்; அவர் அறிவும் பிறிதாயிற்று; வழியில் வருவார் அனைவரிடத்தும, அவன் உருவும், திருவும் உணரக்கூறி, "அவனைக் கடல்கொண்டது; புனல் ஒளித்தது; சுரியலம் பொருநனைக் கண்டீரோ? ஆட்டனத்தியை அறியீரோ?" என வினவிக்கொண்டே, வீதிதோறும் ஊர்தோறும், நாடுதோறும் அலைந்து திரிந்து ஆற்றொணாத் துயருற்றார்.

பனிவார் கண்ணளாய்ப் பலவாறு புலந்து அலைந்து திரியும் ஆதிமந்தியார், காவிரி கடலோடு கலக்கும்வரையிலும் காணாது கலங்கிக் கண்ணீர்விட்டு அலைவாராயினர்; இறுதியில், ஆற்றுப் புனலில் அலைப்புண்டதால் அயர்ந்து அந்நீர்வழிச் செல்வானை, ஆங்குக் கரைக்கண் இருந்த மருதி என்பாள் கண்டு கடலில்புகுந்து, அரிதின் முயன்று கரைசேர்த்து ஆதிமந்தியார்பால் ஒப்படைத்தாள்; ஆனால், அந்தோ! அவனைக் கரைசேர்க்கும் முயற்சியால், மருதி கடல்வாய்ப்பட்டு மறைந்து மாண்புற்றாள். ஆட்டனத்தி, ஆதிமந்தி வரலாற்றினை அகநானூற்றுப் பாக்கள் ஐந்தில் வைத்துப் போற்றிப் பாராட்டியுள்ளார் பரணர்:

"கச்சினன், கழலினன், தேந்தார் மார்பினன்,
வகையமைப் பொலிந்த வனப்பமை தெரியல்
சுரியலம் பொருநனைக் காண்டிரோ? என
ஆதிமந்தி பேதுற்று இனையச்
சிறைபறைந்து உரைஇச் செங்குணக்கு ஒழுகும்

அந்தண் காவிரி போலக்
கொண்டுகை வலித்தல் சூழ்ந்திசின் யானே."
(அகம் : எசு)

"முழவுமுகம் புலராக் கலிகொள் ஆங்கண்
கழாஅர்ப் பெருந்துறை விழவின் ஆடும்
ஈட்டெழில் பொலிந்த ஏந்துகுவவு மொய்ம்பின்
ஆட்ட னத்தி நலன் நயந்து உரைஇத்
தாழிருங் கதுப்பின் காவிரி வவ்வலின்,
மாதிரம் துழைஇ மதிமருண்டு அலந்த
ஆதி மந்தி காதலற் காட்டிப்
படுகடல் புக்க பாடல்சால் சிறப்பின்
மருதியன்ன மாண்புகழ் பெறீஇயர்." (அகம்: உஉஉ)

"ஏற்றியல் எழில்நடைப் பொலிந்த மொய்ம்பின்
தோட்டிரும் தரியல் மணந்த பித்தை
ஆட்ட னத்தியைக் காணீரோ என
நாட்டின் நாட்டின், ஊரின் ஊரின்
கடல்கொண் டன்று எனப் புனல்ஒளித்தன்று எனக்
கலுழ்ந்த கண்ணள், காதலற் கெடுத்த
ஆதிமந்தி." (அகம் : உ௩சு)

ஒலிகதிர்க் கழனிக் கழாஅர் முன்துறைக்
கலிகொள் சுற்றமொடு கரிகால் காணத்
தண்பதம் கொண்டு தவிர்ந்த இன்னிசை
ஒண்பொறிப் புனைகழல் சேவடிப் புரளக்
கருங்கச்சு யாத்த காண்பின் அவ்வயிற்று
இரும்பொலம் பாண்டில் மணியொடு தெளிர்ப்பப்
புனல்நயந் தாடும் அத்தி அணிநயந்து
காவிரி கொண்டொளித் தாங்கு." (அகம் : ௩எசு)

"மந்தி,
பனிவார் கண்ணள் பலபுலந்து உறையக்
கடுந்திறல் அத்தி ஆடணி நசைஇ
நெடுநீர்க் காவிரி கொண்டொளித் தாங்கு."
(அகம் : ௩கசு)

இவ்வாறு பாக்கள் பலபாடிப் பரணர் பாட்டிற்கேற்ற பெரும்புகழ் உடையனுய ஆட்டனத்தி சேரவேந்தன் என்றும், அவன் மனைவியாம் மாண்புடைய புலவர் ஆதி மந்தியார், கரிகாற்பெருவளத்தான் மகளாவர் என்றும் சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது:

"மன்னன் கரிகால் வளவன்மகள், வஞ்சிக்கோன்
தன்னைப் புனல்கொள்ளத், தான்புனலின் பின்சென்று
கன்னவில் தோளாயோ! என்னக் கடல்வந்து
முன்னிறுத்திக் காட்ட, அவனைத் தழீஇக் கொண்டு
பொன்னங் கொடிபோலப் போதந்தாள்."

(சிலம்பு: உக: கக - கரு)

கரு. ஆதன் எழினி

சோணாட்டில், கிழக்குக் கடற்கரையை அடுத்துள்ள பட்டினங்களுள் செல்லூர் என்பதும் ஒன்று; அச்செல்லூர், மன்னர்குலம் மண்கொள்ள முயன்ற மழுவாள் நெடியோனாய பரசுராமன் வேள்விசெய்த விழுச் சிறப்புடையது என்றும், வேள்வித்தீயான் விழுப்புகழ்பெற்ற அப்பேரூர், அருந்திறற் கடவுளர் நின்று காக்கும் அருமையும் உடைத்து என்றும் கூறுவர் மதுரை மருதன் இளநாகனார். அச் செல்லூர்க்கும் கிழக்கே, கடல் அலை ஒலிக்கும் நியமம் எனும் நகர் ஒன்று உண்டு; அந் நியமம், கோசர் என்பார்க்கு உரித்து; நியமத்தை வாழிடமாகக் கொண்ட கோசருள், இளையராயினர், செல்லூர்க்கு அணித்தே வந்து, ஒன்று கூடிக், கடலாடு மகளிர் கொய்துதந்த புலிநகக் கொன்றையினையும், கழனியுழவர் பறித்துப்போட்ட குவளையினையும், காவற்காட்டில் மலர்ந்த முல்லையொடு கலந்து கட்டிய கண்ணியணிந்து ஆடி மகிழ்வர் என்று கூறுவர், ஐயூர் முடவனார். அவ்வூரை உரிமைபூண்டு ஆண்டிருந்தான் ஆதன் எழினி என்பானொரு பெருவீரன்; அதியமான் எழினி, கண்ணன் எழினி, தலையாலங்கானத்துத் துஞ்சிய எழினி, வாட்டாற்று எழினி ஆதன் என, எழினி எனும் பெயருடையார், தமிழகத்தே பலராவர். ஆதலின், அவர் தம் வரலாற்றினை அறிதற்கண் ஆராய்ச்சியாளர் பெரிதும் விழிப்புடையராதல் வேண்டும். செல்லூர் ஆதன் எழினி, யானைப் போர்வல்லவன்; களிற்றின்மீது வேல் எறியும் வீரம் மிக்கோன்; அவன் எறிந்த வேலேற்ற களிறுகள், கடுந்துயர் உற்றுக் கலங்கி அழியும். ஆதன் எழினி குறித்து அறியத்தக்கன இத்துணையவே.

> "கெடாஅத் தீயின் உருகெழு செல்லூர்க்
> கடாஅ யானைக் குழூஉச்சமந் ததைய
> மன்மருங் கறுத்த மழுவாள் நெடியோன்
> முன்முயன் றரிதினின் முடித்த வேள்வி."

(அகம்: உஉ0)

"அருந்திறற் கடவுள் செல்லூர்க் குணாஅது,
பெருங்கடல் முழக்கிற் றாகி, யாணர்
இரும்பிடம் படுத்த வடுவுடை முகத்தர்
கடுங்கண் கோசர் நியமம்." (அகம்: ௯0)

"கடலாடு மகளிர் கொய்த ஞாழலும்,
கழனி உழவர் குற்ற குவளையும்,
கடிமிளைப் புறவில் பூத்த முல்லையொடு
பல்இளங் கோசர் கண்ணி அயரும்
மல்லல் யாணர்ச் செல்லிக் கோமான்
எறிவிடத்து உலையாச் செறிசுரை வெள்வேல்
ஆதன் எழினி அருநிறத்து அழுத்திய
பெருங் களிற்று எவ்வம்." (அகம்: உகசு)

ஆதன் எழினி பற்றியும், அவன் செல்லூர் பற்றியும் அறியத் துணை புரிவன அகநானூற்றுப் பாக்களாய இம் மூன்றே; இவற்றையே துணையாகக் கொண்டு ஆதன் எழினி, கோசர் இனத்தவனாவன் என்பர் சிலர்; ஆதன் எழினி, கோசன் அல்லன்; அவன், அவர் பகைவனாவன்; அவன், செல்லூர்க்குக் கிழக்கே, அக் கோசரோடு போரிட்டு, வேல் மார்பில் தைக்கப்பெற்று இறந்தான் என்பர் மற்றும் சிலர். இவ்வாறு கொள்வதற்குரிய சான்று எதுவும், அப் பாக்கள் ஒன்றினும் காணப்பெறவில்லை என்பதை, அப்பாக்களை ஒருமுறை படித்தாரும் உணர்வர். செல்லூர், நியமம் இரண்டையும் எடுத்துக்கூறி, இவற்றுள் நியமம் கோசர்க்கு உரித்து; அது, செல்லூர்க்கு அணித்தே உளது எனக் கூறுவதினாலேயே, செல்லூர், கோசர்க்கு உரித்தன்று என்பது தானே போதரும், இளங்கோசர், செல்லூர்க்கண் ஆடி மகிழ்வர் என்பதால், செல்லூரைக் கோசர்க்கு உரித்து எனக் கூறுவதாயின், எழினி ஆதன் என்பானுக்குரிய வாட்டாற்றிலும் கோசர் வாழ்ந்தனர் என மாங்குடிகிழார், புறநானூற்றில் (௩௯௬) கூறுவதைக் கொண்டு, வாட்டாற்று எழினியாதனும் கோசனாவன் எனக் கூறல்வேண்டும்; ஆனால் அவன் கோசன் அல்லன்; வேளிர்வழி வந்தவன் என அப் பாட்டே அறிவிக்கிறது;

ஆகவே, செல்லூர்க்கண், இளங்கோசர் ஆடி மகிழ்கின்றனர் என்பது ஒன்றைக்கொண்டே, செல்லூர்த் தலைவனைக் கோசன் எனக் கோடல் சிறிதும் பொருந்தாது. மேலும், கோசர் வழிவந்தாரைக் குறிக்க வருவது எனப்படும், "வாய்மொழி" என்பதுபோலும் அடை எதுவும் ஆதன் எழினிக்கு இல்லை என்பதையும் நோக்குதல் வேண்டும். வேண்டுமாயின், செல்லூர்க்கு அண்மையில் வாழ்ந்த கோசர், ஆதன் எழினியின் அவைக்கள வீரராக விளங்கினர் என, ஒருவாறு பொருந்துமேல் கொள்க.

கசு. ஆதனுங்கன்

ஆதனுங்கன் ஒரு குறுநில மன்னன்; வேங்கடமலையும் அதைச் சூழஉள்ள நாடும் இவனுக்கு உரியது; சேரர்க்கு உரியது என ஓதப்பெறும். ஆதன் என்பதை இவன் தன் பெயரோடு கொண்டுள்ளமையால், சேரரோடு யாதோ ஒரு வகையில் தொடர்புடையன் எனக் கருதற்கும் இடம் உண்டு. ஆதனுங்கன், இரவலர் இன்மை தீர்க்கும் இனிய உள்ளம் உடையவன். கள்ளில் ஆத்திரையனார் எனும் தொண்டை நாட்டுப் புலவர் ஒருவர் இளைஞராய் இருந்த காலத்தே இவனைச் சென்று கண்டார்; தன்பால் வந்த புலவரை, ஆதனுங்கன் அன்புடன் வரவேற்று, அருகில் இருத்தி, "ஐய! கோடைமுற்றி வற்கடம் உற்ற வறுமை மிகு காலத்தே, உறுபொருள் அளித்து உற்றதுயர் தீர்ப் பாருள் ஒருவனாக அடியேனையும் உள்ளுவாயாக!" என வேண்டி, வேண்டும் பொருள் அளித்துப் போற்றினான் :

"நீர்நுங்கின் கண் வலிப்பக்
கானவேம்பின் காய் திரங்கக்
கயங்களியும் கோடை யாயினும்
ஏலா வெண்பொன் போகுறு காலை
எம்மும் உள்ளுமோ, பிள்ளையம் பொருந!
என்று ஈத்தனனே இசைசால் நெடுந்தகை."

(புறம்: ௩௮௯)

ஆதனுங்கன் அத்தகு பேரன்பினனாதல் அறிந்த ஆத்திரையனார்க்கும் அவன்பால் பேரன்பு பிறந்தது; அவனைத் தம் உள்ளத்தே வைத்துப் போற்றுவாராயினர்; அவனை மறப்பதும் அவர்க்கு அரிதாயிற்று; அவன் மறத் தற்கரியன் என்பதை அவனுக்கே அறிவித்தார்; அன்ப! ஆதனுங்க! என் உள்ளத்தைத் திறந்து உட்புகுந்து காண வல்லார் உளராயின், ஆண்டு, நீ குடிகொண்டிருப்பதை அவர்கள் உறுதியாகக் காண்பர்; நின்னை யான் மறவேன்; நின்னை மறக்கும் காலமும் எனக்கு உண்டாம் எனின்,

அக்காலம், என்னை யான் மறக்கும் காலமாகும்; அக்காலம், என் உயிர், என் உடலைவிட்டுப் பிரியும் காலமாம்; அந்தக் காலத்தில்தான் நின்னை யான் மறத்தல் கூடும்'' என்று கூறினர்; ஆதனுங்கனும், ஆத்திரையனும் கொண்டிருந்த அன்பின் பெருமைதான் என்னே!

“ எந்தை! வாழி! ஆதனுங்க! என்
நெஞ்சம் திறப்போர் நிற்காண் குவரே!
நின்னியான் மறப்பின், மறக்கும் காலை
என்உயிர் யாக்கையிற் பிரியும் பொழுதும்
என்னியான் மறப்பின், மறக்கு வென்.” (புறம்: கஎடு)

ஆண்டு பல கழிந்தன; ஆதனுங்கனும் இறந்து விட்டான்; அஃதறிந்து ஆண்டுவந்த ஆத்திரையனர், அவன் நாட்டை, அவன் வழிவந்த முதியன் என்பான் ஆண்டிருத்தலைக் கண்டார்; அவன்பால், தாம் இளைஞராய் இருந்த காலத்தே ஆங்கு வந்ததையும், அக்காலை ஆதனுங்கன் காட்டிய அன்புடைமையினையும் எடுத்துக் கூறினர்; தம் வறுமைச் சுற்றத்தின் வாட்டம் அகல வரையாது வழங்கும் ஆதனுங்கனேபோல் வழங்குக என வேண்டினர்; ஆதனுங்கன் இறக்க ஆண்டெழும் சாப்பறை ஒலி கேட்டு வருந்தினர்; அவ்வொலி மீண்டும் எழாதொழிக என வாழ்த்தினர்; இவ்வாறு இறந்தும் இறவா நிலைபெற்ற ஆதனுங்கன் அன்பும், அருளும், அருந்தமிழ்ப் பற்றும் அவனியெலாம் வாழ்க, வாழ்க என வாழ்த்துவோமாக!

“ ஆதனுங்கன் போல நீயும்
பசித்த ஒக்கல் பழங்கண் வீட
வீறுசால் நன்கலம் நல்குமதி! பெரும ” (புறம்: ௩அக)

௧௫. ஆமூர் மல்லன்

தொண்டை நாட்டின் உட்பிரிவுகளாகிய இருபத்து நான்கு கோட்டங்களுள் ஆமூர்க் கோட்டமும் ஒன்று; அவ் ஆமூர் நாட்டில், ஆமூர் என்றோர் ஊர் இருந்தது; அவ்வூர், அந்தணர் நிறைந்தது; ஆழ்ந்த அகழியையும், அரிய காவலையும் உடையது எனக் கூறிப் பாராட்டுவர், இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார்:

> "அந்தணர் அருகா, அருங்கடி வியன்நகர்,
> அந்தண் கிடங்கின் அவன் ஆமூர்."
>
> (சிறுபாண்: ௧௮௭-௮௮)

ஆமூர்நாடு, முக்காவல் நாடு எனவும் அழைக்கப் பெறும். அந் நாட்டில் உளதாகிய ஆமூரில் வாழ்ந்திருந் தமையால் இம் மல்லன், முக்காவல் நாட்டு ஆமூர் மல்லன் என அழைக்கப்பெற்றுளான்; ஆமூர் மல்லன், மற்போரில் வல்லவனாய்த் தன்னூரில் வாழ்ந்திருந்தான்; அக்காலை, தன் நாட்டைப் பகையரசன் பற்றிக்கொள்ள, வருந்தி வந்த போரவைக் கோப் பெருநற்கிள்ளி என்ற சோழர் குலச் சிற்றரசன், அவ் வாமூரில் வந்து வாழலாயினன்: போரவைக்கோ, பேராண்மையுடையவன் எனப் பலரா லும் பாராட்டப்பெறுவதைப் பொறாத ஆமூர் மல்லன், அவனோடு போரிட்டு அவனையும் வென்று வீறுபெற விழைந்தான். அவ்வாறே, அவ் விருவரும் மற்போர் புரியத் தொடங்கினர்; போரவைக்கோ, ஆமூர் மல்லனி னும் ஆற்றல் மிக்கவனாயினான்; அதனால், அவன், மல்லன் மார்பின் ஒரு காலை மண்டியிட்டு ஊன்றி அவன் ஆற்றல் குன்றச் செய்தான்; மல்லன், அவனை அழிக்கச்செய்யும் செயல்களை யெல்லாம் சிதறடித்து, ஒரு காலை அவன் முதுகில் இட்டு வளைத்துக்கொண்டான்; இதனால் செய லற்றவனாய மல்லன், இறுதியில் காலும் தலையும் முறியக் களத்திலேயே உயிர் துறந்தான்.

"இன்கடுங் கள்ளின் ஆமூர் ஆங்கண்
மைந்துடை மல்லன் மதவலி முருக்கி,
ஒருகால் மார்பு ஒதுங்கின்றே ; ஒருகால்
வருதார் தாங்கிப் பின்ஒதுங் கின்றே ;
நல்கினும், நல்கா னாயினும், வெல்போர்ப்
போரருந் தித்தன் காண்கதில் அம்ம!
பசித்துப்பணை முயலும் யானை போல
இருதலை ஒசிய எற்றிக்
களம்புகு மல்லற் கடந்தடு நிலையே." (புறம் : 80)

கசரு. ஆய் எயினன்

சேரனும், சோழனும், பாண்டியனும் செங்கோல் ஒச்சிய தமிழகத்தில், அவர்கள் ஆட்சி செலுத்திய அக் காலத்திலேயே, வேளிர் என்ற வகுப்பினரும், ஆங்காங்கே யிருந்து ஆட்சிபுரிந்து வந்தனர்; அவருள் ஒரு சாரார், "வானவரம்பன் வெளியம்," (அகம்: நூடுக) எனக் கூறப் பெறுவதால், சேரர்க்குரியதாய்ச் சேரனுட்டகத்ததாய வெளியம் எனும் நகர்க்கண் வாழ்ந்துவந்தனர்; அவர்கள், சேர வேந்தர்க்கு மகள் கொடுக்கும் விழுமிய குடியின ராவர். பெருஞ்சோற்றுதியன் சேரலாதன் மனைவியாம் மாண்புடையளாய நல்லினி என்ற நல்லாள், வெளியத்தில் வாழ்ந்த வேளிர் மகளாவள் எனப் பதிற்றுப் பத்து, இரண் டாம் பத்துப் பதிகம் கூறுவது உணர்க. அவ் வெளியத் தில் வாழ்ந்த வேளிர்கள், வெளியன் வேண்மான் என்றே அழைக்கப் பெறுவாராயினர். அவ் வெளியத்தில் வாழ்ந்த வேளிர்வழி வந்தாருள், ஆய் எயினன் என்பானும் ஒருவன்; அது, அவன், "வெளியன் வேண்மான் ஆய் எயினன்," என அழைக்கப் பெறுதலால் உறுதியாதல் உணர்க.

ஆய் எயினன், தன்னைப்போன்றே வேளிர் வழி வந்தோனும், பாழி, பாரம், ஏழில் முதலாய மலைகளையும், அம் மலையடுத்த ஊர்களையும் கொண்ட கொண்கான நாட்டை ஆண்டிருந்தோனும் ஆய நன்னனொடு நட்பு பூண் டிருந்தான். இருவரும் உயிர் ஒத்த நண்பர்களாய் ஒன்று கலந்து வாழ்ந்தனர். ஆய் எயினன்பால் கொண்ட அள விறந்த அன்பால், நன்னன் தனக்குரிய பிரம்பு எனும் மலைக்கு, "ஆய் பிரம்பு," எனவும் பெயரிட்டு வழங்கினான்; (அகம்: நூடுரு). அரசர் ஒவ்வொருவரும், அவரவர் விரும் பும் மரம் ஒன்றைத் தம் காவல் மரமாகக் கொண்டிருந்த தைப்போன்றே, வாகை மரத்தைக் காவல் மரமாகக் கொண்ட நன்னன், அம் மரத்தின் பெயரால் வாகை எனும் ஊர் ஒன்று கண்டு, அவ்வூர் ஆட்சியைத் தன் நண்பன் ஆய் எயினன்பால் ஒப்படைத்தான். கூகை

என்ற பெயரும் உடையான் எனப் பரணரால் கூறப்படும் நன்னனுக்கு உரித்து என உரிமை பாராட்டப்பெறும் வாகை, ஆய் எயினனுக்கும் உரிமை யுடையதாகக் கூறப் படுவதால் இஃது உண்மையாம் என வுணர்க:

"கூகைக் கோழி வாகைப் பறந்தலை." (குறுந் : ௩௯௩)
"வண்கை எயினன் வாகை." (புறம் : ௩௫௧)

ஆய் எயினன், வாகையை ஆண்டிருந்த காலத்தே, பசும்பூண் பாண்டியன் படைத் தலைவனும், கொங்கர் எனும் குறும்பரைக் குடகடல்வரை ஓட்டி, அவர் வென்று ஆண்டிருந்த நாடுகளைக் கைப்பற்றியவனும் ஆய அதியன் என்பான், தன் படைச் செருக்கால், வாகையை வளைத்துப் போர் புரியலாயினன்; பாண்டியர் படைத்தலைவன் செயல் பொருத ஆய் எயினன், தன் ஆற்றல் முழுதும் காட்டி அரிய போர் செய்து, அதியனையும், அவன் உடன்வந்த யானைப் படையையும், அவன் பகைவராய கொங்கர் மகிழு மாறு, கொன்று களம் வென்று வாழ்ந்திருந்தான்:

"கூகைக் கோழி வாகைப் பறந்தலை
பசும்பூட் பாண்டியன் வினைவல் அதிகன்
களிறொடு பட்ட ஞான்றை
ஒளிறுவாள் கொங்கர் ஆர்ப்பினும் பெரிதே."
(குறுந் : ௩௯௩)

அதியனை வென்ற வெற்றிச் சிறப்போடு, வாகையில் வாழ்ந்திருந்தான் ஆய் எயினன். அக்காலை, புன்னாடு எனும் பெயருடைய நாட்டரசன், ஆய் எயினன் ஆருயிர் நண்பனாய நன்னனைப் பகைத்தெழுந்தான். அச் செய்தியை ஆய் எயினனுக்கு அறிவித்து, "அந் நாட்டை எவ்வாற் றானும் வென்று அடக்குதல் வேண்டும்; ஆனால், யான் படையொடு ஆண்டுச் சென்றிருக்குங்கால், பாழியையும், பாழிக்கண் உள்ள பெரும் பொருளையும் காப்பார் யார் என்றே கலங்குகின்றேன்," என்றும் கூறினான். அது கேட்ட ஆய் எயினன், "அவற்றின் காவலை யான் மேற் கொள்கின்றேன்; அஞ்சற்க," என்று உறுதி யளித்தான்.

இந் நிலையில், மிஞிலி என்பான், பாழியைத் தாக்கினன்; அஃது அறிந்தான் ஆய் எயினன்; "அஞ்சல்," என நன்னனுக்கு அன்றளித்த அவ் வார்த்தை பொய்யாகா வண்ணம், விரைந்துசென்று மிஞிலியை எதிர்த்தான்; மிஞிலி, எயினன் ஆற்றலை அறிந்தவன்; தன் படைத் துணையோடு, பேய் முதலாம் தெய்வத் துணையும் இருந்தாலன்றி அவனை வெல்லுதல் இயலாது என அறிந்தான்; அதனல், "எயினனெடு இன்று யான் மேற்கொள்ளும் போரில் எனக்கு வெற்றி தேடித் தருவையெனின், நினக்குப் பெரும்பலி தருவன்," என்று பாழிநகர்ப் பேயைப் பரவிப் போர்க்களம் புகுந்தான். ஆய் எயினனும் ஆற்றல் கொண்டு அரும்போர் உடற்றினன். எனினும், தன்னினும் படைப்பெருமையுடைய மிஞிலியை வெல்லுதல் அவனல் இயலாததாயிற்று; மேலும், பாழிக்குரிய நன்னன், பகைவர் படைப்பெருமை கண்டு அஞ்சி, அமர்க்களம் வாராமலே நின்றுவிட்டான்; அதனல், ஆய் எயினன் அமரிடை வீழ்ந்தான்.

ஆய் எயினன் பறவைகள்மாட்டுப் பேரன்புடையவன்; அவற்றிற்கு ஊறு நேராவண்ணம் நின்று காத்துவந்தான்; அதனல், அப் பறவைகளும் அவன்மாட்டு நீங்கா அன்புடையவாயின. அமரிடை வீழ்ந்தான் ஆய் எயினன் என்ற செய்தியை எவ்வாறே அறிந்துகொண்ட அப் பறவைகள் எல்லாம், ஒன்றுகூடிக் களம் சேர்ந்தன; அவன்பால் நின்று அமர் வெல்லத் துணைபுரிதல் தம்மால் இயலாது போயினும், வீழ்ந்தான் உடல்மீது வெய்யில் வீழாவாறு, தம் சிறகுகளை விரித்து வட்டமிட்டுப் பறந்து வாடித் துயர் உற்றன.

தன் நாட்டைத் தாக்கிய மிஞிலியொடு தானே போரிடுதல் ஒழித்து, நண்பனைப் போர்க்களம் அனுப்பிய அறமாகாச் செயல் குறித்து நாணியோ, எயினன் இறந்தானகப் படைத்துணையும் இழந்து நிற்கும் அந் நிலையில் களம் சேர்தல் தனக்கு ஏதம் வருதற்கு ஏதுவும் ஆம் என அஞ்சியோ நன்னன், களம் சென்று நண்பனைக் காணவும்

செய்திலன்; அவன் உரிமை மகளிர் உறுதுயரையும் துடைத்திலன்.

"நன்னன் பாழி
ஊட்டரு மரபின் அஞ்சுவரு பேஎய்க்கு
ஊட்டெதிர் கொண்ட வாய்மொழி மிஞிலி,
புள்ளிற்கு ஏம மாகிய பெரும்பெயர்
வெள்ளத் தானை அதியற் கொன்றுஉவந்து
ஒள்வாள் அமலை ஆடிய ஞாட்பு."

"கடும்பரிக் குதிரை ஆஅய் எயினன்
நெடுந்தேர் மிஞிலியொடு பொருதுகளம் பட்டெனக்
காணிய செல்லாக் கூகை நாணிக்
கடும்பகல் வழங்கா தாஅங்கு."

"ஓம்பரண் கடந்த வீங்குபெருந் தானை
அடுபோர் மிஞிலி செருவிற்கு உடைஇ
முருகுறழ் முன்பொடு பொருதுகளம் சிவப்ப
ஆஅய் எயினன் வீழ்ந்தென, ஞாயிற்று
ஒண்கதிர் உருப்பம் புதைய ஓராங்கு
வம்பப் புள்ளின் கம்பலைப் பெருந்தோடு
விசும்பிடை தூர ஆடி."

"வெளியன் வேண்மான் ஆஅய் எயினன்
அளியியல் வாழ்க்கைப் பாழிப் பறந்தலை
இழையணி யானை இயல்தேர் மிஞிலியொடு
நண்பகல் உற்ற செருவில் புண்கூர்ந்து
ஒள்வாள் மயங்கமர் வீழ்ந்தெனப், புள் ஒருங்கு
அங்கண் விசும்பின் விளங்கும் ஞாயிற்று
ஒண்கதிர் தெறுமைச் சிறகரில் கோலி
நிழல்செய்து உழறல் காணேன் யான்எனப்
படுகளம் காண்டல் செல்லான், சினம் சிறந்து
உருவினை நன்னன் அருளான் கரப்ப."

"பொலம்பூண் நன்னன், புன்னாடு கடிந்தென
யாழிசை மறுகின் பாழி ஆங்கண்
அஞ்சல் என்ற ஆஅய் எயினன்

இகலடு கற்பின் மிஞிலியொடு தாக்கித்
தன்னுயிர் கொடுத்தனன், சொல்லியது அமையாது."
(அகம்: கசஉ, கசஅ, கஅக, உ0அ, ௩௯௬)

பறவைகள் மாட்டும் பேரருள் சுரக்கும் ஆய்எயினன், பரிசிலர் மாட்டும் பேரன்புடையனாய் வாழ்ந்தான்; நெடிய தன் மாளிகையின் தலைவாயிலில் நின்று, தேன் வளம் சிறந்த தன் மலையைப் பாடி மகிழ்வூட்டும் இரவலர், நள்ளிரவில் வந்து வேண்டினும், வெள்ளிய கோடுகளைக் கொண்ட தலைசிறந்த யானைகளைக் கொடுக்கும் கொடை வள்ளல் ஆய்எயினன்.

"யாம இரவின் நெடுங்கடை நின்று
தேமுதிர் சிமையக் குன்றம் பாடும்
நுண்கோல் அகவுநர் வேண்டின், வெண்கோட்டு
அண்ணல் யானை ஈயும், வண்மகிழ்
வெளியன் வேண்மான் ஆஅய் எயினன்."
(அகம்: உ0அ)

கஎ. ஆரியப் பொருநன்

ஆரியப் பொருநன், வடநாட்டினின்றும், தமிழ் நாடு போந்து வாழ்ந்திருந்த மற்போர் வல்ல மல்லன்; சேரர் படைத்தலைவருள் ஒருவனாய கணையன் என்பானை அடுத்து, அவன் மதிக்க வாழ்ந்திருந்தான். கணையனும், தன்னைச் சேர்ந்த ஆரியப் பொருநன், ஆற்றல் உடையவன்; மற்போரில் அவனை வெல்வார் அரியர் என்று கூறி, அவனைப் பாராட்டிக் கொண்டிருந்தான்; அதைக் கேட்டான் பாணன் என்பவன்; பாணனும் வட நாட்டிலிருந்து வந்தவனே; அவன் உறையூர்த் தித்தனை வெல்லக் கருதி, ஆண்டுச் சென்று, அவன் நாளவையில் எழும் பாணர் பேரிசைச் சிறப்பைக் கேட்டே அஞ்சி, அவனோடு போர் புரியாதே ஓடிவந்த சுட்டி என்பானின் ஆருயிர் நண்பன்; சுட்டியொடு, உறையூர்க்குச் சென்றிருந்தவன்; அப் பாணன், ஆரியப் பொருநனே, மற்போரில் வல்லவன் எனக் கணையன் கூறுவதைக் கேட்கப் பொறாது, அவனோடு போரிட முன் வந்தான்; மற்போர் தொடங்கி விட்டது; ஆரியப் பொருநனனே வெற்றி பெறுவன் எனக் கூறிக்கொண்டிருந்தான் கணையன்; ஆரியப் பொருநன் தோள்களைப் பாணன், தன் மார்போடு அணைத்து இறுகப் பிடித்துக்கொண்டான்; அப் பிடியினின்றும் தன்னை விடுவித்துக்கொள்ளும் பொருட்டு, ஆரியப் பொருநன், தன் ஆற்றல் முழுதும் காட்டி முயன்றான்; பாணன் பிடித்த பிடி விடாததனால், பொருநன் தோள்கள் இரண்டும் பாணன் கையிலேயே கிடக்க, அவற்றை இழந்த பொருநன் உடல்மட்டும் வெளிப் போந்து வீழ்ந்தது; ஆரியப் பொருநன் உயிர் அழிந்தது. தன்னோடு ஒருங்கு பணியாற்றும் சுட்டியின் நண்பன் வெல்லத், தன் நண்பன் தோற்றமை கண்டு நாணினான் கணையன்:

"பாணன்
மல்லடு மார்பின் வலியுற வருந்தி
எதிர்தலைக் கொண்ட ஆரியப் பொருநன்
நிறைத்திரண் முழவுத்தோள் கையகத் தொழிந்த
திறன்வேறு கிடக்கை நோக்கி, நற்போர்க்
கணையன் நாணி யாங்கு." (அகம்: ருஅசு)

கஅ. ஆரிய அரசன் பிரகத்தன்

ஆரியரையும், அவர் பழக்க வழக்கங்களையும் பல நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே, தமிழர்கள் அறிந்திருந் தனர். பிடியானை பழக்கும் ஆரியரையும், கழைக் கயிற் றின் மேல் நின்று ஆடும் ஆரியக் கூத்தரையும் தமிழ்ப் புலவர்கள் பார்த்துப் பாராட்டியுள்ளனர். ஆரியப் பொரு நன் என்பவன், தமிழகத்தே வந்து, தமிழரசர்களால் பெருவீரன் என மதிக்கப் பெற்று விளங்கிய வரலாற்றி னைப் பரணர் பாக்களில் பார்க்கிறோம். ஆரியம், தமிழகத் தில் கால்கொள்ளத் தொடங்கிய அடிச்சுவடுகளில் ஒரு சில இவை.

வட நாட்டை வாழ்விடமாகக் கொண்ட ஆரியர், தமிழகத்தின் தனிச் சிறப்புணர்ந்து, ஆங்கே, தங்கள் நிலையை உறுதியுடையதாக்கி உயர்த்திக்கொள்ளப் பெரி தும் முயன்றுள்ளனர். அதனால், அவ்வாரிய அரசர் களுக்கும், தமிழ் அரசர்களுக்கும் இடையில் போர்பல நடைபெற்றுள்ளன. ஆரிய அரசர்களை வென்ற ஆண் மைச் சிறப்பைத் தம் பெயர்களோடு இணைத்துப் பெருமைகொண்ட அரசர்களும் உளர். ஆரியப் படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் என்ற பாண்டிய அரசன் பெய ரைக் காண்க. தமிழ் அரசர்கள், ஆரிய அரசர்களோடு போராடிப் பெற்ற வெற்றியைப் புலவர்களும் பாராட்டி யுள்ளனர். சேர வேந்தன் ஒருவன், ஆரியரை அலறத் தாக்கி அவர் இமயத்தில் தன் விற் கொடியைப் பொறித் தான் என்று பரணர் பாடியுள்ளார். "ஆரியர் அலறத் தாக்கிப் பேரிசை தொன்று முதிர் வடவரை வணங்கு விற் பொறித்து வெஞ்சின வேந்தரைப் பிணித்தோன்." தஞ்சை மாவட்டம் வல்லத்தின் அருகே, ஓர் ஆரியப் படை போரிட்டு அழிந்தது என்று புலவர் ஒருவர் கூறியுள்ளார். "சோழர் வில்லீண்டு குறும்பின் வல்லத்துப் புறமிளை ஆரி யர் படையின் உடைக." இமய வரம்பன் நெடுஞ் சேரலா தன், ஆரியரை வணக்கி வெற்றிகொண்டான் என்று கூறு

கிறது. பதிற்றுப் பத்தில் இரண்டாம் பத்துப் பதிகம். தண்டகாரணியத்து ஆரியர் கவர்ந்து சென்ற ஆடுகளை, அவரை வென்று மீட்டுக் கொணர்ந்தான், ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் என்று ஆறும் பத்துப் பதிகம் கூறுகிறது. காரியின் முள்ளூர் மலையை முற்றுகையிட்ட ஆரியர்களை வேற் படைகொண்டு வென்று துரத்தினன் காரி. இவற்றை யெல்லாம் உணர்ந்தார் கபிலர்; ஆரிய அரசர் சிலர், தமிழ் நாட்டிற்கு அண்மையில் எங்கோ வாழ்ந்திருக்கின்றனர்; அவர்கள், தமிழ், தமிழர் இவர்களின் தகுதி திறமைகளை அறியாத காரணத்தினலேயே, தமிழ்நாட்டின் மீது போர் தொடுக்கின்றனர்; அவர்கள் தமிழர்களின் உண்மை உயர் வினை உணர்வராயின், அவ்வாறு போரிடத் துணியார் என்று எண்ணினர்; அவர்களுக்குத் தமிழின் அருமை பெருமைகளை அறிவித்து நாட்டில் போர் நிகழ்வதைத் தடுத்தல் வேண்டும் என்று விரும்பினர். உடனே, அவ் வாரியர் வாழிடத்தை அறிந்து சென்று, அவர்கள் அரசன் பிரகத்தனைக் கண்டார். அவனுக்குத் தமிழின் அருமையை அறிவிக்க, தமிழ் நாட்டு மக்களின் இயல்பினை ஒருவாறு உணர்த்த வல்ல கருத்துக்கள் அடங்கிய குறிஞ்சிப் பாட்டு என்ற நீண்ட பாடலைப் பாடிக் காட்டினர். அது கேட்டறிந்த அவ் வாரிய அரசன் பிரகத்தன், தமிழ் அறிவு பெற்று, தமிழரோடு அன்புறவுகொண்டு வாழ்ந்தான்.

௪௪. இருங்கோவேள்

சிற்றரையம் பேரரையம் என்ற இருபெரும் பகுதிகளைக்கொண்ட அரையம் என்ற பேரூரில் இருந்து அரசாண்ட வேளிர் தலைவன் இவ் இருங்கோவேள். அவன் நாடும், ஊரும், காடும், மலையும், மணியும், பொன்னும் மண்டிக்கிடக்கும் மாண்புடையன; ஓடும் கடமாவின் கால் கிளர, மணியும், பொன்னும் சிதறிவிழும் சிறப்புடையது அவன் மலையகத்துச் சாரல்; இருங்கோவேள், பகைவர் அஞ்சத்தக்க பெரும் படையும் பெற்றிருந்தான்.

"பொன்படு மால்வரைக் கிழவ! வென்வேல்
உடலுநர் உட்கும் தானைக்
கெடலருங் குரைய நாடுகிழ வோயே!"

"கடமாநல்லேறு
கடறு மணிகிளரச் சிதறுபொன் மிளிரக்
கடிய கதழும் நெடுவரைப் படப்பை
வென்றி நிலைஇய விழுப்புகழ் ஒன்றி
இருபாற் பெயரிய உருகெழு மூதூர்க்
கோடிபல அடுக்கிய பொருள் நுமக்கு உதவிய
நீடுநிலை அரையம்." (புறம்: உ0க, உ0உ)

இருங்கோவேள், வடநாட்டில் ஒரு முனிவன் செய்த வேள்வியில் தோன்றி, அகத்தியனார் தமிழ்நாடு போந்த காலை, அவர் அழைக்க, அவருடன் வந்த பதினெண்வகை வேளிருள் ஒருவனும், துவராபதி எனவும், துவார சமுத்திரம் எனவும் பெயருடையதாய், மைசூருக்கு வடமேற்கே ஐம்பது கல் தொலைவில் உள்ள துவரையில் இருந்து அரசாண்டோனுமாய வேளிர் வழிவந்தான் ஒருவன் மரபில், நாற்பத்தொன்பதாம் தலைமுறையில் பிறந்தவனவன் :

"நீயே, வடபால் முனிவன் தடவினுள் தோன்றிச்
செம்புபுனைந் தியற்றிய சேண்நெடும் புரிசை

உவரா ஈகைத் துவரையாண்டு
நாற்பத் தொன்பது வழிமுறை வந்த
வேளிருள் வேளே.” (புறம் : உ0க)

இருங்கோவேள், புலிகடிமால் என்ற பிறிதொரு பெயரானும் அழைக்கப்பெறுவன் என்பதைக்கொண்டு, “வேள்குல அரசருள் சளன் என்ற பெயருடையான் ஒருவன் இருந்தான்; அவன் ஒருநாள் காட்டில் வேட்டையாடிக் கொண்டிருந்தான்; அப்போது ஆங்கே தவம் செய்துகொண்டிருந்த ஒரு முனிவரைப் புலி யொன்று தாக்க நெருங்கியது; அதுகண்டு அஞ்சிய முனிவர், அருகே, வேட்டையாடிக் கொண்டிருந்த சளனைக் கூவி அழைத்துப், “புலியைக் கொல் சள!” என்ற பொருள்படுமாறு, “பொய் சள! பொய் சள!” என்று கூறினர்; அவனும் அக்கணமே அம்பெய்து அப் புலியைக் கொன்றான்; அவன் செயல்கண்டு மகிழ்ந்த முனிவர், “அரசே நின் வெற்றிகண்டு மகிழ்ந்தேன்; இவ் வெற்றிப்புகழ் என்றும் நின்று விளங்க, இன்று முதல் நின் மரபு பொய்சள மரபெனப் பெயர் பெறுக” என்று வாழ்த்தி அனுப்பினர். அப் பொய்சள மரபோடு தொடர் புடைய வேளிர் மரபில் வந்தவனாதலின், இருங்கோ வேட்குப் புலிகடிமால் என்பதும் ஒரு பெயராயிற்று” என்ற வரலாறு உரைப்பாரும் உளர். இருங்கோவேள் வழிவந்தார் சிலர், இருக்குவேளிர் என்ற பெயருடைய ராய்ப் புதுக்கோட்டைப் பகுதியில் வாழ்ந்திருந்தனர் எனக் கல்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன.

இருங்கோவேள் அரையத்திருந்து ஆண்டிருந்த காலத்தே பாரி இறக்க, அவன் மகளிர்க்கு மணம்செய்து வைக்கும் மாண்புமிகு முயற்சியுடையராய கபிலர், அம் மகளிர் இருவரோடும் ஆண்டுவந்து அவனைக் கண்டார்; பாரி மகளிரை மணக்கும் தகுதிபெற்றவனே இருங்கோ வேள் என்பது உணர்ந்த கபிலர், அம் மகளிர் பெருமை யெலாம் கூறி அவரை மணந்துகொள்ளுமாறு அவனை வேண்டினர்; ஆனல், அவர் வேண்டுகோள் வீணாயிற்று;

பேரரசர் மூவர்க்கும் பகைவனுய பாரியின் மகளிரை மணந்துகொண்டால், அவ்வரசர் பகைப்பர் என அஞ்சியோ அரசிழந்து நிற்கும் அம் மகளிரின் அவலநிலை கண்டு நாணியோ, இருங்கோவேள், அம் மகளிரை மணக்க மறுத்துவிட்டான். மன்னன் மறுத்தது கண்டு சினங் கொண்ட கபிலர், இருங்கோவேளே! ஆற்றலும், அருளும் உடையாய்நீ என்பதுகொண்டு உணர்விழந்தேன். பழி யொடு படர்ந்தது நின்குடி என்பதை நான் மறந்தே போனேன்; புலவர்கள் பொன்னுரையினைப் புல்லென மதிக்கும் புன்மைக்குணம் உன் குடிக்கு இயல்பு என்பதை யும் மறந்தேன்; எம்போலும் புலவராலும் போற்றப்படும் புலமைவாய்ந்த கழாத் தலையாரை, உன்போலும் அறிவு படைத்த உங்கள் முன்னேன் ஒருவன் இகழ, அதுகண்டு, அவர் சினந்து நோக்க, அதனுல் அழிந்தது உங்கள் அரையப் பேரூர் என்பதையும் மறந்தேன். அவன் வழி வந்த உன்னிடம்மட்டும் உயர்ந்தோர்க்குரிய ஒழுக்கம் எவ்வாறிருக்கும். நின்னைப் பழித்துப் பயனென்! அது நின் குலப்பண்பு! அஃதுணராது, நின்னை வந்து கண்டு வேண்டிநின்ற யானே அறிவிலி; வருகிறேன்; வேளே! வாழ்கநீ ஊழி! வெல்கநின் கொற்றம்! என உளம் துடிக் கப் பேசி வெளியேறினர்.

“நீடுநிலை அரையத்துக் கேடும் கேளினி
நுந்தை தாயம் நிறைவுற எய்திய
ஒலியற் கண்ணிப் புலிகடி மாஅல்!
நும்போல் அறிவின், நுமருள் ஒருவன்,
புகழ்ந்த செய்யுட் கழாஅத் தலையை
இகழ்ந்ததன் பயனே, இயல்தேர் அண்ணல்!
எவ்வி தொல்குடிப் படீஇயர், மற்றிவர்
கைவண் பாரி மகளிர் என்றஎன்
தேற்ருப் புன்சொல் நோற்றிசின் பெரும!
விடுத்தனென் வெலீஇயர்நின் வேலே.” (புறம் : உ0உ)

கரிகாற் பெருவளத்தானுல் வெற்றிகொள்ளப்பட் டோருள், இருங்கோவேள் என்பானும் ஒருவன் எனக்

கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனுர் கூறுகிருர் ; பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனெடு தலையாலங்கானத்தே போரிட்டோருள், இருங்கோவேண்மான் என்பானும் ஒருவன் என நக்கீரர் கூறுகிருர்; அவரெல்லாம் ஒருவரோ, பலரோ அறிகிலம் :

"இருங்கோவேள் மருங்குசாய" (பட்டினப்: உஅஉ)

"இருங்கோ வேண்மான், இயல்தேர்ப் பொருநன்."
(அகம்: நகு)

௨௦. இளங்கண்டீரக்கோ

மதுரை மாநகர்க்குத் தெற்கே, தோட்டி என்ற பெயருடையதொரு மலை இருந்தது. அடுக்கிய பல குன்றுகள் தன்னைச்சூழ நிற்கும் அழகினையுடையது அக்குன்று. நாடு நலமெலாம் பெற்று நனிசிறந்து விளங்குதற்குப் பெருந்துணை புரியவல்லது மழை ; அம்மழை பொய்யாது பெய்யும் நீர்நிறை மேகங்கள் என்றும் படிந்துகிடத்தற்காம் உயர்வினை உடையது. பளிங்கினைப் பிளந்து கண்டாற்போலும் தெளிந்த நீர்நிலைகள் பலவற்றைக் கொண்டது; அக் குன்று, தன்னைச்சூழ அடர்ந்த பெரிய காடுகளையும் பெற்றிருந்தது. அக் காடு ஆனோம்பி வாழும் ஆயர்க்கு வாழ்விடமாகவல்ல வளம்பல செறிந்தது. அவ் வாயர் தரும் நறுநெய்யை நாட்டவரெல்லாம் போற்றுவர். மணமும், அழகும் மாண்புறக்கொண்ட காந்தள் மலர்களால் கவின்பெற்றது அக்காடு.

இத்துணைச் சிறப்புவாய்ந்த தோட்டி மலையையும், அதைச்சூழ இருந்த காடுகளையும், காவல் மேற்கொண்டு வாழ்ந்திருந்தான் நள்ளி எனும் நல்லோன். நள்ளி, கண்டீரக்கோ எனவும், கண்டீரக் கோப்பெரு நள்ளி எனவும் அழைக்கப்பெறுவன். நள்ளி, நெடியபல தேர்களைப் பெற்றிருந்தான்; விற்போர் வல்ல வீரர் பலரையும் பெற்றிருந்தான்; விரைந்து செல்லும் குதிரைகளைக் கொண்டிருந்தது அவன் படை. தன்னொடு பகைகொண்டு வந்தாரை வென்று துரத்தும் வாளாண்மையும் அவன்பால் பொருந்தியிருந்தது. இத்துணைப் போராற்றல்பெற்று, புலவர்போற்ற வாழ்ந்த நள்ளி, தன்னைப் பாடிவரும் பாணர் முதலாயினர் தம் வருத்தம்தீரத் தேரும் களிறும், திரண்ட செல்வமும் சிந்தையுவந்து ஈயும் சிறந்த கொடையாளனுமாகி விளங்கினன்.

இத்துணைச் சிறப்புவாய்ந்த குடியில், நாட்டவர் போற்ற வாழ்ந்த நள்ளிக்குத் தம்பியாகவந்து பிறந்தவன், இவ் இளங்கண்டீரக்கோ, விச்சிக்கோன் தம்பியாய இளவிச்சிக்கோவுடன் நட்புப்பூண்டிருந்தான். சிற்றரசர் இரு

வரும் ஒன்றிய அன்பினராய் உவந்து வாழ்ந்திருந்தனர்; ஒருநாள் இருவரும் ஒன்றுகூடி ஓரிடத்தே ஒருங்கிருந்தனர் அக்காலை, ஆண்டுவந்தார், பெருந்தலைச் சாத்தனார் எனும் புலவர் பெருந்தகையார்; புலவர் வரக்கண்ட இருவரும் எழுந்து எதிர்சென்று, விரும்பி வரவேற்றனர். ஆனால், வந்த புலவர், அவருள் இளங்கண்டீரக்கோவை மட்டும் அன்பொடு தழுவிக்கொண்டார்; அச்செயல் இளவிச்சிக் கோவிற்குப் பெருந்துயர் தந்தது; புலவரை அணுகி, "ஐயன்மீர்! இளங்கண்டீரக்கோவைத் தழுவி அன்பு காட்டிய நீவிர், என்னைத் தழுவாதொழிந்தது ஏனோ' என்று வினவினன்; அதற்கு விடையாக "விச்சிக்கோவே! இக் கண்டீரக்கோ, வண்மையால் பெற்ற வளமார்புகழ் உடையவன்; இவனேயல்லாமல், இவன் நாடும் அத்தகு புகழ் உடையது; இவன் நாட்டில் மனைக்குரிய ஆடவன், வினைக்குரியவனாகி, வெளிநாடு சென்றிருந்தகாலையும், அவன் மனைநோக்கிச் செல்லும் பரிசிலர் வறிதே மீள்வாரல்லர்; ஆடவன் இன்மையால், அவர்கள் பொருள் இன்றி மீள்வதை விரும்புவாளல்லள் அம் மனைக்கிழத்தி. தன் அளவிற்கும், ஆற்றற்கும் ஏற்றவாறு, சிறிய பிடியானையை யாவது பரிசில் அளித்தே அனுப்புவள். அத்துணைக் கொடை வளம் உடையது அவன் நாடு. அவன் நாட்டு வாழ்வார் நல்லியல்பே இஃதாயின், அவன் கொடை வளத்தினைக் கூறல்வேண்டா வன்றோ? ஆகவே, இவனைத் தழுவி நின்றேன்," எனக் கூறிய புலவர் பொன்னுரை, இளங்கண்டீரக் கோவின் குடிவளமும், கோல் வளமும், குன்றா மனவளமும் எத்துணை மாண்புடையன என உணர்த்தி நிற்றல் உணர்க!

"பண்டும் பண்டும் பாடுநர் உவப்ப,
விண்டோய் சிமைய விறல்வரைக் கவாஅன்
கிழவன் சேட்புலம் படரின், இழை யணிந்து
புன்தலை மடப்பிடி பரிசி லாகப்
பெண்டிரும் தம்பதம் கொடுக்கும் வண்புகழ்க்
கண்டீ ரக்கோன் ஆகலின், நன்றும்
முயங்க லான்றிசின் யானே."

(புறம்: கடுக)

உக. இளங்குமணன்

நெல்லுக்கிடையே புல்லுண்டாதல் உலகியல். கொடை வள்ளலாய்ப் புலவர் போற்ற வாழ்ந்த குமணன் குடிப் புகழ் குன்ற வந்து தோன்றினன் இளங்குமணன்; நாட்டவர் போற்றும் நல்லோனுய்க் குமணன் நாடாள்வதைப் பொறுனயினன் இவன்; அண்ணனே அழித்துவிட்டு, ஆட்சிப்பொறுப்பைத் தானே மேற்கொள்ள ஆசை கொண்டான். அஃதறிந்தான் குமணன். நற்பண்பிழந்த தம்பியொடு நாட்டில் வாழ்வதினும், காடு சென்று வாழ்தலே நன்று என எண்ணினன்; அவ்வாறே காட்டிற்கும் போய்விட்டான். ஆட்சிப் பீடத்தில் அமர்ந்தான் இளங்குமணன். அதன்பின்னரும் அவன் அமைதியுற்றுன் அல்லன்; அண்ணன் உயிரோடு உள்ளவரை, உள்ள அமைதியோடு ஊராள்வது தன்னுல் இயலாது என எண்ணினன். ஆகவே, அண்ணனேக் கொன்று அமைதி பெற எண்ணினன்; ஆனல், குமணனேப் போரிட்டுக் கொல்லவல்ல ஆற்றல் இழந்த அவன், அதைப் படைத் துணேயால் பெற எண்ணினனல்லன்; படை வலியால் பெறலாகா அதைப் பிறிதொரு வழியால் பெறத் திட்டமிட்டான்; "அண்ணன் தலையைக் கொணர்வார்க்கு ஆயிரம் பொன் தருவேன்," என நாட்டில் பறைசாற்றி வைத்தான்! என்னே அவன் கொடுமை!

பறை சாற்றி நாள் பல ஆகியும், அவன் எண்ணியதைப் பெற்றுனல்லன்; அவன்போலும் கொடியார், குமணன் நாட்டில் வாழ்ந்திலர்போலும். ஆண்டு பல ஆயின. ஒருநாள், பெருந்தலேச் சாத்தனர் என்ற புலவர், இளங்குமணன் இருந்து ஆளும் ஊருக்கு வந்தார். ஆண்டுக் குமணனேக் கண்டாரல்லர்; நிகழ்ந்தன அறிந்தார்; வாழும் இடம் காடே ஆயினும், வருவார்க்கு வழங்கத் தவறுன் குமணன் என்பதை அறிந்த புலவர், குமணன் வாழும் காடு சென்று கண்டு, அவனேப் பாடிப் பரிசில் வேண்டி நின்றுர். புலவர் பெருமை யறிந்த புரவலன்,

அவர்க்கு அங்நிலையில் ஒன்றும் கொடுக்க இயலாமை எண்ணி வருந்தினன்; நாடிழந்து உற்ற துயரினும் பெருந் துயர் உற்றான்; அந் நிலையில், தன் தலையைக் கொணர் வார்க்குத் தம்பி ஆயிரம் பொன் அளிப்பன் என்ற செய்தி அவன் நினைவில் வந்து நின்றது; மட்டற்ற மகிழ்ச்சி யுற்றான்; புலவரை அருகழைத்தான்; "ஐய! எவ்வாற் றானும் யான் தம்பியால் தலையிழப்பது உறுதி; அதை யாரோ ஒருவன் கொண்டுசென்று, பொருள் பெற்றுப் போவதினும், அப் பொருள் நுமக்குக் கிடைப்பதாயின், நும் வறுமை ஒழியும்; என் வாழ்வும் உயரும்; ஆகவே, ஐய! இதோ என் வாள்; இதைக்கொண்டு என் தலை யைக் கொய்துசென்று பொருள் பெற்றுப் போவீராக!" என்று கூறி வாளை அவர் கையிற் கொடுத்தான்.

தன் கொடைச் சிறப்பால், உலக மக்கள் உள்ளத்தே அழியா இடம்பெற்ற குமணன், அம் மக்கள் இடையே, இருந்தும் வாழ்தல்வேண்டும் என விரும்பினர் புலவர்; உடனே, வாளோடு விரைந்தார் இளங் குமணன் இருந்த அவை நோக்கி. அவன் அண்ணன் அளித்த வாளை அவன் முன் வைத்தார்; வாள் வந்த வகையினையும் விளங்கக் கூறினர்; "நிலையில்லா இவ்வுலகில் நிலைபெற்று வாழும் வகையினை அறிந்தாரும் சிலர் உளர்; அவரெல்லாம், தம் புகழ் உலகம் உள்ளளவும் நிலைத்து வாழ வாழ்ந்து, வாழ் விழந்தனர்; அன்னருள் ஒருவனை உயர்ந்துவிட்டான் உன் உடன் பிறந்தான். அவ் வுயர்வுள்ளம் இல்லாப் பிறரோ, தம் பொருளைப் பிறர்க்களித்துப் பயனுறாது கொன்னே இறந்தனர்; அவர் ஒருவர் வாழ்ந்திருந்தார் என்பதையும் உலகம் மறந்துவிட்டது; அவருள் ஒருவ னாய் உலவுகின்றனை நீ," என அவன் கொடுஞ் செயல், அவன் உள்ளத்தை உறுத்துமாறு உணர்த்திச் சென்றார். புலவர்தம் பொன்னுரையின் பயன் என்ன என்பதை அறிதற்காம் வாய்ப்பு இல்லை எனினும், பண்டைப் புலவர் தம் பாடற் சிறப்புணர்ந்த பலரும், இளங்குமணன் உள்ள மும் இளகியிருக்கும்; கொடைவளரக் கோலோச்சி

வாழுமாறு குமணனைக் கோனாக்கி யிருப்பன் என்றே எண்ணுகின்றனர்.

"மன்னா உலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர்
தம்புகழ் நிறீஇத் தாமாய்ந் தனரே;
துன்னரும் சிறப்பின் உயர்ந்த செல்வர்,
இன்மையின் இரப்போர்க்கு ஈஇ யாமையின்,
தொன்மை மாக்களின் தொடர்பறி யலரே;
தாள்தாழ் படுமணி இரட்டும் பூநுதல்
ஆடியல் யானை பாடுநர்க்கு அருகாக்
கேடில் நல்லிசை வயமான் தோன்றலைப்
பாடி நின்றனெ னாகக், 'கொன்னே
பாடுபெறு பரிசிலன், வாடினன் பெயர்தல், என்
நாடிழந் ததனினும் நனி இன்னாது' என
வாள் தந்தனனே, தலையெனக்கு ஈயத்
தன்னிற் சிறந்தது பிறிதொன்று இன்மையின்;
ஆடுமலி உவகையொடு வருவல்
ஓடாப் பூட்கை நின்கிழமையோன் கண்டே."

(புறம்: கசுரு)

உஉ. இளவிச்சிக்கோ

விச்சி என்றெருரு மலே உண்டு; அதைச் சூழ இருந்த நாடு விச்சி நாடு எனப்படும்; மலேயில் வளர்ந்த பலாவின் பழத்தைக் கவர்ந்து சென்றுண்ட கடுவன், தன் செம்முக மந்தியோடு சென்று, சேய்மைக்கண் நின்ருர்க்கும் தோன்றுவதும், மழை முகிலும் காணலாக உயர்வுடையது மாய மலேக்கண் வளர்ந்திருக்கும் மூங்கில்மீது ஏறித் துயில் கொள்ளும் வளம் உடையது அம்மலே; வணங்காத மன்ன ரையும், தன் வளத்தால் வணங்கவைக்கும் சிறப்புடையது அந் நாடு.

> "பனிவரை நிவந்த பாசிலேப் பலவின்
> கனிகவர்ந் துண்ட கருவிரல் கடுவன்,
> செம்முக மந்தியொடு, சிறந்துசேண் விளங்கி
> மழைமிசை அறியா மால்வரை அடுக்கத்துக்
> கழைமிசைத் துஞ்சும் கல்லக வெற்பு."
> ....
> அடங்கா மன்னரை அடக்கும்
> மடங்கா விளேயுள் நாடு." (புறம்: உ00)

விச்சி நாட்டில் குறும்பூர் என்ருேர் ஊர் உண்டு; அவ் விச்சி நாடாண்ட அரசர், சேர, சோழ, பாண்டியராய வேந்தர்களேயும் வெல்ல வல்லவராவர். அவர்கள், அவ் வேந்தரை ஒருகால் வென்ருராகக் குறும்பூரில் வெற்றி விழாக் கொண்டாடப் பட்டது என்று கூறுகிருர் பரணர்; வேந்தரை வென்ற விச்சியர், ஒரு காலத்தே, இளஞ்சேரல் இரும்பொறையால் வெல்லப்பட்டனர் எனக் கூறுகிறது பதிற்றுப் பத்துப் பதிகம்.

> "வில்கெழு தானே விச்சியர் பெருமகன்
> வேந்தரொடு பொருத ஞான்றைப் பாணர்
> புலிநோக்கு உறழ்நிலே கண்ட
> கலிகெழு குறும்பூர் ஆர்ப்பினும் பெரிதே."
> (குறுந்: ㅁஉஅ)

> "இருபெரு வேந்தரும், விச்சியும் வீழ."
> (பதிற்று: பதிகம்: க)

இவ்வாறு வளம் நிறைந்த நாடும், வன்மை நிறைந்த படையும் உடைய விச்சியர்குடியில் விச்சிக்கோ எனும்

அரசன் ஒருவன் இருந்தான்; பாரிமகளிரை மணத்தற்காம் மாண்புடையான் எனக் கபிலரால் கருதத்தக்க பெருஞ் சிறப்புடையனாய அவன் தம்பியே இவ் இளவிச்சிக்கோ. இளவிச்சிக்கோ, கண்டீரக்கோப் பெருநள்ளி எனும் வள்ளல் ஒருவனின் தம்பியாய இளங்கண்டீரக்கோவுடன் நட்புப் பூண்டிருந்தான். ஒரு நாள் இளவரசர் இருவரும் ஒன்று கூடி ஓரிடத்தே இருந்தாராக, அந்நிலையில் ஆண்டு வந்த புலவர், பெருந்தலைச் சாத்தனார், இளங் கண்டீரக்கோவை மட்டும் அன்போடு தழுவிக்கொண்டார்; அந் நிகழ்ச்சி இளவிச்சிக்கோவிற்கும் பெருந் துயர் தந்தது; வருந்திய உள்ளமுடையனாய்ப் புலவரை அணுகித் தன்பால் அன்பின்றி ஒழுகினமைக்குக் காரணம் யாதோ எனப் பணிவுடன் வினவினான். விச்சிக்கோவின் வாடிய முகம் கண்டு வருந்திய புலவர், "இளவரசே! நீ, நனி மிக நல்லவன்; எம்போலும் புலவரால் போற்றத்தக்கவன்; ஆனால், நீ பிறந்த குடி, பழியுடையது; பெண்கொலை புரிந்த நன்னன் வழி வந்தது நின்குடி; நின் மலை நோக்கி வந்து, வாழ்த்தி நின்ற புலவரை வரவேற்று, வேண்டுவ அளித்து அனுப்பாது, அவர்க்கு வாயில் அடைத்தான் நின்குடி முதல்வன் ஒருவன். இவ்வாறு பழியுடையது நின் குடி என உணர்ந்த புலவர்கள் நின் நாட்டைப் பாடுவ தொழிந்தனர்; அதனாலேயே, யானும் நின்னைத் தழுவிக்கொள்ளேனாயினேன்; நீ, நல்லவன், ஆகவே அது குறித்து வருந்தற்க!" என்று கூறி ஆறுதல் அளித்தார். பழி நிறைந்த குடி வந்தும், புகழ் நிறைந்த பெரியாரோடு பழகும் பண்புடையான் இவ்விளவிச்சிக்கோ.

"பொலந்தேர்,
நன்னன் மருகன்; அன்றியும், நீயும்
முயங்கற்கு ஒத்தனை மன்னே; வயங்குமொழிப்
பாடுநர்க் கடைத்த கதவின் ஆடுமழை
அணங்குசால் அடுக்கம் பொழியும் நும்
மணங்கமழ் மால்வரை வரைந்தனர் எமரே."

(புறம்: 151)

உரு. இளவெளிமான்

குமணன் கோலோச்சி வாழ்ந்திருந்த காலத்திலேயே, வெளிமான் என்றொரு வள்ளலும் வாழ்ந்திருந்தான்; அவனுக்கு, இளவெளிமான் என்ற பெயருடையானொரு இளவல் இருந்தான்; அவன் குமணன் இளவல் போலும் அத்துணைக் கொடியனல்லனேனும், தன் அண்ணனைப் போலும் அருள் நிரம்பிய உள்ளம் உடையானல்லன்; அண்ணன் அள்ளி அள்ளிக் கொடுக்கும் வள்ளியோனாக, இவன் எண்ணி, எண்ணிக் கொடுக்கும் இழிந்த குணமுடையனாவன். வெளிமான்பால் பரிசில் வேண்டிச் சென்றிருந்தார் புலவர் பெருஞ்சித்திரனார்; ஆனால், அந்தோ, அவர் ஆண்டு வாழ்ந்திருந்த அக்காலம், அவன் இறக்கும் நிலையடைந்த இறுதிக் காலம்; அதனால், அவனால், அவர்க்கு வேண்டும் பொருள் அளித்தல் இயலாதாயிற்று; தன் அருகிருக்கும் இளவெளிமானை அழைத்து, "புலவர்க்குப் பொருள் அளித்து அனுப்புக!" என்று கூறினான்; கொடுத்துப் பழகியறியா அவன், அவர்க்குச் சிறிதே பொருள் அளித்தான்; அது தன் தகுதிக்குத் தக்க பொருள் ஆகாமை உணர்ந்த புலவர், அதைப் பெற்றுக்கொண்டார் அல்லர்; இளவெளிமானுக்குத் தான் யார்? தன்னைப் போலும் புலவர்கள் தகுதி யாது என்பதை உணர்த்த விரும்பினார்; உடனே ஆண்டு நின்றும் சென்று குமணனைக் கண்டார்; தனக்கோர் பெருங்களிறு தேவை என வேண்டிப் பெற்றார்; பெற்ற பெரு யானையை, வெளிமானூர்க்குக் கொண்டு சென்று, இளவெளிமானுக்குரிய காவல்மரத்தில் கட்டினார்; அரண்மனையுட் சென்று இளவெளிமானை அழைத்துப் போந்து அவனுக்கு யானையைக் காட்டினார்; "இளவரசே! இந்த யானை, யான் பாடிப் பெற்ற பரிசில்; என் புலமையைப் பாராட்டிக் குமணன் கொடுத்த கொடைச் செல்வம்; இரவலரைப் புரக்கும் இனிய பண்புடையான் அவன்; நீ அப் பண்பற்றவன்; இரவலரைப் புரக்கும் வள்ளல்கள் உலகில் வாழ்விழந்து போய்விடவில்லை;

உலகில் இரவலரும் உள்ளனர் ; அவ்விரவலரைப் பேணிப் புரக்கும் புரவலரும் உள்ளனர் ; அதை நின் காவல் மரத் தில் யான் கட்டிய இவ் யானையைக் கண்டேனும் அறிந்து கொள்க ! இரவலர்க்குக் களிறளித்துப் புரக்கும் குமணன் எங்கே ! இரவலர் தம் தகுதி யறிந்து ஈயமாட்டா நீ எங்கே!" என்று கூறி விடை கொண்டார்.

வள்ளியோர் வாழும் உலகில், வற்றிய உள்ளம் உடை யோரும் வாழ்கின்றனர் என்பதற்கு எடுத்துக் காட்டாக விளங்கியவன் இவ் விளவெளிமான் :

"இரவலர் புரவலை நீயும் அல்லை ;
புரவலர் இரவலர்க்கு இல்லையும் அல்லர் ;
இரவலர் உண்மையும் காண்இனி ; இரவலர்க்கு,
ஈவோர் உண்மையும் காண்இனி ; நின்னூர்க்
கடிமரம் வருந்தத் தந்து யாம் பிணித்த
நெடுநல் யானை எம்பரிசில் ;
கடுமான் தோன்றல் ! செல்வல் யானே."

(புறம்: கசுஉ)

உ௪. ஈர்ந்தூர் கிழான் தோயன் மாறன்

கொங்குநாட்டில், ஈஞ்சூர் என இன்று வழங்கும் ஊர், பண்டு ஈர்ந்தூர் எனும் பெயருடையதாம்; அவ்வூரை உரிமைகொண்டு வாழ்ந்திருந்தான் வீரன் ஒருவன்; தோயன் மாறன் என்பது அவன் பெயர்; சில ஏடுகளில் அவன் பெயர் கோயமான் எனவும் காணப்படுகிறது; பேரரசர் படையில் பணியாற்றும் போர்த்தொழில் மேற்கொண்டிருந்தான் அவன்; தன்னைப் பணிகொண்ட பேரரசர்க்குப் போர்க்களத்தே கேடுண்டாகாவண்ணம் நின்று காக்கும் நீடுபுகழ் உடையான். பகைவர், தன் அரசர்மீது ஏவும் படைக்கலங்கள் அனைத்தையும் தன் மேலேற்றுத் தடுக்கும் தறுகணாளன்; அவ்வாறு தடுப்பதாலாய புண் பட்ட வடு, அவன் உடலெலாம் கிடந்து, அவன் ஆண்மைச்சிறப்பினை உலகறியத் தூற்றும். இவ்வாறு மாபெரும் வீரனாய் விளங்கிய மாறன், வரையாது வழங்கும் வள்ளியோனாகவும் வாழ்ந்தான்; அவன் பெருஞ்செல்வன் அல்லன்; ஆகவே, நாடோறும் தவறாது வழங்குவது அவனால் இயலாது; ஆயினும், அவன் தன்பால் வந்து இரப்பார்க்கு இல்லை எனக்கூறி வறிதே அனுப்பும் இழிவுடையானல்லன்; இரவலர் சென்று அவனை இரப்பராயின், உடனே அவன் அவ்விரவலரை யெல்லாம் உடன் அழைத்துக் கொண்டு, அவ்வூர்க் கொல்லன் மனைமுன் நின்று, வறுமையால் வாடிவற்றி உலர்ந்த அவ்விரவலர்தம் வயிற்றினைக் கொல்லற்குக் காட்டி, "இவர்கள் வறுமை நீங்கி வாழ்தல் வேண்டும்; அதற்கு வேண்டும் பொருளை வென்று வரல் வேண்டுமாயின், போருக்காம் படைக்கலங்களை நீ இன்னே ஆக்கித்தரல் வேண்டுகின்றேன்" என்று வேண்டி நிற்பன்; அவ்வாறே, அவன் தரு படைக்கலத்துணைகொண்டு பகைவரை அழித்துப் பெரும்பொருள் கொணர்ந்து பரிசிலர்க்கு உதவுவன்; அத்தகு உயர்ந்த கொடையாளன் அவன். ஈர்ந்தூர்கிழான் தோயன் மாறன் அத்தகையான் என்பதை அறிந்தவராய கோனாட்டு எறிச்சிலூர் மாடலன் மதுரைக்

குமரனுர், வறுமையால் வாடித் தன் எதிர்வரும் பாணன் ஒருவனை அழைத்து "பாண! நம் போலும் பாணர்தம் பசிபோக்கிப் பாண்பசிப் பகைஞன் எனப் பெயர் பூண்டான் ஒருவன் ஈர்ந்தையில் உள்ளான்; அவன், வருவார்க்கு வாரிவாரி வழங்கவல்ல பெருவளமுடையனல்லன்; ஆயினும், வருவார்க்கு இல்லெனக்கூறி வறிதே அனுப்பும் சிறுமையும் உடையனல்லன்; நின்வறுமை கெடவேண்டுமாயின், என்னேடு வருக! அவண் செல்வோம்'' என அழைத்துச் செல்வராயின், அவன் தரு கொடைப்பொருள் பால் அக்காலப் புலவர்கள் எத்துணைப் பெருமதிப்புக் கொண்டிருந்தனர் என்பது புலனுதல் அறிக! வாழ்க அவன் கொற்றம்! வாழ்க அவன் கொடை!

" நிரப்பாது கொடுக்கும் செல்வமும் இலனே;
இல்லென மறுக்கும் சிறுமையும் இலனே;
இறையுறு விழுமம் தாங்கி, அமரகத்து
இரும்பு சுவைகொண்ட விழுப்புண் நோய்தீர்ந்து
மருந்துகொள் மரத்தின் வாள்வடு மயங்கி
வடுவின்று வடிந்த யாக்கையன்;கொடை எதிர்ந்து,
ஈர்ந்தை யோனே பாண்பசிப் பகைஞன்;
இன்மை தீர வேண்டின், எம்மொடு
நீயும் வம்மோ முதுவாய் இரவல!
யாம் தன் இரக்கும் காலைத் தான்எம்
உண்ணு மருங்குல் காட்டித் தன்னூர்க்
கருங்கைக் கொல்லனை இரக்கும்
திருந்திலை நெடுவேல் வடித்திசின் எனவே."

(புறம் : கஅ0)

உரு. எருமையூரன்

மைசூர் நாடும், அதன் தலைநகர் மைசூர் நகரமும் பண்டைநாளில் எருமைநாடு எனவும், எருமையூர் எனவும் முறையே பெயர் பெற்றிருந்தன. அவ்வூரில் வாழ்ந்திருந்தான் வீரன் ஒருவன்; அவனை எருமையூரன் என்றே பெயரிட்டு அழைத்தனர் அக்காலப் புலவர்கள். எருமையூரன், எவரும் இயங்குதற்கு அஞ்சும் நள்ளிரவிலே சென்று, தன் நாட்டைச் சூழஉள்ள பகைவர்களின் காவற் படைகளைப் பாழ்செய்துவிட்டு, அவ்வூர்ப்புறத்தே வாழும் ஆனிரைகளையும், அந்நாட்டுத் தொழுவங்களில் கிடக்கும் ஆனிரைகளையும், அவற்றின் கன்றுகளோடு ஓட்டிக் கொணர்ந்து, தன்னுட்டு மன்றுகளை நிறைவிக்கும் பேராற்றல் வாய்ந்தவன்; அவன் ஆட்சி, வடுகர் வாழும் வேங்கடம் வரையிலும், குடநாடு வரையிலும் பரவியிருந்தது; நால் வேறு வளங்களையும் நனிமிகக் கொண்ட அவன் நாடு, அயிரி எனும் ஆறுடைமையாலும் அழகுற்று விளங்கிற்று. இவ்வாறு பெருநாடும், பேராண்மையும் உடையனுய் வாழ்ந்த எருமையூரன், பாண்டிநாட்டுப் பெருவேந்தனுய் வாழ்ந்த நெடுஞ்செழியன் பகைவர்களாய சேரன், சோழன், திதியன், எழினி, இருங்கோவேண்மான், பொருநன் முதலாயினுருடன் ஒன்றுசேர்ந்து, அச்செழியனை எதிர்த்துத் தலையாலங்கானம் எனும் இடத்தே கடும்போர் ஆற்றி, அவனுல், அவ்வறுவரோடும் தோற்றுத் துயருழந்தான்.

> "ஆரிருள் நடுநாள் ஏரா ஒய்யப்
> பகைமுனை யறுத்துப் பல்லினம் சாஅய்
> ....
> துறுகாழ் வல்சியர் தொழுவறை வௌவிக்
> கன்றுடைப் பெருநிரை மன்று நிறை தரூஉம்
> நேரா வன்றோள் வடுகர் பெருமகன்
> பேரிசை எருமை நன்னுட் டுள்ளதை
> அயிரியாறு." (அகம்: உருந)

" நுண்பூண் எருமை குடநாடு." (அகம்: கக௫)

"செழியன்,
ஆலங் கானத்து அகன்தலை சிவப்பச்
சேரல், செம்பியன், சினங்கெழு திதியன்,
போர்வல் யானைப் பொலம்பூண் எழினி,
நாரரி நறவின் எருமை யூரன்,
தேங்கமழ் அகலத்துப் புலர்ந்த சாந்தின்
இருங்கோ வேண்மான், இயல்தேர்ப் பொருநன்என்று
எழுவர் நல்வலம் அடங்க, ஒருபகல்
முரசொடு வெண்குடை அகப்படுத்து உரைசெலக்
கொன்றுகளம் வேட்ட ஞான்றை." (அகம்: ௩௬)

உசா. எவ்வி

வேளிர் வழிவந்து சிறந்து விளங்கியோருள், எவ்வி என்பானும் ஒருவனவன்; அவன் பெயரையேகொண்ட வேளிர்குடி ஒன்றும் பண்டைத் தமிழகத்தே பெருமை யுற்று விளங்கிற்று எனின், அவன் பெருமையினை என்னென்பது; பாரி மகளிரை மணத்தற்காம் மாண்புடை யான் எனக் கபிலராற் கருதப்பெற்ற பெரும் பேறுடை யானுய இருங்கோவேள் இவ் எவ்விகுடியிற் பிறந்தோ னவன்; "எவ்வி தொல்குடிப் படீஇயர்" (புறம்: உ0உ) எனக் கபிலர் கூறுதல் காண்க. மிழலை எனப் பெயருடைய தொரு சிறுநாடும், அந் நாட்டகத்து மிழலை, நீடூர், உறத்தூர் ஆய ஊர்களும் எவ்வியின் ஆட்சிக்குட்பட்டன வாம்; மிழலை, நால்வேறு வளங்களை நனிமிகக்கொண்டது; நெல்லரியும் தொழில் மேற்கொண்ட அந் நாட்டு உழவர், ஞாயிற்றின் வெப்பம் தாங்க ஒண்ணுத காலத்தே, கடலிற் புகுந்தாடி வெப்பம் ஒழிந்து களிப்புறுவர்; வலிய மீன் படகேறிக் கடலிடையே சென்று தொழிலாற்றிக் கரை யடைந்த பரதவர், கள்ளுண்டு களிப்பதும், குரவையாடி மகிழ்வதும்ஆய மனநிறை வாழ்வினராவர். கடல்அலை அளிக்கும் நீர்த் துவலையினுலேயே தழைத்து வளர்ந்த புன்னை மலரானுய கண்ணி சூடிய மைந்தர், வளையணிந்து வனப்புடையராய மகளிரொடு கைகோத்து ஆடிமகிழ்வர். கடல்முள்ளிப் பூவாலாய மாலையணிந்த மகளிர், பனைநுங்கி னின்றும் பெற்ற இனிய நீரையும், கரும்பைப் பிழிந் தெடுத்த இனிய சாற்றையும், தெங்கின் இனிய இள நீரையும் ஒன்று கலந்து உண்டு, கடல்புக்கு ஆடி மகிழ்வர். இத்தகு வளமெலாம் நிறையக் கொண்ட ஊர்களால் நிறைந்த உயர்வுடையது மிழலைச் சிறுநாடு.

" நெல்லரியும் இருந்தொழுவர்
செஞ்ஞாயிற்று வெயில் முனையின்,
தென்கடல் திரைமிசைப் பாயுந்து;
திண்திமில் வன்பரதவர்,

வெப்புடைய மட்டுண்டு
தண்குரவைச் சீர்தூங்குந்து;
தூவற் கலித்த தேம்பாய் புன்னை
மெல்லிணர்க் கண்ணி மிலைந்த மைந்தர்
எல்வளை மகளிர் தலைக்கை தரூஉந்து;
வண்டுபட மலர்ந்த தண்ணறுங் கானல்
முண்டகக் கோதை ஒண்டொடி மகளிர்
இரும்பனையின் குரும்பை நீரும்,
பூங்கரும்பின் தீஞ்சாறும்,
ஓங்குமணல் குவவுத் தாழைத்
தீநீரோடு உடன் விராஅய்,
முந்நீர் உண்டு, முந்நீர்ப் பாயும்
தாங்கா உறையுள் நல்லூர் கெழீஇய
ஓம்பா ஈகை மாவேள் எவ்வி
புனலம் புதவின் மிழலை." (புறம்: ௨௪)

"மிழலைநாட்டு மிழலையே, வெண்ணிநாட்டு மிழலையே" என வரும் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தேவாரத்தான், மிழலை எனப் பெயருடையதொரு சிறு நாட்டகத்தே, அப் பெயரே உடையதொரு சிற்றூர் உண்டு என்பது புலனும்; மிழலை நாடு, சோணாட்டின் கடற்கரைப் பகுதியை ஒட்டிய நாடாம் என்ப; திருப்பெருந்துறையைச் சார்ந்த பகுதி, மிழலைக் கூற்றத்தைச் சேர்ந்ததாகத் திருவாலவாயுடையார் புராணம் கூறுவதால், மிழலைச் சிறுநாடு, பாண்டிநாட்டின் சில பகுதியையும் பண்டு பெற்றிருந்தது என்பது பெறப் படும். மிழலைக்கூற்றம், சோணாட்டகத்தது என்பது பெறப்படவே, அந் நாட்டகத்தது எனக் கூறப்பெறும் மிழலையும், நீடூரும், அச் சோணாட்டின் பாடல் பெற்ற நகரங்களாகிய திருவீழிமிழலையும், திருநீடூருமே ஆம் எனக் கொள்க. இன்று நீடாமங்கலம் என வழங்கும் இடமே நீடூராதலும் கூடும்; மிழலைக் கூற்றத்தைச் சேர்ந்ததாகக் கூறப்படும் உறத்தூர், நீடாமங்கலத்தை அடுத்திருப்பது, இவ் வுண்மையை உறுதி செய்தலும் காண்க.

நிற்க, எவ்விக்கு உரிய ஊராக, நீழல் என்பதும் ஒன்று உண்டு. அந் நீழற்கண், மருதமரங்கள் செழிக்க வளர்ந்து சிறந்து தோன்றும் களத்தே, தாட்போரைப் பிரித்துக் கடாவிட்ட உழவர், பின்னர்க் கடாக்களைக் கட்டவிழ்த்து விடுத்து, கடுங்காற்று எறியக் கண்டு நெல்லினைத் தூற்றினாராக, காற்றிற் பரந்துசென்ற துரும்புகள் எல்லாம், அக் களத்தே அடுத்துள்ள உப்பளங்களில் சென்று படிந்துவிடவே, அதனால், தம் உப்பளம் உறுபயன் அழிந்தமை கண்ட பரதவர், சினங்கொண்டு சென்று, கீழே கிடக்கும் சேற்றுக் குழம்பினை வாரி உழவர்மீது எறிந்து செய்யும் போரை, நரை திரையோடு நல்லறிவும் நயம் வரப்பெற்ற அந் நாட்டு முதியோர் முன்னின்று போக்கிப் பரதவர்க்குத் தேறல் அளித்துச் சினம் ஒழிந்து போகச் செய்வர் என்றும் கூறுவர் குடவாயிற் கீரத்தனார். நீழல் என்பது வேறன்று; நீடல் என்பதன் திரிபே நீழல் என்று கூறுவர் ஆராய்ச்சியாளர்.

> "தாழ்சினை மருதம் தகைபெறக் கவினிய
> நீர்சூழ் வியன்களம் பொலியப் போர்பு அழித்துக்
> கள்ளார் களமர் பகடுதளை மாற்றிக்
> கடுங்காற் றெறியப், போகிய துரும்பு உடன்
> காயல் சிறுதடி கண்கெடப் பாய்தலின்,
> இருநீர்ப் பரப்பின் பனித்துறைப் பரதவர்,
> தீம்பொழி வெள்ளுப்புச் சிதைத்தலின் சினைஇக்
> கழனி உழவரொடு மாறெதிர்ந்து மயங்கி
> இருஞ்சேற் றள்ளல் எறிசெருக் கண்டு,
> நரைமூ தாளர் கைபிணி விடுத்து
> நனைமுதிர் தேறல் நுளையர்க்கு ஈயும்
> பொலம் பூண் எவ்வி நீழல்.' (அகம்: நகசு)

எவ்வி, "பல்வேல் எவ்வி," (அகம்: கஉசு) எனவும், "வாய்வாள் எவ்வி," (அகம்: ககரு, உசுசு) எனவும் அழைக்கப்பெறுதலை நோக்கின், அவன் விற்போரும், வாட்போரும் வல்லனவன் என்பது பெறப்படும்; எவ்வி, இவ்வாறு பெரும் படையுடையனேயாயினும், தன் படைப்

பெருமையால், அறிவிழந்து, மாற்றார் படைப்பெருமை மதியா மாண்பிலானுகான். எவ்விக்கு அன்னி என்பானொரு ஆருயிர் நண்பன் இருந்தான். அவ் வன்னி, திதியன் என்பானெடு பகை கொண்டான்; அத் திதியன் காவல் மரமாம் புன்னையை அழிக்கவும் விரும்பினன்; இஃதறிந்தான் எவ்வி; திதியன் ஆற்றலை அறிவான் அவன்; ஆகவே, அன்னியின் செயல் அடாது; அதனால் அவனுக்கே அழிவுண்டாம் என உணர்ந்தான்; அவ் வினையை மேற் கொள்ளாவண்ணம் அன்னிக்குப் பலப்பல கூறித் தடுத்தான். ஆனல், அன்னி, அவன் உரையைக் கேளானுயினன்; அதன்பயன், திதியனல் அழிவுண்டான். இது நிகழும் என அறிந்து அறிவுரை கூறிய எவ்வியின் அறிவு நுட்பம், அனைவரும் பாராட்டும் அருமையுடைத் தன்றே!

"பயங்கெழு வைப்பின் பல்வேல் எவ்வி,
நயம்புரி நன்மொழி அடக்கவும் அடங்கான்
பொன்னிணர் நறுமலர்ப் புன்னை வெஃகித்
திதியனெடு பொருத அன்னி போல
விளிகுவை கொல்." (அகம் : கஉசு)

ஆற்றலும், அறிவும் உடைய உயர்ந்தோனுய் விளங்கிய எவ்வி, கொடைக்குணம் குறைவறப்பெற்ற கோனுகவும் விளங்கினன். தனக்கென ஒரு பொருளையும் உரிமை கொள்ளாது, உடைமை அனைத்தையும் பாடி வருவார்க்கே பரிசளிக்கும் பேருள்ளம் உடையான் எவ்வி என மாங்குடி கிழாரும், பாணர் குடும்பம் பல, அவனை அண்டி வாழ்ந்தன; அவன் அவர் அனைவரையும் புரக்கும் தலைவனுயினன் என வெள்ளெருக்கிலையாரும் அவனைப் பாராட்டினர்:

"ஓம்பா ஈகை மாவேள் எவ்வி." (புறம் : உச)

"இரும்பாண் ஒக்கல் தலைவன், பெரும்பூண்
போரடு தானை எவ்வி." (புறம் : உங்ங)

எவ்வி இவ்வாறு இறப்ப உயர்ந்து வாழ்தலை அக் காலப் பேரரசர் பொறாராயினர்; மேலும், அவன் மிழலை

நாட்டு வளம், அவர் உள்ளத்தே ஆசைக்கனலை மூட்டிற்று; எவ்வி, அரசாண்டிருந்த காலத்தே, பாண்டிநாட்டு அரியணையில், தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் வீற்றிருந்தான். இயல்பாகவே போர்வெறி கொண்டவன் அவன்; எவ்வியின் புகழையும், மிழலை வளத்தையும் அறிந்த அவன், எவ்வியை அழித்து, மிழலையைக் கைப்பற்றத் துணிந்தான். இளமையிலேயே எழுஅரசரை வென்ற வீறுடையானாய பாண்டியன் படையை அழிக்கும் ஆற்றல், எவ்வி படைக்கு இல்லாது போயிற்று. எவ்வியும் இறந்தான்; அவன் மிழலையும் பாண்டியன் கைப்பட்டது.

"யாழிசை மறுகின் நீடூர் கிழவோன்
வாய்வாள் எவ்வி ஏவல் மேவார்
நெடுமிடல் சாய்த்த பசும்பூட் பொருந்தலர்."

(அகம்: உசுசு)

"ஓம்பா ஈகை மாவேள் எவ்வி
புனலம் புதவின் மிழலையொடு......
....
குப்பை நெல்லின் முத்தூறு தந்த
கொற்ற நீள்குடைக் கொடித்தேர்ச் செழிய!"

(புறம்: உச)

எவ்வி இறந்தான் என்பதைக் கேட்டனர் பாணர். தம்மைப் புரந்த பெருவள்ளல் இறந்தானாகவே, தம் இன்ப வாழ்வு அழிந்தது எனக் கொண்டனர்; தம் தலையில் மலர்சூடி வாழும் மகிழ்ச்சியை மறந்தனர்; தம்மைப் புரப்போன் இறந்தானாகவே, தம் பாடல் தொழில் இனிப் பயனுறாது என்பதை உணர்ந்த அப் பாணர், தம் கையாழால் இனிப் பயன் இல்லை எனக் கொண்டனர்; பயனற்ற யாழைக் கைக்கொண்டிருப்பதினும், அதை அழித்துவிடுவதே அறிவுடைமையாம் என எண்ணினர்; உடனே அதை ஒன்றிரண்டாக ஒடித்துப்போட்டுப் புலம்பிச் சென்றனர்.

"எவ்வி இழந்த வறுமை யாழ்ப்பாணர்
பூவில் வறுந்தலை போலப் புல்லென்று." (குறுந்: கக)

"எவ்வி வீழ்ந்த செருவில், பாணர்
கைதொழு மரபின்முன் பரித்திடூஉப் பழிச்சிய
வள்ளுயிர் வணர்மருப்பு." (அகம்: ககடு)

எவ்வியின் பிரிவாற்றாது வருந்திய புலவர்களுள், வெள்ளெருக்கிலையாரும் ஒருவர்; "களம் சென்று கடும் போர் ஆற்றிய எவ்வி, முகத்தினும், மார்பினும் புண் பல பெற்று வீழ்ந்தான்," எனப் போரிடையிருந்துவந்த செய்தியை வெள்ளெருக்கிலையார் விடியற்காலத்தே கேட்டார்; வேள் எவ்வியின், வில்லாண்மையும், வாள் வன்மையும் உணர்ந்தவர் வெள்ளெருக்கிலையார். ஆகவே, அச் செய்தியை உண்மையென உட்கொள்ள மறுத்தது அவர் உள்ளம். ஆயினும், அவர் மனம் அமைதி கொள்ளவில்லை; கேட்ட இச் செய்தி பொய்யாக வேண்டும், பொய்யாக வேண்டும் என விழைந்தது அவர் உள்ளம்; அவ் வேட்கை உந்தக் களம் சென்றார்; ஆனால், அந்தோ! ஆங்கு அவர் கண்ட காட்சி, அவர் உள்ளத்தே உறுதுயர் அளித்தது; கணவன் இறக்கக் கைம்மை நோன்பு நோற்கும் அவன் மனைவி, அவன் கிடந்து உயிர் நீத்த இடத்தை மெழுகிப் புல்லைப் பரப்பி அதன்மீது பிண்டம் வைத்துப் படைத்து வழிபடுவதைக் கண்டார்; எவ்வி உயிரோடு வாழ்ந்த காலத்தே, உலகமே ஒருங்குதிரண்டு வந்தாற்போல் வருவார் அனைவர்க்கும், திறந்தவாயிலை உடையனாய் வழங்கிப் பலரோடு இருந்து உண்ட காட்சியைக் கண்டுகண்டு மகிழ்ந்தவர் வெள்ளெருக்கிலையார். அக் கண்களால், இக் காட்சியையும் காண நேர்ந்ததே எனக் கண்ணீர்விட்டார்; அதைக் கண்டு, வருந்தி வாழ்வதினும், மாண்டுமறைந்து போதலே நன்றாம் என்று எண்ணி அப்பாற் சென்றார். என்னே அவர் அன்பு! அவர் அன்பைக்கவர்ந்த எவ்வியின் செவ்விய பண்பே பண்பு!

" பொய்யா கியரோ! பொய்யா கியரோ!
....

இரும்பாண் ஒக்கல் தலைவன், பெரும்பூண்
போரடு தானை எவ்வி மார்பின்
எஃகுறு விழுப்புண் பலவென
வைகுறு விடியல் இயம்பிய குரலே."

"கோகோ யானே! தேய்கமா காலே!
பிடியடி யன்ன சிறுவழி மெழுகித்
தன்னமர் காதலி புன்மேல் வைத்த
இன்சிறு பிண்டம் யாங்குண் டனன்கொல்!
உலகுபுகத் திறந்த வாயில்
பலரோடு உண்டல் மரீஇ யோனே."

(புறம்: உகூ௩, உகூச)

உஎ. எழினி

எழினி எனும் பெயருடையார் பலராவர்; தகடூர் ஆண்ட அதியமான் நெடுமானஞ்சியும் எழினி என அழைக்கப் பெறுவன்; அவன் மகனும் எழினி என அழைக்கப் பெறுவன்; அதனால், இவன், அவ் அதியர்குடியோடு தொடர்புடையனாவன் என்பது புலப்படும்; இவ்வெழினியைப் பாடிய மாமூலனார், இவனுக்குக் கண்ணன் எழினி எனப் பெயர் கொடுத்து அழைப்பர்; இவன், திருமுதுகுன்றத்தைத் தன் ஆட்சியிடமாகக் கொண்டு வாழ்ந்திருந்தான்; எழினி, தன்னை எதிர்த்துவந்தாரை வென்று துரத்தும் வீறுடையனாவன். மத்தி என்பானோடு சோழ அரசின்கீழ்ப் பணியாற்றிய எழினி, அச் சோழ அரசன் மேற்கொண்ட யானை வேட்டை ஒன்றிற்கு வந்து துணை செய்யாது போயினான்; அதனால் சினங்கொண்ட சோழ வேந்தன், மத்தியை ஏவ, அவன் சென்று, எழினியைப் போரில் வென்று கைப்பற்றி, அவன் பல்லைப் பறித்து வந்து, வெண்மணி எனும் ஊரின் வாயிற்கதவில் பதித்தான். பின்பொருகால், பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைப் பகைத்துச் சென்ற சேரனோடும், சோழனோடும், திதியன், எருமையூரன், இருங்கோ வேண்மான், பொருநன் எனும் நால்வரோடும் தானும் சென்று, அச்செழியனைத் தலையாலங்கானத்தே எதிர்த்துப் போரிட்டு, அவ்வறுவரோடும் அழிந்தான்.

> "மூனையெழ,
> முன்னுவர் ஓட்டிய முரண்மிகு திருவின்,
> மறமிகு தானைக் கண்ணன் எழினி
> தேமுது குன்றம்." (அகம்: கஙஎ)

> "குழியிடைக் கொண்ட கன்றுடைப் பெருநிரை
> பிடிபடு பூசலின் எய்தா தொழியக்
> கடுஞ்சின வேந்தன் ஏவலின் எய்தி,
> நெடுஞ் சேணாட்டில் தலைத்தார்ப் பட்ட

கல்லா எழினி பல்லெறிந் தழுத்திய
வன்கட் கதவின் வெண்மணி வாயில்
மத்தி." (அகம்: உகக)

"கொய்சுவற் புரவிக் கொடித்தேர்ச் செழியன்
ஆலங் கானத்து அகன்தலை சிவப்பச்
சேரல், செம்பியன், சினங்கெழு திதியன்
போர்வல் யானைப் பொலம்பூண் எழினி
....
எழுவர் நல்வலம் அடங்க, ஒருபகல்
முரசொடு வெண்குடை அகப்படுத்து உரைசெலக்
கொன்று களம் வேட்ட ஞான்று." (அகம்: ௩௬)

உ௮. எழினியாதன்

எழினியாதன், வாட்டாறு எனும் ஊரில் வாழ்ந்த வேளிர் தலைவனாவன்; எழினியாதன், வேளிர்வழிவந்தவன்; வேளிர், பாண்டிநாட்டிலேயேயல்லால், ஏனைச் சேர, சோழ நாடுகளிலும் வாழ்ந்துள்ளனராதலாலும், வாட்டாற்றை அடுத்துவாழ்ந்தோராகக் கூறப்பெறும் கோசர், பாண்டியர் படையில் பணியாற்றியுள்ளனராயினும், அன்னார், தென் பாண்டிநாட்டிலும் வாழ்ந்தனர் என்பதை நாட்டவல்ல சான்று எதுவும் கிடைத்திலது ஆதலாலும், வாட்டாறு எனும் பெயர் கொண்ட ஊர்கள், சோணாட்டிலும், தென் பாண்டி நாட்டிலும் உள்ளன எனினும், எழினி ஆதன் வாழ்ந்த வாட்டாறு, சோணாட்டு வாட்டாறே எனக் கொள்வர் ஆராய்ச்சியாளர். இவ் வாட்டாறு, தஞ்சை மாவட்டம், பட்டுக்கோட்டை வட்டத்தில் உளது என்றும், இப்போது, வாட்டாற்றுக் கோட்டை, வாட்டாத்திக் கோட்டை என மருவி வழங்குகிறது என்றும் கூறுப.

வளம் நிறைந்த பேரூர், வாட்டாறு; அந்நாட்டு நீர் நிலைகளின் கீழிடமெல்லாம் மீன்களாலும், மேலிட மெல்லாம் மலர்களாலும் நிறைந்துகிடக்கும்; வடிகால் களால் சூழப்பெற்ற அந்நாட்டு நெல்விளை நன்செய்கள், பறையறைந்து ஓட்டும் அளவு பறவைகள் கூட்டமாகக் கூடுகட்டி வாழும் வளம் உடையன; கடற்கரைக்கண், இரைதேர்ந்துண்ணும் இனப்பறவைகள் எழுந்தோடு மாறு, சிறுமணல்களை அள்ளித்தூவும் ஆங்கு வீசும் கடற் காற்று; அவ்வூர்வாழ் கோசர் முதலாம் மக்கள், மட்டுண்டு மகிழ்ந்து, குரவை முதலாம் கூத்தாடி இன்புறுவர்.

இத்தகு வளஞ்சால் பெருநகரைப் பெற்று ஆளும் எழினியாதன், ஊக்கம் அற்றார்க்கு உறுதுணையாய் நின்று காக்கும் உரனும், அறிவுரையளித்து ஆகும் வழிகாட்டும் ஆருயிர் நண்பரை இல்லாரை, ஆருயிர் நண்பனாய் அமைந்து காக்கும் அறிவுத்திறனும் உடையனாவன்; இவ்வாறு ஆண்மையும், அறிவும் உடையனாய், அறிஞர் போற்றவாழும் வேளிர் வழிவந்த எழினியாதன், தன்னைப்

பாடி வருவார்க்கு வரையாது வழங்கும் வள்ளியோனும் ஆயினன்; "பரிசில் வேண்டி, வாட்டாறு நோக்கி வந்தார்க்குக் கொழுத்த இறைச்சியைச் சுட்டுச் சுவையுடையதாக்கி அளித்தும், வடித்தெடுத்த மதுவழங்கியும் வழிபாடு செய்வன்; நெய்யும் முயற்கறியும் நிறையப் பெய்து ஆக்கிய அறுசுவை உணவளிப்பன்; திறந்தது திறந்தவாறே, என்றும் அடையாப் பெருவாயில் உடையதாக விளங்கும் தன் நெற்கரிசையினின்றும் நெல்லை விரும்பிய விரும்பியாங்கே வாரிவாரித் தருவன்'' என்றெல்லாம் எழினியாதன் புகழ்தோன்றப் பாடிப் பாராட்டியுள்ளார், மாங்குடிகிழார் எனும் மாபெரும் புலவர் :

"கீழ்நீரான் மீன் வழங்குந்து;
மீநீரால் கண்ணன்ன மலர் பூக்குந்து,
கழிசுற்றிய விளைகழனி,
அரிப்பறையால் புள்ளோப்புந்து;
நெடுநீர் தொகூஉ மணல் தண்கால்
மென்பறையால் புள்ளிரியுந்து
நனைக்கள்ளின் மனைக்கோசர்
தீந்தேறல் நறவு மகிழ்ந்து,
தீங்குரவைக் கொளைத்தாங்குந்து;
உள்ளி லோர்க்கு வலியாகுவன்:
கேளி லோர்க்குக் கேளாகுவன்;
கழுமிய வென்வேல் வேளே;
வளநீர் வாட்டாற்று எழினி யாதன்
கிணையேம் பெரும!
கொழுந்தடிய சூடென்கோ!
வளநனையின் மட்டென்கோ!
குறுமுயலின் நிணம்பெய்தந்த
நறுநெய்ய சோறென்கோ!
திறந்து மறந்த கூட்டுமுதல்
முகந்து கொள்ளும் உணவென்கோ!
அன்னவை பலபல......வருந்திய
இரும் பேரொக்கல் அருந்தெஞ்சிய
அளித்துவப்ப ஈத்தோன்." (புறம்: ௩௯௬)

உகூ. ஏறைக்கோன்

தமிழகம், நிலத்தின் இயல்பு, நிலத்துவாழ் மக்கள் இயல்புகளுக்கேற்ப, முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலை எனப் பல பிரிவாகப் பிரிந்து கிடந்தது; தமிழகம் அனைத்தையும், சேர, சோழ, பாண்டியராகிய பேரரசர் மூவர் ஆண்டு வந்தனர் எனினும், அவர்கள் காலத்திலேயே, அவர்கட்கு அடங்கியும், அடங்காமலும், மேற்கூறிய நிலங் களில், அவ்வந் நிலங்கட்குரிய மக்கள் தலைவர் சிலர் இருந் தும் ஆண்டு வந்தனர்; காடும், காடு சார்ந்த நிலமும் ஆய குறிஞ்சி நிலத்தை, அந் நிலத்து வாழ் குறவர் தலைவனாய் ஆண்டு வந்தாருள் ஏறை என்பானும் ஒருவன். ஏறைக் குரிய நாடு, நீருண்டு செல்லும் மேகங்களை நின்று தடுக்கும் உயர்வுடைப் பெருமலைகளைக் கொண்டது; அம் மலைகள், மானும், புலியும் வாழ்தற் கேற்ற மரச்செறிவுடையன; மேய்ந்து, மாலைக் காலத்தே தம் இருக்கை நோக்கிச் செல் லும் மான்கூட்டத்தில் தான் விரும்பும் பெண்மான் காணப் பெறுமை கண்டு கலங்கிய கலைமான், வழி தவறிய அப் பெண்மானை அழைத்தற்பொருட்டுக் குரல் எழுப் பின், அக் குரல் ஒலி, யாண்டிருந்து வருகிறது என்பதை, இரை தேடிப் புறப்படும் புலி, தான் வாழும் மலைமுழையி னின்றே கூர்ந்து கேட்கும் கொடுமை யுடையது அக் காடு. அக் கானகநாட்டுத் தலைவனாகிய ஏறை, தான் கை யேந்திய வில்லைக் கடைகொள வலித்துப் பயில்வதால் அகன்ற மார்புடையவன்; வில்லோடு, பகையைத் தப்பாது கொல்லவல்ல வேலும் உடையவன்; காந்தட் பூக் கண்ணி அணிந்து காண்பார்க்கு மகிழ்வூட்டும் கவினும் உடையன்; இவையே யல்லால், போற்றற்குரிய பண்புகள் பலவும் அவன்பால் பொருந்திக் கிடந்தன.

நம்மோடு நட்புக்கொண்டு நெடுநாள் பழகி வாழ்பவர், ஒரோ வழித் தவறுசெய்துவிட்டால், அவர் தவறுசெய்து விட்டனரே என்று வெகுண்டு, அவரோடு அன்றுவரை

கொண்டிருந்த தொடர்பை மறந்து, அவரைப் பகைத்துக் கொண்டு, அவர்க்குத் துயர் தருதல் கூடாது; அது சான்றோர் செயலும் அன்று; "அழிவந்த செய்யினும் அன்பறார் அன்பின், வழிவந்த கேண்மை யவர்."

இரப்பாரைக் கண்டு எள்ளி நகைத்தலேயும், பிறர் வறுமை கண்டு வாட்டம் கொள்ளாது, அதைத் தன் வாழ்வின் உயர்விற்குப் பயன்படுத்திக் கொள்வதையுமே இன்றைய உலகில் யாண்டும் காண்கிறோம். இந்நிலை இருப்பதாலேயே, உலகம் அமைதி இழந்து அல்லல் உறுகிறது; "நாடெங்கும் வாழக் கேடொன்றும் இல்லை" என்ற உண்மையை உணர்ந்து தன்னைப்போன்றே, உலகோர் அனைவரும் உயர்ந்து வாழ வேண்டும் என்று விரும்பி, அதற்காக உழைப்பதே தனக்கும் பிறர்க்கும் நலம் தரு பெருஞ் செயலாம்; இதை உணர்ந்தவர் மட்டுமே வாட்டம் ஒருபாலும், ஆட்டம் ஒருபாலும், வறுமை ஒருபாலும், வளமை ஒருபாலும், தாழ்வு ஒருபாலும், வாழ்வு ஒரு பாலும் இருப்பது காண, உளம் நடுங்குவார்; அந் நடுங்கும் உள்ளம், எல்லா மக்கட்கும் உண்டாயின், உலகம் அன்றே உய்வு பெற்று உயர்ந்துவிடும்.

"எப்படியாவது வெற்றிபெற வேண்டும்; எம் முறையைக் கையாண்டாவது வெற்றி காண வேண்டும்" என எண்ணுவது பேடிச் செயல்; இன்றைய உலகப் போர்த் தலைவர்கள், இதையே போர்த் தந்திரம் எனப் போற்றுகின்றனர்; உண்மை வீரன், வெற்றிதரும் வழி, பழி தரும் வழியாக இருத்தல் கூடாது என்பதில் கருத்துடையனவன்; "கான முயல் எய்த அம்பினில் யானை, பிழைத்த வேல் ஏந்தல் இனிது" என்ற எண்ணம் அவன் உள்ளத்தே தோன்றுதல் வேண்டும்; "அழியுநர் புறக்கொடை அயில் வேலோச்சாக் கழிதறு கண்மை"யைக் காதலிக்க வேண்டும் அவன். அதுவே உண்மை வீரனுக்கு அழகாம்.

இம் முப்பெருங் குணங்களால் சிறந்தார் ஒருவர் எவர்க்கும் அஞ்ச வேண்டுவதில்லை; எவர்க்கும் பணிந்து

போக வேண்டுவதும் இல்லை; எங்கும் அவர் பெருமித மாகவே வாழலாம்; அரசரும் அறிஞரும் கூடிய அவையி லும் அவர் நிலை உயர்ந்தே திகழும்; அரசரும் மதிக்க வாழும் பெரு வாழ்வு அவர்க்கே உண்டாம்.

ஏறைக்கோன்பால், முன்னர்க் கூறிய முக்குணங்களும் நிறைந்து நின்றன ஆகவே, அவன் அரசவை கண்டும் அஞ் சாது வாழும் வாழ்வுடையனாயினன்; ஏறைக்கோன் சிறப் பையும், அவன் கானக நாட்டின் நல்லியல்பையும், அவன் குடியிற் பிறந்த பெண்பாற் புலவராய குறமகள் இளஎயினி யார், தாம் பாடிய பாட்டொன்றில் வைத்துப் பாராட்டி யுள்ளார் :

“ தமர்தன் தப்பின் அதுநோன் றல்லும்,
பிறர் கையறவு தான் நாணுதலும்,
படைப்பழி தாரா மைந்தினன் ஆகலும்,
வேந்துடை அவையத்து ஓங்குபு நடத்தலும்
நும் மோர்க்குத் தகுவன அல்ல; எம்மோன்
சிலசெல மலர்ந்த மார்பின், கொலைவேல்,
கோடல் கண்ணிக், குறவர் பெருமகன்,
ஆடுமழை தவிர்க்கும் பயங்கெழு மீமிசை
எற்படு பொழுதின் இனந்தலை மயங்கிக்
கட்சி காணாக் கடமான் நல்லேறு
மட மான் நாகுபிணை பயிரின், விடர்முழை
இரும்புலிப் புகர்ப்போத்து ஓர்க்கும்
பெருங்கல் நாடன் எம் ஏறைக்குத் தகுமே.”

(புறம் : கஙஎ)

௯௦. ஒல்லையூர்கிழான் மகன் பெருஞ்சாத்தன்

புதுக்கோட்டைத் தனியரசின் கீழிருந்த ஊர்களுள் ஒல்லையூர் என்பதும் ஒன்று; இப்போது, அது ஒலிய மங்கலம் என்ற பெயரால் வழங்குகிறது. சோணுட்டிற்கும், பாண்டிநாட்டிற்கும் எல்லையாக ஓடும் வெள்ளாற்றின் தென்கரை நாடுகள் தென்கோனுடு எனவும் வடகரை நாடுகள் வடகோனுடு எனவும் வழங்கப் பெறும். தென்கோனுட்டின் மேலைப்பகுதியே ஒல்லையூர் நாடாம். அவ்வொல்லையூரில் வாழ்ந்திருந்தான் வீரன் ஒருவன்; ஒல்லையூர் கிழான்மகன் பெருஞ்சாத்தன் என அழைக்கப்பெற்ற அவ் வீரன், தன் ஆண்மை தோன்ற, ஆடவர் பலரை வென்றவன்; அவ் வெற்றிக்குத் துணைபுரிந்த வேற்படை யுடையான்; வீரர் பலர் சூழ வாழ்ந்த அப் பெருஞ்சாத்தன், பேரன்புடையராய மகளிர் பலரை மணந்தும் இருந்தான்; தன்னைப் பாடிவரும் பாணர்க்குப் பரிசில்பல நல்கும் பேருள்ளம் உடையான்; இவ்வாறு பெருஞ்சாத்தன், பல்லாற்றானும் சிறந்து விளங்கவே, அவன் நாட்டு வாழ் மக்களும், அவன் நாடு நோக்கி வருவார் பிறரும், அவன் நாட்டில் மலர்ந்து மணங்கமழும் முல்லை மலர் சூடி மகிழ்ந்து வாழ்ந்தனர்; அத்தகு வாழ்வால் வனப்புற்று விளங்கிய அவ்வொல்லையூர்க்கும் தொல்லை வந்துற்றது; பெருஞ்சாத்தன் பிறவாப் பெருநிலை பெற்றுவிட்டான்; அவன் பிரிவினைப் பொறாத, அவன் வீரரும் பிறரும் மகிழ்ச்சி இழந்தனர்; மலர்சூடி வாழும் மனம்நிறை வாழ்வை வெறுத்தனர்; அந்நிலையிலும், தன் இயல்பிற் குன்றாது பூத்துக் கமழும் முல்லையைக் கண்ட புலவர் ஒருவர், "அந்தோ! முல்லையே! அணிவாரைப் பெறமாட்டாத நீ, ஒல்லையூர் நாட்டில் ஏனே மலர்கின்றனை?" என்று கூறி முல்லைக்கு வருந்துவார்போல், ஒல்லையூர்கிழான் மகன் பெருஞ்சாத்தனுக்கு வருந்தியுள்ளார்:

"இளையோர் சூடார்; வளையோர் கொய்யார்;
நல்லியாழ் மருப்பின் மெல்ல வாங்கிப்
பாணன் சூடான்; பாடினி அணியாள்;
ஆண்மை தோன்ற ஆடவர்க் கடந்த
வல்வேற் சாத்தன் மாய்ந்த பின்றை
முல்லையும் பூத்தியோ ஒல்லையூர் நாட்டே."

(புறம்: உசஉ)

௩௧. ஓய்மான் வில்லியாதன்

தென்னார்க்காடு மாவட்டம் திண்டிவனம் வட்டத்தையும், செங்கற்பட்டு மாவட்டம், மதுராந்தகம் வட்டத் தென்பகுதியையும் தன்கண்கொண்ட நாடு, தமிழ்ச்சங்க காலத்தே ஒய்மானாடு என்ற பெயர் பெற்றிருந்தது; அதியமான் நெடுமானஞ்சி பிறந்த அதியர் குடியும், பேகன் பிறந்த ஆவியர் குடியும்போன்ற பழந்தமிழ்க் குடிகளுள் ஒவியர் எனும் குடியும் ஒன்றாம்; அதியர் குடிவந்த நெடுமானஞ்சி, அதியமான் என அழைக்கப் பெறுதலேபோல், ஒவியர் குடிவந்த அரசனும் ஒவியர்மான், ஒவியமான், ஒய்மான் என அழைக்கப்பெறுவன். அதைப்போன்றே ஒவியர் இருந்தாண்ட நாடும், ஒய்மான்நாடு எனவும், ஒய்மானாடு எனவும் அழைக்கப்பெறும்.

ஒய்மானாடு, ஐந்நில வளமும் அமையப்பெற்ற அழகிய நாடு; அந் நாடு, மாவிலங்கை, எயிற்பட்டினம், கிடங்கில், வேலூர், ஆமூர்போன்ற பெரிய நகரங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டிருந்தது; இவற்றுள் நாட்டின் தலைநகராம் சிறப்புடையது மாவிலங்கை. மாவிலங்கை, நீர்வளமும், நில வளமும் நிறையக்கொண்ட மருதநிலத்து மாநகராகும்; அவ்வூரை யடுத்து ஓடிவரும் ஆறு, தன்கண் புகுந்து நீராடும் மகளிர், பற்றி நீந்தும் புணையாகப் பயன்படுமாறு சந்தனக் கட்டைகளையும், அகிற்கட்டைகளையும், சுரபுன்னையின் நறுமலர்களோடு அடித்துக் கொணர்ந்து ஒதுக்கும். அவ்வூர்வாழ் இளமகளிர், கோரைக்கிழங்கு தேடிப் பன்றி உழுத சேற்று நிலத்தில் ஆடப்புகுந்து, அந் நிலத்தைக் காலால் கிளறியவிடத்து, ஆண்டு ஆம்பற்கிழங்கும், யாமை முட்டையும் அகப்படக் கண்டு அகமகிழ்வர். விளைநிலத்துட் புகுந்து நெல்லரியும் வயல் உழவர், தம் கூரிய அரிவாள், அரிந்து அரிந்து வாய் மழுங்கியவிடத்து, மேலும் விரைந்து தொழிலாற்றுவான் வேண்டி, தம் அருகே கிடக்கும் யாமையின் வளைந்த முதுகோட்டைத் தீட்டுக் கல்லாகக்கொண்டு தீட்டுவர். அத்துணை மிகுவளம் உடையது மாவிலங்கை.

"நறுவீ நாகமும், அகிலும், ஆரமும்,
துறையாடு மகளிர்க்குத் தோட்புணை யாகிய
பொருபுனல் தரூஉம் போக்கரு மரபின்
தொன்மா விலங்கைக் கருவொடு பெயரிய
நன்மா விலங்கை." (சிறுபாண்: ககசு-கஉ0)

"ஓரை யாயத்து ஒண்டொடி மகளிர்
கேழல் உழுத இருஞ்சேறு கிளைப்பின்
யாமை ஈன்ற புலவுநாறு முட்டையைத்
தேன்நாறு ஆம்பல் கிழங்கொடு பெறூஉம்
இழுமென ஒலிக்கும் புனலம் புதவின்
பெருமா விலங்கை." (புறம் : கஎசு)

"நெல்லரி தொழுவர் கூர்வாள் மழுங்கின்
பின்னை மறத்தோ டரியக் கல்செத்து
அள்ளல் யாமைக் கூன்புறத்து உரிஞ்சும்
நெல்லமல் புரவின் இலங்கை." (புறம்: ௩எக)

எயிற் பட்டினம், கடற்கரையை அடுத்துள்ள 'நெய்தல் நிலத்து நகராம்; மதிலால் பெயர்பெற்ற இம் மாநகர், குளிர்ந்த உண்ணுநீர்நிலைகளையும், நீலமணிபோலும் நீர் நிறைந்த உப்பங்கழிகளையும் உடையது; கிடங்கில், கிடங்கால் என இக்காலத்து வழங்கப் பெறுகிறது. சிதைந்த அகழியும், இடிந்த கோட்டையும், ஈண்டு இன்றும் உள. மலர் நிறைந்த மரச்சோலைகளால் மாண்புற்றது இக் கிடங்கில்; ஒய்மானாட்டு ஊர்களுள் கிடங்கிலும் ஒன்று எனக் கல்வெட்டுக்களும் கூறுகின்றன; (S. I. I. Vol. III; Part II; Page 201). உப்பு வேலூர் என இன்று அழைக்கப்பெறும் வேலூர், வேல்போலும் வடிவுடைய மலர்கள் மணக்கும் கேணிகளை உடையது எனக் கூறுவர் புலவர். ஒய்மானாடாண்ட அரசர்களுள் ஒருவனாய நல்லியக் கோடன், தன் பகை மிகுதிகொண்டு அஞ்சி முருகனை வழிபட்டவழி, அவன், 'இக் கேணியிற் பூவை வாங்கிப் பகைவரை எறி,' என்று கனவிற் கூறி, அதிற் பூவை வேலாக நிருமித்தான்; இதனானே, வேலூர் என்று பெயராயிற்று," என்ற இவ்வூர்பற்றிய பழங்கதை யொன்

றும் வழங்குகிறது. ஆமூர், அந்தணர் வாழும் வளம் உடையது; அரிய காவல் நிறைந்தது; ஆழ்ந்த அகழி யையும் உடையது.

"மணிநீர் வைப்பு மதிலொடு பெயரிய
பனிநீர்ப் படுவின் பட்டினம்."

"இளமலர்ப் படப்பைக் கிடங்கில்."

"திறல்வேல் நுதியிற் பூத்த கேணி
விறல்வேல் வென்றி வேலூர்."

"அந்தணர் அருகா, அருங்கடி வியனகர்
அந்தண் கிடங்கின் அவன் ஆமூர்."

(சிறுபாண் : கடுஉ-ந; கசு0; களஉ-ந; கஅஎ-அஅ)

ஓய்மானுடாண்ட அரசர்களுள் வில்லியாதனும் ஒருவனுவன். வில்லியாதன் வரையாது வழங்கும் வள்ளலாய் வாழ்ந்தவன். அவன் தன் நாடுநோக்கி வருவார்க்கெல்லாம், நெய்யிற் பொரித்தெடுத்த ஊன் துண்டுகளை, நல்ல அரிசிச் சோற்றேடும் கலந்து நாட்காலையில் அளிக்கும் அருள் நிரம்பிய உள்ளம் உடையனுவன்; அவனைப் பாடிய புலவர் புறத்திணை நன்னுகனர், "அவன் அவை யடைந்து, அவன் அருள்பெற்று வாழும் பெருவாழ்வே எனக்கு உண்டாகுக," என்றும், "என் நாவிடை எழும் பாட்டு ஒவ்வொன்றும், அவன் புகழ் பரவும் பாட்டுக்களே ஆகுக!" என்றும் கூறுவராயின், அவன் பெருமையினை என்னெனப் பகர்வது!

"யானே பெறுக, அவன்தாள்நிழல் வாழ்க்கை!
அவனே பெறுக, என்நாவிசை நுவறல்!
....
வில்லி யாதன் கிணையேம் பெரும!
குறுந்தா ளேற்றைக் கொழுங்கண் நல்விளர்
நறுநெய் யுருக்கி நாட்சோறு ஈயா
வல்லன் எந்தை, பசி தீர்த்தல்."

(புறம் : நஎக)

௩௨. கட்டி

தமிழகத்தின் வடவெல்லைக்கண் வாழ்ந்த வீரர்களுள், கட்டி என்பானும் ஒருவன்; வேற்றுமொழி வழங்கும் வடுகநாட்டை அடுத்து வாழ்ந்திருந்த அவன், வேற்படையால் வீறு பெற்றவன்; வெல்லும் போர் வல்லவன்; இத்துணை வல்லனுய அவன், ஒருகால், பாணன் எனும் வடநாட்டு மற்போர் வல்லானெடுகூடி, உறையூரிலிருந்து ஆட்சி புரிந்த தித்தன் வெளியனெடு போரிடுவான் வேண்டி, உறையூர்க்கண் வந்திருந்தான்; ஒருநாள், தித்தன் நாளவைக்கண், பரிசில் வேண்டி வந்திருக்கும் புலவர், பொருநர், பாணர், கூத்தர் முதலாயினர் பறையொலித்தும், பாக்கள் புனைந்தும் வாழ்த்தும் வாழ்த்தொலியைக் கேட்டான்; பலரும் போற்றப் பெருவாழ்வு வாழும் தித்தனெடு போரிட்டு வெல்லுதல் இயலாது என்பதை உணர்ந்தான்; உடனே, ஒருவரும் அறியாவாறு உறையூரைவிட்டே ஓடிவிட்டான்; பாணனெடு கூடிப் பகை வெல்லுதல் இயலாது என்பதறிந்த கட்டி, தன் நாட்டை அடுத்துப் பேரரசாய் வாழ்ந்த சேரன் படையிற் சேர்ந்து பணியாற்றினன்; அக்காலை, சேரனும், சோழனும், பகைகொண்டு, கழுமலம் எனுமிடத்தே படையொடு இருந்தனர். சேரன் படைத்தலைவர்களாகப் பணியாற்றிய நன்னன், ஏற்றை, அத்திகங்கன், புன்றுறை, கணையன் முதலியோர்க்குத் துணையாகக் கட்டியும் அவன் கூடியிருந்தான்; ஆனல், அந்தோ! ஆண்டும் அவன் தோல்வியே கண்டான்; சோழர் படைத்தலைவனுய்ப் பணியாற்றிய பழையன் எனும் பெருவீரன், அக் கழுமலக் களத்தைப் பிணக்களமாக்கிப் பருந்துக்கு விருந்திட்டான்; கணையன் ஒருவன் ஒழிய ஏனைய வீரர் அனைவரும் ஒருங்கே அழிந்தனர்; அவ்வாறு அழிந்தாருள் கட்டியும் ஒருவனுவன் எனல் கூறவேண்டா வன்றோ!

> "குல்லைக் கண்ணி வடுகர் முனையது
> பல்வேல் கட்டி நன்னாட் டும்பர்,
> மொழிபெயர் தேயம்."
>
> (குறுந் : ௧௧)

"வலிமிகு முன்பின் பாணனொடு, மலிதார்த்
தித்தன் வெளியன் உறந்தை நாளவைப்
பாடின் தெண்கிணைப் பாடுகேட் டஞ்சிப்
போரடு தானைக் கட்டி
பொராஅது ஓடிய ஆர்ப்பினும் பெரிதே." (அகம்: உஉசு)

"நன்னன், ஏற்றை, நறும்பூண் அத்தி,
துன்னரும் கடுந்திறல் கங்கன், கட்டி,
பொன்னணி வல்வில் புன்றுறை என்றாங்கு
அன்றவர் குழீஇய அளப்பருங் கட்டூர்ப்
பருந்துபடப் பண்ணிப் பழையன் பட்டெனக்
கண்டது நோனான் ஆகித் திண்டேர்க்
கணையன் அகப்படக் கழுமலம் தந்த
பிணையலம் கண்ணிப் பெரும்பூட் சென்னி."

(அகம் : சச)

௩௩. கரும்பனூர் கிழான்

தொண்டை நாட்டில், வேங்கட மலையை அடுத்துள்ள பகுதிகள், திருவேங்கடக் கோட்டம் என்ற பெயரால் வழங்கப்பெறும்; அக் கோட்டத்து ஊர்களுள் கரும்பனூரும் ஒன்று என அக் கோட்டத்தைச் சேர்ந்த திருக்கழுக்குன்றத்துக் கல்வெட்டொன்று கூறுகிறது; (A. R. No. 176 of 1932 - 3.) கரும்பனூர்என அன்று வழங்கிய அவ்வூர், இன்று கரும்பூர் என வழங்குகிறது. கரும்பனூர், நன்செய், புன்செய் ஆய இரு நிலவளங்களாலும் சிறந்தது; மருதநிலத்து நன்செய்களில் மீன் தேர்ந்துண்டு, தம் இனத்தோடு வஞ்சிமரக் கிளைகளில் வாழும் நாரைகள், வயல்களில் வளர்ந்துநிற்கும், முற்றிய கரும்பின் வெண் பூவினைக் கொழுதி மகிழும்; புன்செய்களில், வரகின் அரிகாற்கீழ் வாழும் எலிகளைப் பிடித்துண்ணும் குறும்பூழ்ப் பறவைகள் செய்யும் ஆரவாரங்கேட்டு அஞ்சும் குறுமுயல்கள் குதித்தோடுவதால், இருப்பை மரத்தின் இனியபூக்கள் உதிர்ந்து எங்கும் பரந்துகிடக்கும்; கரும்பனூர், இத்தகு வளமுடையதாகவே, விழாவற்ற வறுங்காலத்தும், அவ்வூர் வாழ் உழவர், கள்ளுண்டு களித்தலிற் றவறார்:

“மென்பாலான், உடன் அணைஇ
வஞ்சிக்கோட்டு உறங்கும் நாரை
அறைக்கரும்பின் பூவருந்தும்;
வன்பாலான், கருங்கால் வரகின்
அரிகாற் கருப்பை அலைக்கும் பூழின்
அங்கட் குறுமுயல் வெருவ, அயல
கருங்கோட் டிருப்பைப் பூவுறைக் குந்து;
விழவின் றாயினும் உழவர் மண்டை
இருங்கெடிற்று மிசையொடு பூங்கள் வைகுந்து;
கரும்பனூர்.” (புறம்: ௩௮௪)

அக் கரும்பனூரில், வருவார்க்கு விருந்தளித்துப் போற்றுவதே வாழ்வின் பயன் எனக் கருதும் வள்ளல்

ஒருவன் வாழ்ந்திருந்தான்; அவ்வூர்க்கண் வாழ்வார் பலராயினும், அவ்வூர் பெருமை பெறுவது, அவன் ஒருவனாலேயே என்பதறிந்த அக்கால மக்கள், அவ்வூர் அவனுக்கே உரித்து எனக்கொண்டு, அவனைக் கரும்பனூர் கிழான் என்றே அழைப்பாராயினர். மிகப் பரந்தது என்ற புகழை உடையது இந் நிலவுலகம் என்ப; அந் நிலத்தின் பரப்பும் சிறிதாம், கரும்பனூரன் புகழின் பெருமையொடு நோக்க என்று உலகோர் கூறுவதற்கேற்ற உறு புகழ் விரும்பும் உள்ளத்தன் கரும்பனூர்கிழான்; அவ்வாறு இசைபட வாழவிரும்பும் அவன், அதைப் பெறுதல் ஈதலாலேயே உண்டாம் என உணர்ந்து, தன்பால் வருவார்க்குப் பெருஞ்சோறு அளித்துப் புரப்பன்; அவ்வாறு அளிக்கும் சோற்றுணவில், நீரினும் மிகுதியாக நெய் வார்த்து வழங்குவன்; தானளிக்கும் உணவுண்டு தன் மனை வந்து வாழும் பாணர் முதலாம் பரிசில் மாக்கள், ஊனொடு கலந்த உணவினைப் பலகாலும் உண்டமையான் தெவிட்டி வெறுப்பராயின், அவர் மகிழ்ந்துண்ணும் இனிய உணவாகப் பால்கலந்து செய்வனவும், வெல்லப் பாகுகொண்டு செய்தனவுமாய பண்ணியங்களைப் பதமாகச்செய்து அளித்துப் பேணுவன்.

"நிணம்பெருத்த கொழும் சோற்றிடை
மண்நாணப் புகழ் வேட்டு
நீர்நாண நெய் வழங்கிப்
புரந்தோன் எந்தை." (புறம்: ௩அ௪)

"ஊனும் ஊணும் முனையின் இனிதெனப்
பாலிற் பெய்தவும், பாகிற் கொண்டவும்
அளவுபு கலந்து மெல்லிது பருகி
விருந்துறுத்து ஆற்றி இருந்தனெம்." (புறம்: ௩அ௧)

கரும்பனூரன் விரும்பி அளிக்கும் உணவுண்டும், உண்ணுங்கால் பற்களினிடையே சிக்கிக்கொண்ட ஊனைத் தோண்டி எடுத்தும் உளம் மகிழ்ந்துவாழும் நாளை அறிதலல்லால், அவ்வாறு உண்டு கழிந்த நாட்கள் எத்தனை என்பதையும் அறியமாட்டாது வாழ்ந்தனர் ஆகவே, அவன்

மனைவாழ் பாணர்கள், நாட்டின் வறுமை, வாழ்வுகளுக்குக் காரணமாய வெள்ளியின் நிலை குறித்துக் கவலை கொள்வதிலர்; அவன் அளிக்கும் அறுசுவை உணவுண்டு மகிழ்ந்த ஒரு பாணன்,

"அன்னோனை உடையேம் என்ப, இனி வறட்கு
யாண்டு நிற்க வெள்ளி! மாண்தக
உண்ட நன்கலம் பெய்து நுடக்கவும்,
தின்ற நண்பல் ஊஉன் தோண்டவும்
வந்த வைகல் அல்லது
சென்ற எல்லைச் செலவு அறியேனே." (புறம்: ௩அச)

எனக் கூறுவது காண்க. பாணர் முதலாம் பரிசிலர், தன் மனையகத்தே பன்னாள் வாழ்வதைக் கரும்பனூரன் வெறுப்பானல்லன்; மாறாக, அன்னார் தன் வாழ்நாள் முழுதும் தன்னோடு வாழ்தலையே விரும்புவன்; அவர்கள், தம் ஊரில் விழாக்காணலை விரும்பியோ, அன்றி வேறு காரணம் குறித்தோ, அவனைப் பிரிந்துசெல்ல விரும்புவராயின், அவன் அது பொறான்; போகும் அவரை, "ஐய! உலகம் வறண்டு உறுபசி வருத்தும் காலத்தும், உமக்கு உணவளித்துப் புரத்தலை உவந்து மேற்கொள்வேன்; செல்லும் நீவிர், அத்தகையதொரு காலம்வந்துற்ற வழி, ஈயா மன்னரைத் தேடியலையாது, யாண்டிருப்பினும், ஈண்டுவந்து சேர்தலை இரந்து வேண்டுகிறேன்" எனக்கூறி வழியனுப்புவன்; என்னே அவன் கொடைவளம்!

"இருநிலம் கூலம் பாறக், கோடை
வருமழை முழக்கிசைக் கோடிய பின்றைச்
சேயை ஆயினும், இவணை ஆயினும்
இதற்கொண் டறிநை வாழியோ! கிணைவ!
சிறுநனி, ஒருவழிப் படர்க!" (புறம்: ௩அக)

௩௪. கழுவுள்

தமிழகத்தைச் சேர, சோழ, பாண்டியராகிய பேரரசர் ஆண்டிருந்த காலத்திலேயே, அவர்கள் நாட்டின் ஒருசில பகுதிகளில், அவர்க்கு அடங்கியும், அடங்காமலும், ஆயர், எயினர், பரதவர், வேளிர்போலும் இனத்தவர் சிலர் அரச மைத்து வாழ்ந்துவந்தனர். அன்னர் ஆட்சி, ஒரோவழிப் பேரரசுகளுக்கு அரணுய் அமையும்; ஒரோவழி அழிவு தருவனவாகும்; அவற்ருல் தம் ஆட்சிக்கு அழிவன்றி ஆக்கம் இல்லைஎன உணர்ந்த பேரரசர்கள் படையெடுத்துச் சென்று அவர்களை அழித்து மீள்வர். அவ்வாறு அரச மைத்து வாழ்ந்தாருள் கழுவுள் என்பானும் ஒருவன்; கழுவுள் சேர ஆட்சிக்குட்பட்ட நிலத்தின் ஒரு பகுதிக் கண், அரசமைத்து வாழ்ந்த இடையர்குலத் தலைவனுவன். அவன் இருந்து அரசாண்ட ஊர் காமூர்; காவூர் எனவும் வழங்கப்பெறும். கழுவுள் வேற்படை வல்லவன்; வள்ளன் மையும் உடையான் என்றும், அவன் காமூர்க்கண், பூதத்தின் அருளால் வந்ததொரு வேங்கைமரம் உண்டு என்றும் மதுரை மருதன் இளநாகனுர் என்பார் கூறுவர்:

> "வென்வேல்
> மாவண் கழுவுள் காமூர் ஆங்கண்
> பூதம் தந்த பொரியரை வேங்கை." (அகம்: ௩௬௫)

தனக்குரிய நாட்டின் ஒரு பகுதிக்கண் இருந்து கழுவுள் ஆட்சிபுரிதலை விரும்பாத தகடூர் எறிந்த பெருஞ் சேரல் இரும்பொறை, காமூரை அழித்துக் கழுவுளை அடக்கக் கருதினுன்; அவ்வாறே அவன் பெரும்படை யொன்று சென்று காமூரை முற்றிக்கொண்டது; அவ் வூரகத்தே வாழும் ஆயர், தம் ஆனிரைகளை மேய்நிலங் கட்குக் கொண்டு செல்வதோ, தமக்கு வேண்டும் உணவு முதலாம் பொருள்களை ஊருட்கொணர்வதோ செய்யமாட் டாது வருந்தினர்; ஆயர் படும் துயரை அறிந்தும், அவர் தலைவனும் தகுதியுடைய கழுவுள், சேரர்படையைப்

போரிட்டுத் துரத்த எண்ணுது, அவ்வூரகத்தே அடங்கி யிருத்தலையே மேற்கொண்டான். அவனுல் தம் துயர் துடைத்தல் இயலாது என்பதை உணர்ந்த ஆயர், அவன் அறியாவாறே புறம்போந்து, சேரர்படைத் தலைவர்க்கு ஆவும், ஆனேறும் திறையாகத்தந்து பணிந்தனர்; படைத் தலைவர்களும் அவர் அளித்தன ஏற்று முற்றுகை ஒழித் தனர்; தன் ஊர்வாழ் ஆயர்செயல் அறிந்தான் கழுவுள்; இனியும் பணியாது இருத்தல் பயன்தராது என்பதை உணர்ந்தான்; ஆயினும் பலர் காணப் பணிதலை நாணிற்று அவன் உள்ளம்; ஆகவே, ஊரவர் எவரும் எழுந்து தொழில் தொடங்குதற்கு முன்னரே, ஊரில் தயிர்கடை யொலியும் எழுதற்கு முன்னரே, ஒருவரும் உணராவாறு, இருளிலேயே சென்று படைத்தலைவரைப் பணிந்து பகை யொழிந்து வாழ்ந்தான் :

"ஏறொடு
கன்றுடை யாயம் தரீஇப் புகல்சிறந்து
புலவுவில் இளையர் அங்கை விடுப்ப
மத்துக் கயிறுஆடா வைகற்பொழுது நினையூஉ
ஆன்பயம் வாழ்நர் கழுவுள் தலைமடங்க."

(பதிற்று: எக)

தன்னைக் கேளாதே, தன்கீழ் வாழ்வார் பகைவரைப் பணிந்தமையான், தானும் பணியவேண்டிய நிலை வந்துற்றதை எண்ணி எண்ணி வருந்தினுன் கழுவுள்; அப்பழியை எவ்வாற்ருனும் துடைத்தல் வேண்டும்; சேர அரசனின் ஆணைக்கு அடங்காப் பெருவாழ்வு வாழவேண்டும் என்று துடித்தது அவன் உள்ளம்; அதற்கு ஏற்றதோர் காலத்தை யும் எதிர்நோக்கி யிருந்தான்; அதற்கு ஏற்ப, சேரநாட்டு அரசியலிலும் மாறுதல் உண்டாயிற்று; தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை இறந்துவிட்டான்; இளஞ் சேரல் இரும்பொறை என்பான் அரியணை ஏறினுன்; இவ் வரிய வாய்ப்பை நழுவவிடாது, கழுவுள் தன் தனியாட்சி உரிமையை நிலைநாட்டிக் கொண்டான்; ஆனல், அது நெடிதுநாள் நிற்கவில்லை; தகடூர் எறிந்தானைப் போன்றே,

இளஞ்சேரல் இரும்பொறையும் கழுவுள் போர்க்குணம் கண்டு பொருனையினன். உடனே படையொடு சென்று போரிட்டுக் கழுவுளைப் புறங்கண்டான்; கழுவுளும் காணுனையினன் :

"பொருமுரண் எய்திய கழுவுள் புறம்பெற்று."

(பதிற்று: அஅ)

இடைக்குலத் தலைவனும் கழுவுளால் இன்னல்பல உறுவது உணர்ந்த வேளிர் பதினல்வர் ஒன்றுகூடி எதிர்த்து அவன் காமூரை ஒருகால் அழித்தனர் என்றும் பரணர் கூறுகிறார் :

"ஈரெழு வேளிர் இயைந்தொருங் கெறிந்த
கழுவுள் காமூர்."

(அகம்: கருக)

௩௫. கொடுமுடி

தொண்டைநாட்டு உட்பிரிவுகளாய இருபத்துநான்கு கோட்டங்களுள், ஆமூர்க்கோட்டமும் ஒன்று; அவ்வாமூர்க் கோட்டத்திற்குத் தலைநகராயது ஆமூர். ஆமூர் தென்னார்க்காடு மாவட்டம், திண்டிவனம் வட்டத்தையும் செங்கற்பட்டு மாவட்டம், மதுராந்தகம் வட்டத்தையும் கொண்ட ஒய்மானாடு எனப் பெயர்பெற்ற நாட்டில் உளது. ஆமூர், அந்தணர் வாழ்வது; அரிய காவலை யுடையது; ஆழ்ந்த அகழியால் சூழப்பெற்றது என்றெல்லாம் கூறுவர் இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார். ஏப்புழை நிறைந்து, நெடுந்தொலைக்கண் நின்ற வழியும் நிலைபெறத் தோன்றும் உயர்ந்த மதில்களால் ஆய அரண் அமையப்பெற்றது ஆமூர் என்று கூறுவர் அவ்வூரிற் பிறந்த பெரும்புலவர், கவுதமன் சாதேவனார். அவ் வாமூரில் இருந்து அரசாண்டவன் இக் கொடுமுடி. பேர ரசர்களையும் வென்று வீறுகொள்ளும் பேராண்மையுடை யவன் அக் கொடுமுடி. வெற்றியல்லது, தோல்வி கண் டறியாத் தறுகண்மை யுடையவனும், வில்லேந்திப் போர் புரியவல்ல வீரர்களை உடையவனும் ஆய சேரன் ஒருவன், ஆமூரைத் தாக்கினன் ஒருகாலத்தே. தன் ஊரைத் தாக்கிய அவ் வானவனுடைய யானைப் படையையும் அழித்து, அவனையும் வென்று துரத்தி, அவனால், தன் தலைநகர்க்கு வர இருந்த அழிவு அகற்றிக் காத்த பெருமை யுடையான் இக் கொடுமுடி.

“வில்கெழு தடக்கை, வெல்போர் வானவன்,
மிஞிறுமூசு கவுள சிறுகண் யானைத்
தொடியுடைத் தடமருப்பு ஒடிய நூறிக்
கொடுமுடி காக்கும், குரூஉக்கண் நெடுமதில்
சேண் விளங்கு சிறப்பின் ஆமூர்.” (அகம்: ௧௫௯)

௩௬. கொண்கானங் கிழான்

மைசூர்நாட்டின் தென்பகுதியையும், சேலம், கோவை மாவட்டங்களையும் கொண்டநாடு, பண்டு கொண்கானம் என்ற பெயருடையதொரு நாடாய்த் திகழ்ந்தது; கொண்கானம், பின்னர்க் கொங்கணம் என மருவி வழங்க லாயிற்று; கொண்கானம் எனும் பெயருடையதொரு மலையைத் தன்னகத்தே பெற்றிருந்தமையால், அந்நாடு அப்பெயர் பெற்றது; கொண்கானம், பொன்னுடைமை யான் பொலிவுற்றது எனப் போற்றுவர் புலவர்; "பொன் படு கொண்கானம்" (நற்: ௩௯௧) எனப் பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோவும், விண்ணைத் தொடும் கொடுமுடிகளை யும், பொன்படு பாறைகளையும் உடையது எனும் பொருள் தோன்ற, "விண்பொரு நெடுவரைக் கவாஅன் பொன்படு மருங்கின் மலை" (அகம்: ௧௭௩) என முள்ளியூர்ப்பூதி யாரும் பாராட்டுதல் உணர்க. பொன் அளிக்கும் பெருமை மிக்க கொண்கானம், இயற்கை வளத்திலும் எழில் பெற்றுத் திகழ்ந்தது; தூய வெள்ளாடையை விரித்து வைத்தாற்போல் வீழ்ந்தோடும் அருவிகளை யுடையது கொண்கானம் என, அதன் இயற்கையழகினை இனி தெடுத்துப் பாராட்டுவர் புலவர்.

> "அறுவைத்
> தூவிரி கடுப்பத் துவன்றி மீமிசைத்
> தண்பல இழிதரும் அருவிநின்
> கொண்பெருங் கானம்." (புறம்: ௧௫௪)

இக் கொண்கான நாட்டில், கொடையும், கொற்றமும் உடையானொரு தலைவன் இருந்தான்; அவனைக் கொண் கானங்கிழான் என்றே மக்கள் அழைத்தனர்; அவன் வண்மையும், ஆண்மையும் விளங்க, புலவர் மோசிகீரனர் பாடிய பாக்கள் பலவாம்.

"உலகில் எத்தனையோ அரசர்கள் உள்ளனர்; அவர் கட்கு உரிமையாக எத்தனையோ மலைகளும் உள்ளன; அம்

மலைகள் அனைத்தும், கொற்றம், கொடை ஆகிய இரண்ட னுள் ஒன்றையே பெற்றிருக்கும்; கொடையால் சிறப்புற்ற மலை, கொற்றத்தால் சிறப்புறுவதில்லை; கொற்றத்தால் சிறப்புற்ற மலை, கொடையால் சிறப்புறுதல் இல்லை; ஆனால் கோண்கான நாடோ, கொடை, கொற்றம் இரண்டாலும் சிறப்புடையதாம்; கோண்கான மலையைப் பாடிச்செல்லும் பரிசிலர், பரிசில் பெறுதல் உறுதியாம்; ஆகவே அவர்க்கு முன் தாம் கொடுத்த கடனைப்பெற்றுச் செல்வதற்காம் காலமும் இதுவே என எண்ணியவராய், அப் பரிசிலரைத் தொடர்ந்து வந்த அவன் கடன்காரர்களாலும், அக்கோண் கானங் கிழானைப் பணிந்து திறைசெலுத்தி மீளும் அரசர் களாலும் சூழப்பெற்றிருக்கும் கோண்பெருங்கானம் எனின், அதன் கொடைக்கும், கொற்றத்திற்கும் வேறு சான்று வேண்டாவன்றோ?'' எனவும்,

“ஒன்று நன்குடைய பிறர்குன்றம்; என்றும்
இரண்டு நன்குஉடைத்தே கோண் பெருங்கானம் ;
நச்சிச் சென்ற இரவலர்ச் சுட்டித்
தொடுத்துணக் கிடப்பினும் கிடக்கும் ; அஃதான்று ;
நிறையருந் தானை வேந்தரைத்
திறைகொண்டு பெயர்க்கும் செம்மலும் உடைத்தே.”
(புறம்: கடுசு)

“ஞாயிறு எத்திசைச் செலினும், அத்திசையே நோக் கும் இயல்பினவாய நெருஞ்சிப் பூக்களைப் போல், வறுமை யால் வாடும் யாழ்ப்பாணர்கள், தம் கையில் ஏந்தி நிற்கும் ஏற்கும்மண்டை கோண்பெருங்கிழானின் மார்பையே நோக்கிக் கிடக்கும், தன் மார்வலிகொண்டு போருடற்றிப் பெறும் பொருளையே எதிர்நோக்கிக் கிடக்கும்” எனவும்,

“பாழூர் நெருஞ்சிப் பசலை வான்பூ
ஏர்தரு சுடரின் எதிர்கொண் டாஅங்கு
இலம்படு புலவர் மண்டை, விளங்குபுகழ்க்
கோண்பெருங் கானத்துக் கிழவன்
தண்தார் அகலம்நோக்கின மலர்ந்தே.” (புறம்: கடுரு)

" மக்கள், அலையொலிக்கும் பெருங் கடலின் கரை யருகே இருந்த போதும், நீர்வேட்கை உற்றக்கால், அக் கடல்நீர் உப்பாதலின், அதை உண்ண எண்ணாராய், 'உண்ணும் நீர் யாண்டேனும் ஈண்டு உண்டோ? உண்ணும் நீர் யாண்டேனும் ஈண்டு உண்டோ?' என எதிர் வருவாரை யெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டே, அந்நீர் உள்ள இடம் தேடிச் செல்வர்; அதைப் போலவே, புலவர்களும், பேரரசர் அவையருகே வாழினும், அவ் வரசர்பால் கொடைக்குணம் இன்றாதல் அறிந்து, அவரைப் பாராட்ட எண்ணாது, குற்றம் தீர்ந்த கொடைக்குணம் உடையார், உலகில் யாண்டு உண்டேனும், அவரையே தேடிச் சென்று, செய்யுள் பாடிச் சிறப்பித்துப் பரிசில் பெற்றுப் பிழைப்பர்; அப் புலவர் வழி வந்த யானும், என் வறுமை போக வழங்கு வோன் நீ ஒருவனே என அறிந்து நின் நாடடைந்து நின் னைப் பாடினேன் " எனவும் கூறும் புலவர் பாராட்டுரைகள், அக் கொண்கானங்கிழானின் பெருமையினைப் புலப்படுத்தி நிற்றல் காண்க.

" திரைபொரு முந்நீர்க் கரைநணிச் செலினும்,
அறியுநர்க் காணின் வேட்கை நீக்கும்
சின்னீர் வினவுவர் மாந்தர்; அதுபோல்
அரசர் உழைய ராகவும், புரைதபு
வள்ளியோர்ப் படர்குவர் புலவர்; அதனால்
யானும், பெற்ற தூதியம் பேறியா தென்னேன்;
உற்றெனன் ஆதலின் உள்ளி வந்தனனே."

(புறம்: கஉசு)

௩௭. கௌணியன் விண்ணந்தாயன்

சோழநாட்டில், முடிகொண்டானாற்றங்கரையில் உள்ள பூஞ்சாற்றூர் என்ற ஊரில் கௌணியப் பார்ப்பனர் குடியில் வந்த அந்தணர், இவ் விண்ணந்தாயனார்; இவ் வரலாறெல்லாம் விளங்க, இவர், சோணாட்டுப் பூஞ்சாற்றூர்ப் பார்ப்பான் கௌணியன் விண்ணந்தாயன் என வழங்கப்பெறுவர். விண்ணந்தாயனாரின் முன்னோர், 'வேதியர்க்கழகு வேதமோதுதல்' என்ற கொள்கையினராய், வேதநூற் பொருளுணர்ந்து, அப் பொருளைப் பிற சமயத்தவரும் ஏற்கும் வகை எடுத்தியம்பவல்ல அறிவுத் தெளிவினராய் வாழ்ந்தனர். அவர் வழி வந்த விண்ணந்தாயனும், தன் குலவொழுக்கத்திற்கு மாறுதலின்றி, மனைவிமார் ஏவல் செய்ய வேதநூல் முறைப்படி வேள்வி பல செய்தான்; வேள்வி முடிவில் வந்திருந்தார் அனைவர்க்கும் விருந்தளித்துப் போற்றினான்; அவன் ஆற்றிய வேள்வி ஒன்றிற்கு வந்து, விருந்துண்டு மகிழ்ந்த புலவர் ஆவூர் மூலங்கிழார், "இமயம் போல் என்றும் நிலைபெற்று நெடிது வாழ்க" என, வாழ்த்திச் சென்றார்:

"நீர் நாண, நெய் வழங்கியும்,
எண் நாணப் பலவேட்டும்,
மண் நாணப் புகழ் பரப்பியும்
அருங்கடிப் பெருங்காலை
விருந்துற்றநின் திருந்தேந்து நிலை
என்றும், காண்கதில் அம்ம யாமே."

(புறம்: ௧௬௬)

௩அ. சிறுகுடிகிழான் பண்ணன்

காவிரியின் வடகரைக்கண் சிறுகுடி என்றோர் ஊர் உளது. சோணாட்டில் திருவீழிமிழலைக்கு அண்மையில் உள்ளதும், ஞானசம்பந்தர் பாடலைப் பெற்ற பெருமையுடையதுமாய சிறுகுடியே, இச் சிறுகுடியாம் என்ப; அச் சிறுகுடி, நெல்லி, பாதிரி, மாப்போலும் பயன்தரு மரங்கள் நிறைந்த மலர்ச்சோலையுண்மையால் மாண்புற்றது; இச் சிறுகுடியும், ஆண்டுள அம் மரங்களும் புலவர் பாராட்டும் பெருமையுடையன. இச் சிறுகுடிக்கண், பண்ணன் எனும் பெயர் பூண்டோன் ஒருவன் வாழ்ந்திருந்தான்; வேளாண்மைத்தொழில் மேற்கொண்டு வாழ்ந்தோனாய அப் பண்ணன், பகைவர்தம் பெரும் படையைப் பாழாக்க வல்ல பேராற்றலும் பெற்றிருந்தான். பகைவர் யானைப் படை பலவற்றை அழித்து வெற்றிபெற்ற அவன் வேற் படை, அவ் யானைகளின் குருதிக்கறை படிந்து சிவந்து தோன்றும். இவ்வாறு களம் பல வென்ற வீறுடையனாகவே, வீரக்கழல் புனைந்த காலுடையனாய்க் காட்சி தருவன் பண்ணன். பண்ணன்பால் பாராட்டற்குரிய பிறிதொரு பண்பும் பொருந்தியிருந்தது. உலகியல் ஒழுங்காக நடைபெறுவது, தம் நலம் கருதாது, பிறர் நலமே பேணும் பெரியோர்கள் வாழ்வதினாலேயே என்றும் கூறுவர் உலகியல் உணர்ந்தோர். இவ்வாறு எதையும் தமக்கெனப் பேணிக்கொள்ளாது, பிறர்க்கே அளித்து உலக வாழ்விற்கு உறுதுணை புரியும் உயர்ந்தோர்களுள் பண்ணனும் ஒருவனாவன். பண்ணனும் தனக்கென வாழாது பிறர்க்குப் பயன்படவே வாழும் விழுமிய வாழ்வுடையனாவன்.

"வென்வேல்
இலைநிறம் பெயர ஓச்சி, மாற்றோர்
மலைமருள் யானை மண்டமர் ஒழித்த
கழற்கால் பண்ணன் காவிரி வடவயின்
நிழற்கயம் தழீஇய நெடுங்கால் மா." (அகம்: ௱௭௭)

"கைவள் ளீகைப் பண்ணன் சிறுகுடிப்
பாதிரி கமழும் ஓதி." (புறம்: ௭௦)

"தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரி யாளன்
பண்ணன் சிறுகுடிப் படப்பை நுண்ணிலைப்
புன்காழ் நெல்லிப் பைங்காய்." (அகம்: ருச)

பண்ணனைப் பாடிப் பரிசில் பெற்றோர் பலராவர்; அவன்பால் பரிசில்பெற்ற புலவர்கள், அவனைப் பாடிப் பரவுவதைத் தம் கடமையாகக் கொண்டனர்; சோணாட்டானாய பண்ணன் அளித்த பரிசில் பெற்ற பாண்டி நாட்டுப் புலவராய மதுரை அளக்கர் ஞாழலார் மகனார் மள்ளனார், "பண்ணனையும், அப் பண்ணன் மேற்கொள்ளும் உழவுத் தொழிற்கு உறுதுணையாய எருதுகளையும், ஏற்றத்தையும் நாள்தோறும் பாடக் கடவேனாகுக! அங்ஙனம் பாடேனாயின், பெரு நன்றி கொன்ற பழியுடையேனாய என்னையும், என்சுற்றத்தினரையும் பொருள் அளித்துப் புரத்தலைப் புரியாது, வறுமை வாட்டப் புறத்தே போக விடுக, எங்கள் நாட்டு வேந்தனாய வழுதி" என்று கூறுகின்றனர் என்றால், பண்ணன் பெருமையினை என்னெனப் பகர்வது!

"பண்ணன்,
வினைப்பகடு ஏற்றம் எழீஇக் கிணைதொடா
நாடொறும் பாடே னாயின், ஆனா
மணிகிளர் முன்றில் தென்னவன் மருகன்
பிணிமுர சிரங்கும் பீடுகெழு தானை
அண்ணல் யானை வழுதி
கண்மா றலீஇயர்என் பெருங்கிளைப் புரவே."
(புறம்: கூஅஅ)

பாம்பறியும் பாம்பின்கால் என்ப; வள்ளல் ஒருவன் சிறப்பினை அவன்பால் பரிசில் பெறும் புலவர்கள் பாராட்டுவதில் சிறப்பொன்றுமில்லை; வள்ளல் ஒருவனை, அவனைப் போலும் பிறிதொரு பெருவள்ளல் பாராட்டுதல் வேண்டும்: அதுவே உண்மைப் பாராட்டாம்; அத்தகு பெருஞ் சிறப்பு பண்ணற்கு உண்டு; பெருங்கொடை வள்ளலாய குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், பண்ணன் பெருங்கொடையைப் பாராட்டியுள்ளான்; புலவர் பதின்மர் பாராட்டைப் பெறும் பெரும் பேறுடையனாய கிள்ளிவளவனே பண்ண

னைப் பாராட்டினான் எனில், இவன் பெருமைக்கோர் எல்லை யுண்டாமோ?

பண்ணன்பால் பரிசில் பெறக் கருதிய பாணன் ஒருவன், அவன் சிறுகுடியை நோக்கிச் செல்கிறான்; பண்ணன்பால் பரிசில் பெற்ற இளைஞரும் முதியருமாய பாணர்கள் வேறுவேறு திசை நோக்கி வரிசைவரிசையாகச் செல்கின்ற காட்சியினையும் காண்கிறான்; பழுமரம் ஒன்றில் பழம் உண்ணவந்து கூடி நிற்கும் பறவைகள் எழுப்பும் பேரொலிபோல், பண்ணன் அறச்சாலையில் உணவு பெறுவார் எழுப்பும் ஓசையும் கேட்கலாயிற்று; அவன் சிறுகுடி, அண்மையில் உளது என்பதை இவை உணர்த்துகின்றன; ஆயினும், பாணன் பசிக்கொடுமை இதை யுணர்ந்த பின்னரும், வழியில் எதிர்ப்படுவார் ஒவ்வொருவரையும் 'பண்ணன் சிறுகுடி யாண்டுளது? பண்ணன் சிறுகுடி யாண்டுளது?' என, மீண்டும்மீண்டும் கேட்கத் தூண்டிற்று. பரிசில் பெற்று மீளும் பாணர் சிலரை அண்மி "ஐய! பசிப்பிணி மருத்துவனும் பண்ணன் இல்லம் யாண்டுளது? அண்மைக்கண் உளதா? சேய்மைக்கண் உளதா?" என்று கேட்கலாயினன்; இந்தக் காட்சியைக் கவினுறப் பாடிக் காட்டிய கிள்ளிவளவன், பண்ணன், தன் வாழ்நாள்வரையும் வாழ்ந்து, வாழ்க்கைத்துணை வனுதலும் வேண்டும் என்று விரும்புகின்றான்; என்னே பண்ணன் பெருமை!

"யான்வாழும் நாளும் பண்ணன் வாழிய!
பாணர்! காண்க இவன் கடும்பினது இடும்பை;
யாணர்ப் பழுமரம் புள்ளிமிழ்ந் தன்ன
ஊண்ஒலி அரவம் தானும் கேட்கும்;
பொய்யா எழிலி பெய்விடம் நோக்கி
முட்டை கொண்டு வற்புலம் சேரும்
சிறுநுண் எறும்பின் சில்லொழுக் கேய்ப்பச்
சோறுடைக் கையர், வீறுவீ றியங்கும்
இருங்கிளைச் சிறாஅர்க் காண்டும்; கண்டும்
மற்றும் மற்றும் வினவுதும் தெற்றெனப்,
பசிப்பிணி மருத்துவன் இல்லம்
அணித்தோ? சேய்த்தோ? கூறுமின் எமக்கே."

(புறம்: கஎங)

௩௪. சேந்தன்

பண்டைத் தமிழ்நாட்டுப் பேரூர்களில் ஆர்க்காடும் ஒன்று; ஆர்க்காடு, இடையிடையே நெய்தல் மலரும் நெற்கழனிகளைக்கொண்டது; அவ்வூரை அடுத்துள்ள காடு, நெல்லி மரங்களை நிறையக்கொண்டது; அவ்வூரை, உரிமைகொண்டு ஆண்டிருந்தான் அழிசி என்பான்; அவன், கள்ளுண்டு களித்துக் காடு புகுந்து வேட்டையாடவும், வாட்போரில் வந்தெதிர்த்த பகைவர்களை வானுலகு அனுப்பவும் வல்ல வீரர்களைப் பெற்ற படையுடையவன். அவ் வழிசியின் மகனாய்ப் பிறந்தவன் சேந்தன்; "மகன் தந்தைக்கு ஆற்றும் உதவி இவன் தந்தை, என்னோற்றான் கொல்எனும் சொல்" என்ற நல்லுரைக்கேற்ப, நாட்டவர் எல்லாம், இவன் தந்தை அழிசியைக் குறிப்பிடுந்தோறும், இவன் பெயரையும் இணைத்து, இவன் தந்தை அவன் எனப் பாராட்டும் நிலையில், "சேந்தன் தந்தை அழிசி" எனக் கூறும் வண்ணம், பெருஞ் செயலும், அருந்திறலும் உடையனாய் வாழ்ந்தான். கடத்தற்கு அரியன எனக் கருதப்பெறும் பகைவர் தம் போரரண்களை யெல்லாம் பாழ் செய்த பேராற்றல் உடைய சேந்தன், ஒருகால் காவிரியாற்றில், பலரும் நீராடும் பெருந்துறையாகிய மருதத்துறையில், நீராடுவோர்க்குத் துன்பம் செய்து உலாவிய யானையை அடக்கி, ஆண்டுள்ளதொரு மருத மரத்தில் பிணித்தான். அத்துணைப் பேராற்றல் உடைய சேந்தன், தன்பால் பரிசில் வேண்டி வருவார்க்கு வரையாது வழங்கும் வள்ளியோனாகவும் வாழ்ந்திருந்தான். சேந்தன், யானையை அடக்கியது காவிரிக் கரையில் ஆதலாலும், அவன் தந்தை அழிசியின் பெயர், சோழர் பெயரோடு இணைத்து வழங்கப் பெறுதலாலும், சேந்தன், சோணாட்டினனாவன் எனத் தெரிகிறது.

"காவிரிப்
பலராடு பெருந்துறை மருதொடு பிணித்த
ஏந்து கோட்டு யானைச் சேந்தன் தந்தை
அரியலம் புகவின், அந்தோட்டு வேட்டை

விரைய ஒள்வாள் இளையர் பெருமகன்
அழிசி ஆர்க்காடு." (குறுந் : உருஅ)

"வெல்போர்ச் சோழர் அழிசியம் பெருங்காட்டு
நெல்லியம் புளிச்சுவை"

"மேவார்,
ஆரரண் கடந்த, மாரி வண்மகிழ்த்
திதலை எஃகின் சேந்தன் தந்தை
தேங்கமழ் விரிதார், இயல்தேர் அழிசி
வண்டுமூசு நெய்தல் நெல்லிடை மலரும்
அரியலம் கழனி ஆர்க்காடு." (நற் : அஎ ; கௌo)

௬0. சோழிய ஏனாதி திருக்குட்டுவன்

குட்டுவர், குடவர், பொறையர் எனச் சேரர், குடி வகையால் பலராவர்; அவருள், குட்டுவர்குடியுள் வந்தவன் திருக்குட்டுவன்; திருக்குட்டுவன் தந்தை, சேரநாட்டு அரசியலில் பேரரசனாய் வாழ்ந்திருந்தான்; உலகெலாம் முழங்கும் முரசினையும், வலிதின் இயன்ற தேரினையும் பெற்றிருந்தான் அவன்; வஞ்சிமாநகரில் இருந்து அரசாண்டிருந்தான்; அவ்வாறு பேரரசாய் வாழ்ந்திருந்த குட்டுவர்குடி, எவ்வாறோ வலிகுன்றிவிட்டது. அது வலி குன்றிய காலத்தே வந்து தோன்றினான் திருக்குட்டுவன். அதனால், அந் நாட்டு அரசியலில் இடம்பெறமாட்டா அவன், தான் பிறந்த குட்டுவர்குடியோடு உறவுடைய சோணாடு சென்று, அக்காலை அந்நாடாண்டிருந்த சோழன் படையில் பணி மேற்கொண்டான். அதனால், மக்கள் அவனைச் சோழிய ஏனாதி திருக்குட்டுவன் என அழைத்தனர். படைத்தலைவனாய்ப் பணியாற்றுவதற்கேற்ற பேராற்றல் அவன்பால் பொருந்தியிருந்தது. விற்போர் பயின்று பயின்று விரிந்த மார்பும், வலிபொருந்திய பெரிய கையும், பகைவரைத் தப்பாது தடியவல்ல வாளும் உடையான் திருக்குட்டுவன். படையில் பணியாற்றி ஓய்வுபெற்ற குட்டுவன், தன்னாட்டகத்ததாய வெண்குடை என்ற வயல்வளம் நிறைந்த ஊரில் வாழத் தொடங்கினான். அவ்வெண்குடை இன்று வெங்குடி என வழங்குகிறது.

வெண்குடைவாழ், சோழிய ஏனாதி திருக்குட்டுவன், வள்ளியோன் என வையகம் புகழ்வது கேட்ட மாடலன் மதுரைக்குமரனார் என்ற புலவர், அவன்பால் பரிசில் பெறுவான்வேண்டி, வெண்குடை வந்து, திருக்குட்டுவன் தந்தை புகழைப்பாடி நின்றார். அவர் புகழ்ந்தன கேட்டு மகிழ்ந்த திருக்குட்டுவன், அவருக்கு, ஆற்றல்மிக்க ஆண் யானை ஒன்றைப் பரிசு அளித்தான்; யானையைக்கொண்டு போதற்கு அஞ்சிய அப் புலவர், அதை அவன்பாலே திருப்பி அனுப்பிவிட்டார்; தான் கொடுத்த பொருளைப் புலவர் தன்பாலே அனுப்பியதுகண்ட திருக்குட்டுவன்,

"புலவர், பரிசிற்பொருள் சிறிது என எண்ணிவிட்டார் போலும்" என்று எண்ணி, மற்றுமோர் யானையைப் பரிசளித்தான். திருக்குட்டுவன் அளித்த இருயானைகளாலும் தம் வறுமை ஒழிந்துவிட்டமையால், அவன் பால் மீண்டும் சென்று பொருள்வேண்டி நிற்கும் இழிநிலை ஒழியக்கண்டு மகிழ்ந்த புலவர், அம்மகிழ்ச்சியால், "புலவர்காள்! குட்டுவன்பால் சென்று பொருள் வேண்டி நின்ற எனக்கு, அணுகுதற்கரிய யானைகளைப் பரிசாக அளித்தான்; அது கொண்டு, அவன்பால் செல்லின், அணுகுதற்கரிய பொருள்களையே பரிசளிப்பன் என அஞ்சி, அவன்பால் செல்வதொழிந்தேன்; உலகம் அவனை வள்ளியோன் என வாழ்த்தினும், நீவிர் அவன் பால் செல்வதைக் கைவிடுவீராக!" என அவனைப் பழிப் பார்போல் புகழ்ந்து பாராட்டினர் :

"சிலையுலாய் நிமிர்ந்த சாந்துபடு மார்பின்
ஒலிபுனற் கழனி, வெண்குடைக் கிழவோன்,
வலிதுஞ்சு தடக்கை வாய்வாள் குட்டுவன்,
வள்ளிய னாதல் வையகம் புகழினும்,
உள்ளல் ஓம்புமின்; உயர்மொழிப் புலவீர்!
யானும், இருள்நிலாக் கழிந்த பகல்செய் வைகறை
ஒருகண் மாக்கிணை தெளிர்ப்ப ஒற்றிப்
பாடிமிழ் முரசின் இயல்தேர்த் தந்தை
வாடா வஞ்சி பாடி னேனாக,
அகமலி உவகையொடு அணுகல் வேண்டிக்
கொன்று சினம் தணியாப் புலவுநாறு மருப்பின்,
வெஞ்சின வேழம் நல்கினன்; அஞ்சி
யானது பெயர்த்தனெ னாகத், தான் அது
சிறிதுஎன உணர்ந்தமை நாணிப், பிறிதுமோர்
பெருங்களிறு நல்கியோனே; அதற்கொண்டு
இரும்பேர் ஒக்கல் பெரும்புலம் புறினும்,
துன்னரும் பரிசில் தரும் என
என்றும் செல்லேன் அவன் குன்றுகெழு நாட்டே."

(புறம்: ௩௯௪)

௬௧. தந்து மாறன்

தந்து மாறன், தமிழ்வளர்த்த பாண்டியர் பேரரசின் கீழ்ப் பணியாற்றிய பெருமையுடையோனுவன். மாறன் எனும் பெயர், பாண்டியரைக் குறிக்க வழங்கும் பெயர் களுள் ஒன்று; இலவந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாறன், கூடகாரத்துத் துஞ்சிய மாறன் வழுதி என்ற பெயர்களைக் காண்க. ஒரு பேரரசின்கீழ்ப் பணியாற்றும் பிறரும், அப் பேரரசர் மேற்கொள்ளும் பெயர்களைத் தாமும் மேற் கொள்வர். அவ்வாறு பணிசெய்து, அப் பாண்டியர் பெயரை மேற்கொண்டாருள் தந்துமாறனும் ஒருவன். தந்துமாறன், சான்றோர் போற்றும் சால்புடையனுவன். செவிகைப்பச் சொற்பொறுக்கும் பண்பு அவன்பால் பொருந்தியிருந்தது. "சிற்றுணவும், சிறு சினமும், சில சொல்லும் உடையவராய், கேள்விபல கேட்டுப் பெற்ற பேரறிவும் பெற்று, பெருங்கொடை வள்ளலாய் வாழ்ந்து வருவார்க்குத் தேனும், தெவிட்டா உணவும் வரையாது வழங்கிப் பணிவும், பணித்த மொழியும் உடையராய்ப் பாராண்ட பெரியோர் சிலரேயாவர்; அவ்வாறு ஆள அறி யாரே மிகப்பலர்; அவர் செல்வம் நில்லாது நிற்றலோ அரிது; அதனுல், தந்துமாற! ஓதிய ஒழுக்கத்தில் ஒரு நாளும் குன்றற்க! வருவார்க்கு வழங்கி வாழ்க!" எனச் சங்க வருணரென்னும் நாகரையர் எனும் நல்லாசிரியர் கூறிய அறவுரையினைச் செவிமடுத்த சிறப்புடையனுதல் அறிக!

"பெரிது ஆராச், சிறிது சினத்தர்;
சிலசொல்லால், பல கேள்வியர்;
நுண் உணர்வினுல், பெருங் கொடையர்;
கலுழ் நனையால், தண் தேறலர்;
கனிகுய்யால், கொழுந்துவையர்;
தாழ்உவந்து, தழூஉ மொழியர்;
பயன் உறுப்பப் பலர்க்காற்றி
ஏம மாக இந்நிலம் ஆண்டோர்
சிலரே; பெரும! கேளினி, நாளும்
பலரே தெய்ய அஃது அறியாதோரே;
அன்னோர் செல்வமும், மன்னி நில்லாது;
இன்னும் மற்றதன் பண்பே, அதனுல்
நிச்சமும் ஒழுக்கம் முட்டிலை; பரிசில்
நச்சுவர நிரப்பல் ஓம்புமதி."

(புறம் : ௩௬0)

௬௨. தழும்பன்

வாணிப வளத்தாற் சிறந்த கடற்கரைப் பட்டினமாகிய மருங்கூர்ப் பட்டினத்தை அடுத்து ஊணூர் என்றோர் ஊர் உண்டு; ஊணூர் நீர்வளமும், நிலவளமும் நிறையக்கொண்டது; வெண்ணெல் அரிபவர், அரியப்புகு முன்னர், அந் நெல் வயலில் கூடுகட்டி வாழும் புள்ளினங்களை ஊறுசெய்யாது ஓட்டக் கருதித் தண்ணுமை முழக்குவர்; அவ்வயலருகே, வானுற ஓங்கி வளர்ந்திருக்கும் தெங்கு முதலாம் மரங்களின் மடல்களில் கூடுகட்டி வாழும் தேனீக்கள், அத் தண்ணுமையொலி கேட்டஞ்சித் தம் கூடுவிட்டு ஓடும்; தேனீக்கள் அற்ற தேன்கூடு பற்றற்கு எளிதாதல் அறிந்த அவ்வூர்வாழ் குயவர், அத் தேன்கூட்டழித்துத் தேன் கொள்வர். அவ்வூர்ச் சேரிவாழ் பாணர், சிறு வலைகொண்டு சிறு மீன் பிடித்துண்டு மகிழ்ந்து வாழ்வர். இத்துணை வளம்செறிந்த ஊணூர், சூழ அமைந்த பெரிய மதில் உடைமையால்பெற்ற அரிய காவலையும் உடைத்து.

"வெண்ணெல் அரிஞர் தண்ணுமை வெரீஇக்
கண்மடற் கொண்ட தீந்தேன் இரியக்
கள்ளரிக்கும் குயம்; சிறுசின்
மீன்சீவும் பாண்சேரி
வாய்மொழித் தழும்பன் ஊணூர்." (புறம் : ௩௪௮)

ஊணூர்க்கண், கொடையும், கொற்றமும் குறைவறப் பெற்ற குருசில் ஒருவன் வாழ்ந்திருந்தான்; வாட்போர் வல்லனுய அவ்வீரன், தான் மேற்கொண்ட போர் ஒன்றில், பெண் யானையால் மிதியுண்டு பெரும்புண் பெற்றான்; அப் புண் தந்த தழும்பு, பெரிய வழுதுணங்காய் அளவு பெரிதாதல் கண்ட மக்கள், அவனை வழுதுணைத்தழும்பன் என்று பெயரிட்டுப் பாராட்டினர்; தழும்பன், வாட்போர் வல்லவன்; வாய்மையே வழங்கும் வழக்குடையான்; தன்னைப் பாடிவரும் பாணர் முதலியோர்க்கு வரையாது

வழங்கும் நாளோலக்கச் சிறப்புடையான்; வாட்போர் வன்மையானும், வரையாது வழங்கும் வண்மையானும், வாய்மையுடைமையானும் அவன் பெற்ற புகழ், தமிழ்நாடு முழுதும் சென்று பரந்தது; அவன் அத்தகு பெரும்புகழ் உடையனாதலை அறிந்த புலவர்கள் பல்லோர் அவனைப் பாராட்டியுள்ளனர்; தூங்கலோரியார் என்ற பழம்பெரும் புலவர் ஒருவரும் அவனைப்பாடிப் பெருமை செய்துள்ளார்; இவ்வாறு புகழ் பரவ வாழ்ந்த தழும்பன் சிறப்புக்கள் அனைத்தையும், பெரும் புலவர்களாய பரணரும், நக்கீரரும் தாம் பாடிய அகப்புறப் பாக்களிடையே வைத்துப் பாராட்டியுள்ளனர் :

"நெய்வார்ந் தன்ன துய்யடங்கு நரம்பின்
இரும்பாண் ஒக்கல் தலைவன், பெரும்பூண்
எளர் தழும்பன் ஊணூர் ஆங்கண்
பிச்சைசூழ் பெருங்களிறு." (நற்: ௩00)

"வாய்வாள்,
தமிழகப் படுத்த இமிழ்இசை முரசின்
வருநர் வரையாப் பெருநாள் இருக்கைத்
தூங்கல் பாடிய ஓங்குபெரு நல்லிசைப்
பிடிமதி வழுதிணைப் பெரும்பெயர்த் தழும்பன்
கடிமதில் வரைப்பின் ஊணூர் உம்பர்
விரிநிதி துஞ்சம் வீறுபெறு திருநகர்
இருங்கழிப் படப்பை மருங்கூர்ப் பட்டினத்து
எல்லுமிழ் ஆவணம்." (அகம்: உஉ௭)

௨௩. தாமான் தோன்றிக்கோன்

தாமான் எனும் இயற்பெயர் பூண்டு, தோன்றி எனும் மலைக்குரியோனாய் வள்ளல் ஒருவன் வாழ்ந்திருந்தான்; தமிழ்நாட்டில், தோன்றி எனும் பெயருடைய மலைகள் இரண்டு உள்ளன; ஒன்று, பாண்டிநாட்டில், திண்டுக் கல்லுக்கு மேற்கே, பதினைந்து கல்லில் உளது; தான்றிக் குடி யென்றொருமலையிடை ஊரும் ஆண்டே யுளது; மற்றொன்று கருவூர்க்கு அண்மையில் உளது; அது, தான் தோன்றி மலையென வழங்குகிறது; தாமான் தோன்றிக் கோனைப் பாடிய புலவர் ஐயூர் முடவனார், உறையூர்க்கண் அரசு வீற்றிருக்கும் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவனைப் பாடிப் பரிசில் பெறுவான் வேண்டிச் செல்லுங் கால், இடைவழியில் தோன்றிக்கோவைப் பாடினார் எனப் பாட்டு அறிவிப்பதாலும், அப் புலவர் பிறந்த ஐயூர், திருச் சிராப்பள்ளிக்குத் தெற்கே, குளத்தூரை அடுத்துள்ள சிற்றையூராம் என ஆராய்ச்சியாளர் கருதுவதாலும், தான் தோன்றி என்பது, தாமான் தோன்றி என்பதன் திரிபா தல் கூடும் ஆதலாலும், தாமானுக்குரிய தோன்றிமலை, கருவூர்க்கு அண்மையில் உள்ள தான்தோன்றிமலையே யாம். தோன்றிமலை, 'ஓ,'வென ஒலித்து ஓடிவரும் அருவி களையும், வானுற ஓங்கிய உயர்வினையும் உடைத்து எனப் புலவர் பாராட்டுவர்.

தோன்றிக் கோ, தன் காலத்தே, சோணாடாண்ட பேரரசனாய குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனோடு ஒத்த பெருமை யுடையனாவன்; 'கிள்ளிவளவனை யல்லால் பிறர்பால் செல்லேன்; அவனையல்லால் பிறர் முகமும் பாரேன்,' எனச் சூளுரைத்து வாழ்ந்த பெரும் புலவர் ஐயூர் முடவனார்; அவரே, இவனைப் பார்த்துப் பாராட்டிப் பரிசில் பெற்றார் என்றால், இவன் பெருமையினை என் னெனப் புகழ்வது! தோன்றிக் கோ, அறவருட் சிறந்த அறவோனாவன்; வீரருட் சிறந்த வீரனாவன்; உழவருட்

சிறந்த உழவனுவன்; தொல்லோர் வழிவந்த தொல்புகழ் உடையான் எனப் புலவர் அவனைப் பாராட்டியுள்ளார்:

"அறவர் அறவன்; மறவர் மறவன்;
மள்ளர் மள்ளன்; தொல்லோர் மருகன்."

ஐயூர் முடவனுர், கிள்ளிவளவனைக் காணச் சென்ருர்; அவரோ முடவர்; நடந்து சேறல் அவரான் இயலாது; எறுபூண்ட தேர் ஏறிச் சென்ருர்; சென்ற நாடோ சோணுடு; நீர்வளம் மிக்கது; அதனுல் செல்லும் வழியெல்லாம் சேருன் நிறைந்தது; அச் சேற்று நிலத்தில் நடந்து நடந்து, மேல் நடக்கமாட்டாது தளர்ந்துவிட்டது எருது; உறையூர் அவை யடைதல் எவ்வாறு என அறிய மாட்டாது வருந்தியிருந்தார்; வழிவந்தார் சிலர், அண்மையில் வாழும் தோன்றிக் கோவின் பெருமையினைப் பகரக் கேட்டார்; விரைந்து சென்று அவனைக் கண்டார்; புலவர் தம் உள்ளக் குறிப்புணர்ந்த தோன்றிக் கோ, அவர் உள்ளம் உவக்கும்வண்ணம், வானத்து மீன்போல் எண்ணத்தொலையா ஆனிரையும், அவை ஈர்த்துச் செல்லற் கேற்ற ஊர்தியும் உவந்தளித்து அனுப்பினுன்:

"கடுந்தேர் அள்ளற்கு அசாவா நோன்சுவல்
பகடே யத்தையான் வேண்டிவந் ததுவென
ஒன்றியான் பெட்டா அளவை, அன்றே
ஆன்று விட்டனன் அத்தை, விசும்பின்,
மீன்பூத் தன்ன உருவப் பன்னிரை
ஊர்தியொடு நல்கியோனே, சீர்கொள
இழும் என இழிதரும் அருவி
வான்தோய் உயர்சிமைத் தோன்றிக் கோவே."

(புறம்: ௧௫௯)

௬௪. திதியன்

திதியன் எனும் பெயருடையார் மூவர் வாழ்ந்திருந்தனராக, வரலாறு உரைக்கும் சங்க நூல்கள் கூறுகின்றன. நாடோடி வாழ்க்கையினராய கோசர், நிலைத்த வாழ்க்கையினராய் வாழத்தொடங்கி, காடுகளை அழித்துப் பண்படுத்தி, உழுது பயறு விளைத்திருந்தனர். அன்னிமிஞிலி எனும் பெயருடையா ளொருத்தியின் தந்தை, அந்நிலத்தை அடுத்துள்ள இடங்களில் தன் பசுக்களை மேய விட்டிருந்தார்; அப் பசுக்களுள் சில, கோசர்க்குரிய நிலத்தில் புகுந்துவிட்டன. அச் சிறு குற்றத்திற்காக அன்னி மிஞிலியின் தந்தை கண்களை அழித்துச் சிறுமை செய்தனர் கோசர். கோசர் கொடுஞ்செயல் கண்டு சினங் கொண்ட அன்னிமிஞிலி, "என் தந்தையின் கண்களைப் போக்கிய அக் கோசர் உயிரைப் போக்காது உண்ணலும் உண்ணேன்; உடுத்தலும் செய்யேன்," என வஞ்சினம் உரைத்து, அவரை அழிக்கவல்லான் அழுந்தைவாழ் திதியனே என அறிந்து அவன்பாற் சென்று தன் குறை கூறினாள். திதியனும், அவள்பொருட்டு அத் தவறு செய்தாரைக் கொன்று முரண் போக்கினான்; அவர் அழிவு கண்ட அன்னிமிஞிலி அகமகிழ்ந்தாள். இவ்வாறு அன்னி மிஞிலிக்காகக் கோசரைக் கொன்ற அழுந்தைத் திதியன் ஒருவன். இவன் வரலாறு விளங்கத் துணைபுரிந்தவர் பரணர்:

"பயறு ஆபுக் கென,
வாய்மொழித் தந்தையைக் கண்களைந்து அருளாது,
ஊர்முது கோசர் நவைத்த சிறுமையிற்
கலத்தும் உண்ணாள்; வாலிதும் உடாஅள்;
சினத்திற் கொண்ட படிவம் மாறாள்;
மறங்கெழு தானைக் கொற்றக் குறும்பியன்
செருவில் நன்மான் திதியற்கு உரைத்து, அவர்
இன்னுயிர் செகுப்பக் கண்டு சினம் மாறிய
அன்னி மிஞிலி."

"தந்தை, கண்கவின் அழித்ததன் தப்பல்தெறுவர
ஒன்றுமொழிக் கோசர்க் கொன்று முரண்போகிய
கடுந்தேர்த் திதியன் அழுந்தைக் கொடுங்குழை,
அன்னி மிஞிலியின் இயலும்." (அகம்: உகூஉ, ககூ)

அன்னி என்பானொருவன், எவ்வி எனும் வேளிர் தலைவனுடன் நட்புப்பூண்டு வாழ்ந்திருந்தான். அவ் வன்னிக்குத் திதியன் என்பானுடைய காவல் மரமாய புன்னையை அழித்து வெற்றிபெற ஆசை உண்டாயிற்று; அஃதறிந்த எவ்வி, அன்னிகொண்ட ஆசை அடாதது; அவனுக்கே அழிவு தருவது என்றெல்லாம் கூறித் தடுத்தான். அவன் அறிவுரையை ஏற்றுக்கொள்ளாத அன்னி, திதியன் புன்னையை வெட்டி வீழ்த்தி அழித்தான்; அதனால் சினங்கொண்ட திதியன், அன்னியைக் குறுக்கை எனும் இடத்தே எதிர்த்துக் கடும்போரிட்டுக் கொன்றான். நண்பன் கூறிய அறவுரையைக்கேளாது அழிவுற்ற அன்னியைப் புலவர் பலரும் பழித்தனர்.

இனி, ஈண்டுக் கூறிய புன்னை, திதியனுக்குரிய தன்று; அது, அன்னியின் காவல் மரமேயாம்; அப் புன்னையை அழிக்க வந்தான் திதியன்; அப் புன்னைபால் தான் கொண்ட ஆசையால், திதியனொடு போரிட்டு உயிர் துறந்தான் அன்னி என்றும் சிலர் கூறுவர். சோணாட்டினனுடைய பகைவன் ஒருவன், தன் நாட்டின்மீது படையெடுத்துப் போந்து, தன் காவல் மரத்தை அழிக்கும்பொழுது, "அவ்வாறு அழிப்பானை எதிர்த்து அழித்தல்வேண்டும்; அதுவே ஆண்மைக்கு அழகு," என்று கூறி ஊக்காது, "அழிப்பான் அழிக்கட்டும்; அவனொடு போரிடப் போகற்க," என்று கூறி அடக்குதல் அறமாகாது; அது நன்மொழியும் ஆகாது. அவ்வாறு கூறித் தடுப்பார் உளராயினும், அவர் உரை கேட்டு அடங்கிவிடாது, போரிட்டு உயிர் துறப்பானை உலகம் போற்றுமேயல்லால், "கேளாது போய்க் கெட்டான்," எனப் பழிக்காது. மாறாக, பிறன் ஒருவனுக்குரிய காவல் மரத்தை வலியச் சென்று அழிப்பானுக்கு, "அவ்வாறு அழிக்க ஆசை

கோடல் அறமாகாது; ஆக்கமும் ஆகாது;" எனக்கூறித் தடுத்தலும், அவ்வாறு அடக்கவும் அடங்காது, சென்று அழித்து, அதனுல் உயிர் துறந்தானைப் பழித்தலும் உலகின் இயற்கையாகும். ஆகவே, ஈண்டுக் கூறிய புன்னை, அன்னிக் குரியதன்று; திதியனுக்கே உரியது; அதை அழிக்க ஆசை கொண்டான் அன்னி; அவ்வாசை அறமன்று எனத் தடுத்தான் எவ்வி; அதைக் கேளாது போய் அழித்து அழிந்தான் அன்னி; ஆகவே அவன் செயலைப் பழித்தனர் புலவர்கள் எனக் கோடலே பொருந்தும் நெறியாம். இவ்வாறு புன்னையை அழித்த அன்னியைக் கொன்றோன் ஒரு திதியன். இவன் வரலாறு உணரத் துணைபுரிந்தவர்கள், நக்கீரர், வெள்ளி வீதியார், கயமனுர் முதலிய மூவராவர்.

"எவ்வி, நயம்புரி நன்மொழி அடக்கவும் அடங்கான்,
பொன்னிணர் நறுமலர்ப் புன்னை வெஃகித்
திதியனொடு பொருத அன்னி போல
விளிகுவை."

"அன்னி குறுக்கைப் பறந்தலைத் திதியன்
தொன்னிலை முழுமுதல் துமியப் பண்ணிப்
புன்னை குறைத்த ஞான்றை, வயிரியர்
இன்னிசை ஆர்ப்பினும் பெரிதே."

"அன்னி குறுக்கைப் பறந்தலைத் திதியன்
தொன்னிலை முழுமுதல் துமியப் பண்ணிய
நன்னர் மெல்லிணர்ப் புன்னை."

(அகம் : கஉசு; சடு; கசடு)

வேளிரொடு பகைகொண்டு, வாட்போர் புரிந்தவனும், பாணர் முதலாம் பரிசிலர், பொருள்பல பெற்று மகிழும் வண்ணம் நாளவை இருந்த நனிமிக நல்கும் கொடைக்குணம் உடையானுமாய திதியன் ஒருவன். இவன் வரலாறு உரைத்தார் மாமூலனுர்:

"பாணர் ஆர்ப்பப் பலகலம் உதவி
நாளவை இருந்த நனைமகிழ் திதியன்

வேளிரொடு பொரீஇய கழித்த
வாய்வாள் அன்ன வறுஞ்சுரம்." (அகம்: ௩௩௧)

இம்மூவரே யல்லாமல், பகைவர்தம் பேராண்மையைத் தன் வில்லாண்மையாலும், அவர் தம் யானைப் படையைத் தன் வேற்படையாலும் அழிக்க வல்லவனும், பொன்னாலாய பெரிய தேர் பல உடையவனும், பொதியிலை ஆண்டிருந்தோனுமாய திதியன் ஒருவனும், பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனை, அவன் பகைவரோடு சேர்ந்துகொண்டு, தலையாலங் கானத்தே எதிர்த்துப் போரிட்டு அழிந்த திதியன் ஒருவனும் உள்ளனன். இவருள், பொதியிற் றிதியன் வரலாற்றினைப் பரணரும், ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியனும், நெடுஞ்செழியன் பகைவனாய திதியன் வரலாற்றினை நக்கீரரும் உரைத்துள்ளனர்.

"பொருநர், செல்சமம் கடந்த வில்கெழு தடக்கைப்
பொதியிற் செல்வன், பொலங்தேர்த் திதியன்"

"களிறு, கண்கூடிய வாள்மயங்கு ஞாட்பின்
ஒளிறு வேல்தானைக் கடுந்தேர்த் திதியன்"

....

புகலரும் பொதியில் "

"கொய்சுவற் புரவிக் கொடித்தேர்ச் செழியன்,
ஆலங் கானத்து அகன்றலை சிவப்பச்
சேரல், செம்பியன், சினங்கெழு திதியன்,
போர்வல் யானைப் பொலம்பூண் எழினி,
நாரரி நறவின் எருமை யூரன்
தேங்கமழ் அகலத்துப் புலர்ந்த சாந்தின்
இருங்கோ வேண்மான், இயல்தேர்ப் பொருநன் என்று
எழுவர் நல்வலம் அடங்க." (அகம்: உடு, ௩௨௨; ௩௬)

அன்னி மிஞிலியின் துயர் போக்கக் கோசரைக் கொன்ற அழுந்தைத் திதியன் வரலாறு உரைக்கும் பாணரே, பொதியில் திதியன் வரலாற்றினையும் கூறுதலாலும், கோசரைக்கொன்ற அழுந்தைத் திதியனைச் "செருவியல் நன்மான் திதியன்" (அகம்: உ௬உ), "கடுந்தேர்த்

திதியன்" (அகம் : கசுசு)" எனச் சிறப்பித்துக் கூறும் பரணரே, பொதியில் திதியனுக்கும் அதே சிறப்புக்களை ஏற்றி, "ஒளிறுவேல் தானைக் கடுந்தேர்த் திதியன்" (அகம்: ௬உஉ) எனக் கூறுதலாலும், கோசரைக் கொன்று அழுந்தையில் வாழ்வோனும், பொதியிலில் வாழ்வோனும் ஒருவனே எனல் பொருந்தும்.

அன்னியொடு போரிட்டுப் புன்னையை இழந்த திதியனைப் பாடிய நக்கீரரே, தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனொடு பகைகொண்டு போரிட்டாருள் திதியனும் ஒருவன் எனக் கூறுதலால், அன்னியொடு பகை கொண்டோனும், பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனொடு பகை கொண்டோனும் ஒருவனே எனலும் பொருந்தும்.

திதியன் பகைவன் அன்னி; அன்னியின் நண்பன் எவ்வி; எவ்வி வேளிர் வழிவந்தவன்; ஆகவே, அன்னியும், வேளிர் குலத்தானதல் வேண்டும்; அதனால், அன்னியின் பகைவனாய திதியன், அவ்வேளிர்க்குப் பகைவனாதல் வேண்டும்; வேளிர் பகைவர் கோசர்; ஆகவே, வேளிர் பகைவனாய திதியன் கோசர் வழிவந்தவனாவன்.

பொதியில் பாண்டியர்க்கு உரித்து; அப்பொதியிலில் வாழ்ந்தான் எனக் கூறப்படுகிறான் ஒரு திதியன்; பாண்டியர் படையில் கோசரும் பணியாற்றினர் என அறிகிறோம். "திருந்திலை நெடுவேல் தென்னவன் பொதியில்" (புறம்: அகம் : கங.அ) என்பதால் தென்னவராய பாண்டியர்க்கு உரித்து என அறியப்பட்ட பொதியில், வேளிர் வழி வந்த ஆய் அண்டிரனுக்கு உரித்து என்கிறார் உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார்: "கழல்தொடி ஆஅய் மழை தவழ் பொதியில்" (புறம்: கஉ௮) இதனால், தென்னவர்க்குரிய பொதியிலைக் கைப்பற்றி ஆண்டிருந்தான் ஆஅய் எனத் தெரிகிறது. பாண்டியர் பொருட்டு வேள்ஆயை வென்று, பொதியிலைப் பாண்டிர் உடைமையாக்கினன் திதியன்; அதனால், பொதியில் திதியன் எனவும் சிறப்பிக்கப் பெற்றான்; ஆகவே, பொதியில் திதியன், பாண்டியர்

துணைவனாய கோசர் குலத்தானவன். அன்னியாகிய வேளோடு ஒரு முறையும், ஆய் அண்டிரனாய வேளோடு ஒருமுறையும் போரிட்டமையான், திதியன், வேளிரோடு போரிட்டு வென்ற வாளுடையான் என வாழ்த்தப் பெற்றுளான்.

நன்னனுக்குரிய பாழி நகரில், வேண்மான் ஆஅய் எயினனொடு போரிட்டுக் கொன்ற மிஞிலி, கோசர் குலத்தவன்; அவன் பெயரை உடைமையால், அன்னி மிஞிலி, கோசர் குலத்தவளாவள். அவள் தந்தையின் கண் களைந்தவரும் கோசர்; ஆகவே, அது ஓரினத்திற்குள்ளேயே நேர்ந்த முரண்பாடாம்; அம் முரண்பாட்டைப் போக்க முன் வந்து, அப்பிழை புரிந்தாரைக் கொன்று முரண் போக்கல், அவ்வினத்தானல்லாத பிறன் ஒருவனால் இயலாது; அவ்வினத்தாருள் தலைவனாயினான் ஒருவனாலேயே ஆகும். ஆகவே, பிழை புரிந்த கோசர் உயிரைப்போக்கி, அன்னி மிஞிலியின் துயர் துடைத்த திதியன் கோசனே ஆவன்.

கோசர், பாண்டியர் படையில் பணியாற்றுபவர்; அவரோடு நண்பராய் வாழ்பவர்; ஆகவே, தலையாலங்கானத்தே, பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனொடு போரிட்டு உயிர் துறந்த திதியன், கோசன் அல்லன்; கோசர் பகைவராய வேளிர் வழிவந்தவனாவன். ஆகத் திதியன் எனும் பெயருடையார் இருவராவர். அன்னியோடு போரிட்டோனும், அன்னி மிஞிலியின் துயர் துடைத்தோனும், பொதியிலில் வாழ்ந்தோனும், வேளிரொடு போரிட்டோனுமாய கோசனாய திதியன் ஒருவன்; பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனோடு பகைத்துப் போரிட்டு உயிர்துறந்த வேளாகிய திதியன் மற்றொருவன். இவ்வாறு முடிவுகட்டிக் கூறுவர் சில ஆராய்ச்சியாளர்.

எவ்வி, எவ்வி வேள் என்பது உண்மையே; அவன் வேள் என்பதினாலேயே, அவன் நண்பனாய அன்னியும் வேளாதல் வேண்டும் எனல் பொருந்தாது. கடல்சூழ்

இலங்கைக் கயவாகு வேந்தனும், கங்கைக்கரைவாழ் நூற்றுவர் கன்னரும், சேரன் செங்குட்டுவன் நண்பர்களாவர்; அவர்களை யெல்லாம், அவன் நண்பர் என்ற காரணத்தால், சேரர்குலத்தைச் சேர்ந்தவர் என்று கூறுவார் எவரும் இலர். வேறுவேறு இனத்தவராய மலையமான்களும், சோழரும், நட்புடையராக விளங்கியதைப் புலவர்கள் கூறக் கேட்டிருக்கிறோம்; வேறு வேறு குலத்தவராய, சேரமான் மாரி வெண்கோவும், பாண்டியன் உக்கிரப் பெருவழுதியும், சோழன் இராசசூயம் வேட்டபெருநற்கிள்ளியும் ஒன்றுகலந்து ஓரிடத்தே வாழக்கண்டு வாழ்த்தியுள்ளார் ஔவையார். அவரெல்லாம் ஓரினத்தவர் என ஒருவரும் கூறார். ஆகவே, நட்புடைமை ஒன்றையே கொண்டு ஓரினம் எனக் கோடல் பொருந்தாது. மேலும், வேள் அல்லன் எனவே கோசனாவன்; கோசன் அல்லன் எனவே வேளாவன் எனக் கொள்வதாயின், தமிழகத்தில், கோசரும், வேளிருமாய இரண்டு இனமே உண்டு; வேறு இனத்தவர் இல்லைஎனக் கோடல்வேண்டும்; அவ்வாறு கோடல் பொருந்தாது. தமிழகத்தில், அவ்விரு இனமே யல்லால், வேறுபல இனங்களும் இடம் பெற்றிருந்தன; அதியமான்களையும், மலையமான்களையும், திரையர்களையும், தொண்டையர்களையும், ஒவியர்களையும், இவர்போலும் பல்லினத்தவர்களையும் பழைய தமிழகத்தில் காண்கிறோம். ஆகவே, எவ்வி, வேள்; ஆகவே, அவன் நண்பன் அன்னியும் வேளாவன்; அவ்வன்னியின் பகைவன் திதியன்; ஆகவே அவன் வேளாகான்; வேளிர் பகைவனாய கோசனாவன் எனக் கோடல் பொருந்தாது.

பாண்டியர்க்குரியது பொதியில்; ஆய்அண்டிரனுக்குரியது பொதியில்; திதியனுக்குரியது பொதியில் எனக் கூறுவதேபோல், சோழர்க்குரியது ஆர்க்காடு (நற்: உஉஎ); அழிசிக்கு உரியது ஆர்க்காடு (நற்: ககூ0) என்றும், பாண்டியர்க்கு உரியது கூடல் (அகம்: கககூ); அகுதைக்கு உரியது கூடல் (புறம்: ௩௪௭) என்றும், அருவந்தைக்குரியது அம்பர் (புறம்: ௩௮௫); கிள்ளிக்குரியது அம்பர்

(நற்: கசக) என்றும், ஓர் ஊரையே இருவர்க்கு உரியதாகக் கூறுவதுண்டு. அவ்வாறு கூறுவதினாலேயே, அவ்வூர்களை, ஒருவரை அழித்து ஒருவர் கைக்கொண்டனர் எனக் கொள்வதில்லை. மேலும், ஆய்அண்டிரன், பாண்டியனோடு பகை கொண்டிருந்தான் எனக் கொள்ளத்தக்க அகச் சான்று எதுவும் இல்லை; ஆனால், திதியன் ஒருவன் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனோடு போரிட்டான் எனக் கூறுகிறது (அகம்: ந௬). இவற்றையெல்லாம் புறக்கணித்துவிட்டு, திதியன் கோசன் என்பதை நாட்டவல்ல நல்ல சான்று எதுவும் இல்லையாகவும், அவனைக் கோசனாகக் கொண்டு, பாண்டியர் அவையில் கோசர் வாழ்ந்தமையால், அக் கோசர் இனத்தானாய திதியன் பாண்டியன் நண்பனாவன்; அவன், பாண்டியர்க்குரிய பொதியிலைக் கைப்பற்றி ஆண்டிருந்த ஆய்அண்டிரனை வென்று, பொதியிலை மீண்டும் பாண்டியர்க்கே உரிமையாக்கினானாகவே பொதியில் திதியன் எனவும் சிறப்பிக்கப் பெற்றான் என்று நிகழாததை நிகழ்ந்தது என நாட்டி, பகைகொண்டு போரிட்ட திதியனை நண்பனாகவும், பகையுடையான் எனக் கூறுவாரற்ற ஆயைப் பகைவனாகவும் மாற்றிக் கூறல் பொருந்தாதாம்.

ஞிமிலி கோசன்; அன்னி ஞிமிலி, அவன் பெயரைக் கொண்டுள்ளாள்; ஆகவே, அவள் கோசர் குலத்தவள் என்று முடிவுகொள்பவர், கொள்வார் கூற்றுப்படியே, அன்னி என்பான் வேளிர்வழிவந்தவன்; அவன் பெயரைத் தன் பெயரின் முதற்கண் மேற்கொண்டுள்ளாள் அன்னி மிஞிலி; ஆகவே, அவள் வேளிர் வழிவந்தவளாவள் எனக் கூறுவார்க்கு யாது கூறுவரோ அறியோம். ஒரே பெயர், பல்வேறு இனமக்கட்குப் பெயராக வழங்குதல் உண்டு; பழையன் எனும் பெயர், பாண்டியர் படைத்தலைவன் ஒருவனுக்கும், சோழர் படைத்தலைவன் ஒருவனுக்கும் பெயராய் அமைந்திருத்தல் காண்க. வேளிரொடு பொருத வாளுடைமையான் வேளிர் அல்லாதான் ஒருவனும் திதியன் எனும் பெயர்கொண்டிருந்தான்; வேளிரொடு கூடிப் பாண்டியனோடு போரிட்ட வேள் ஒருவனும் திதியன்

எனும் பெயர் கொண்டிருந்தான் என, அவ்வாராய்ச்சியாளரே கூறுவதையும் நோக்குக. ஆக, பகைத்து நிற்கும் இருவேறு குலத்தாரும், தம் பெயர்களாக, ஒரு பெயரையே கொள்வது இயல்பே என்பது பெறப்படவும், ஒரு பெயர் ஒருகுலத்தார்க்கே உரித்து என்பதுபட மிஞிலி, கோசன்; அன்னிமிஞிலி, அவன் பெயரைக் கொண்டுள்ளாள்; ஆகவே அவளும் கோசர் குலத்தவள் எனல் பொருந்தாது. ஆகவே, அன்னிமிஞிலி, கோசர் குலத்தவள் எனக் கொண்டு, அதுவே காரணத்தால், கோசரைக் கொன்று முரண்போக்கிய திதியனைக் கோசன் எனக் கோடலும் பொருந்தாது.

மேலும், "கோசர் கொன்று முரண்போக்கிய கடுந்தேர்த் திதியன்" என்ற தொடரை ஒருமுறை நோக்கினும், கோசர் வேறு; அவரைக் கொன்று முரண்போக்கிய திதியன் வேறு என்பதுதானே பெறப்படுதலையும் உணர்க. வேளிரொடு போரிட்ட வாள்உடையான் ஒரு திதியன் என்பதைக் கொண்டே, அத் திதியன் வேளாகான் என வரையறுத்துக் கூறுவோர், கோசரைக் கொன்று முரண் போக்கினன் ஒரு திதியன் என்பதைக் கொண்டு, அவன் கோசனுகான் எனக் கொள்வதன்றோ நியதி. அதை விடுத்து, கோசரைக் கொன்றோன், கோசனன்றி வேறு கான் எனல் எவ்வாறு பொருந்துமோ?

ஆகவே, அன்னியொடு போரிட்டோனும், அன்னி மிஞிலியின் துயர் துடைத்தோனும், பொதியில் உடையோனும், வேளிரொடு பொருதோனும் கோசனுகான் என உணர்க. அவன் வேள் அல்லன் என்பதை அவரே கூறி விட்டனர்.

தலையாலங் கானத்தே, பாண்டியனொடு போரிட்ட திதியன், வேளிர் வழிவந்தவனல்லன்; அவன் வேளாயின், அவனோடு சேர்ந்து பாண்டியனை எதிர்த்த இருங்கோ வேண்மான் என்பானை மட்டும், அப் பாட்டைப் பாடிய புலவர், வேள் என வேறுபிரித்து வழங்கியிருக்க மாட்டார்;

அவர் அவ்வாறு கூறியுள்ளமையால், ஆண்டு எதிர்த்த ஏனையோரெல்லாம் வேளிர் அல்லர் என்பதே அவர் கருத்தாதல் அறிக. ஆகவே, அத் திதியன் வேள் ஆகான், நிற்க. தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் பகைவனாய திதியனைப் பாடிய நக்கீரரே, அன்னியொடு புன்னை காரணமாகப் போரிட்ட திதியனையும் பாடியுள்ளமையால், அவ்விரு திதியர்களும் ஒருவனே ஆவர்; ஆகவே, அத்திதியனும் வேள் அல்லன்; அவன் கோசன் அல்லன் என்பது முன்னரே கூறப்பட்டது.

திதியன் எனும் பெயருடையார், இருவரோ, மூவரோ அல்லர்; அப்பெயருடையான் ஒருவனே; அவனைப் பாடிய புலவர்கள் அனைவரும், அவன் செயல் அனைத்தையும் எடுத்துக்கூறாது, அவற்றுள், தாம் தாம் விரும்பும் சிலவற்றை மட்டுமே எடுத்துக்கூறிப் பாராட்டியுள்ளனர்; ஒருவர் பாராட்டிய பண்பை ஒருவர் பாராட்டாராயினர். ஒருவர் ஒன்றைப் பாராட்டினர்; ஒருவர் பிறிதொன்றைப் பாராட்டினர். ஆகவே, அன்னியொடு போரிட்டோனும், அன்னிமிஞிலியின் துயர் களைந்தோனும், பாண்டியனைப் பகைத்தோனும், வேளிரொடு வாட்போர் புரிந்தோனும், அழுந்தைக்குரியோனும், பொதியிலில் வாழ்ந்தோனும் ஒருவனே; அவன், கோசனும் அல்லன்; வேளும் ஆகான்; அழிசி, அறுகை, குமணன், கொடுமுடி, தழும்பன், திரையன், நாஞ்சில்வள்ளுவன், நாலைகிழவன் என்பாரைப்போல், அவ்விரு இனங்களினும் வேறுபட்ட இனத்தவனவன் எனக்கொள்க.

இவ்வாறு கொள்ளும் முடிபினை ஏற்றுக்கொள்ளத் தடையாகநிற்பது, திதியன் ஊர் அழுந்தையாம் என ஓர் இடத்தும், குறுக்கைப் பறந்தலையாம் என மற்றோர் இடத்தும், பொதியிலாம் எனப் பிறிதோரிடத்தும் கூறப்படுதலேயாம். சங்க இலக்கியங்களால் அறியப்படும் பண்டைத் தமிழகத்துப் பேரூர்கள் இன்னின்ன; அவை உள்ள இடங்கள், இன்னின்ன என வரையறுத்துக் கூறுதற்கேற்ற சான்றுகள் கிடைக்கப்பெறவில்லை; ஆகவே, அக்

கால அரசர்க்கு உரியனவாகக் கூறப்பெறும் ஊர்கள், அவ்வரசர் தம் வரலாறுகளை வரையறுக்கும் சிறந்த சான்றுகளாகாமை யுணர்க.

இதனுல், அன்னியை அழிக்கவும், கோசரைக் கொல்லவும், பாண்டியனைப் பகைக்கவும், வேளிரை வீழ்த்தவும் வல்ல பேராண்மை யுடையவனுய்ப் புலவர் போற்ற வாழ்ந்திருந்தான் திதியன் என்பது புலனுதல் அறிக.

கழக வெளியீடு : எ௬அ

சங்ககால அரசர் வரிசை - ௬

திரையன் முதலிய உ௬ பேர்கள்

ஆசிரியர் :

புலவர், கா. கோவிந்தன், எம். ஏ.

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,
திருநெல்வேலி. :: சென்னை-1.

First Edition : January, 1955.

Published by

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD., 1/140, BROADWAY, MADRAS-1.

Head Office :

24, EAST CAR STREET, THIRUNELVELI.

Appar Achakam, 2/140, Broadway, Madras-1—C. 1100.

பதிப்புரை

திருந்துவேல் தாங்கிச் செறுநர்த்தேய்த்த வெற்றித் திருவினரான மாநிலங் காவல்பூண்ட மன்னர் பலர், நம் தமிழகத்தை மாண்புறச் செய்தனர்.

அவருள், முடியுடை மன்னர், குறுநில மன்னர், வள்ளல்கள் முதலிய பற்பலராவர். அவர்தம் வரலாறே நம் வாழ்நாட்களை வாழ்நாட்களாக வாழவைப்பன. இத்தகைய மாண்புமிக்க அரசர்களின் வரலாற்றை உரைப்பதே இந்நூல்.

இதன்கண், 'திரையன்' முதலாக 'வேங்கை மார்பன்' ஈறாக, இருபத்தோன்பதின்மர் வரலாறுகளும் பின் இணைப்பில் கோங்கர், கோசர், தொண்டையர், பூழியர், மழவர், வடுகர், வேளிர் முதலிய எழுவகையினர் வரலாறுகளும் இடம்பெற்றுள்ளன. இச்சீரிய நூலினைப் புலவர், திரு. கா. கோவிந்தன், எம். ஏ., அவர்கள் தம் நுண்மாணுழைபுல மதுகையால் அகச்சான்று புறச்சான்றுடன் ஆய்ந்து எழுதியுதவியுள்ளனர். இது சங்ககால அரசர் வரிசையில் ஆறுவதாக மலர்ந்து நாவலர்தம் வாய் வீதி வந்து தமிழ்மணம் பரப்புகின்றது. இஃதோடு அரசர் வரிசை முற்றுப் பெறுகின்றது.

இவ்வரிசை நூல்களையும், இதற்கு முன்னர் வெளிப்போந்த சஅஅ புலவர் பெருமக்களின் வரலாறுரைக்கும் சங்கத் தமிழ்ப்புலவர் வரிசையைச் சார்ந்த கஅ நூல்களையும் நம் தமிழக மாந்தர் வாங்கிக் கற்றும் கேட்டும் மன்னு தமிழ்ப்புலவராய் விளங்கி வாழ்வார்களென நம்புகின்றோம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

உள்ளுறை

திரையன்

தோற்றுவாய்

பண்டு பைந்தமிழ் நாடாண்டிருந்த அரசர்கள், வீரர்கள், வள்ளல்கள் ஆகியோர் வரலாற்றினை உரைக்கத் தொடங்கியதில் இந்நூல் ஆறுவது. இதுகாறும், சேரர், சோழர், பாண்டியர், வள்ளல்கள், அகுதை முதலிய ௪௪ பேர்கள் என்ற தலைப்புக்களின்கீழ் நூற்றுப்பதினான்கு தலைவர்களின் வரலாறு உரைக்கப்பெற்றுளது. திரையன் முதலாக, வேங்கைமார்பன் ஈறாக, இருபத்தொன்பது தலைவர்களின் வரலாறு இதன்கண் விரித்துரைக்கப்பெறு கிறது. இவ்வாறு எடுத்துக் கூறப்பெற்ற பேரரசர்கள், சிற்றரசர்கள், குறுநிலத் தலைவர்கள், பெருநிலக் கிழார்கள், வீரர்கள், வள்ளல்களேயல்லாமல் வேறு சிலரும் தமிழகத்தே வாழ்ந்துள்ளனர். அன்னார் வரலாறு, விரித்துக் கூறலாகாமைகுறித்து, புலவர் வழி அறிந்த அவர்கள் செய்திகளை ஈண்டு ஓர் அளவு கூறிச் செல்லல் நன்றாம்.

1. அத்தி : கரிகாற் பெருவளத்தான் கண்டிருக்கக் காவிரியாற்றில் கழார்த்துறைக்கண் நீராடிய ஆட்டனத்தியின் வேறுபட்டவன் இவன். சேரன் படைத்தலைவரோடு கழுமலம் எனும் இடத்தே, சோழர் படைத்தலைவன் பழையனொடு போரிட்டு இறந்தவன். (அகம்: ௪௪)

2. அந்துவஞ்சாத்தன் : ஒல்லையூர் தந்த பூதப் பாண்டியன் நண்பருள் ஒருவன்; "உரைசால் அந்துவம் சாத்தன்" என அவனால் பாராட்டப்பெற்றவன். (புறம்: எக.)

3. ஆதனவினி : சேரநாடாண்ட அரசருள் ஒரு வன். ஐங்குறுநூறு ஆசிரியர் ஓரம்போகியாரால் பல இடத்தும் பாராட்டப்பெற்றவன். (ஐங்குறுநூறு.)

4. ஆதன் அழிசி : ஒல்லையூர்தந்த பூதப்பாண்டியன் நண்பர்களுள் இவனும் ஒருவன். (புறம் : எக.)

5. ஆந்தை : ஒல்லையூர்தந்த பூதப்பாண்டியனோடு பெரு நட்புடையனாய், "நிலைபெற்ற அரண் உடையான்" என அவனால் பாராட்டப்பெற்றவன். "மன்னெயில் ஆந்தை" (புறம் : எக.)

6. இயக்கன் : பெருஞ்சினம் உடையவன்; பாண்டியன் ஒல்லையூர் தந்தானின் உயிர்ஒத்த நண்பர்களுள் ஒருவன். "வெஞ்சின வியக்கன்" (புறம் : எக.)

7. இருங்கோவேண்மான் : வேளிர் வழிவந்தவன்; தலையாலங்கானத்தே, பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைப் பகைத்துப் போரிட்டு அழிந்த எழுவருள் ஒருவன். (அகம் : நகூ.)

8. ஏற்றை : கணைக்கால் இரும்பொறையின் படைத் தலைவர் அறுவருள் ஒருவன்; கழுமலம் எனும் இடத்தே, சோழர் படைத்தலைவன் பழையனோடு போரிட்டு உயிர் துறந்தவன். (அகம் : சச.)

9. கங்கன் : அத்தியைப்போல், சேரர் படையில் பணியாற்றி, பழையன் படையால் பாழுற்றவன். (அகம் : சச.)

10. கடலன் : விளங்கில் எனும் ஊருக்கு உரியவன்; உள்ளத்தே, ஊக்கம் இருந்து உந்த, உரனோடு சென்று தன்னைப் பகைக்கும் அரசர்களின், யானைகளோடு கூடிய பெரிய படையைப் பாழாக்கி வென்றிகொள்ளும் போராற்றல் உடையவன்; வள்ளன்மைக்குணமும் வாய்க்கப் பெற்றவன்.

"செம்மல் உள்ளம் துரத்தலின், கறுத்தோர்
ஒளிறுவேல் அழுவம் களிறுபடக் கடக்கும்
மாவண் கடலன் விளங்கில்." (அகம் : அக)

11. நெடுமிடல்: நெடுமிடல் அஞ்சி எனும் பெயருடையானுய இவ் வீரன், களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச் சேரலால் கொல்லப்பட்டான். "நெடுமிடல் சாயக் கொடுமிடல் துமிய" (பதிற்று : ௩௨.)

12. நெடுவேளாதன்: வேள் எனவும், ஆதன் எனவும் அழைக்கப்பெறுதலால், இவன், சேரரோடு தொடர்புடைய வேள்குடியில் வந்தவன் எனத் தெரிகிறது. இவனுக்குரிய போந்தை எனும் நகரம் செல்வமும், செழுமையும் நிறைந்த சிறந்த நகராகும். ஏர் உழுது, நீர் நிறைந்த வயல்களையும், நெல்நிறைந்த மனைகளையும், பொன்வளம்மிக்க தெருக்களையும், வண்டொலிக்க மலர்ந்த சோலைகளையும் உடையது போந்தை எனப் புலவர்களால் போற்றப்பெறுவது அவன் நகரம்.

"ஏர்பரந்த வயல், நீர்பரந்த செறுவின்
நெல்மலிந்த மனை, பொன்மலிந்த மறுகின்
படுவண் டார்க்கும் பன்மலர்க் காவின்
நெடுவே ளாதன் போந்தை." (புறம் : ௩௩அ)

13. நெடுவேளாவி: வேளிர் வழிவந்தவன்; ஆவியர் குடி முதல்வன்; முருகனைப்போலும் முழுவலியுடையான்; மழவரை வென்ற மாண்புடையான்; யானைகள் நிறைந்த பொதினி மலையும், பொன்வளம் பொருந்திய பொதினி நகரும் அவன் உடைமை.

"உருவக் குதிரை மழவர் ஓட்டிய
முருகன் நற்போர் நெடுவேள் ஆவி
அறுகோட்டு யானைப் பொதினி." (அகம். க)

"முழவுறழ் திணிதோள், நெடுவேள் ஆவி
பொன்னுடை நெடுநகர்ப் பொதினி." (அகம் : சுக)

14. புன்றுறை: சேரன் படைத்தலைவர் அறுவருள் இவனும் ஒருவன்; கழுமலப் போரில் பழையனுல் அழிந்தான். (அகம்: சச.)

15. மாவன்: ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன் நண்பருள் ஒருவன்; நிலைபெற்ற வருவாயை உடைய 'மையல்' எனும் ஊர் உடையான் என அவனுல் பாராட்டப் பெற்றவன்; "பொய்யா யாணர் மையல்கோமான் மாவன்" (புறம்: எக.)

16. முடியன்: வாய்மை வழுவாதவன்; வரை போலும் பெரிய யானைப்படையுடையான்; மூங்கில் நிறைந்த மலையுடையான்; "வரைபோல் யானை வாய்மொழி முடியன் வரைவேய்" (நற்: ருகூ0.)

17. வண்டன்: வண்மையில் சிறந்தவன். வள்ளன்மையுடையார்க்கு எடுத்துக்காட்டாகப், புலவர் காப்பியாற்றுக் காப்பியனுரால், காட்டப்பெறும் பெருமையுடையான். "வண்புகழ் நிறுத்த வகைசால் செல்வத்து, வண்டன் அனையை" (பதிற்று: ருக.)

க. திரையன்

தமிழ்நாடாண்ட பேரரசர் மூவரோடும் ஒருங்கு வைத்து மதிக்கத்தக்க மாண்புடையான் திரையன்; பட்டினப்பாலை பாடித் திருமாவளவனைப் பாராட்டிப் பதினாறு நூறாயிரம் பொன் பரிசில்பெற்ற பெரும்புலவராய கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனாரால் பாராட்டப்பெறும் பெருமையுடையான் திரையன். திரையன் வெற்றிதரும் வேற்படையுடையான்; வேங்கட நாடாண்ட விழுச்சிறப்புடையான்; அழியாப்புகழ் உடையான்; அழகிய அணிகலன் அணிந்த ஆண்மையாளன்; பூஞ்சோலை பல சூழ்ந்த பவத்திரி எனும் ஊர் உடையான் எனப் பிற புலவர்களும் இவனைப் பாராட்டியுள்ளனர்.

> "வென்வேல் திரையன் வேங்கட நெடுவரை."
>
> "செல்லா நல்லிசைப் பொலம்பூண் திரையன்
> பல்பூங் கானல் பவத்திரி." (அகம் : அ௫-௩௪0)

"தொண்டைநாடு சான்றோர் உடைத்து" என்பதற்கேற்ப, திரையன் ஆண்ட அந்நாடு, நிலவளம், நீர்வளம், மக்கள் வளம், மனவளம் ஆய, வளம்பல பெற்ற விழுமிய நாடாக விளங்கிற்று. வற்றாதவளம் நிறைந்தநாடு என்பதை விளக்க விரும்புகிறார், திரையனைப் பாராட்டிய உருத்திரங்கண்ணனார். தொண்டைநாட்டில், பல்லாண்டிற்கு முன் விளைந்த பண்டங்களும் தின்னப்பெறாமல் திரண்டு கிடக்கும். அவ்வுணவுப் பொருள்கள் இட்டு வைக்கப்பெற்ற கூடுகள், ஆண்டுபல ஆகினும் கைவைக்கப் பெறாமலே கிடக்கும். கூடுகளில் இட்ட உணவு ஆண்டுபலவாகியும் உண்ணப்பெறாது கிடக்க, அக் கூடுகள் மட்டும், ஆண்டுபல ஆயினமையால், அழியும் நிலைபெற்றுவிடும். கூடுகளின் இவ்வியல்பினைக் கண்ட புலவர், கன்னியராகவே காலத்தைக்கழித்த மகளிரின் அழகு அனுபவிப்பார் இல்லாமலே அழிந்துபோவதால், அவ்வாறு அழகிழந்த கன்னிப் பெண்களைக் குமரிமூத்தார் என அழைக்கப் பெறுதலே

போல், குமரிமூத்த கூடு என அக் கூடுகளுக்குப் பெயர் இட்டுப் பாராட்டியுள்ளார் :

"எணி எய்தா நீள்நெடும் மார்பின்,
முகடு துமித்து அடுக்கிய பழம்பல் உணவின்
குமரி மூத்த கூடு ஓங்கு நல்லில்."

(பெரும்பாண்: உசடு-எ)

தொண்டை நாட்டு மக்கள், இயல்பாகவே, நல்லறிவும், நற்பண்பும் உடையராவர். அந் நாட்டில் பிறந்த ஆயர்மகள் ஒருத்தியின் உயரிய வாழ்க்கையின்மூலம், அந் நாட்டு மக்கள் இயல்பை யுணர்த்தியுள்ளார் புலவர்.

புள்ளொலிக்கும் விடியற்காலத்தே எழுந்த ஆயர் மகள், புலி ஒலித்தக்கால் எழும் ஒலிபோல் ஒலி எழத் தயிரைக் கடைந்து, முடித்து, மோரும், நெய்யும்கொண்ட கூடையினைப் பூவால் ஆய சுமையடைமீது வைத்துச் சுமந்து சென்று, விற்று, மோர்விற்ற பணத்திற்கு உணவுப் பொருள்களையும், நெய் விற்ற பணத்திற்குப் பால் கறக்கும் எருமை, பசு, எருமை நாகுகளையும் வாங்கி வருவள். பொன்னணியினும், பால் தரும் பசுவினமே பயன் மிக்கது என உணர்ந்த அவள், நெய்விற்ற பணத்திற்குப் பொற்காசு வாங்காது, பசு முதலாயின வாங்கிவரும பண்பினைப் பாராட்டுவோமாக! என்னே அவள் மனவளம்!

"நல்லிருள் விடியல் புள்ளெழப் போகிப்
புலிக்குரல் மத்தம் ஒலிப்ப வாங்கி,
ஆம்பி வான்முகை யன்ன கூம்புமுகிழ்
உறையமை தீந்தயிர் கலக்கி, நுரை தெரிந்து
புகர்வாய்க் குழிசி பூஞ்சுமட்டு இரீஇ,
நாள்மோர் மாறும் நன்மா மேனிச்
சிறுகுழை துயல்வரும் காதின், பணைத்தோள்
குறுநெறிக் கொண்ட கூந்தல், ஆய்மகள்,
அளைவிலை உணவிற் கிளையுடன் அருத்தி,
நெய்விலைக் கட்டிப் பசும்பொன் கொள்ளாள்,
எருமை, நல்லான், கருநாகு பெறூஉம்."

(பெரும்பாண் : கருரு-கசுரு)

நாட்டுமக்கள் நல்லோராய் வாழ்தற்கு அந் நாட்டு நல்லாட்சியே காரணமாம். திரையன் நாட்டு மக்கள் இத்தகு மனவளம் மிக்க மாண்புடையராதற்குத் திரையன் ஆட்சி நலனே காரணமாம்.

ஒரு நாட்டில் வாழும் மக்களுக்கு, அந் நாட்டு அரசனாலும், அணங்குகளாலும், விலங்குகளாலும், கள்வர்களாலும், அச்சம் உண்டாதல் உண்டு. நல்லரசராவார், தம்மால், தம் அமைச்சர் முதலியோரால், தம் பகைவரால், கள்வரால், காட்டுக் கொடுவிலங்குகளால், கேடு வந்துறா வண்ணம் நாடாள்தல் வேண்டும். இத்தகு நல்லாட்சி, திரையன் ஆண்ட தொண்டை நாட்டில் நிலவி இருந்தது. திரையன், அல்லன கடிந்து நல்லன ஓம்பும் அறநெறி அறிந்தவன்; அதனுல், அந் நாடு அரசரான் அழிவுறுவதில்லை. திரையன் நாடு காவல் செறிந்த நாடு; அதனுல், வழிப்போவாரை வருத்தி, அவர் கைப்பொருளைக் கவர்ந்து செல்லும் ஆறலைகள்வரை அந் நாட்டில் எங்கும் காணல் அரிது. அவன் அறம் விரும்பு பெருங்கோலன்; அதனுல், அவன் நாட்டு மக்களை, இடியும், இடித்துத் துயர் தருவதில்லை. பாம்புகளும் பிறரைக் கடித்துத் துயர் செய்யா; காட்டுவாழ் புலி முதலாம் கொடு விலங்குகளும், மக்களுக்குக் கொடுமை செய்வதில. அதனுல், அவன் நாடு நோக்கி வரும் பதியோர், தாம் வேண்டும் இடத்தே, வேண்டியாங்கு இருந்து இளைப்பாறிச் செல்வர். என்னே அவன் நல்லாட்சி!

“அல்லது கடிந்த அறம்புரி செங்கோல்
பல்வேல் திரையன் படர்குவி ராயின்,
கேள் அவன் நிலையே; கெடுகநின் அவலம்;
அத்தம் செல்வோர் அலறத் தாக்கிக்
கைப்பொருள் வௌவும் களவுஏர் வாழ்க்கைக்
கொடியோர் இன்று அவன் கடியுடை வியன்புலம்;
உருமும் உராறு; அரவும் தப்பா;
காட்டு மாவும் உறுகண் செய்யா; வேட்டாங்கு
அசைவுழி அசைஇ, நசைவுழித் தங்கிச்
சென்மோ.” (பெரும்பாண்: ௩௯-௪௫)

நாடு நலமெலாம் பெற்று நனிசிறந்து விளங்க நாடாண்ட நல்லோனுய திரையன் வரலாற்றினை விளங்க உணரும் வாய்ப்பு வாய்த்திலது; அவன் நாடு, அந் நாட்டு வளம், அவன் ஆட்சித்திறம் ஆகியவற்றை விளங்க விரித் துரைத்த புலவர்களும், அவன் வரலாற்றினை விரித்துரைத் தாரல்லர்.

திரையன், திருமாலை முதல்வனுக் கொண்ட குடியிற் பிறந்தவன்; திரைதரு மரபின் வழிவந்தவன்; திரையன் எனும் பெயருடையான்; சேர, சோழ, பாண்டியர் மூவரி னும் சிறந்தவன்; கடலிற் பிறந்த வளைகள் பலவற்றுள் ளும் வலம்புரிச் சங்கு சிறந்ததாதல்போல், அரசர் அனைவ ரினும் சிறந்தவன்: அல்லது கடிந்து அறம் விளங்க நாடாண்டவன்; வேற்படை பல வுடையான். நீர்ப் பேர் எனும் பெயருடையதொரு பேரூர் இவனுக்கு உரித்து. காஞ்சியைத் தலைநகராக் கொண்டு காவல் மேற்கொண்ட வன். யானைகள் கொணரும் விறகினல் வேள்வி வேட்கும் அந்தணர் நிறைந்த வேங்கட மலையும் அவன் ஆட்சிக்குட் பட்டதே. பகைவர் பணிந்து திறைதர முன்வரினும் அதை ஏற்றுக்கொள்ள எண்ணாராய், அவரை அழித்து அவர் பொருள் அனைத்தையும் கைப்பற்றி உண்ணும் ஆற்றல் வாய்ந்தவர். தன் பாட்டுடைத் தலைவன் திரையன் வரலாருகக் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனர் கூறுவன இத்துணையவே.

“இருநிலம் கடந்த திருமறு மார்பின்
முந்நீர் வண்ணன் பிறங்கடை, அந்நீர்த்
திரைதரு மரபின் உரவோன் உம்பல்;
மலர்தலை உலகத்து மன்னுயிர் காக்கும்
முரசு முழங்கு தானை மூவருள்ளும்
இலங்குநீர்ப் பரப்பின் வளைமீக் கூறும்
வலம்புரி யன்ன வசைநீங்கு சிறப்பின்,
அல்லது கடிந்த அறம்புரி செங்கோல்,
பல்வேல் திரையன்.” (பெரும்பாண்: உக-௩௭)

“நீர்ப் பெயற்று எல்லைப் போகி.” (ஷை ௩௧௧)

"கச்சி யோனே கைவண் தோன்றல்."

(பெரும்பாண்: ௪௨0)

"பகைவர், கடிமதில் எறிந்து குடுமி கொள்ளும்
வென்றி யல்லது, வினையுடம் படினும்,
ஒன்றல் செல்லா, உரவுவாள் தடக்கைக்
கொண்டி யுண்டித் தொண்டையோர் மருக."

(ஷை ௪௫0-௪)

"செந்தீப் பேணிய முனிவர், வெண்கோட்டுக்
களிறுதரு விறகின் வேட்கும்
ஒளிறிலங்கு அருவிய மலைகிழவோனே."

(ஷை: ௪௯௮-௫00)

திரையன் வரலாறு குறித்துப் பல்வேறு கருத்துக்களைக் கூறுவர் ஆராய்ச்சியாளர். "நாகபட்டினத்துச் சோழன் பிலத்துவாரத்தால் நாகலோகத்தே சென்று நாக கன்னியைப் புணர்ந்த காலத்து, அவள் யான்பெற்ற புதல்வனை என்செய்வேன் என்ற பொழுது, தொண்டையையே அடையாளமாகக் கட்டிக் கடலிலேவிட, அவன் வந்து கரையேறின், அவற்கு யான் அரசவுரிமையை எய்துவித்து நாடாட்சி கொடுப்பல் என்று அவன்கூற, அவளும் புதல்வனை அங்ஙனம் வரவிடத் திரைதருதலின் திரையன் என்று பெயர் பெற்றான்," என, நச்சினார்க்கினியர் கூறும் செய்திகளை ஏற்றுக்கொண்டு, அச் சோழன் கிள்ளிவளவனுவன்; நாககன்னி பீலிவளையாவள் என்று கொள்வர் சிலர். பல்லவன், அசுவத்தாமனுக்கும், மதனி என்ற அரமகள் ஒருத்திக்கும் பிறந்தவனுவன்; அசுவத்தாமன், துரோணரின் மகன்; துரோணர், கங்கை நீரிற் பிறந்தவளாய "க்ருதாசி" என்ற நீரரமகளுக்கும், பாரத்வாஜ முனிவருக்கும் பிறந்தவர். இதனால், பல்லவர், திரைதரு மகளிர் மரபினராதல் தெளிவாம்; இப்பல்லவரைக் குறிக்க வழங்கும் தொண்டையர் என்ற பெயரின்கண்வரும் தொண்டை என்ற சொல், துரோணம் என்ற சொல்லின் மரூஉ முடிபாம் என்றுகூறித் திரையன் வரலாறு குறித்து நச்சினார்க்கினியர் கூறியதை மறுத்து வேறு கூறுவர் சிலர்:

உ. தொண்டைமான்

"சான்றோர் உடைத்து" என்ற சிறப்புடையது தொண்டைநாடு; ஆமூர், இளங்காடு, ஈக்காடு, ஈத்தூர், ஊற்றுக்காடு, எயில், கடிகை, கலியூர், களத்தூர், குன்றபத்திரம், சிறுகரை, செங்காடு, செந்திருக்கை, செம்பூர், தாமல், படுவூர், பல்குன்றம், புலால், புலியூர், பேயூர், மனவூர், வெண்குன்றம், வேங்கடம், வேலூர் முதலாய இருபத்து நான்கு கோட்டங்களைக் கொண்டது எனக் கூறப்படும் தொண்டை நாடு, அருவா, அருவாவடதலை ஆய இருநாடுகளையும், வேங்கடமலையையும் உள்ளடக்கிய நாடாகப் பண்டு இருந்தது. தொண்டையர் வாழ்ந்ததால், அந்நாடு, தொண்டை நாடு எனப் பெயர் பெற்றது. தொண்டையர், வேங்கடமலையில் வேட்டையாடிக் கொண்ட யானைகளாலாய பெரிய படையுடையவர். அப் படை யுடைமையால், பகைவர் நாடுகளை வென்று ஆண்டுத் தாம்கொண்ட பொருள்கொண்டு வாழும் வாழ்க்கை யுடையவர். பகைவர் போரண்களை அழித்து, அப் பகைவர் தம் முடிகளைக் கைப்பற்றி வெற்றிப்புகழ் கொள்வதை விடுத்து, அப் பகைவரோடு பகை தணிந்து போதலை விரும்பா வீரம் உடையவர்.

"வினைவல் யானை விறற்போர்த் தொண்டையர்,
இனமழை தவழும் எற்ரு நெடுங்கோட்டு
ஓங்குவெள் ளருவி வேங்கடம்" (அகம்: உகங)

"பொருவார்
மண்ணெடுத் துண்ணும், அண்ணல் யானை
வண்டேர்த் தொண்டையர்" (குறுந்: உசுO)

"பகைவர்
கடிமதில் எறிந்து குடுமி கொள்ளும்
வென்றி யல்லது, வினையுடம் படினும்
ஒன்றல் செல்லா, உரவுவாள் தடக்கைக்
கொண்டி உண்டித் தொண்டையோர்."
(பெரும்பாண்: சடுO-டுச)

இவ்வாறு புலவர் போற்ற வாழ்ந்த வளமார் குடியில் வந்தவன் தொண்டைமான். தொண்டைமான், அதிய மான் நெடுமானஞ்சிக்குரிய தகடூரை அடுத்த நாட்டில் வாழ்ந்திருந்தான்; தன் அண்டை அரசுகளோடு பகை கொண்டு வாழும் பண்புடைய அதியமான் தொண்டைமா ேனாடும் பகைகொண்டான்; தொண்டைமானே பேராற்றல் உடையவன்; பெரும்படை யுடையவன்; பேராணும் பெற் றிருந்தான். அதனால், தொண்டைமான் படை கண்டு கலங்கினான்; பகை தணிந்து வாழவும் விரும்பினான்; தன் அவைப் புலவர் ஔவையாரை அது குறித்துத் தொண் டைமான்பால் தூதனுப்பினான். ஔவையாரும் தொண் டைமான்பால் சென்றார்; வந்த ஔவையை அன்புடன் வரவேற்றான் தொண்டைமான்; அவர்க்குத் தன்படைக் கலக்கொட்டிலைத் திறந்து காட்டினான்; போருண்டாயின், உடனே பயன்படுதற்கேற்ற நிலையில், அடுக்கிவைக்கப் பட்டிருக்கும் அப் படைக்கலங்களைக் கண்டு நின்ற ஔவைக்கு, "ஔவையே! இத்துணைப் பெரும்படை யுடை யேன் யான்; இத்தகையேன், அதியமானோடு பகையொழி தல் ஏனோ?'' "என்று கூறிநின்றான். படைக்கலக்கொட் டிலைக் கண்ட ஔவையார், அதியமான் அனுப்ப வந்தவர் தாம் என்ற எண்ணத்தால், தொண்டைமான் படைகளைப் புகழ்வார்போல் பழித்தும், அதியமான் படைக்கலங்களைப் பழிப்பார்போல் புகழ்ந்தும் வந்தார் எனினும் அவன், படை கண்டு உண்மையிலேயே அஞ்சியிருப்பர். "வென்றி யல்லது வினையுடம்படினும் ஒன்றல் செல்லா'' உரவுடை யோர் வழிவந்த தொண்டைமான், ஔவையார், வேண்ட அமர் ஒழித்து இரான்; அதியமானோடு போரிட்டே யிருப்பன். அதியமானும், அவன் ஆண்டிருந்த தகடூரும் அழிவுற்றதில், தொண்டைமானும் பங்குகொண்டே யிருப் பன் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. இவ்வாறு பேராண்மை தோன்ற வாழ்ந்த தொண்டைமான் பிறந்தகுடி, தமிழரசர் மூவரினும் தனிப்புகழ் பெற்றுப் பாராண்ட திரையனைப் பெற்ற பெருமையையும் உடையது.

"இவ்வே, பீலி அணிந்து, மாலை சூட்டிக்
கண்திரள் நோன்காழ் திருத்தி, நெய்யணிந்து
கடியுடை வியனக ரவ்வே; அவ்வே,
பகைவர்க் குத்திக் கோடுநுதி சிதைந்து
கொற்றுறைக் குற்றில மாதோ."

"அதியமான் தூதுவிடத் தொண்டைமானுழைச் சென்ற ஔவைக்கு அவன் படைக்கலக் கொட்டில் காட்ட அவர் பாடியது." (புறம்: கூ௫.)

௬. நன்னன்சேய் நன்னன்

"சான்றோர் உடைத்து" எனும் உயர் புகழ்கொண்ட தொண்டை நாட்டின் பெரும்பிரிவாகிய இருபத்து நான்கு கோட்டங்களுள், பல்குன்றக் கோட்டம் என்பதும் ஒன்று; குன்றுகள் பலவற்றைத் தன்பாற் கொண்டிருத்தலின் இக் கோட்டம் அப் பெயர் பெற்றது; மலைபடுகடாம் பாடிய புலவர் இரணிய முட்டத்துப் பெருங்குன்றூர்ப் பெருங்கௌசிகனார், "குன்றுசூழ் இருக்கை நாடு" (மலைபடுகடாம்: ௫அ௬) எனப் பெயரிட்டு அழைப்பர். வடார்க்காடு, தென்னார்க்காடு, சேலம் மாவட்டங்களின் ஒன்று கூடும் இடமாகத், திருவண்ணாமலைக்கு மேற்றிசைக்கண் உள்ள இவ்வூர், வடார்க்காடு மாவட்டம், செங்கம் வட்டத்தின் தலைநகராய் இன்று திகழ்கிறது; செங்கண்மா, செங்கமா, செங்கம் என்றெல்லாம் இக் காலத்தே வழங்கப் பெறும் அவ்வூர், பேரரசின் தலைநகராம் பெருமையினைப் பண்டு பெற்றிருந்தது என்பதைக் காட்டும், அழிந்த அகழி, இடிந்த கோட்டை முதலாயினவற்றை இன்றும் கொண்டுளது.

பல்குன்றக் கோட்டத்துச் செங்கண்மாவில் இருந்து அரசாண்டான் நன்னன் சேய் நன்னன் எனும் வேளிர் குலத்தான் ஒருவன்; இவன் வேளிர் வழிவந்தவன் என்பது, "வேள்" "மானவிறல்வேள்" என மலைபடுகடாத்தில் (௬௪, க௬௪) அவன் அழைக்கப் பெறுதலால் உணரலாம்; நன்னன்சேய் நன்னன் என அழைக்கப்பெறும், இந் நன்னனின் தந்தையாய நன்னன், யாவன் என்பது குறித்து ஆராய்ச்சியாளரிடையே ஒருமைப்பாடு உண்டாகவில்லை.

"நன்னன் சேய் நன்னனுக்குரிய மலைநாடு ஏழிற் குன்றம் எனவும் வழங்கப்பெறும்; அஃது ஏழு மலைப்பகுதிகளைக் கொண்டிருந்தமையால், அப் பெயர் பெற்றதாகத் தெரிகிறது; பல்குன்றக் கோட்டம் எனும் பெயர் வழக்-

யின் காரணமும் இதுவே யாதல்வேண்டும்; ஆகவே, ஏழில் மலையைக் கொண்ட கொண்கான நாடு, நவிரம் எனும் மலையைப் பெற்ற பல்குன்றக் கோட்டம் என்ற தொடர்கள் இரண்டும் இருவேறு நாடுகளைக் குறிப்பன அல்ல; ஒரே நாட்டைக் குறிக்க வழங்கும் இரு பெயர்களாம்; மலைபடுகடாம் பெற்ற நன்னன், புலவர் புகழ்ச்சிக்கு உரியவனாய்ப் போற்றப்படுகிறான்; ஆகவே, பெண்கொலை புரிந்த நன்னன் எனப் பழிக்கப்படும் கொண்கானத்து நன்னனே, நன்னன் சேய் நன்னனின் தந்தையாதல் வேண்டும். "அறிவார்யார் நல்லாள் பிறக்குங்குடி" என்றவாறு கொடுமைக்கு நிலைக்களமாய நன்னனுக்கு, நற்குணமே திரண்ட நன்னன் சேய் நன்னன் பிறந்தான்; தீய தந்தை பெயரை விலக்கி யொழியாது இவனுடன் இணைத்தது, "கள்ளி வயிற்றினகில் பிறக்கும் என்னும் முதுமொழியை உலகோர்க்கு மெய்ப்பித்தற்குப் போலும்," எனக் கூறுவர் ஒரு சாரார்.

"மலை நாட்டின் ஒரு பகுதியை ஆண்ட சிற்றரசனாகிய நன்னன், நெடுந்தூரத்ததாகிய—தொண்டை நாட்டில் உள்ள—பல்குன்றக் கோட்டத்தையும் ஆண்டுவந்தான் எனக் கொள்வதில் ஐயம் உண்டாயிற்று; அக் காலத்தில் முடிவேந்தராய் விளங்கிய சேரவேந்தரும் தமிழ்நாட்டில் இத்துணை நெடுந்தூரம்வரை ஆண்டனர் எனத் தெரியவில்லை. "பல்குன்றக்கோட்டத்துச் செங்கண் மாத்துவேள்" என்னும் அடைமொழி, கொண்கானத்து நன்னனினின்றும், இந்நன்னனைப் பிரித்துக்காட்டுவதற்காகவே கொடுத்தது போலத் தோன்றுகிறது, எனக் கூறி இதை மறுப்பர் சிலர்.

கொண்கானத்து நன்னனும், பல்குன்றக் கோட்டத்து நன்னனும் தந்தையும், மகனுமாய முறையுடையார், அவ்விருவரும் எத்திறத்தானும் தொடர்புடையாரல்லர் என்ற இருவர் கூற்றையும் முற்றும் ஏற்றுக் கொள்வதோ மறுப்பதோ செய்யாது, "செங்கண்மா எனும் நகரம், கொண்கான நாட்டின் ஒருபகுதியான சேலம் மாவட்டத்தை

யடுத்து உளது ஆதலின், அந் நகரமும், பல்குன்றக் கோட்டமும், கொண்கான நாட்டினைச் சேர்ந்திருத்தல் கூடும் என்று உணரக்கிடக்கிறது; அதனால் செங்கண் மாத்து நன்னனும், அவன் தந்தையாய நன்னனும், கொண் கான நாட்டு நன்னன் குடிப்பிறந்தாரே என்று துணிய வேண்டும்,'' என்பர் மற்றும் சிலர்.

சேரரோடு யாரோ ஒருவகையால் உறவுபூண்டு அத னால், "உதியன்'' எனச் சிறப்புப் பெயர் பெற்று, அதே நிலையில், அச்சேரரோடு பகைகொண்டு களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச் சேரலால் உயிர் இழந்த கொண்கான நாட்டு நன்னன், சேரர்க்கும் சோழர்க்கும் கழுமலம் எனுமிடத்தே நடைபெற்ற போரில், சேரர்க்குப் படைத்துணை யளித்த நன்னன்; சேரரோடு சிறிதும் தொடர்பு இலனாய்ப் பல் குன்றக் கோட்டம் ஆண்ட நன்னன் சேய்நன்னன் என நன்னன் எனும் பெயருடையார் மூவர் உளர் எனத் தெரி தலால், அவர் வரலாற்றினை அறிதற்கண் ஆராய்ச்சியாளர் பெரிதும் விழிப்புடையராதல் வேண்டும்.

"நன்னன் சேய்நன்னனுக்கு 'வானவிறல்வேள்' என்ற சிறப்புப் பெயரொன்று மலைபடுகடாத்தில் கூறப்பட்டுளது (கரு௪). இத்தொடர்மொழியே மதுரைக் காஞ்சியில் அழும் பில்வேள் என்பானுக்கும் வழங்குவதாம் (அடி: ௩௪௪-ரு) இவ் வேளும் சேரமானது கருமத்தலைவரில் ஒருவனாவன்; (சிலப்: உரு-௧௭௭; உ௮-௨0ரு). இவ்வாறு சேராது அரசி யலில் தலைமை வகித்த சிலர்க்கு "வானவிறல்வேள்'' என் னும் சிறப்புப் பெயர் வழங்குதலை நோக்கும்போது, அது, வானவனது வெற்றிக்குரிய வேள் என்ற பொருளில் வந்த தொடராதல் வேண்டும் என்று கருத இடந்தருகிறது; வானவன்; சேரன்; வானவன் விறல்வேள் என்பது வான விறல் வேள் என்று மருவியதாகல் வேண்டும்; ஆகவே, வானவிறல் வேள் என அழைக்கப் பெறும் செங்கண் மாத்து நன்னன், சேரர் படையில் பணியாற்றியவனாவன் என்பது புலப்படும்; சேரமானது படைத்தலைமை வகிக்கும் சிறப்பினை. அவன் பெற்றிருந்தான் என்பதை, "நன்

னன் உதியன் அருங்கடிப்பாழி'' என்ற தொடரானும் (அகம்: உடுஅ) "நன்னன் ஏற்றை'' எனத் தொடங்கும் அகப்பாட்டானும் (சச) அறியலாம்; என்று கருதுவாரும் உளர்.

மதுரைக் காஞ்சி, மலைபடுகடாம் இரண்டிலும், "மான விறல்வேள்'' என, உளதே யல்லால், வானவன் வெற்றிக் குரியவேள் எனப் பொருள்தரும் "வானவிறல்வேள்'' எனக் காணப்படவில்லை; "விளங்கு பெருந்திருவின் மான விறல்வேள் அழும்பில் அன்ன நாடிழந் தனரும்'' (மதுரை: ௩சச-ரு) "நோனுச் செருவின் வலம்படு நோன்ருள், மானவிறல்வேள் வயிரியம் எனினே'' (மலைபடு: கசுரு-கூச). மதுரைக் காஞ்சி உரையாசிரியர், அத் தொடர்க்கு "விளங்கும் பெரிய செல்வத்தினை உடைய மானவிறல் வேள் என்னும் குறுநில மன்னனுடைய அழும்பில் என்னும் ஊரையொத்த நாடுகளை இழந்தவர்களும்'' என்று உரை கூறுவதால், மதுரைக்காஞ்சித் தலைவனுல் நாடிழந்தவன் மானவிறல் வேள் அல்லன்; இழந்ததும் அழும்பில் அன்று; அழும்பில் போலும் வளம்நிறைந்த பிற நாடுகளே எனப் பெறப்படும்; இவ்வாறு கொள்ளாது, மானவிறல் வேளாகிய அழும்பில் என்பானைப்போல் நாடிழுந்தவரும் எனப் பொருள் கொள்வதாயின் அழும்பில் வேள், நெடுஞ்செழியனுல் நாடிழந்தவனுதல் வேண்டும்; செங்குட்டுவன் படைத்தலைவருள் ஒருவன் எனக் கூறப் பெறும் அழும்பில் வேள், நெடுஞ்செழியனெடு போரிட்டுத் தோற்ருன் எனச் சிலப்பதிகாரம் உணர்த்தவில்லை.

ஆகவே, மதுரைக்காஞ்சித் தொடரான் உணர்த்தப்படுவோன், சேரன் படை முதலியாகான்; அவன் சேரன் படை முதலியாகான் எனவே, மானவிறல்வேள் எனும் தொடர், சேரன் படைத்தலைவன் எனும் பொருளுடையது ஆகாது; ஆகவே, மானவிறல் வேள் எனும் தொடர் ஒன்றையே கொண்டு, நன்னன்சேய் நன்னனைச் சேரன் படைமுதலி எனக் கோடல் பொருந்தாது; மலைபடுகடாத்தைப் படித்தார், அப் பாட்டைப் பெறும் பெரும்பேறு பெற்ற நன்

னன், ஒரு பேரரசின் கீழ்ப்பணியாற்றிய பல்லோருள் ஒருவளவன் என்பதை ஒப்புக்கொள்ளார்; அவன் நாடும், அவனும் அத்துணைச் சிறந்து விளங்கியுள்ளனர்; 'நன்னன் ஏற்றை' என்ற அகப்பாட்டான், சேரன் படை முதலிகளுள் ஒருவனுக உணரப்படும் நன்னன் கொண்கானத்து நன்னனுமாகான்; நன்னன் சேய் நன்னனும் ஆகான்; நன்னன் எனும் பெயர்பூண்ட பிறனெருவனே ஆவன்; "நன்னன் உதியன், அருங்கடிப்பாழி" என்ற தொடரால், சேரரோடு தொடர்புடையனுக விளங்கும் நன்னன், அச்சேரரோடு பகைகொண்ட கொண்கானத்து நன்னனேயாவன்; சேரரோடு உறவுடையார், அச்சேரரைப் பகைத்து வாழ்ந்தனர் என்பதற்குச் சங்கநூல்களுள் எத்தனேயோ சான்றுகள் உள: சேரர்க்குரிய பனந்தார் பூண்டு சேரர்க்கு உறவுடையனுய தகடூர் அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி, பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையொடு பகைத்துப் போரிட்டு உயிர் இழந்தான்; குட்டுவன் எனும் பெயர் உடைமையால், சேரமரபினன் என உணரப்படும் திருக்குட்டுவன் என்பான், சேரர்க்குப் பகைவராய சோழன் படையில் பணியாற்றிச் சோழிய ஏனுதி திருக்குட்டுவன் எனும் பெயர் கொண்டு வாழ்ந்தான் என்ற வரலாறுகளை நோக்குக.

பல்குன்றக் கோட்டம், பெரியனவும், சிறியனவுமாய மலைகள் பலவற்றைக் கொண்ட ஒரு மலைநாடு; ஆகவே, அந்நாடு மலைவளம் பலவும் மலியக் கொண்டிருந்தது; மலையும், காடும் மண்டிக்கிடக்கும் அக் குறிஞ்சி நிலத்தே, கூத்தர்கொண்டு செல்லும் இசைக்கருவிகளினின்றும் எழும் இன்னிசைபோலும் அருவியொலியும், யானையைப் பிடிப்பார் எழுப்பும் பேரொலியும், எய்ப்பன்றியால் தாக்குண்ட கானவர் எழுப்பும் அழுகை யொலியும், தம் கணவர் மார்பில் புலிபாய்ந்து தாக்கிய புண்ணைப் பாடிப் போக்கும் கொடிச்சியர் பாடல் ஒலியும், வேங்கை மலர் கொய்யும் மகளிர் எழுப்பும் புலிபுலிப் பூசலும், சூலுற்ற தனக்கு வேண்டும் தழை தேடிச் சென்ற தன் களிற்றினைப்

புலி தாக்கக் கண்ட பிடி, காட்டுவாழ் யானைகள் அனைத்தையும் ஒன்று கூட்டி எழுப்பும் கூப்பீட்டொலியும், கிளைக்குக்கிளை தாவுங்கால் கைப்பிடி தளர்ந்த தன் குட்டி ஆழ்ந்த முழையிலே வீழ்ந்திறப்பக் கண்ட மந்தி, தம் இனத்தோடும் கூடி எழுப்பும் இரங்கற் பேரொலியும், குரங்கும் ஏறமாட்டாக் குன்றின் உச்சியில் உள்ள தேனிறாலை ஏணிகொண்டு ஏறிப்பெற்ற கானவர் வெற்றிக் களிப்பும், அழித்தற் கரிய பகைவர்தம் அரண்களை அழித்துப் பெரும் பொருள் கொணர்ந்த கானவர், ஆர்வமிகுதியால் எழுப்பும் ஆரவாரமும், குறக்குல மகளிர் ஆடும் குரவைக் கூத்திடை எழுப்பும் பாட்டொலியும், கல்மீதும், கற்பாறைகள் மீதும் ஓடிவரும் ஆறுகள், மலை முழைஞ்சுகளில் வீழ்வதால் எழும் இடையறாப் பேரொலியும், யானையைப் பழக்குவார், 'அப்புது, அப்புது; ஆது, ஆது; ஐ, ஐ' என்பன போலும் மொழிகளைக் கற்றுத்தரும் ஆரவாரமும், மகளிர், தட்டைகளைப் புடைப்பதால், புனந்தொறும் எழும் கிளிகடி யொலியும், குறிஞ்சி நிலக்குறவரும், முல்லைநிலக் கோவலரும் ஏற்றையும், எருதையும் பொரவிட்டு, வெற்றி கண்டு மகிழும் விழா வொலியும், தின்று எஞ்சிய பலாப்பழத்தினின்றும் கொட்டைகளை மட்டும் கொள்ள விரும்பும் குறக்குடிச் சிறுவர்கள், அப் பழங்களைக் கீழிட்டுக் கன்றுகளைப் பிணித்துக் கடாவிடும் குரலொலியும், மகளிர் தினை கொய்யுங்கால் பாடும் வள்ளைப்பாட்டொலியும், மஞ்சளையும், சேம்பையும் பன்றிகள் தோண்டி உண்ணுவாறு தடுக்க எழுப்பும் பறையொலியும், ஆய பல்வேறு ஒலிகள் எதிரொலித்து ஒலிக்க, எக் காலத்தும் கேட்கலாம் எனின், அந் நாட்டின் வளத்தினை விளங்க வேறு உரைத்தலும் வேண்டுமோ?

நன்னனுக்குரிய பல்குன்றக் கோட்டத்தில், நவிரம் எனும் பெயருடைய மலையொன்று உண்டு; அம்மலை, "நீரகம் பனிக்கும் அஞ்சுவரு கடுந்திறல் பேரிசை நவிரம்" எனவும்," "வளம் பிழைப்பறியாது வாய்வளம் பழுநிக் கழைவளர் நவிரம்" எனவும் புலவரால் பாராட்டப் பெறு

கிறது. இம்மலையில், காரியுண்டிக் கடவுள் என்ற திரு நாமம் கொண்ட சிவபெருமான் திருக்கோயில் கொண்டுள்ளார். அம்மலைக்கு இக் காலத்தே வழங்கும் பெயர், திரிசூலகிரி, பர்வதமலை என்பன; ஆங்குறை இறைவனுக்கு இக் காலத்தார் வழங்கும் திரு நாமம் காளகண்டேசுவரர் என்பது; இம்மலை திருவண்ணாமலைக்கு வடமேற்கில் உளது.

நன்னன் நாட்டில் பாய்ந்தோடும் ஆறு சேயாறு; இச் சேயாறு, கிழக்குத் தொடர்ச்சி மலைகளில் சவ்வாது மலையிடத்தே தோன்றிச் செங்கம், திருவண்ணாமலை, போளூர், ஆரணி, செய்யாறு முதலிய வட்டங்கள் வழியே ஓடிச் செங்கற்பட்டிற்கு அருகே, பாலாற்றோடு கலந்து விடுகிறது. அவ்யாற்றிற்குச் சண்முக நதி என்பதும் ஒரு பெயர் உண்டு; சிவமகனார் கொண்டு வருதலால் சேயாறு எனப் பெயர் பெற்றது என்பர் சிலர்; வேறு சிலர், சேய் எனச் சிறப்பிக்கப் பெறும் முருகன் அருளால் வந்த ஆறு ஆதலின், அப் பெயர் பெற்றது என்று கூறுவர். குயவன் திகிரி போலும் சுழல்களைக்கொண்டு ஓடிவரும் வெள்ளக் காட்சி காண்பார்க்கு இனிய காட்சியாம் எனப் புலவர் போற்றுவர் சேயாற்றை.

"வனைகலத் திகிரியிற் குமிழி சுழலும்
துனைசெலல் தலைவாய் ஓவிறந்து வரிக்கும்
காணுநர் வயாஅம் கட்கின் சேயாறு."

"நெடுவரை இழிதரும் நீத்தம் சால் அருவிக்
கடுவரற் கலுழிக் கட்கின் சேயாறு."

(மலைபடுகடாம்: ௪௭௪-௬; ௫௫௪-௫)

நன்னன் இருந்து அரசாண்ட தலைநகர் செங்கண்மா. மலைபோல் உயர்ந்து வானைத்தீண்டும் மதிலையும், அம்மதிலையடுத்து முதலைகள் வாழத்தக்க ஆழமும், நீர் அருமையும் உடைய அகழியையும் கொண்ட செங்கண்மா, சீரிய, பெரிய அங்காடிகளையும், ஆறுபோல் அகன்ற பெரிய தெருக்களையும், அடைந்தார் அறிவை மயக்கும் குறுங்

தெருக்களையும், மலைபோலும் மாடங்களையும், காதலர் இனிது உறைந்து இன்பம் நுகர்தற்காம் இளமரச் சோலைகளையும், ஊரினின்றும் பெயர்ந்து பிறநாடு போதலை உள்ளத்தான் உள்ளியும் அறியாப் பழங்குடிகளையும் கடல்ஒலி போலவும், கார்மேகத் தொலிபோலவும் எழும் பல்வேறு ஒலிகளையும் பெற்றுப் பெருநகராய்த் திகழ்ந்தது.

"இரைதேர்ந்திவரும் கொடுந்தாள் முதலையொடு
திரைபடக் குழிந்த கல்லகழ் கிடக்கின்
வரைபுரை நிவப்பின் வான்தோய் இஞ்சி
உரைசெல வெறுத்த அவன்மூதூர்"

(மலைபடு: ௯0-௯௩)

"நிதியம் துஞ்சும் நிவந்தோங்கு வரைப்பிற்
பதியெழல் அறியாப் பழங்குடி கெழீஇ
வியலிடம் பெறாஅ விழுப்பெரு நியமத்து
யாறெனக் கிடந்த தெருவின், சாறென
இகழுநர் வெரூஉம் கவலை மறுகின்,
கடல் எனக் கார் என ஒலிக்கும் சும்மையொடு
மலையென, மழையென மாடம் ஓங்கித்
துனிதீர் காதலின் இனிதமர்ந் துறையும்
பனிவார் காவிற் பல்வண் டிமிரும்
......அவன் பழவிறல் மூதூர்" (மலைபடு: சஎஅ-அஎ)

நன்னனுக்குரிய நாடும், ஊரும், ஆறும், பிறவும் நல்லன ஆதலைப் போன்றே, அவன் நாட்டு வாழ்மக்களும் நனிமிக நல்லவராவர்; காட்டு மக்கள் கொடியராவர் என்றே எவரும் எண்ணியிருப்பர்; எங்கும் அவர் அவ்வாறேயுள்ளனர்; ஆனல், நன்னன் நாட்டைச் சேர்ந்த காட்டு வாழ் மக்கள் அத்தன்மையரல்லர்; அவர்கள் அவ்வழியே வரும் புதியோர்க்கு ஊறு ஒன்றும் விளைக்காது, அன்னர், அவ்விடங்களை இனிதே கழியுமாறு இனிய துணைவராவர்; தம் குடியில் தங்கிய வழிச்செல்வார்க்கும் அவரோடு உடன் வந்தார் அனைவர்க்கும் தேனும், கிழங்கும் தெவிட்டா ஊனும் தவருதுதந்து அனுப்புவர்; அத்துணை அருள் உள்ளம் உடையார் அவர்:

"......துணைபுணர் கானவர்
இடுக்கண் செய்யாது இயங்குநர் இயக்கும்
அடுக்கல் மீமிசை"
தேனினர், கிழங்கினர், ஊனர் வட்டியர்
....
கானவர், செழும்பல் யாணர்ச் சிறுகுடிப் படினே,
இரும்பே ரொக்கலொடு பதமிகப் பெறுகுவிர்"

(மலைபடு: கஎ-கக-கடுஉ-எ)

மலையைச் சேர்ந்த சிற்றூர்களில் வாழும் குறவர்கள், தம் ஊர் நோக்கி வருவார், நன்னனை நாடிச் செல்லும் பரிசிலராவர் என்பதை அறிவராயின், அவரைத் தாம் வேறு, அவர் வேறு என எண்ணாது, தமரேபோல் மதித்துத் தம் மால் ஆவன எல்லாம் அளித்து அகமகிழ்வர்; ஆண்டுச் செல்வார், அன்னார் இல்லங்களுள், தம் இல்லங்களுள் நுழைவதேபோல் நில்லாது நுழைதலும், அவ்வில்லுறை பொருள்களைத் தம் பொருள்களேபோல் பயன் கோடலும் கூடும்; ஆண்டுவாழ் குறவர்குல மகளிர், ஆண்டுவரும் புதியரை, அண்ணன் எனவும், அம்மான் எனவும் தம்மக்கட்கு முறைகூறி, நும்பால் அவரை அனுப்பி, அழைத்து விருந் தேற்றுப் போற்றுவர்; அன்னார் காட்டும் அன்பில், நன்னனைப் பாடிச் செல்லும் பரிசிலர், அந் நன்னனை நாடிச் செல்லும் தம் எண்ணத்தை மறத்தலும் கூடும்.

"சிலம்படைந் திருந்த பாக்கம் எய்தி,
நோனாச் செருவின் வலம்படு நோன்தாள்
மான விறல்வேள் வயிரியம் எனினே,
நும்மில் போல நில்லாது புக்குக்
கிழவிர் போலக் கேளாது கெழீஇ,"

"குறமகள் ஆக்கிய வாலவிழ் வல்சி
அகமலி உவகை ஆர்வமொடு அளைஇ
மகமுறை தடுப்ப மனைதொறும் பெறுகுவிர்
செருச்செய் முன்பின் குருசில் முன்னிய
பரிசில் மறப்ப நீடலும் உரியிர்"

(மலைபடு: கசுஉ-சு; கஅங-எ)

அவன் நாடுவாழ் ஆயர்பாலும் அப்பண்பே நிகழும்; இடையர் வாழ் இல்லங்கட்குப் பரிசிலர் இராக்காலத்தே சென்று விட்டால், அவர்க்கு அக் காலத்தே உணவாக்கி அளித்தல் இயலாது என அறிந்த அவ்வாயர், தமக்கென வைத்திருக்கும் பாலையும், பாற்சோற்றையும் அளித்து அன்பு காட்டுவர்.

"பல்யாட்டு இனநிரை எல்லினிர் புகினே,
பாலும், மிதவையும் பண்ணாது பெறுகுவிர்"

(மலைபடு: ௪௧௬-௭)

நன்னன் தலைநகரிடத்தே வாழும் நகரமாந்தரும், அவன் நாட்டினும், காட்டினும் வாழும் மக்களைப்போன்றே தனிமிக நல்லவராவர்; தம் வீடுநோக்கி வந்தாரை விரும்பி வரவேற்று, விருந்தோம்பும் வேளாண்மை, அவர் பாலும் பொருந்தியிருந்தது; நன்னனை நோக்கி வந்த பரிசிலர், ஊர்மன்றத்தே இருக்கக் காணும் அந்நகர் மக்கள், "இவர்கள் மிகச் சேய நாட்டினின்றும் வந்துள்ளனர்; வெல்லும் போர்வல்ல நம் நன்னன்சேய் நன்னனை நாடி வந்துள்ளனர்; மிகவும் வருந்திவந்துள்ளனர்; அளியர்" என்று எண்ணி முகமலர்ந்து நோக்கி, இன்னுரை பல வழங்கி ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு நாளாக விருந்தளித்துப் பேணி, வழிநடை வருத்தத்தால் வந்த அவர் துயர்போக்கி அருள் செய்வர்; அன்னார் அருள்உள்ளத்தின் அழகினை என்னென்பது! அரசன் எவ்வழி, அவ்வழி யன்றோ குடிகள்!

"மன்றில் வதியுநர் சேட்புலப் பரிசிலர்,
வெல்போர்ச் சேஎய்ப் பெருவிறல் உள்ளி
வந்தோர் மன்ற; அளியர்தாம்; எனக்
கண்டோர் எல்லாம் அமர்ந்து இனிதின் நோக்கி
விருந்திறை யவரவர் எதிர்கொளக் குறுகிப்
பரிபுலம் பலைத்த நும்வருத்தம் வீட."

(மலைபடு: ௪௧௨-௭)

இவ்வாறு நீர்வளமும், நிலவளமும் நிறைந்த நாடும், மனவளம் நிறைந்த மக்களும் உடையனாய நன்னன் சேய்

நன்னன், நல்லோர் போற்றும் நற்பண்பு பலபெற்றும் விளங்கினன். நன்னன், பகைவரைப் பாழ்படுக்கும் பேராற்றலும், அப் பகைவர் அணுகுதற்கும் அஞ்சும் வாளாண்மையும் பெற்றிருந்தான்; விற்போர் வல்லனய் விளங்கினன்; இந்நிலவுலகம் நிற்குமளவும், அழியாப் பெரும்புகழ் நின்று நிலைபெறுமாறு, பகைவர் பலரை வென்று புறங்கண்டு, அவர்பால் கவர்ந்து கொண்ட பெறு தற்கரிய பேரணிகலங்கள் அனைத்தையும், தன்னைப் பாடி வரும் புலவர் முதலாம் இரவலர் தமக்கு வரையாது வழங்கி வள்ளியோனய் வாழ்ந்தான்; பகற்பொழுதை விளக்கத் தோன்றும் ஞாயிறு, இருளாகிய பகையைக் கடிந்து ஒளி பெற்றுத் திகழ்வதேபோல், நன்னனும், தன் பகைவரை அழித்துப் புகழ் மிகப் பெற்றுத் திகழும் பெருஞ்சிறப் புற்றான்; பகைவர் பெருவாழ்வு வாழப் பார்த்தும் பொறு மையுடையராதல், பேராண்மையுடையராய பேரரசர்க்கு அழகன்று; பகையரசர் தம் பெருவாழ்வுகண்டு பொரு தாரே, பேரரசுடையராதல் கூடும். மேலும், பகைவரோடு மேற்கொள்ளும் முயற்சி, வெற்றிதரு முயற்சியாதலன்றி, வீண்முயற்சியாதல் கூடாது. அதற்கு, அரசராவார், மான மும், மனம்நிறை ஊக்கமும் உடையராதல் வேண்டும்; நல்ல அரசர்மாட்டு நின்று நிலைபெறவேண்டிய இந் நற்பண்புகள் எல்லாம், நன்னன்பால் நிறையப் பொருந்தி யிருந்தன.

"முனைபாழ் படுக்கும் துன்னருந் துப்பின்."

"வில்நவில் தடக்கை, மேவரும் பெரும்பூண்
நன்னன் சேய் நன்னன்."

"தொலையா நல்லிசை உலகமொடு நிற்பப்
பலர் புறங்கண்டு, அவர் அருங்கலம் தரீஇப்
புலவோர்க்குச் சுரக்கும் அவன் ஈகை மாரி."

"பாயிருள் நீங்கப் பகல்செய்யா எழுதரும்
ஞாயிறு அன்ன அவன் வசையில் சிறப்பு."

"நோனச் செருவின் வலம்படு நோன்தாள்
மான விறல் வேள்."

(மலைபடு: ௫௧; ௯௩-௪; ௭௦-௨; ௮௪-௫; ௧௯௩-௪)

எவ்வினையைத் தொடங்குவதாயினும், தொடங்குவதற்கு முன்னர்; அவ்வினையைத் தொடங்கின் உண்டாம் அழிவையும், ஆக்கத்தையும், அது முற்றுப்பெற்றவழி உண்டாம் பயனையும் எண்ணிப் பார்த்தே தொடங்குதல் வேண்டும். அவ்வாறு எண்ணுவார் பிழைபடு அறிவுடையராயின், அவர்க்கு ஆக்கத்திற்கு மாறாகக் கேடே வந்துறும்; ஆதலின், அவர் தெளிந்த அறிவினராதல் வேண்டும்; அத்தகு நல்லறிவை நன்னன் நனிமிகப் பெற்றிருந்தான் எனக் கூறுகிறார் மலைபடுகடாம் பாடிய ஆசிரியர்:

"மதிமாறு ஓரா நன்றுணர் சூழ்ச்சி." (மலைபடு: ௯௨)

கேளாரும் வேட்பமொழிவது வேந்தர்க்கு அழகு என்ப; தன்னை இகழ்வாரும், தன்னை விரும்புமாறு ஒழுக வல்ல ஆற்றல் அரசனுக்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படுப; இந் நற்பண்பும் நன்னன் சேய் நன்னன்பால் நின்று நிலைபெற்றிருந்தது.

"இகழுநர்ப் பிணிக்கும் ஆற்றலும்." (மலைபடு - ௭௩)

"தோன்றின் புகழொடு தோன்றுக; அஃதிலார் தோன்றலின் தோன்றாமை நன்று," "செல்வத்துப் பயனே ஈதல்" என்றெல்லாம் கூறுவர் பெரியோர்; நிலைபேறில்லாத செல்வத்தைப் பெற்றார், அப்பொருளை, அஃது இல்லாமையால், தம்பால் வந்து இரந்து நிற்பார்க்கு வாரிவழங்கி, நிலைபெற்ற புகழைப் பெறுதல் வேண்டும். "அற்கா இயல்பிற்றுச் செல்வம்; அது பெற்றால் அற்குப ஆங்கே செயல்" என்பது திருக்குறள். அவ்வாறு பெறுவாரே, அறிவுடையருமாவர்; அவ்வாறின்றிப் பேரரசும், பெருஞ் சுற்றமும் பெற்றிருந்தும், தம்பால் வந்து இரந்தார்க்கு இல்லை எனக்கூறி இழிவுடையராதல் நல்லறிவுடையார் செயலாகாது; அவ்வாறு பிறர்க்கு அளிக்காது பேணிய பொருள்கொண்டு வாழ்வார், இறவாப் பெருநெறி பெற்று, இவ்வுலகில் என்றும் வாழ்வா

ரல்லர்; அவ்வாறு ஆக்கிய பெரும் பொருளை அறவே கைவிட்டு, அவரும் இறப்பவே செய்வர்; இவ்வாறு இறந்தார், உலகில் எத்தனை எத்தனை கோடியோ! அன்னாரைப் போல், ஆற்றவும் பயன்படாது வாழ்தல் அறநெறி ஆகாது; பொருள் கொடுத்துப் புகழ்பெற்று வாழ்தலே பெருமையும், பேராண்மையும் ஆகும்; அவ்வறிவு வரப்பெற்றாரே உயர்ந்தோராவர்; அவர் உள்ளமே உயர்ந்த உள்ளமாம்; அவ்வுள்ளம் உடையான் நன்னனும்.

"உயர்ந்த கட்டில், உரும்பில் சுற்றத்து
அகன்ற தாயத்து, அஃகிய நுட்பத்து
இலம்என மலர்ந்த கைய ராகித்
தம்பெயர் தம்மொடு கொண்டனர் மாய்ந்தோர்
நெடுவரை இழிதரும் நீத்தம்சால் அருவிக்
கடுவரற் கலுழிக் கட்கின் சேயாற்று
வடுவாழ் எக்கர் மணலினும் பலரே;
அதனால், புகழொடும் கழிகநம் வரைந்த நாள்எனப்
பரந்து இடங்கொடுக்கும் விசும்புதோய் உள்ளம்."

(மலைபடு: ௫௫0-அ)

வரையாது வழங்கும் வள்ளன்மையுடையான் நன்னன்; தாம் கூறும் பாராட்டுரைகளாகிய விதைகளை விதைத்துத், தம்மால் புகழப்படுவார் தம் பொருள்களைப் பெற விரும்பும் சொல்லேருழவராம் புலவர் முதலாயினார்க்கு, ஆற்றுப்பெருக்கற்று அடிசுடும் அக்காலத்தே அரிதின் வந்து பயனூட்டும் அவ்வாற்று வெள்ளம்போல், அவர் வறுமை ஒழித்து வளம் கொழிக்க உதவும் வள்ளியோனாய் வாழ்ந்தான் நன்னன்; நின்றேத்தும் சூதர், இருந்து ஏத்தும் மாகதர், பாணர், கூத்தர் முதலாயினோர்க்குப் பகைவரை ஓட்டிப் பெற்ற பேரரசுகள் அனைத்தையும் ஒருங்கே அளித்தும் அவன் அமைதியுறுவானல்லன்; பெருமழையைப் பொய்யாது பெய்த பருவமழை, மீண்டும், மீண்டும் பெய்வதேபோல், அவர்க்கு மேலும். மேலும் அளிக்கும் நாளோலக்கச் சிறப்புடையனாயினன் நன்னன்:

"இசைநுவல் வித்தின், நசைஏர் உழவர்க்குப்
புதுநிறை வந்த புனலம் சாயல்."

"புகழு நர்க்கு
அரசுமுழுது கொடுப்பினும் அமரா நோக்கமொடு
தூத்துளி பொழிந்த பொய்யா வானின்
வீயாது சுரக்கும் அவன் நாண்மகிழ் இருக்கை."

(மலைபடு: சுO-சுக; எரு-எசு)

பெரும்படைத் தலைவர்கள்பால் காணலாம் போர் நுணுக்கம் பலவும் பொருந்தப் பெற்றவன் நன்னன்; போர் வீரர் உள்ளத்தே மகிழ்ச்சி நிறைந்திருந்தாலன்றி, அன்னார் உண்மையாகப் போர் புரியார்; உள்ளம் இல்லார் உடற்றும் போர், உறுபயன் தாராது; அவர் உள்ளம் உவப்ப வேண்டின், அரசராவார், அவர்க்கு உறுபொருள் தருதல் வேண்டும்; ஆகவே, தமக்கு வெற்றிதர, வெஞ்சமர் ஆற்றும் வீரர்க்கு, வேந்தர், வேண்டுமளவு பொருளளிக்க மறுத்தலாகாது; இவ்வுண்மை உணர்ந்து பகைவர்நாடு மிகச் சேய்மைக்கண் உளதாயினும் அஞ்சாது சென்று, அப் பகைவர் தம் தூசிப்படைகளை அறவே அழித்துக் கொன்றதோடமையாது, அப் பகைவர் யானைப் படையுட் புக்கு வேலேந்திப் போராற்றி வென்ற வீரர்க்கு, ஊரும், நாடும் ஒன்று பலவாக நல்கி ஊக்கும் நல்லறிவும், நற்புகழும் உடைய தன்முன்னோரைப் போன்றே, நன்னனும், அவர்க்குப் பெரும் பொருள் நல்குவனாயினன்.

"இகந்தன ஆயினும் தெவ்வர் தேஎம்
நுகம்படக் கடந்து, நூழி லாட்டிப்
புரைத்தோல் வரைப்பின் வேல்நிழல் புலவோர்க்குக்
கொடைக்கடன் இறுத்த அவன் தொல்லோர் வரவு."

(மலைபடு: அசு-அக)

அறிவு, ஆற்றல், அருள், ஆண்மைகளை இயல்பாகவே பெற்றுடையார் ஒருவர், அவற்றைத் தம்மினும் மிகுதியாகப் பெற்றிருக்கும் பெரியார்ரைத் துணையாகவும் பெற்றுவிடின், அவரை, அவற்றுன் வேறல் யார்க்கும் அரிதாம்

என்ற உண்மையுணர்ந்தவன் நன்னன், அரியகற்று ஆசற் றாரும், ஆன்றோர் நிறைந்த அவையுட் புக்கவழி அஞ்சுவர்; அஞ்சினர் தம் அறிவு கலங்கப்பெறும் ஆதலின், அந்நிலை யில் அவர், தாம் கருதியதனை அவ் அவையினர்க்கு எடுத் துக் கூறவும் இயலாதவராவர். அந்நிலையில், ஆண்டுக் கூடி யிருக்கும் ஆன்றோர், அவர் அச்சம் ஒழியும் வண்ணம் ஆவன கூறி, அவர் உள்ளத்துறையும் உறுபொருளை உள் ளவாறு உணர்த்தற்காம் உரன் உண்டாக்கி, அவர் கூறு வன கேட்டு அகமகிழ்தல் வேண்டும்; அதுவே ஆன் றோர்க்கு அழகு; அத்தகைய ஆன்றோர் நிறைந்த அவையே நிறைவுடை நல்லவையாம்; அத்தகு நல்லவையுடையார் நாடு, நலிவுறுதல் இல்லை; நன்னன் அவையகத்தே அத்த கைய நல்லோர் பலர் வாழ்ந்திருந்தனர் என்றால், அவன் பெருமையினைப் பகரவும் வேண்டுமோ?

"நல்லோர் குழீஇய நாநவில் அவையத்து
வல்லா ராயினும், புறமறைத்துச் சென்றோரைச்
சொல்லிக் காட்டிச் சோர்வின்றி விளக்கி
நல்லிதின் இயக்கும் அவன்சுற்றத்து ஒழுக்கமும்."

(மலைபடுகடாம்: எஎ-அ0)

௬. நன்னன் வேண்மான்

நன்னன் வேண்மான் எனும் இவ் வேளிர் குலத்தலை வன், புலவர் பெருமக்கள் பதின்மர், இருபதுக்கு மேற் பட்ட இடங்களில் விரித்துரைக்கவல்ல வரலாற்றுப் பெருமை யுடையனுவன்; இவன் வரலாற்றினை அறிய முற் பட்டார் பலராயினும், இவன் வரலாறு இதுவே என வரை யறுத்துக் கூறினர் ஒருவரும் இலர்; இவன் வரலாறு குறித்த ஒருமித்த கருத்தினை ஆராய்ச்சியாளர் இதுகாறும் கொண்டனரல்லர்; அக்கால அரசரோடும், அரசியலோடும் அவன் கொண்டிருந்த தொடர்பு அத்துணை விரிவுடையது. நன்னன் வேண்மான் இருந்து ஆண்டநாடு கொண்கானம் எனப்படும்; அக்கொண்கான நாட்டில் விளங்கிய ஏழில், பாழி, பிரம்பு என்ற பெயருடைய மலைகளும், பாரம், பாழி, வியலூர் முதலிய ஊர்களும் அவனுக்கு உரியவாம். கொண்கானம், பொன்னுடைமையான் பொலிவுற்றது எனப் போற்றுவர் புலவர்; விண்ணைத் தொடும் கொடுமுடி களையும், பொன்படு பாறைகளையும் உடையது அக்கொண் கானத்து மலை. பாழி, பகைவர் அணுகுதற்கரிய காவல் செறிந்தது; அதனல், வேளிர் பலரும் தாம் அரிதின் ஈட் டிய பெரும்பொருளை ஆங்குவைத்துப் போற்றிக் காத்த னர்; வயலை வேலியுடையது எனக் கூறப்பெறும் வியலூர், மிளகுக் கொடிகளையும், அதன் அருகே கிடந்து உறங்கும் யானைகளையும் உடைய கடற்கரை ஊராம் என இளங்கோ வடிகள் சிறப்பிக்கும் பெருமையுடையது.

> "நன்னன்,
> பாழியன்ன கடியுடை வியனகர்ச்
> செறிந்த காப்பு."

> "நன்னன் வேண்மான்
> வயலை வேலி வியலூர்."

> "பாரத்துத் தலைவன் ஆர நன்னன்
> ஏழில் நெடுவரைப் பாழிச் சிலம்பு."

"நன்னன்
விண்பொரு நெடுவரைக் கவாஅன்
பொன்படு மருங்கின் மலை."

"நன்னன் உதியன் அருங்கடிப் பாழித்
தொன்முதிர் வேளிர் ஓம்பினர் வைத்த
பொன்."

"நன்னன் நன்னாட்டு
ஏழில் குன்றத்துக் கவாஅன்."

"நன்னன் ஆய் பறம்பு."

"பாழி யாங்கண்
வேண்முது மாக்கள் வியனகர்க் கரந்த
அருங்கல வெறுக்கை."

(அகம்: ௧௫; ௧௭; ௧௫௨; ௧௭௩; ௨௫௮; ௩௪௧; ௩௫௬; ௩௭௨)

"பொன்படு கொண்கான நன்னன் நன்னாட்டு
ஏழிற் குன்றம்." (நற்: ௩௯௧)

"கறிவளர் சிலம்பில் துஞ்சும் யானையின்
சிறுகுரல் நெய்தல் வியலூர்." (சிலம்பு: ௨௮; ௧௧௪-௫)

நன்னன் ஓரிடத்தே, "நன்னன் உதியன்" என அழைக்கப் பெறுகிறான்; "நன்னன் உதியன் அருங்கடிப் பாழி." (அகம்: ௨௫௮). உதியன் எனும் சொல், மூவேந்தருட் சேரரைக் குறிக்க வழங்கும் பெயராம்; அப் பெயர், நன்னன் பெயரோடு இணைந்து வழங்குவதாலும், நன்னனுக்குரிய கொண்கானநாடு, சேரநாட்டின் ஒருபகுதியாகக் கொள்ளப்படுதலாலும், நன்னன் யாதோ ஒரு வகையால், அச்சேரலோடு உறவுடையனாவன் எனத் தெரிகிறது. "நன்னன் ஏற்றை, நறும்பூண் அத்தி" எனத் தொடங்கும் அகப்பாட்டால் (௪௪) நன்னன் எனும் பெயருடையானொருவன், சேரர் படைத்தலைவனாய் விளங்கினான் எனத் தெரிகிறது. அந் நன்னனே, இந் நன்னன்; அவர் படையில் பணியாற்றியதினாலேயே, இவனுக்கு "உதியன்" எனும் சிறப்புப்பெயர் உண்டாயிற்று, என்று சிலர் கூறுகின்றனர். சேரர் படைத் தலைவர் பலருள் ஒருவனைப் பணி

யாற்றிய ஒருவன், அச்சேரரின் பகைவனைப் பெருவாழ்வு வாழ்ந்தான்; அவனை அழிக்க, அச்சேரர் அரும் போர் ஆற்றவேண்டியவராயினர் எனல், அத்துணைப் பொருத்தம் உடைத்தன்று ஆதலாலும், ஒரு குலத்தில் வந்தாரே, தம் முட் பகைகொண்டு போர் உடற்றுவது பண்டைத் தமிழ் நாட்டு அரசியலில் இயல்பாக நிகழும் நிகழ்ச்சி யாதலின் 'உதியன்' எனப் பெயர் பூண்ட ஒன்றினாலேயே, சேர ரோடு உறவுடையவன் எனக் கருதப்படும் ஒருவன், அச் சேரரோடு பகைகொண்டு வாழ்ந்தான் எனல் இயல்புடைய தாகாது எனல் பொருந்தாது ஆதலாலும், சேரர் படைத் தலைவனைப் பணியாற்றினவன் அல்லன் இந் நன்னன்; இவன் வேறு; அவன்வேறு என்றே கொள்க.

நன்னன், "வேண்மான்" எனவும் அழைக்கப் பெறு வன்; "நறவுமகிழ் இருக்கை நன்னன் வேண்மான்" (அகம்: கூ௭). நன்னனுக்குரிய பாழிப் பெருநகரில், தம் பெரும் பொருளை வைத்துப் போற்றிக் காத்தனர் வேளிர் (அகம்: ௨௫௮-௩௭௨). இவ்விரண்டினையும் ஒருங்கு வைத்து நோக்குவார்க்கு, நன்னன், வேளிர் வழிவந்தவன் என்பது எளிதிற் புலனும். மிற்க நன்னனுக்குரிய ஊர் களுள், கடம்பின் பெருவாயிலும் ஒன்று எனப் பதிற்றுப் பத்து கூறுகிறது; (பதிற்றுப்பத்து: பதிகம்: ௪). சேரர் பகைவருள் கடம்பர் என்பாரும் ஒருவர்; சேரவேந்தர் பலர், அக்கடம்பரை வென்று, அவர் காவல் மரமாம் கடம் பினை அழித்தனர் எனப் பதிற்றுப் பத்தும் சிலப்பதிகார மும் தெரிவிக்கின்றன; அச்சேரர் வழிவந்த, களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரலும், இளஞ்சேரல் இரும்பொறை யும், கடம்பின் பெருவாயில் நன்னனை வென்று அழித் தனர் எனப் பதிற்றுப்பத்து கூறுகிறது; (அகம்: ககூகூ; பதிற்று: ௪0; பதிகம்: ௪; பதிற்று: ௮௮). இதனல், நன்னன், அக்கடம்பரோடும் யாதோ ஒரு வகையான் உறவுடையவனவன் என்பது தோன்றுகிறது.

இளவிச்சிக்கோ எனும் இளவரசன் ஒருவன், நன் னன் வழிவந்தவனவன் எனக் கூறுகிறார், பெருந்தலைச்

சாத்தனுர் எனும் புலவர்; "பொலந்தேர் நன்னன் மருகன் அன்றியும், நீயும் முயங்கற்கு ஒத்தனைமன்" (புறம். கருக). விச்சியர் என்ற இனத்தார், தமிழ் நாட்டில் அரச வாழ்வு மேற்கொண்டிருந்தனர் எனப் பழந்தமிழ்ப் பாக்கள் அறிவிக்கின்றன; "இருபெரு வேந்தரும், விச்சியும் வீழ." (பதிற்று: பதிகம்: கூ). "வில்கெழு தானை விச்சியர் பெருமகன், வேந்தரொடு பொருத ஞான்றை" (குறுந்: கூஉஅ). "விளங்குமணிக் கொடும்பூண் விச்சிக் கோவே" (புறம்: உ00). என்ற தொடர்களைக் காண்க. "இளவிச்சிக்கோ" எனும் சொல், "இளவிச்சிரக்கோ" என்பதன் திரிபாதலும் கூடும் என்று கொண்டு நன்னன், சோணை நதிக் கரையில் உள்ள தேயம் என அடியார்க்கு நல்லார் அறிவிக்கும் வச்சிர நாட்டினின்று வந்தோர் வழியினனாதல் வேண்டும் எனக் கூறுவாரும் உளர். இவையெல்லாம் ஆராய்ச்சிக்குரியன; ஆய்ந்து உண்மை உணர்க.

நன்னன், நால்வகைப் படையும் நனிமிகக்கொண்டிருந்தான்; "இயல் தேர் நன்னன்" (அகம்: கஎகூ). "பொலந்தேர் நன்னன்" (பதிற்று: ச0). எனத் தேர்ப் படையுடைமையும், சூழியானைச் சுடர்ப்பூண் நன்னன்," "கறையடி யானை நன்னன்" (அகம்: கரு, கசஉ). என யானைப் படையுடைமையும், "வென்வேல்....நன்னன்" (அகம்: கருஉ). "ஏந்துவேல் நன்னன்" (நற்: உஎ0). என வேற் படையுடைமையும் வியந்து பாராட்டப் பெறுதல் காண்க. இவ்வாறு ஆற்றல் மிக்க பெரும் படையுடைமையால், உள்ளத்தே உரமும், ஊக்கமும் மிக்கு, தன் நாட்டைச் சூழ அரண் அமைத்து வாழ்ந்திருந்த சிற்றரசுகள் பலவற்றை அழித்து, ஆண்டுள்ள பொருளை எல்லாம் வாரிவருதலை வழக்கமாக மேற்கொண்டான். அச் சிற்றரசர்களுள் சிறந்தானாய பிண்டன் என்பான், பகையரசர்க்குத் தொல்லை பலதரும் பேராண்மையுடையனாய் விளங்கினான். பொன்னைக் கொண்டுவரும் பெரிய பெரிய கலங்களையும் தாக்கி அழிக்கவல்ல இருமீன்களைப் போல, பிண்டனும் பேரரசரும் அஞ்சி நடுங்கும் அத்துணை ஆற்றல் உடையனாய்

வாழ்ந்தான்; அவன் அன்னனாதல் அறிந்தும், நன்னன், அவனோடு போரிட்டு, அவன் ஆற்றலை அழித்து வென்றான் எனின், அவன் ஆண்மையினை என்னெனப் புகழ்வது! தன் நாட்டைச் சூழ இருந்த சிற்றரசுகளை வெற்றி கொள்வதோடு, நன்னன் போர்வேட்கை தணிவுற்றிலது; அவன் தன் காலத்தே பெரும்படை யுடையராய்ப் பேரரசராய் வாழ்ந்த வேந்தர்களையும் வென்று வீறுபெற விரும்பினான்; அவ்வாறே அவர்களை வென்று, அவர் தம் மனைவிமார் தலையை மழித்து, அக் கூந்தலால் கயிறு திரித்து, அக் கயிற்றால், அவ்வேந்தர்தம் யானைகளைப் பிணித்துக் கொணர்ந்தான்; எத்துணைக் கொடுமை நிறைந்த போர் வெறியுடையான் நன்னன் என்பதை இந் நிகழ்ச்சி உணர்த்துவது உணர்க

"உரன்மலி உள்ளமொடு முனைபாழ் ஆக
அருங்குறும் பெறிந்த பெருங்கல வெறுக்கை
சூழாது சுரக்கும் நன்னன்." (அகம்: ௩௪௯)

"தனர்தரு நன்கலம் சிதையத் தாக்கும்
சிறுவெள்ளிறவின் குப்பை யன்ன
உறுபகை தரூஉம் மொய்ம்மூசு பிண்டன்
முனைமுரண் உடையக் கடந்த வென்வேல்,
இசைநல் ஈகைக் களிறுவீசு வண்மகிழ்ப்
பாரத்துத் தலைவன் ஆர நன்னன்." (அகம்: ௧௫௨)

"பொற்புடை
விரியுளைப் பொலிந்த பரியுடை நன்மான்
வேந்தர் ஓட்டிய எந்துவேல் நன்னன்
கூந்தல் முரற்சியிற் கொடிதே." (நற்: ௨௭0)

அக்கால அரசர் ஒவ்வொருவரும், அவரவர் விரும்பும் மரம் ஒன்றைத் தம் காவல் மரமாகக் கொண்டிருந்தனர்; நன்னனும் வாகை மரத்தைக் காவல் மரமாக்கொண்டிருந்தான்; வாகையைக் காவல் மரமாக் கொண்டதோடு, அம் மரத்தின் பெயரால் வாகை யெனும் ஊர் ஒன்று கண்டு, அவ்வூர் ஆட்சியைத் தன் இனத்தவனும், தன்பால் அன்பு

டையனும் ஆய ஆய் எயினன் என்பான்பால் ஒப்படைத்திருந்தான். ஆய் எயினன்பால் கொண்ட அளவிறந்த அன்பால் தனக்குரிய பிரம்பு எனும் மலைக்கு "ஆய் பிரம்பு" எனவும் பெயரிட்டான்; அக்காலை நன்னன் நாட்டை அடுத்திருந்த புன்னாடு எனும் நாடு, நன்னனைப் பகைத்தெழுந்தது; அச் செய்தியை ஆய் எயினனுக்கு அறிவித்து, "அந்நாட்டை எவ்வாற்றானும் வென்று அடக்குதல் வேண்டும்; ஆனால், படையொடு ஆண்டுச் சென்றிருக்குங்கால், பாழியையும் பாழிக்கண் உள்ள பெரும் பொருளையும் காப்பது குறித்தே கவலையுறுகிறேன்" என்றான். அதுகேட்ட ஆய் எயினன், 'அவற்றின் காவலை யான் மேற்கொள்கின்றேன்; அஞ்சற்க' என்று கூறியிருந்தான். அந் நிலையில், பாழியை மிஞிலி என்பான் தாக்கினான். அஞ்சல் என நன்னனுக்கு அன்று அளித்த அவ் வார்த்தை பொய்யாகா வண்ணம், ஆய் எயினன் விரைந்து வந்து, மிஞிலியை எதிர்த்தான். மிஞிலியும், 'எயினனொடு மேற்கொள்ளும் போரில் எனக்கு வெற்றி தேடித் தருவையெனின் நினக்கும் பெரும் பலி தருவன்' எனப் பாழிநகர்ப் பேயைப் பரவிப் போர்க்களம் புகுந்தான்; ஆய் எயினனும் ஆற்றல் கொண்டு அரும்போர் உடற்றினன் எனினும், தன்னினும் படைப்பெருமையுடைய மிஞிலியை வெல்ல மாட்டாது உயிர் துறந்தான். தன் நாட்டைத் தாக்கிய மிஞிலியொடு தானே போரிடுதல் ஒழித்து, நண்பனைப் போர்க்களம் அனுப்பிய அறமாகாச் செயல் குறித்து நாணியோ, எயினன் இறந்தானாகப் படைத்துணையும் இழந்து நிற்கும் அந் நிலையில் களம் சேர்தல் தனக்கு ஏதம் வருதலும் கூடும் என அஞ்சியோ நன்னன் களம்சென்று, நண்பனைக் காணானாயினன். ஆய் எயினன் இறந்த அன்றே, நன்னன் ஆட்சியும் வீழ்ச்சியுறத் தொடங்கி விட்டது; பாழிப் போர் விளைவாய்ப் பாழியையும், பாரத்தையும் நன்னன் இழந்தான்; மிஞிலியின் உடைமையாயின அவையிரண்டும்:

"பொலம்பூண் நன்னன் புன்னாடு கடிந்தென
யாழிசை மறுகிற் பாழி யாங்கண்
அஞ்சல் என்ற ஆஅய் எயினன்,

இகலடு கற்பின் மிஞிலியொடு தாக்கித்
தன்னுயிர் கொடுத்தனன் சொல்லியது அமையாது."

"வெளியன் வேண்மான் ஆஅய் எயினன்
அளியியல் வாழ்க்கைப் பாழிப் பறந்தலை
இழையணி யானை இயல்தேர் மிஞிலியொடு
நண்பகல் உற்ற செருவில் புண்கூர்ந்து
ஒள்வாள் மயங்கமர் வீழ்ந்தெனப், புள்ளொருங்கு
அங்கண் விசும்பின் விளங்கும் ஞாயிற்று
ஒண்கதிர் தெறாமைச் சிறகரிற்கோலி
நிழல்செய்து உழறல் காணேன் யான் எனப்
படுகளம் காண்டல் செல்லான் சினம்சிறந்து
உருவினை நன்னன் அருளான் கரப்ப."

(அகம்: ௬௬௬-௨0௮)

பாழிப் பறந்தலை நிகழ்ச்சிக்குப் பின்னர், நன்னன், அடிபட்ட புலியென ஆயினன்; அவன் உள்ளம் ஒருநிலையில் நில்லாது உழன்றது. அந் நிலையில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியொன்று, நன்னனுக்கு நீங்காப் பழியொன்றைத் தேடித் தந்தது. நன்னன் தோட்டம் நறுமாமரங்கள் நிறைந்தது; ஒருநாள், அத்தோட்டத்து மாங்காய் ஒன்று, அருகே ஓடிய அருவியில் மிதந்துவந்தது; அவ்வருவியில் நீராட வந்த பெண் ஒருத்தி, அக் காய் நன்னன் தோட்டத்துக் காய் என அறியாது எடுத்துத் தின்றுவிட்டாள்; அஃது அறிந்தான் நன்னன்; அவளைக் கொலை செய்யத் துணிந்தான்; அந் நிலையில், அப்பெண்ணைப் பெற்றோர், "அவள் நிறை பொன்னாலாய பாவையும், எண்பத்தொரு யானைகளும் ஈடாகத் தருகிறோம்; ஏற்று அவளை விடுக" என வேண்டியும் கேளாது, அவளைக் கொலைபுரிந்தான்.

நன்னன் கொடுஞ்செயலை நாடு அறிந்து கண்டித்தது; பெண்கொலைக்குக் காரணமாயது நன்னன் நறுமா என அறிந்த கோசர் எனும் கூட்டத்தார், நன்னன் நாட்டிற் புகுந்து, அருமையுடன் அவன் போற்றி வளர்த்த அம்மாவினை வெட்டி வீழ்த்தித் துண்டுகளாக்கித் தம் மூர்க்குக்

கொண்டு சென்றனர். நன்னன் தான் இழுக்குற்றதோடு, அவ்விழிவு, தன்குடிக்கும் நின்று நிலைபெறச் செய்துவிட்டான்; "பெண்கொலை புரிந்த நன்னன்" என அவனைப் பழிதூற்றினர் பரணர். "நீ, பெண்கொலை புரிந்த நன்னன் மருகன்" என அவன் வழி வந்தோன் ஒருவனைப் பழிதூற்றினர் பெருந்தலைச் சாத்தனர்.

"மண்ணிய சென்ற ஒண்ணுதல் அரிவை
புனல்தரு பசுங்காய் தின்றதன் தப்பற்கு
ஒன்பதிற்று ஒன்பது களிற்றொடு, அவள்நிறை
பொன்செய் பாவை கொடுப்பவும் கொள்ளான்
பெண்கொலை புரிந்த நன்னன்." (குறுந்: உகூஉ)

"நன்னன்,
நறுமா கொன்று நாட்டிற் போகிய
ஒன்றுமொழிக் கோசர்." (குறுந்: எங)

நன்னன் நறுமா கொன்றது குறித்துக் கட்டிவிடப்பட்ட கதையொன்றும் உண்டு. "இக்கொடுங்கொலையைப் பொறாத கோசர், நன்னன் மாமரமே இக்கொடுங்கொலைக்குக் காரணமென்று கொண்டு அதனை யழித்தற்கு ஒருவன்கட் சூழ்ச்சி செய்தனர்; அச் சூழ்ச்சியாவது தங்கள் குலத்தலைவனான அகுதையை அகவன் மகளிர்க்குப் பெரும் பிடிப் பரிசில் தரும்படி செய்து, அவற்றை அம் மகளிரைக் கொண்டு நன்னன் தோட்டத்து அம் மாமர முதலாகக் கட்டச் செய்தனர்; மாமரத்திற் கட்டிய பிடிகள் தங்கள் தலையில் மண்ணைப் பெய்தற்குத் தரையைப் பறித்த நிலையில் மாமரம் வேரோடு ஆற்றிற் சாய்ந்தது; அதனை நாட்டில் உள்ளாரெல்லாம் விறகிற்கு ஒடித்துப்போக மரமேயில்லையாய் அழிந்தது. ஒரு காய் தின்ற தப்பற்கு ஒருமகளைக் கொலை செய்த நன்னன் மரமேயில்லையாகச் செய்யும் இவ்வகவன் மகளிரை என்செய்வன் என்பது துணிய இச் சூழ்ச்சி செய்தனர்; நன்னன், இசைவல்ல அகவன் மகளிர் அன்பினால் அவரை வருத்தாது, தான் முன் செய்த கொடுமையை உணர்வன் என்று இவ்வாறு ஒரு சூழ்ச்சி செய்

தனர் போலும்" என்றுகூறி, அதற்கு ஆதாரமாகக் கீழ் வரும் பாக்களையும் காட்டி, "இவற்றுள் கோசர் வன்கட் சூழ்ச்சி இன்னதென்பது, அகுதை மடப்பிடிப் பரிசில் பிறி தொன்று குறித்ததனுல் அறியக் கிடப்பது காண்க" என் றும் கூறுவர்.

"நன்னன்,
நறுமா கொன்று நாட்டிற் போகிய
ஒன்று மொழிக் கோசர் போல
வன்கட் சூழ்ச்சியும் வேண்டுமால் சிறிதே."

"இன்கடுங் கள்ளின் அகுதை தந்தை
வெண்கடைச் சிறுகோல் அகவன் மகளிர்
மடப்பிடிப் பரிசில் மானப்
பிறிதொன்று குறித்தது அவன்நெடும் புறநிலையே."
(குறுந்: எங-உகஅ)

அகுதை வரையாது வழங்கும் வள்ளலாவன் எனப் புலவர் போற்றும் புகழ் உடையவன்; அவன், இவர்க்கு இது அளித்தால், இன்னது உண்டாம் என ஒன்றை எதிர் நோக்கி அளிக்கும் அறவிலைவணிகனுவன் என எதிர் பார்த் தல் இயலாது; அகுதை, தன் பகைவனை அழித்தற் பொருட்டே அகவன் மகளிர்க்குப் பிடியானையைப் பரிசாக அளித்தான் எனல் அவன் வண்மைக்கு இழுக்காம்; அவன் அளித்த பரிசில் அந்நோக்கு உடையதாயின், அதைப் புலவர்கள் போற்றிப் புகழார்; மேலும் அகவன் மகளிர், நன்னன் மாமரத்தில் பிடியானையைப் பிணித்தனர் என் ருல், அவ் வகவன் மகளிர்பால் அன்புடைய நன்னன், தன் மாமரத்தைக் காக்க, அவரைத் துன்புறுத்தல் வேண்டுவ தில்லை; அவர் பிணித்த பிடியானையைக் கட்டவிழ்த்து விட்டால் அதுவே போதும்; தன் மாமரத்தைக் காக்க, மேலும், வரிசைக்கு வருந்தும் பரிசில் வாழ்க்கையராய அகவன் மகளிர், தம்பால் அன்புடையனுய்ப் பரிசளிக்கும் பேரரசன் ஒருவனுக்கு அழிவுதரும் அரசியல் சூழலில் தலையிடார்; அகுதை ஆற்றல் மிக்க பெருவீரன் என்ப;

மேலும், கோசர் படைத்துணையும் பெற்றவன்; அத்தகை யான், நன்னன் கொடுஞ்செயற்கேற்ற தண்டத்தை நன்ன னுக்கு அளிக்க விரும்பினல், அதைத் தன் படை வலி கொண்டே செய்திருப்பன்; இத்தகு சூழ்ச்சிநெறி தேடும் ஆற்றற்குறையுடையானல்லன். இவற்றையெல்லாம் ஒருங்குவைத்து ஊன்றி நோக்குவார்க்கு நன்னன் நறுமா அழிவு குறித்து அவர் கூறுவது, கட்டிவிட்ட கதையே யல்லால், வரலாற்றுண்மை உடையதன்று என்பது எளிதிற் புலனும்.

படைத்துணைபுரியும் நண்பரை இழந்தும், பெண் கொலை புரிந்து பழியைப் பெற்றும், நன்னன் ஆற்றல் ஒரு பால்குன்ற, அவன் பகைவர் ஒருபால் வளர்ந்துகொண்டே வந்தனர்; பாழியும், பாரமும் பகைவர் கைப்பட்டமையா னும், வாகை நிற்கும் வாகைப் பெருந்துறை, தன்னைக் காத்திருந்த எயினன் இறந்துவிட்டானுகவே, காப்பாரற் றுப் போனமையானும், நன்னன், கடம்பின் பெருவாயில் என்று அழைக்கப்பெறும் வாகைப்பெருந்துறைசென்று வாழ்வானுயினன்; வாகைப் பெருந்துறை, சேரநாட்டின் ஒரு பகுதியாம். ஆகவே, அந் நாட்டை மீளவும் பெற வேண்டும் என்று சேரவேந்தன் பெரிதும் முயன்றுன்; ஒரு முறை பெரும்படையோடு போந்து, பெருந்துறையை முற்றிப் போர்செய்தான்; நன்னன், தன் போராற்றலால் அவனை வென்று துரத்தினுன்; வேந்தனை வென்ற வெற்றிக் களிப்பால், நன்னன், தன் தலைநகரையடுத்துள்ள காட்டுட் புகுந்து, ஆண்டுள இயற்கைக்காட்சிகளைக் கண்டு இன் புற்று வாழ்ந்திருந்தான்; நாட்டில், நன்னன் இல்லாக் காலமே, தன் கருத்தினை முடித்துக் கோடற்கு ஏற்ற கால மாம் எனக் கருதிய சேரவேந்தன், மீளவும் வந்து, வாகைப் பெருந்துறையை வளைத்துக் கொண்டான்; அஃதறிந்தான் நன்னன்; உரிய காலத்தில் ஆண்டுச் சேராவிடின், அந்நகரும் அரணும் பகையரசனுக்குப் பணிந்துவிடும் என எண்ணி னுன்; உடனே விரைந்தான் வாகை நோக்கி. ஆண்டு வந்து முற்றியிருந்த அவ்வேந்தனைப் பண்டேபோல் மீண்டும்

வென்று துரத்தித் தன் பழம் பெருமையைப் பார் அறியச் செய்தான். இந் நிலையில் சிலகாலம் கழிந்தது. சேர நாட்டு அரியணையில், களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல் அமர்ந்தான்; ஆற்றல்சால் அரசனாய அவன், தனக்குரிய நாட்டை நன்னன் பற்றி ஆள்வதைப் பொறானாயினான். உடனே இளஞ்சேரல் இரும்பொறை என்பானையும் துணைகொண்டு, பெரும்படையோடு போந்து பெருந்துறையை முற்றிக் கடும்போர் ஆற்றினான். களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரலை நன்னனால் வெல்ல இயலாது போயிற்று; வாகைப் பெருந்துறை வந்தார் கைப் புகுந்து விட்டது; களங்காய்க் கண்ணிக்குக் கடம்பின் பெருவாயில் திறந்து விட்டது; வாகையை வெட்டி வீழ்த்தினர் வேந்தர் உடன் வந்த வீரர்; நன்னனும், நார்முடியின் வாட்புண் பெற்று வாழ்விழந்தான்:

"வினைதவப் பெயர்ந்த வென்வேல் வேந்தன்
முனைகொல் தானையொடு முன்வந் திறுப்பத்
தன்வரம் பாகிய மன்னெயில் இருக்கை
ஆற்றா மையின் பிடித்த வேல்வலித்
தோற்றம் பிழையாத் தொல்புகழ் பெற்ற
விழைதக ஓங்கிய கழைதுஞ்சு மருங்கின்
கானமர் நன்னன்." (அகம்: ௩௧௨)

"குடாஅது
இரும்பொன் வாகைப் பெருந்துறைச் செருவில்
பொலம்பூண் நன்னன் பொருது களத்து ஒழிய
வலம்படு கொற்றம் தந்த வாய்வாள்
களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல்
இழந்த நாடு தந்தன்ன." (அகம்: ௧௯௯)

"பொன்னங், கண்ணி பொலங்தேர் நன்னன்,
சுடர்வீ வாகைக் கடிமுதல் தடிந்த
தார்மிகு மைந்தின் நார்முடிச் சேரல்." (பதிற்று: ௪0)

"உருள்பூங் கடம்பின் பெருவாயில் நன்னனை
நிலைச்செருவி னாற்றலை யறுத்து அவன்

பொன்படு வாகை முழுமுதல் தடிந்து
....
களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல்."
(பதிற்றுப்: பதிகம்: ௪)

"சுடர்வீ வாகை நன்னன் தேய்த்து." (பதிற்று: ௮௮)

இவ்வாறு பேராண்மை தோன்றப் பாராண்ட நன்னன், இரவலர்ப் பிணிக்கும் இனிய உள்ளமும் உடையனாயினான்; பகையரசரை வென்று பெற்ற பெரும்பொருளையெல்லாம், பரிசிலர்க்கே வாரி வழங்கினான்; பரிசிலர்க்கு வேண்டும் பெரும்பொருள் தேடவே, அவன் பிற நாடுகள் மீது போர்தொடுப்பின், அதனால் தன் பகை வளர்வதையும் பாரானாயினான்; பரிசிலரைப் புரக்கும் பேரன்புடைய நன்னன், தன்னை நாடிவருவார்க்குக் களிறு பல வழங்கும் கொடை வள்ளலாய் வாழ்ந்தான்; பெண்கொலை புரிந்த பழியுடையனாகவும், நன்னன்பால் காணலாம் பேராண்மையும், பெருங்கொடையும், மக்கள் உள்ளத்தை அவன்பால் ஈர்த்தன. அவன் பிறந்த நாள் விழாவை விரும்பிக் கொண்டாடினர் நாட்டு மக்கள்:

"உலந்த ஒக்கல் பாடுநர் செலினே,
உரன்மலி உள்ளமொடு முனைபாழ் ஆக
அருங்குறும் பெறிந்த பெருங்கல வெறுக்கை
சூழாது சுரக்கும் நன்னன்." (அகம்: ௩௫௪)

"இசைநல் ஈகைக் களிறுவீசு வண்மகிழ்ப்
பாரத்துத் தலைவன் ஆர நன்னன்." (அகம்: ௧௫௨)

"அகவுநர்ப் புரந்த அன்பின் கழல்தொடி
நறவுமகிழ் இருக்கை நன்னன் வேண்மான்." (அகம்: ௯௭)

"பேரிசை நன்னன் பெரும்பெயர் நன்னாட்
சேரி விழவின் ஆர்ப்பெழுந் தாங்கு."
(மதுரைக்: ௬௧௮-௬௧௯)

ரு. நாஞ்சிற் பொருநன்

குமரிமுனைக்கும் நாகர்கோவிலுக்கும் இடையில் நாஞ்சில் என்ற பெயருடையதொரு மலையுண்டு; பொதியின்மலைத் தொடர்களுள் ஒன்றாய அம்மலை, இன்று மருத்துமலை என வழங்கப் பெறுகிறது; பண்டு, அது நஞ்சிலாமலை என்ற பெயர் பூண்டிருந்தது எனக் கூறுகின்றனர், அம்மலையை அடுத்து வாழ்வார் நாஞ்சில் மலையைச் சூழ இருந்த நாடும், நாஞ்சில் எனும் பெயரே கொண்டது; நாஞ்சில் நாடு, நல்லவளஞ் செறிந்த நாடு; நாஞ்சில் நாட்டில் விதைத்த வித்து மழையின்மையால் கெடுதல் அறியாது, கரும்புபோல் வளர்ந்து காட்சிதரும் கவின் உடையது; அந் நாட்டு நீர்நிலைகள் கோடைக்காலத்தும், வற்றி வளங் குன்றுவதில; அந் நாட்டு ஆறுகள், தெளிந்த நீருடன், வேங்கைப்பூக்களையும் கொண்டு செல்லும்; இவ்வாறு வளங் கொழிக்கும் வனப்புடையது அந் நாடு.

"வயத்திட்ட வித்து வறத்திற் சாவாது;
கழைக்கரும்பின் ஒலிக்குந்து;
கொண்டல் கொண்டநீர் கோடை காயினும்
கண்ணன்ன மலர் பூக்குந்து;
கருங்கால் வேங்கை மலரின் நாளும்
பொன்னன்ன வீசுமந்து
மணியன்ன நீர் கடற்படரும்
செவ்வரைப் படப்பை நாஞ்சில்." (புறம்: கஙஎ)

நாஞ்சில் மலையையும், அதைச் சூழ உள்ள நாட்டையும் ஆண்டிருந்தான் ஒரு வில் வீரன்; அவனை நாஞ்சிற் பொருநன் எனவும் நாஞ்சில் வள்ளுவன் எனவும் பெயரிட்டு அழைத்தனர், அக்கால மக்கள்; நாஞ்சில்மலைக்கு வடகிழக்கே உள்ள வள்ளியூர், நாஞ்சில் வள்ளுவன் பெயர் கொண்டு பிறந்த ஊராம் என்பர் ஆராய்ச்சியாளர்; நாஞ்சில் வள்ளுவன், பாண்டியர் படைத்தலைவனாய்ப் பணியாற்றும் பெருமையுடையோனவன்; அதனால், அப் பாண்டியர்க்கு உரித்து என ஓதப்பெறும் முத்தையும், சந்தனத்தையும்

பெற்று விளங்கும் உரிமையும் உடையனுயினன்; நாஞ்சில் வள்ளுவன் நல்லாண்மையால், தானும், தன் நாடும் பெறும் பெருநலம் கண்ட பாண்டியன், அந் நாஞ்சில் வள்ளுவன் விரும்புவன எல்லாம் நல்கிப் பெருமை செய்வன்; பாண்டியன் பெரும்பொருள் அளித்தும், பேரன்பு காட்டியும் பேணிக் காத்தலைக் கருத்தில் இருத்திய நாஞ்சில் வள்ளுவனும், அப் பாண்டியன் பொருட்டுத் தன் உயிரை இழக்கவும் துணிவன்.

"தென்பவ் வத்து முத்துப் பூண்டு
வட குன் றத்துச் சாந்தம் உரீஇ." (புறம்: ௩அ0)

"இன்னிசை விறல்வென்றித்
தென்னவர் வயமறவன்." (புறம்: ௩அ0)

"ஈதல் ஆனுன் வேந்தே; வேந்தற்குச்
சாதல் அஞ்சாய் நீயே." (புறம்: க௩க)

போர்க்களம் புகுந்தால், வெற்றிச் செருக்கோடு வீடு திரும்புதல் அல்லது ஓடிப் புறங்காட்டா உயர்வுடையோர் வழி வந்த நாஞ்சிற் பொருநன், பகைத்து வருவார், நெஞ்சாலும் நினைந்து காணலாகா ஆற்றலும், ஆண்மையும் உடையனுய், அவரான் அணுகற்கு அரியனே யெனினும் அகமும், முகமும் ஒன்றுபட்ட உயர்நட்புடையராய் வருவார்க்கு அவர் அங்கையினும் அண்மையனுய் உற்றுழி உதவும் உரவோனுவன்.

"ஓடாப் பூட்கை உரவோர் மருக!
உயர்சிமைய உழாஅ நாஞ்சிற் பொருந! (புறம்: க௩க)

"தீஞ்சுளைப் பலவின் நாஞ்சிற் பொருநன்
துப்பு எதிர்ந்தோர்க்கே உள்ளாச் சேய்மையன்;
நட்பெதிர்ந் தோர்க்கே அங்கை நண்மையன்."
(புறம்: ௩அ0)

நாஞ்சில் வள்ளுவன், வரையாது வழங்கும் வள்ளியோனுவன்; தமிழ் அரசர் மூவரையும் பாடிப் பாராட்டுவதைப் பெருமையாகக் கருதும் புலவர் வழிவந்த ஒரு

சிறைப் பெரியனர், "என்னுேத்த புலவர் எல்லாம் 'வேந்தரைப் பாடவேண்டும், வேந்தரைப் பாடவேண்டும்' என்ற வேட்கையுடையராகவே உள்ளனர்; ஆனல், அவ்வேட்கை என் உள்ளத்தே மட்டும் இடம் பெற்றிலது; 'வேந்தரைப் பாடவேண்டும்' என்ற வேட்கையற்ற என் உள்ளம், 'நின்னை முதற்கண் காணவேண்டும்; நின்னைப் பாடிப் பரவவேண்டும்' எனப் பெரிதும் விழைகிறது; என்னே நின் பெருமை!" என்று கூறுவர் எனின், நாஞ்சிற் பொருநன் பெருமையை நவலவும் கூடுங்கொல்!

"இரங்கும் முரசின், இனஞ்சால் யானை
முந்நீர் ஏணி விறல்கெழு மூவரை
இன்னும் ஓர் யான் அவாவறி யேனே;
நீயே, முன்யான் அறியு மோனே." (புறம்: ௧௩௭)

நாஞ்சில் வள்ளுவன் வள்ளன்மை வனப்பும், பொருட் கொடைப் பெருமையும் உணர்ந்த பாணர், அவன் நாடு அடைதற்கு அருமையுடைத்து என்று எண்ணுராய், அவ் வழியினை வருந்திக் கடந்தேனும் அவன் வாயில் சென்று சேர விழைவர்; அன்னர், ஆனிரை பலகூடி அறுகு அருந்தி வாழும் அரிய வழிகள் பலவற்றை நடந்தும், மானினம் மகிழ்ந்துறையும் மலைகள் பலவற்றைக் கடந்தும், மீனினம் நிறைந்த நீர்நிலை பலவற்றை நீந்தியும் அவன் நாடடைவர் எனின், அவன்பால் அவர் கொண்டிருந்த அன்புதான் என்னே! அவர் வறுமைவாட வழங்கும் அவன் வண்மை தான் என்னே!

"ஆனினம் கலித்த அதர்பல கடந்து
மானினம் கலித்த மலைபின் ஒழிய,
மீனினம் கலித்த துறைபல நீந்தி
உள்ளி வந்த வள்ளுயிர்ச் சீறியாழ்
சிதாஅர் உடுக்கை முதாஅரிப் பாண!" (புறம்: ௧௩௮)

நாஞ்சில் வள்ளுவன், இவ்வாறு நாட்டவர் போற்றும் நற்பண்புகட்கு நிலைக்களனுய் நின்று நிலைபெறவே, ஒரு சிறைப் பெரியனர், ஔவையார், கருவூர்க் கதப்பிள்ளை,

மருதன் இளநாகனுர் முதலாய புலவர் பெருமக்கள் அவனைப் பாடிப் பெருமைசெய்வாராயினர்.

நாஞ்சிற் பொருநனைப் பாடிப் பரிசில்பெற விரும்பிய ஔவையார், பலாமரம் பல வளர்ந்து வளம்பெற்றிருக்கும் அவன் நாஞ்சில் மலையடைந்து அவனைக் கண்டு பாராட்டினர்; ஔவையின் அருமை யுணர்ந்த அவன், தன் பெருமை தோன்றப் பெரிய யானை ஒன்றைப் பரிசாக அளித்தான்; அதைப் பெற்றுக்கொண்ட ஔவையார் அவனைப் பாராட்டிய பாடல் மிகவும் நயம் உடைத்து; அவனைப் பாடிய புலவர்கள் பலராதல் அறிந்த ஔவையார், அவர்கள் அனைவரையும் நோக்கி, "புலவர் பெருமக்களே! எங்கள் நாக்கு செம்மையான நாக்கு; தகுதியில்லோர் செல்வம் வியத்தல் செய்யாப் பெருமை மிக்கது' என்றெல்லாம் பெருமைகொள்ளும் நீங்கள் கடைசியில் அறிவிற்குறைந்த இவனைப் போய்ப் பாடினீர்களே! இவன் அறிவின்மைக்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டுக் கூறுகிறேன் கேளுங்கள்! வீட்டில் அரிசியில்லாக் குறையால், பெண்கள், கொல்லையில் விளைந்திருக்கும் கீரையைப் பறித்துக் கொணர்ந்து உணவாக்கி வைத்திருந்தனர்; அக் கீரை உணவை மட்டும் உண்ண விரும்பாத யான், இந் நாஞ்சிற் பொருநன்பால் சென்று சிறிது அரிசி வாங்கி வருவோம் என்று அவனைப் பாடிநின்றேன்; பசித்து வந்து நிற்கும் எனக்கு அவன் என்ன கொடுத்தான் தெரியுமா? பாலைநிலத்திற் கிடையே படுத்துக் கிடக்கும் பெரியமலைபோலும் யானை யொன்றைக் கொடுத்தான்; அதைக் கண்ட நான் ஐய! எனக்கு இப்போது வேண்டுவது அரிசி; அரிசியின்றிப் பசியால் வருந்தும் எனக்கு யானையைக் கொடுக்கின்றனையே, இது முறையா? இதைக் கொண்டு சென்று யான் என்ன செய்வேன்? என் சிறு வயிற்றிற்கே உணவு பெற மாட்டாது வருந்தும் இந் நிலையில் இப்பெரிய யானையை எவ்வாறு பேணவல்லேன்? என்று குறை கூறினேன்.

இவ்வாறு எடுத்துக் கூறிய பின்னரும் அதைப் புரிந்து கொள்ளும் அறிவு அவன்பால் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை;

என் குறைகேட்ட, அவன், நீ, நின் நிலைக்கு ஏற்ற பொருளை என்பால் வேண்டினை; அதைப்போலவே, யானும் என் தகுதியை எண்ணி, யானையைப் பரிசாக அளித்தேன்; அவ்வாறு கொடுப்பதுதான் என் தகுதிக்கும் பெருமைக்கும் பொருந்துவதாம் என்று கூறினன். இவ்வாறு, யாருக்கு எதைக் கொடுப்பது என்பதையும், தன் கடமையாது என்பதையும் எண்ணிப் பாராமல், தான் எண்ணியவாறே நடந்து கொள்ளும் இவனை அறிவுடையான் என எவ்வாறு உலகம் ஏற்றுக்கொள்ளும்? உண்மையில் இவன் அறிவுடையா னல்லன்; அறிவற்ற இவனைப் பாடினீர்களே, உங்களை என்னென்பது? உங்கள் நாக்கைச் செவ்விய நாக்கு என எவ்வாறு ஒப்புக்கொள்வது?'' என்று கூறினர். நாஞ்சிற் பொருநனை நாவாராப் பாராட்டி ஔவை பாடிய பாட்டு இது; என்னே அவன் கொடைவளம்!

"தடவுநிலைப் பலவின் நாஞ்சிற் பொருநன்
மடவன் மன்ற; செந்நாப் புலவீர்!
வளைக்கை விறலியர் படப்பைக் கொய்த
அடகின் கண்ணுறை யாக யாம்சில
அரிசி வேண்டினெ மாகத் தான்பிற
வரிசை அறிதலின் தன்னும் தூக்கி
இருங்கடறு வளைஇய குன்றத் தன்னதோர்
பெருங்களிறு நல்கி யோனே; அன்னதோர்
தேற்ரு ஈகையும் உளதுகொல்!
போற்ருர் அம்ம, பெரியோர்தம் கடனே!"

(புறம்: கசਹ)

சா. நாலைகிழவன் நாகன்

பாண்டிநாட்டில், அருப்புக்கோட்டையை அடுத்து நாலை என்றோர் ஊர் இருந்தது; பண்டு நாலை என வழங்கிய அவ்வூர், இன்று நாலூர் என வழங்குகிறது; அந்நாலை நகர்க்கு உரிமை பூண்டிருந்தான் வீரன் ஒருவன்; நாகன் என்பது அவன் இயற்பெயர். அதனால், அவனை நாலை கிழவன் நாகன் என அக்கால மக்கள் அழைத்தனர்.

நாகன் பேராண்மை மிக்க பெருவீரனவன்; அவன் வேலேந்திக் களம் புகுந்தால், களமெல்லாம் பிணக்குவியலே காட்சிதரும்; அப் பிணம் உண்டு பசி தீர்ந்த பருந்துகள் அவன் வெற்றி விளங்கப் பாடிப் பறக்கும்; அத்துணை ஆண்மையும், அதற்கேற்ற படைவன்மையும் உடையான் நாகன். நாகன் நாலையை உரிமையாக் கொண்டு வாழ்ந்திருந்த காலத்தே, பாண்டிய அரியணையில் அமர்ந்திருந்த அரசன், தன்னாட்டை அடுத்துள அரசுகளையெல்லாம் அடக்கி ஆள எண்ணினன்; அதற்கு, அறிவும் ஆற்றலும் ஒருங்கே வாய்ந்த படைத்தலைவன் வேண்டும் என்பதை உணர்ந்தான்; நாகன் போர்க்களம் புகுவார்க்கு வேண்டும் படைத்துணை அளிக்கவும், அறநெறி இயலும் ஆட்சிநலம் வேண்டுவார்க்கு, அத்தகு அரசியலை அமைக்கவல்ல அறிவுத்துணை அளிக்கவும் வல்லனாதலை அறிந்தான்; உடனே, அவனைத் தன் படைத்தலைவனாக்கினன்; நாகனும், பாண்டியற்கு அறிவாலும், ஆற்றலாலும் ஆருயிர்த்துணையாய் அமைந்தான்.

நுகத்தடி ஒருபாற் சாய்ந்து கோடாவாறு ஒப்ப நடக்கும் பெருமிதப் பகடேபோல், ஆண்மை, அறிவு ஆகிய இவற்றுள் ஒன்றினும் குறைபாடில்லா ஊக்கமும், உரனும் ஒருங்கே கொண்டு உதவினன்; இதனால், மாற்றார் முரசமும், மண்ணும் எண்ணிறந்தன கொண்டு, ஈடு இணையின்றி வாழ்ந்தான் பாண்டியனும்; இவ்வாறு வாழ்ந்த பாண்டியன், 'மண்பலதந்த திருவீழ்நுண்பூட் பாண்டியன்' என அழைக்கப் பெறுதலைநோக்க, அப் பாண்டியன் நிலந்தரு

திருவின் பாண்டியனுதலும் கூடும் என எண்ணுவாரும் உளர்.

இத்துணை ஆண்மையும், அறிவும் ஒருங்கே வாய்க்கப்பெற்ற நாலைகிழவன், 'தன்பால் பரிசில் வேண்டி வருவார்தம் பசித்துயர் போக்கிப் பரிசில் அளிக்கும் பேருள்ளமும் உடையனுவன்; இரப்போர் குறிப்பறிந்து ஈயும் கொடை வள்ளல்கள் எல்லாம் மாண்டு மறைந்தாராகவே, வாழ்விழந்து கிடக்கும் இவ்வுலகில், எம் வறுமைபோக வழங்குவார் யாரோ என வருந்தும் புலவர்கள் எல்லாம் நாகனையே வாழ்விடமாக்கருதி வந்தடைவர்; அவனே அவர்தம் பசி போக்கிப் பெருந்துணை புரிவன்' எனப் புலவர் ஒருவர் கூறும் பாராட்டுரை அவன் பெருங்கொடைப் பெருந்திறனைப் புலப்படுத்திநிற்றல் காண்க.

"ஞால மீமிசை வள்ளியோர் மாய்ந்தென
ஏலாது கவிழ்ந்த என் இரவன் மண்டை
மலர்ப்போர் யார் என வினவலின், மலைந்தோர்
விசிபிணி முரசமொடு மண்பல தந்த
திருவீழ் நுண்பூண் பாண்டியன் மறவன்,
படை வேண்டுவழி வாள் உதவியும்,
வினை வேண்டுவழி அறிவு உதவியும்,
வேண்டுப வேண்டுப வேந்தன் தேஎத்து,
அசை நுகம் படாஅ ஆண்டகை உள்ளத்துத்
தோலா நல்லிசை நாலை கிழவன்
பருந்துபசி தீர்க்கும் நற்போர்த்
திருந்துவேல் நாகன் கூறினர் பலரே." (புறம்: கஎக)

எ பண்ணி

கோடைக்காலத்துக் கொடுமையின் நீங்கி வாழ விரும்பும் மக்கள், விரும்பிச் செல்லும் வாழிடங்களுள் கோடைக் கானலும் ஒன்று; இக்கோடைக்கானற் குன்றே, பண்டு, கோடைப் பொருப்பு எனப் பெயர் பூண்டிருந்தது; பழனி மலைத்தொடரின் ஒரு பகுதியாகிய அக்கோடை மலையை, அம்மலைச் சாரலின்கண் அமைந்திருந்த கடியம் எனும் ஊரிடத்தே இருந்து ஆண்டுவந்தான் ஒரு வில் வீரன்; அவன் இயற்பெயர் பண்ணி; கோடைப் பொருநன் எனவும் அழைக்கப் பெறுவன்; வேட்டை நாய்கள் பல பின் தொடர்ந்து வர, கூரிய அம்பும், விரைந்து அம்பேவ வல்ல வில்லும் உடையனாய் வேட்டைமேற் சென்று, மான் முதலாயினவற்றைக் கொன்று கொண்டு வருதலோடு, காட்டு யானைகளை உயிரோடு கைப்பற்றி வருதலிலும் வல்ல னுவன். அதனால், இவனை வேட்டுவன் எனவும், நெடு வேட்டுவன் எனவும், கடியநெடு வேட்டுவன் எனவும், அழைத்துச் சிறப்புச் செய்தலும் உண்டு.

பண்ணி, பாண்டியர் படையில் பணியாற்றும் பெருமை பெற்றோனுவன்; தான் கைப்பற்றிய யானைகளுக்கு மொழி அறிவித்துப் பழக்கவல்ல பேரறிவும் உடையனுவன்; தன் பால் அடைக்கலம் புகுந்தாரை ஆதரிக்கவல்ல அருள் உள் ளமும், தன்னைப் பகைத்தாரை அழிக்கவல்ல ஆற்றலும் ஒருங்கே வாய்ந்த உயர்வோனாய பண்ணி, தன்னைப் பாடி வரும் பாணர் முதலாம் பரிசிலர் தமக்கு வரையாது வாரி வழங்கும் வள்ளன்மையும் உடையனுவன்.

"திருவீழ் மார்பின் தென்னவன் மறவன்,
குழியிற் கொண்ட மராஅ யானை
மொழியின் உணர்த்தும் சிறுவரை யல்லது
வரைநிலை யின்றி இரவலர்க்கு ஈயும்
வள்வாய் அம்பின் கோடைப் பொருநன்
பண்ணி." (அகம்: கங)

"விறற்சினம் தணிந்த விரைபரிப் புரவி
உறுவர் செல்சார் வாகிச், செறுவர்
தாளுளம் தபுத்த வாண்மிகு தானை
வெள்வீ வேலிக் கோடைப் பொருந!
சிறியவும் பெரியவும் புழைகெட விலங்கிய
மான்கணம் தொலைச்சிய கடுவிசைக் கதநாய்
நோன்சிலை வேட்டுவ."

(புறம்: ௨0௫)

இவ்வாறு, அன்பு, ஆண்மை, அருள், ஆற்றல்களான், பண்ணி சிறந்து விளங்குதல் அறிந்த பெருந்தலைச் சாத்தனர் எனும் புலவர்பெருந்தகையார், கோடைமலையடைந்து அவனைப் பாடிப் பரிசில் வேண்டி நின்றார்; அவன், அக்காலை தான் பற்றிய யானை ஒன்றிற்கு மொழியுணர்த்தும் பணிமேற் கொண்டிருந்தானாகவே, பரிசில் தருவதில் சிறிதுகாலம் தாழ்க்க நேர்ந்தது; அதனால், வெறுப்புற்ற புலவர், "பெறலாகும் பெரும்பொருள் அனைத்தையும் ஒருங்கே பெற்ற உயர்வுடையராய மூவேந்தரேயாயினும், அன்புள்ளம் இன்றி அவர் அளிக்கும் பொருள்களை ஏலேம்; அவற்றை ஏற்கும் இழிவுள்ளம் உடையரல்லேம் யாங்கள்; நீர்குடித்தற்குக் கருதிக் கடல்புக்க முகில்கள், நீரை வாரிக்கொண்டன்றி வறிதே வருவதில்லை; அதைப் போன்றே, பொருள் வேண்டி, வள்ளியோரை யடைந்து பாடிநிற்கும் புலவர்களும், அவர்பால் பொருள் பெற்றன்றி மீள்வதிலர்; இவ்வியல்பிற்கு மாறாக, நின்னைப் பாடிநின்ற யான், நின்பால் பொருள்பெறமாட்டாது வறிதே மீள்கின்றேன்; இயற்கையையும் மறுக்கவல்ல மாணுச்செயல் புரிந்த நீ, அதனால் வருந்துவதொழிந்து வாழிய நீடூழி!" என வருந்திக் கூறிச்செல்வாராயினர்; புலவர்தம் பெருமையும், அவர்தம் பேருள்ளமும் உணர்ந்த பண்ணி, அவர்க்கு வேண்டும் பொருளெலாம் அளித்துப் போற்றினன். புலவரும், தாம் பாடிய அகப் பாட்டொன்றிலும், புறப்பாட்டொன்றிலும் பண்ணியின் புகழைப் போற்றிப் புகழ்வாராயினர்:

"முற்றிய திருவின் மூவ ராயினும்
பெட்பின் றீதல் யாம்வேண் டலமே;
....
நோன்சிலை வேட்டுவ! நோயிலை யாகுக!
ஆர்கலி யாணர்த் தரீஇய கால்வீழ்த்துத்
கடல் வயின் குழீஇய அண்ணலங் கொண்மூ
நீரின்று பெயரா வாங்குத் தேரொடு
ஒளிறுமருப் பேந்திய செம்மல்
களிறின்று பெயரல பரிசிலர் கடும்பே."

(புறம்: உ0௫)

மறைந்து வாழலாயினன். இதையறிந்தான், அவன் நண்பன் செங்குட்டுவன்; நண்பனுக்கு உண்டான இழிவு, தனக்கு உண்டான இழிவு எனக் கருதினன். உடனே பெரும் படையோடு சென்று, மோகூரைத் தாக்கினன்; வேளிர் சிலரும், வேந்தர் சிலரும், பழையனுக்குத் துணையாய் நின்று, போர் செய்தும், போராற்றலும், போராண்மையும், பெரும்படையும் உடைய சேரன் செங்குட்டுவனைப் பழையன் வென்றிலன்; பழையன் ஆற்றலினும், இவன் ஆற்றல் பெரிதாயிற்று; பழையன் படைவலி இழந்து தோற்ருன். செங்குட்டுவன், பழையன் காவல்மரமாம் வேம்பினை வெட்டி வீழ்த்தி, முரசுசெய்தற்காம் சிறுசிறு துண்டுகளாக்கித் தன்னூர்க்குக் கொண்டு சென்ருன். பழையன், மோகூரில், சேரனெடு செய்த இப்போர், புலவர் பலரும் அடுத்துக் கூறும் அத்துணைப் பெரும்போராய் விளங்கிற்று.

“ நுண்கொடி உழிஞை வெல்போர் அறுகை
சேண ணுயினும் கேளென மொழிந்து
புலம்பெயர்ந் தொளித்த களையாப் பூசற்கு
அரண்கடா வுறீஇ அணங்கு நிகழ்ந்தன்ன
மோகூர் மன்னன் முரசம் கொண்டு,
நெடுமொழி பணித்து, அவன் வேம்பு முதல்தடிந்து
முரசுசெய முரச்சிக் களிறு பலபூட்டி
ஒழுகை உய்த்தோய் !”

“ வெல்போர் வேந்தரும், வேளிரும் ஒன்றுமொழிந்து
மொய்வளம் செருக்கி மொசிந்துவரு மோகூர்,
வலம்படு குழூஉ நிலை அதிர மண்டி
....
கருஞ்சினை விறல் வேம்பறுத்த
பெருஞ்சினக் குட்டுவன் !” (பதிற்று: சச; சக)

“ பழையன் காக்கும் கருஞ்சினை வேம்பின்
முழாரை முழுமுதல் துமியப் பண்ணி
வாலிழை கழிந்த நறும்பல் பெண்டிர்

பல்விருங் கூந்தல் முரற்சியால்
குஞ்சர வொழுகை பூட்டி." (பதிற்று : பதிகம் : ரு)

"பழையன் காக்கும் குழைபயில் நெடுங்கோட்டு
வேம்புமுதல் தடிந்த ஏந்துவாள் வலத்துப்
போந்தைக் கண்ணிப் பொறைய."
(சிலம்பு : உஎ : கஉச-உசு)

சேரன்பால் பெற்ற தோல்வி பழையன் பெயர்க்குப் பெரியதோர் இழுக்கினைத் தந்தது. ஆனால், அது நிகழ்ந்த சின்னாட்களுக்கெல்லாம், அப்பழியினின்றும் நீங்கிச், சேரனை வென்றிருந்தால் பெற்றிருக்கும் புகழினும், பெரியதொரு புகழைப் பெற்றுவிட்டான் பழையன். தமிழகம், தன்னேரில்லாச் சிறப்புற்று விளங்குவது கண்டு பொறாமை கொண்ட வடநாட்டு அரசர்கள், வாய்க்கும் போதெல்லாம், தமிழகத்தின்மீது படையெடுத்துவரத் தலைப்பட்டனர். தன் மொழியே பேசும், தன் அண்டை நாட்டு அரசன் ஒருவனால், தோல்வியுற்ற மோகூர்ப் பழையன், தமிழகத்தின்மீது படையெடுத்துப் போந்த வடநாட்டுப் பேரரசன் படையொன்றை வென்று துரத்தி விழுப்புகழ் பெற்றான்.

வடநாட்டுப் பேரரசுகளுள், மௌரியப் பேரரசும் ஒன்று; அப் பேரரசர் படையொன்று, தமிழகத்தைத் தன்னடிப்படுத்தும் நோக்குடன், தென்னாடு நோக்கி வரலாயிற்று; அவ்வாறு வந்த பெரும்படைக்குத், தமிழகத்தின் வடவெல்லையை அடுத்து வாழ்ந்த வடுகர் என்பார் துணைபுரிந்தனர்; வடுகர் துணையும் பெற்று வந்த அப் படை, வழியில், தங்களின் நெடிய தேர்ப்படை செல்லா வாறு நின்று தடுத்த மலைகளையெல்லாம் உடைத்து வழி செய்துகொண்டு வந்தது அப்படை. வந்த பெரும்படை, பழையன் காக்கும் மோகூரை வளைத்துப் போரிட்டது; பழையனை வென்றால் அல்லது, பாண்டிநாடு முதலாம் பேரரசுகளை வீழ்த்தல் இயலாது என அறிந்த அப்படை, பேராற்றல் கொண்டு போரிட்டது; ஆயினும், அப்படை

யின் ஆற்றல்களைச் சிறுகச்சிறுக அழித்துக்கொண்டே, மோகூர்க் கோட்டையுள் அடங்கியிருந்தான் பழையன்; மோரியர் படைக்குப் பணியாது நிற்கும் மோகூர்ப் பழைய னுக்குப் படைத்துணை அனுப்புதல் தம் இன்றியமையாக் கடமை எனக் கருதினர் பாண்டியர்; பாண்டியர் படையுள், பேராண்மையுடைய கோசர் படை, மோகூர் வந்து சேர்ந்தது. பாண்டியர் அளித்த படைத்துணை பெற்ற பழையன், மோரியர் தம் தேர்ப்படையோடு கூடிய பெரிய படையை வென்று துரத்தினன்; மோரியர் முன்னி வந்தது முடியாது போயிற்று. பழையனை வாழ்த்தினர் புலவர்கள்.

" வெல்கொடித்
துனைகா லன்ன புனைதேர்க் கோசர்,
தொன்மூ தாலத்து அரும்பணைப் பொதியில்
இன்னிசை முரசம் கடிப்பிகுத்து இரங்கத்
தெம்முனை சிதைத்த ஞான்றை மோகூர்
பணியா மையின் பகைதலை வந்த
மாகெழு தானை வம்ப மோரியர்
புனைதேர் நேமி உருளிய குறைத்த
இலங்கு வெள்ளருவிய அறைவாய்."   (அகம் : உருக)

கூ. பாணன்

தமிழகத்தின் வடவெல்லைக்கப்பால் அரசமைத்து வாழ்ந்தாருள் பாணனும் ஒருவன் ; பாணன், பகைவர் நாட்டு ஆனிரைகளை, அவ்வானிரைகளைக் காத்து நிற்பாரை வென்று கவர்ந்து வருவதில் வல்லவன் ; பரல் பரந்த பாலை வழியை ஓசை எழாவாறு இனிது கடத்தற்குக் காலில் செருப்பணிந்து செல்வன் ; செல்லும் இடம் சேய்மைக் கண்ணதாகலின், ஆங்கு வேண்டும் உணவை, மூங்கிற் குழாயிலிட்டு உடன்கொண்டு செல்வன். பகைவர் நாடு, தன் நாட்டைச் சாராது, சேய்மைக்கண் உளதே எனச் சிந்தை கலங்குவதிலன் ; ஆனிரைகளை வைத்துக் காவல் மேற்கொண்டிருக்கும் பகைவர் ஆனிரைகளை, ஏற்ற செவ்வியை எதிர்நோக்கியிருந்து தாக்கி, ஆண்டுள்ள ஆக்களையும், ஆனேறுகளையும் கைப்பற்றிக் கொணர்தற்கேற்ற ஆற்றல் வாய்ந்த வேற்படையுடையவன் ; தன் படை வீரர்க்குப் பெருஞ் சோறளித்து மகிழும் மாண்புடையனாதலின், அவன் தன் பகைவர்க்கு அஞ்சிப் புறங்கொடுத்தது என்றும் இலன்.

"கல்பொரு மெலியர்ப் பாடிஞேன் அடியன் ;
அல்கு வன்சுரைப் பெய்த வல்சியன் ;
இகந்தன ஆயினும், இடம்பார்த்துப், பகைவர்
ஓம்பினர் உறையும் கூழ்கெழு குறும்பில்
குவையிமில் விடைய வேற்று ஒய்யும்
கனையிருஞ் சுருணைக் கனிகாழ் நெடுவேல்,
விழவயர்ந் தன்ன கொழும்பல் திற்றி
எழாஅப் பாணன் நன்னாடு."

"வடாஅது
நல்வேற் பாணன் நன்னாடு." (அகம் : கஙக. கூஉரு)

வில்லும், வேலும், வாளும் கொண்டு போர் செய்ய வல்ல பாணன், மற்போர் புரிதலிலும் வல்லனாய் வாழ்ந்திருந்தான் ; தன் மற்போர் வன்மையைத் தமிழகமும் அறிந்து பாராட்டவேண்டும் என்ற வேட்கை அவனுக்கு உண்டாயிற்று ; உடனே, தமிழகம் போந்து, அக்காலை

சேரர் படையில் பணியாற்றி வாழ்ந்த கட்டி என்பானை அடைந்து, தன் ஆற்றலைக் காட்டற்காம் ஏற்ற காலத்தை எதிர்நோக்கியிருந்தான். அக் காலத்தே, தன்னைப் போன்றே, வடநாட்டினின்றும் வந்தவனாய ஆரியப் பொருநன், எனும் மற்றொரு மற்போர் வல்லான், கட்டி பணியாற்றும் சேரர் படைக்குத் தலைவனாய கணையனை அடுத்து வாழ்ந்திருந்தான். கணையன், தன்பால் வந்திருக்கும் ஆரியப் பொருநன், ஆற்றலில் அனைவரினும் மிக்கவன்; அவனை வேறல் எவரானும் இயலாது என்றெல்லாம் கூறிப் பெருமை பாராட்டிக் கொண்டிருந்தான். அதுபொறாத பாணன், தன்னொடு மற்போர் புரியுமாறு அவனை அழைத்தான்; அவனும் இசைந்தான்; இருவரும், ஒருநாள் மற்போர் மேற்கொண்டனர்; கட்டியும், கணையனும் கவலையோடு போரைக் கண்டு நின்றனர்; பாணன், பொருநனைத் தன் மார்புறச் சேர்த்து, அவன் தோள்களைத் தன் இரு கைகளாலும் இறுகப் பிணித்துக்கொண்டான்; பொருநன் பாணன் பிடித்த பிடியினின்றும், தன்னை விடுவித்துக் கொள்ளும்பொருட்டுத் தன் தோள்களை அசைத்து இழுக்க முழுவலி காட்டி முயன்றான்; ஆனால், அந்தோ, அவ்வாறு அவன் முயன்றபோது, பாணன் தான் இறுகப் பிடித்திருந்த பிடியை நழுவவிடாது போகவே, பொருநன் தோள்கள், பாணன் கைகளுக்குள்ளேயே கிடக்க, அவன் உடல் மட்டும் தனியே போந்து புறத்தே வீழ்ந்தது; பொருநன் இறந்தான்; பொருநன் பொன்றியது கண்டு கலங்கிய கணையன், தன் பொருநன் தோற்றமைக்கு நாணித் தலை குனிந்தான். மற்போரைப் பார்த்திருந்தோரெல்லாம், பாணன் ஆற்றல் கூறி அவனைப் பாராட்டினர் :

“பாணன்,
மல்லடு மார்பின் வலியுற வருந்தி
எதிர்தலைக் கொண்ட ஆரியப் பொருநன்,
நிறைத்திறன் முழவுத்தோள் கையகத் தொழிந்த
திறன்வேறு கிடக்கை நோக்கி, நற்போர்க்
கணையன் நாணியாங்கு.” (அகம் : ௩௮௬)

அம்மற்போர் நிகழ்ச்சிக்குப் பின்னர், பாணன்பால் பெரு மதிப்பு உண்டாயிற்று கட்டிக்கு. அவன் பேராற்றல் துணைகொண்டு, ஓர் அரசமைத்து வாழவும் ஆசைகொண்டான் அவன். அக்காலை, உறையூரை ஆண்டிருந்த தித்தன் வெளியன், அத்துணை ஆற்றல் வாய்ந்தவனல்லன் என யாரோ சிலர் கூறியதைக்கொண்டு, அவனை வென்று, அவ்வுறையூர் ஆட்சியைக் கைப்பற்றத் துணிந்தான். பாணன் துணையோடு, பெரியதோர் படையையும் உடன்கொண்டு, உறையூர் சென்று, ஊர்ப்புறத்தே தங்கியிருந்தான். அவ்வாறு தங்கியிருப்பான், பாட்டிசைத்தும், பறையொலித்தும் தித்தன் வெளியனைப் பாராட்டி மகிழும் மக்கள் கூடியிருக்கும் உறையூர் அவையினின்றும் எழும் பேரொலியைக் கேட்டான் ; "இவ்வாறு மக்கள் பாராட்டும் மாண்புடையனாய தித்தன் வெளியன், நாம் எண்ணியவாறு அத்துணை எளியனல்லன்" என்று எண்ணினான் ; உடனே, ஊரார் எவரும் உணராமுன்னரே, உறையூரை விட்டு ஓடிவிட்டான். தன் பேராற்றல் காட்டி, மக்கள் பாராட்டைப் பெறவந்த பாணன், அந்நாட்டு அரசியல் சூழலிலும் அடிவைக்க முயன்றான் ; ஆனால், மற்போரில், மக்கள் மகிழ வெற்றிகண்ட அவ்வீரன், அரசியல் வேட்டையில் வீழ்ச்சியுற்றான் :

" வலமிகு முன்பின் பாணனொடு, மலிதார்த்
தித்தன் வெளியன் உறந்தை நாளவைப்
பாடின் தெண்கிணைப் பாடு கேட்டஞ்சிப்
போர்டு தானைக் கட்டி,
பொராஅது ஓடிய ஆர்ப்பு." (அகம் : உஉசு)

௧௦. பிடவூர்கிழான் மகன் பெருஞ்சாத்தன்

முடியுடைப் பேரரசராய மூவேந்தர்க்கு மகட்கொடுக்கும் உரிமையுடையராய உழுவித்து உண்ணும் வேளாளர் வழிவந்தோருள், சோழநாட்டுப் பிடவூர் கிழான் பெருஞ்சாத்தனும் ஒருவனவன்; இஃது, "உழுவித்துண்போர், மண்டில மாக்களும், தண்டத்தலைவருமாய்ச் சோழநாட்டுப் பிடவூரும், அழுந்தூரும், நாங்கூரும், நாவூரும், ஆலஞ்சேரியும், பெருஞ்சிக்கலும், வல்லமும், கிழாரும் முதலிய பதியில் தோன்றி, வேள் எனவும், அரசு எனவும் உரிமை எய்தினோரும் முடியுடைவேந்தர்க்கு மகட்கொடைக்குரிய வேளாளர்" (தொல்: பொருள்: ௩௦). என்ற தொல்காப்பிய உரையால் தெளிவாகும். பிடவூர், சோழ நாட்டில், உறையூர்க்குக் கீழ்பால் உள்ளதொரு வைப்புத்தலம்: அதில் மாசாத்தனர் கோயில் ஒன்றும் உளது; அச்சாத்தனர் பெயரே, பிடவூர் கிழான் மகனுக்கும் பெயராயிற்று; பிடவூர், பலவளமும் நிறைந்த பேரூராம் பெருமையுடையது; அவ்வூர்வாழ் உழவர், தம் வயல் உழுத பகடுகளை வன்புலத்தில் மேயவிடுத்து, முயற்கறியும், வாளைமீன் கறியும் உடன்கொண்ட பழஞ்சோறுண்டும், முல்லை மலர் சூடியும் மகிழ்வர்; வயலில் விளைந்த கதிர்களை உண்டற்கு வந்து படியும் புள்ளினங்களைப் பறையொலித்து ஓட்டுவர்; நெல்கொண்டு செய்த நறுங்கள்ளுண்டு களிப்பர்: மனையகத்துக் கோழிகள் எடுக்கும் குரல் ஒலிக்கு எதிராகக், கானக்கோழியும், நீர்க்கோழியும் தம் நீண்ட குரல் கொடுக்கும்; வேய்போலும் தோளும், மயில்போலும் சாயலும் உடைய உழவர் மகளிர், கிளி ஓட்டும் ஒலிகேட்டு, சேற்றுப் பறவைகளாகிய செங்கால் நாரை முதலாயின வெருவி ஓடும்; இவ்வாறு வளஞ் செறிந்த வயல்கள்சூழப் பெற்றது பிடவூர் :

"மென்புலத்து வயலுழவர்
வன்புலத்துப் பகடுவிட்டுக்

குறுமுயலின் குழைச்சூட்டொடு
நெடுவாளைப் பல்லுவியல்
பழஞ்சோற்றுப் புகவருந்திப்,
புதல் தளவின் பூச்சூடி,
அரிப்பறையால் புள்ளோப்பி,
அவிழ் நெல்லின் அரியல் ஆருந்து ;
மனைக்கோழிப் பைம்பயிரின்னே,
கானக்கோழிக் கவர்குரலொடு
நீர்க்கோழிக் கூப்பெயர்க் குந்து ;
வேயன்ன மென்தோளால்
மயிலன்ன மென்சாயலார்
கிளிகடியின்னே
அகல் அள்ளல் புள்இரீஇயுந்து ;
ஆங்கப், பலநல்ல புலன் அணியும்
சீர்சான்ற விழுச்சிறப்பிற்
சிறுகண் யானைப் பெறலருந் தித்தன்
செல்லா நல்லிசை உறந்தைக் குணாது
நெடுங்கை வேண்மான் அருங்கடிப் பிடவூர்."

(புறம் : ௩௯௫)

இத்தகு வளமிகு பிடவூரைப்பெற்ற பெருஞ்சாத்தன், பெருங்கொடை வள்ளலாய்ப் புலவர் போற்ற வாழ்ந்தான் ; அவனைப் பாராட்டிய முதுபெரும் புலவராய நக்கீரர், தன்னை ஒருகிணைப் பொருநனாகக் கொண்டு, "தன்வாயில் முன் தடாரிப் பறையோடு நின்ற என்னைக்கண்ட பெருஞ் சாத்தன், நெடிது நேரம் அங்கேயே நின்றுவிடாமலும், மிக்க நேரத்தைப் பேசியே கழித்து விடாமலும், விரைந்து உட்சென்று அருங்கலம் பல கொணர்ந்து தந்தான் ; தந்த தோடு அமையாது, என்னை அரண்மனைக்குள்ளே அழைத் துச் சென்று, தன் மனைவிக்குக் காட்டி, 'என்பால் அன்பு கொண்டு போற்றிப் பேணுவதைப் போன்றே, இவனையும் போற்றிக் காப்பாயாக என்றுகூறி நலம்பல நல்கினான் ; அன்று தொட்டு அவனை யான் மறந்திலேன்; அவனையன்றிப் பிறரை நினைந்து பாராட்டலும் செய்திலேன்" என்று

கூறிப் பாராட்டுவதோடு, "அறப்பெயர்ச் சாத்தன்" என அவற்குப் பெயரிட்டும் அழைப்பராயின், அவன் பெருமை யினை என்னென்பது !

" அரிக்குரல் தடாரியோடு
ஆங்கு நின்ற எற்கண்டு
சிறிது நில்லான் ; பெரிதும் கூறான் ;
அருங்கலம் வரவே அருளினன் ! வேண்டி
ஐயென உரைத்தன்றி நல்கித் தன்மனைப்
பொன்போல் மடந்தையைக் காட்டி, இவனை
என்போல் போற்று என்றேனே ; அதற் கொண்டு
அவன் மறவலேனே ; பிறர் உள்ளலேனே."

(புறம் : ௩கடு)

௬௬. பிட்டங்கொற்றன்

சேரநாட்டு ஆட்சிக்குட்பட்ட மலைகளுள் குதிரை மலையும் ஒன்று; குதிரைமலை, தகடூர் ஆண்ட அதியமான் நெடுமானஞ்சிக்கும் உரியது எனக் கூறப் பெறுவதால், "நெடுநெறிக் குதிரைக் கூர்வேல் அஞ்சி" (அகம் : ௩௭௨), "ஊராது ஏந்திய குதிரைக் கூர்வேல், கூவிளங்கண்ணிக் கொடும்பூண் எழினியும்" (புறம் : ௧௫௮) - அம்மலை, அவ் வஞ்சிக்குரிய தகடூரை அடுத்து இருந்தது எனக் கொள்ளு தல் பொருந்தும். சேரநாட்டு மலையாகிய குதிரைமலையை, அச்சேரர் குலத்தோடு உறவுடைய அதியமான்கள், உரிமை யாக்கி ஆண்டிருந்ததைப் போன்றே, அச்சேரன்படைத்தலை வருள் சிறந்தான் ஒருவனும், தன் உடைமையாக்கி ஆண்டி ருந்தான். அவ்வாறு ஆண்டிருந்தவன், பிட்டங்கொற்றன்.

"பொய்யா வாய்வாள் புனைகழல் பிட்டன்,
மைதவழ் உயர் சிமைக் குதிரைக் கவாஅன்"

(அகம் : ௧௪௩)

பிட்டங்கொற்றன், பேராற்றல் உடையனுவன் பகை வர் நாட்டின்மீது போர்தொடுத்துப் புறப்படுங்கால், அப் படைக்குத் தலைமைதாங்கி முன்னேநின்று, பகைவர் படை எறியும் படைக்கலங்கள் அத்தனையும் தன் மேலேற்றுத் தன்படையினைக் காப்பதும், பகைவர் பெரும்படை, தன் நாட்டின்மீது படையெடுத்து வருங்கால், அப்படை தன் நாட்டுள் புகுந்துவிடாவண்ணம், பெருக்கெடுத்து ஓடிவரும் ஆற்றுவெள்ளத்தை இடைநின்று தடுக்கும் கல்லணை போலத், தான் ஒருவனுகவே நின்று தடுத்து அழிப்பதும் ஆற்றல்மிக்க பெருவீரர்க்கு அழகாம். பிட்டங்கொற்றன் ஒரு பெரிய போர்வீரன் ; ஆதலின், அவன்பால், இப்பண்பு இயல்பாகவே அமைந்து விட்டமையால், அவனைக் காண் பது பரிசிலர்க்கும் அருமையாம். பிட்டங்கொற்றன், பகைவர் படைக்கலங்களால் அழியாத்திண்மை வாய்ந்த வன் ; படைப்பயிற்சிபெறும் கோசர், வேலையும், அம்பை யும், பலகால் எறியினும், அழிவுறாது நின்று தாங்கும்,

முருக்க மரத்தான் ஆய இலக்கேபோல், பிட்டங்கொற்றனும், பகைவர் படைக்கலங்கள் பலப்பல வந்து பாயினும், மாயாப் பெருவன்மையுடையவன்.

“நும்படை செல்லுங்காலை, அவர் படை
எடுத்தெறி தானை முன்னரை எனாஅ,
அவர்படை வரூஉங் காலை, நும்படைக்
கூழைதாங்கிய, அகல்யாற்றுக்
குன்று விலங்கு சிறையின் நின்றனை எனாஅ,
அரிதால் பெரும! நின் செவ்வி; என்றும்
பெரிதா லத்தை என் கடும்பினது இடும்பை;
இன்னே விடுமதி பரிசில்; வென்வேல்
இளம்பல் கோசர், விளங்குபடை கன்மார்
இகலினர் எறிந்த அகல்இலை முருக்கின்
பெருமரக் கம்பம் போலப்
பொருநர்க்கு உலையாநின் வலன்வாழியவே”

(புறம்: கசுக)

கொல்லன் உலைக்களத்தில், காய்ச்சிய இரும்பினைக் கூடம் கொண்டு, அடிக்கும் அடிகளையெல்லாம் தாங்கிக் கொண்டு, சிறிதும் நிலைகலங்காது நிற்கும் பட்டடைக்கல் போல, பகைவர் எவ்வளவு பெரும்படை கொண்டு தாக்கினும், அப்படைகள் எல்லாம், தாக்கித் தாம் அழியுமேயல்லால், அவற்றால் அவன் சிறிதும் அழிவுறான்; அத்துணைத் திண்ணியன் பிட்டங்கொற்றன்.

“பகைவர்க்கு
இரும்புபயன் படுக்கும், கருங்கைக் கொல்லன்,
விசைத்தெறி கூடமொடு பொரூஉம்
உலைக்கல் அன்ன வல்லா ளன்னே” (புறம்: கள0)

வன்மையுடையனாய் வாழ்ந்த பிட்டங்கொற்றன், வள்ளன்மையுடையனாயும் வாழ்ந்தான்; கொற்றம் உடையனாதலைப்போன்றே, கொடையும் உடையனாயினான். “இன்று சென்றாலும் தருவன்; சிறிதுநாள் கழித்துச் செல்லினும்

தருவன்; நாள்தோறும் செல்வதாயினும், உமக்கு முன்னரே தந்துளேன் என மறுக்காது, யாம் வேண்டுவ எல்லாம், வேண்டியாங்கே தருவன். அவன் தொழுவத்தில் உள்ள பசுக்கள் அனைத்தையும் கேட்பினும் கொடுப்பன்; களத்தின்கண் கிடக்கும் நெற்போர்க் குவியலையே கேட்பினும் கொடுப்பன்; எமக்கேயல்லால், தன் மலைநோக்கி வந்து வாழ்த்திநிற்பார் அனைவர்க்குமே தருவன்" என அவன்பால் பொருள்பெற்ற பரிசிலன் கூறும் பொன்னுரையால், அவன் கொடைவளம் இன்ன தன்மைத்து எனல் இனிது விளங்கும்.

"இன்று செலினும் தருமே; சிறுவரை
நின்று செலினும் தருமே; பின்னும்
முன்னே தந்தனென் என்னாது, துன்னி
வைகலும் செலினும் பொய்யல னாகி,
யாம் வேண்டியாங்கு எம் வறுங்கலம் நிறைப்போன்;
....
இனமலி கதச்சேக் களனொடு வேண்டினும்
களமலி நெல்லின் குப்பை வேண்டினும்,
அருங்கலம், களிற்றொடு வேண்டினும், பெருந்தகை,
பிறர்க்கும் அன்ன அறத்தகை யன்னே"

(புறம்: கஎக)

பிட்டனுக்குரிய நாட்டு உழவர், தினைப்புனக்காவலுக்குத் துணையாக ஏற்றிய தீ, அவிந்து விடுமானால், அப்புனங்களில் மலிந்துகிடக்கும் மாணிக்கக் கற்கள், தாம் விடும் ஒளியால் துணைசெய்வதேபோல், பாணரையும், பொருநரையும் புரப்பதற்காகவே பிறந்த பிட்டங்கொற்றன், தன் கடமையில் ஒருவேளை தவறுவனாயின், தன் படைத்துணைவனும் பிட்டங்கொற்றன் தளர்ச்சியினைப் போக்குவது தன்கடனாகும் என்று எண்ணும் பண்பினனாய அவன் அரசனாய சேரன், தானே முன்வந்து, பிட்டங்கொற்றனால் புரக்கப்படவேண்டியவர்களைப் புரந்து நிற்பன். இவ்வாறு, வள்ளல் தன்மையில் வாட்டம் காட்டாப் பிட்டங்கொற்றனையும், அவன் தளர்ந்தவழி, முன்வந்து துணை புரி

யும் சேரவேந்தனையும் பெற்றுள்ளமையால், இரவலர்கள் சிறிதும் கவலை கொள்ளாது உலையேற்றிச் சோறாக்கியுண் பதும், கள்ளைக்குடிப்பதும், மலரும் மாலையும் சூடி மகிழ்வ தும், பிட்டங்கொற்றன் வாழ்க! அவன் தலைவன் மாக் கோதை வாழ்க! அவர்கள் கொற்றம் வாழ்க! அவர்கள், இரவலர்க்குக் குறையாது கொடுத்தற்காம் பெரும்பொருளை இறையாகத் தரும் அன்னார்ப் பகை மன்னரும் பெருவளம் பெற்று வாழ்க! என வாழ்த்துவதுமே செய்து வாழ்வர் ; என்னே அவன் வள்ளன்மை!

"எற்றுக உலையே! ஆக்குக சோறே!
கள்ளும் குறைபடல் ஓம்புக! ஒள்ளிழைப்
பாடுவல் விறலியர், கோதையும் புனைக!
அன்னவை பிறவும் செய்க! என்னதூஉம்
பரியல் வேண்டா; வருபதம் நாடி;
ஐவனம் காவலர் பெய்தீ நந்தின்,
ஒளிதிகழ் திருந்து மணி, நளியிருள் அகற்றும்
வன்புல நாடன், வயமான் பிட்டன்,
ஆரமர் கடக்கும் வேலும், அவன் இறை
மாவள் ஈகைக் கோதையும்,
மாறுகொள் மன்னரும் வாழியர் நெடிதே."

(புறம்: கஎஉ)

"பொன்மலையைச் சார்ந்த காகமும் பொன்னிறம் பெறும்" என்ப. பெருங்கொடை வள்ளலாய் வாழ்ந்த வன், பிட்டங்கொற்றன் மட்டும் அல்லன் ; அவன் நாட்டு வாழ் மக்கள் அத்தனைபேருமே பெருங்கொடை வள்ளல் களாய் வாழ்ந்தனர்; அவன் மலைநாட்டு மக்கள், மரையா வின் பால் ஊற்றி ஏற்றிய உலையில், தினையரிசி யிட்டு, சந்தன விறகால் தீமூட்டி ஆக்கிய சோற்றை, வாழையிலை யில் வைத்து வருவார்க்கு வழங்கி உண்ணும் உயரிய வாழ்க் கையினை உடையர் என்பதைப் புலவர்கள் கூறிக் கூறிப் பாராட்டுவர்.

"மரையான் கறந்த நுரைகொள் தீம்பால்,
மான்தடி புழுக்கிய புலவுநாறு குழிசி,

வான்கேழ் இரும்புடை கழாஅது ஏற்றிச்
சாந்த விறகின் உவித்த புன்கம்,
கூதளம் கவினிய குளவி முன்றில்
செழுங்கோள் வாழை அகல்இலைப் பகுக்கும்
ஊராக் குதிரைக் கிழவ !" (புறம் : கசஅ)

பிட்டங்கொற்றன், இவ்வாறு பெருங்கொடையுடைய னாதலின், அவன்பால் பேரன்புகொண்ட இரவலர், அவனுக்குண்டாம் சிறு துயரையும், தமக்குற்ற பெருந் துயராக்கொண்டு பெரிதும் வருந்துவர்; அவன் துயர் அறியாப் பெருவாழ்வினனாதல் வேண்டும் என்று விரும்பி னர். இரவலர் தம் உள்ளத்தை உணர்ந்த புலவர், காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார், "வறுமையால் வாடும் புலவர்கள் வாழவேண்டின், பிட்டங்கொற்றன் வாழ்தல்வேண்டும்; ஆகவே, அவன் அடியில் சிறு முள் ளும் தைக்காதிருக்குமாக!" என வேண்டி வாழ்த்துவா ராயினர்.

"அன்னன் ஆகலின், எந்தை உள்ளடி
முள்ளும் நோவ உறாற்க தில்ல;
ஈவோர் அரிய இவ்வுலகத்து,
வாழ்வோர் வாழ, அவன் தாள்வா ழியவே."
(புறம்: கஎக)

பிட்டங்கொற்றன், கொடையும், கொற்றமும் கண்டு மகிழ்ந்த புலவர்கள், அவனை இவ்வாறெல்லாம் புறத்தில் பாராட்டியும் அமைதியுற்றாரல்லர்; தாம் பாடிய அகத் துறைப் பாடல்களிலும் அவனைப் பாராட்டுவாராயினர். ஆருலவிய நாட்டு ஆலம்பேரி சாத்தனார் எனும் புலவர், "பிட்டங்கொற்றன், அழியுநர் புறக்கொடை அயில்வேல் ஒச்சுதல்போன்ற போர்ப்பழிகள் தன்பால் உண்டாகா வண்ணம் போராற்றும் பேராண்மையாளன். சேரர் படைத்தலைவன்; பரிசில்பெற்று வாழும் வாழ்க்கையின ராய இரவலர்க்கு, நல்ல பல பொருள்களை நாடோறும் நல்கும் நயமுடையவன்; வெற்றியன்றித் தோல்வி காணா வாட்போர் வல்லவன்; களம்பல வென்று கட்டிய கழல்

உடையவன்; குதிரை மலைக்கோவலன்; மழை தவழும் மாண்புடைய மலையுடையான்" என்றெல்லாம் பாராட்டு வாராயினர்.

"வசையில் வெம்போர் வானவன் மறவன்;
நசையின் வாழ்நர்க்கு நன்கலம் சுரக்கும்
பொய்யா வாய்வாள், புனைகழல் பிட்டன்,
மைதவழ்உயர் சிமைக் குதிரைக் கவாஅன்."

(அகம்: ௧௪௩)

கஉ. பிண்டன்

நாடு, குடி, படையென நிலைத்த அரசமைத்து வாழ்ந்த அரசர்களுக்கிடையே, தம் ஆற்றல் துணையால் அண்டை நாடுகளிற் புகுந்து ஆண்டுள்ள அரசுகளுக்கும், அவ்வரசின்கீழ் வாழ் மக்களுக்கும் கேடு விளைத்து வாழும் குறும்பர்கள் சிலரும் வாழ்ந்திருந்தனர். அத்தகையாருள் பிண்டனும் ஒருவன். பிண்டன், பாழிநகர்க்கு உரியோனாய நன்னன் நாட்டையடுத்த வோரிடத்தே வாழ்ந்திருந்தான்; பெருவலி பெற்ற பிண்டன், நன்னனுக்கும், அவன் போலும் அரசர் பலர்க்கும் பெருந்தொல்லை விளைத்திருந்தான்; அவனால் அரசுகள் பல அழிந்தன; கடல் கடந்து, கரைசேர நண்ணும் கலங்களை, ஒன்று கூடிக் கவிழ்க்க வல்ல சுறாமீன் கூட்டத்தைப்போல், அமைதி வாழ்வு வாழும் அரசுகளை அலைக்கழித்து வாழும் குறும்பர் கூட்டத் தலைவனாய் வாழ்ந்தான் பிண்டன். அவன் தரும் கேட்டினைத் தாங்கமாட்டா நன்னன், வேற்படையால் வீறுகொண்ட பெரிய படையோடு சென்று, அவன் ஆற்றலை அழித்து அடக்கினான் :

"இரங்குநீர் பரப்பின் கானலம் பெருந்துறைத்
தனந்தரு நன்கலம் சிதையத் தாக்கும்
சிறுவெள் இறவின் குப்பை யன்ன
உறுபகை தரூஉம் மொய்ம்மூசு பிண்டன்
முனைமுரண் உடையக் கடந்த வென்வேல்
இசைநல் ஈகைக் களிறுவீசு வண்மகிழ்ப்
பாரத்துத் தலைவன் ஆர நன்னன்." (அகம் : கடுஉ)

௩௬. புல்லி

தமிழகத்தின் வடவெல்லையாக விளங்கும் வேங்கடத்தையும், அவ்வேங்கடத்தைச் சூழ உள்ள நாடுகளையும் ஆண்டிருந்தவன் புல்லி. புல்லி ஆண்டிருந்த நல்ல நாட்டைக் கடந்தால் வடுகு மொழி வழங்கும் வடுகர்நாடு வந்துறும் எனத்தெரிவதால், தமிழகத்தின வடவெல்லையைக் காத்து நின்றவன் இப்புல்லி எனல் பொருந்தும்.

> "புடையலம் கழற்கால் புல்லி குன்றத்து
> நடையருங் கானம் விலங்கி, நோன்சிலைத்
> தொடையமை பகழித் துவன்றுநிலை வடுகர்
> பிழியார் மகிழர் கலிசிறந்து ஆர்க்கும்
> மொழி பெயர் தேஎம்." (அகம்: உ௯௫)

புல்லி, கள்வர் என்ற இனத்தாரின் தலைவனுவன்; சங்ககாலத்திற்குப் பிறகு, தமிழகத்து அரசியல் அமைதியை அழித்து, பேரரசுகளையெல்லாம் பாழாக்கிப் பெருங்கேடு விளைத்து வந்தாராய களப்பாளர் என்ற இனத்தார், புல்லி பிறந்த கள்வர் குலத்தாரே எனக் கூறுவர் சில ஆராய்ச்சியாளர். தென்னவர் என அழைக்கப்படுவாராய பாண்டியர் கள்வர் தலைவராவர் என்றும், அப்பாண்டியர் படைக்குப் பயன்பெறும் யானைகள் எல்லாம், கள்வர் பெருமகனுய புல்லி வாழும் வேங்கடத்தினின்றே வந்தன என்றும், புல்லியின் வரலாறுகளை விளங்க உரைக்கும் புலவர் மாமூலனுர் கூறுவதால், புல்லி, யாதோ ஒருவகையால், பாண்டியர் குலத்தோடு தொடர்புடையனுதல் வேண்டும் எனத் தெரிகிறது.

> "கழல்புனை திருந்தடிக் கள்வர் கோமான்
> மழபுலம் வணக்கிய மாவண் புல்லி
> விழவுடை விழுச்சீர் வேங்கடம்." (அகம்: ௬௧)

> "ஆகொள் மூதூர்க் கள்வர் பெருமகன்;
> ஏவல் இளையர் தலைவன்; மேவார்

அருங்குறும் பெறிந்த ஆற்றலொடு பருந்துபடப்
பல்செருக் கடந்த செல்லுறழ் தடக்கைக்
கெடாஅ நல்லிசைத் தென்னன்." (அகம்: ௩௪௨)

"வேங்கடம் பயந்த வெண்கோட்டு யானை
மறப் போர்ப் பாண்டியர்." (அகம் : உஎ)

புல்லி ஆண்ட வேங்கடநாடு, வேழங்கள் மலிந்த நாடு. வேங்கடத்தில் கொண்ட வெண்கோட்டு யானைகளை உடையது பாண்டியர் படை எனக் கூறுவதையும் உணர்க. தாம் வாழும் நாடு வேழங்கள் நிறைந்தது என்பதை அறிந்த அந்நாட்டு வீரர்கள், தாம் வாங்கும் பொருள்களுக்கெல்லாம், யானைகளையும், யானைக்கோடுகளையுமே விலையாகக் கொடுப்பர் என்றும், புல்லியின் படைவீரர், தம் நாட்டை அடுத்த காட்டுட் புகுந்து, பிடி யானைகள் வருந்துமாறு, அவற்றின் கன்றுகளைக் கைப்பற்றி, வெண் கடம்ப மரத்தின் கிளைகளை வெட்டி, உரித்தெடுத்த நார் கொண்டு பின்னிய வலிய கயிற்றால் கட்டிக்கொணர்ந்து, கொடிகள் ஆடும் அழகுடைய தம் ஊரில் உள்ள கள்ளுக் கடைகளின் வாயிலிடத்தே, தாம் வாங்கி உண்ட கள்ளின் விலையாகக் கட்டிப்போவர் என்றும், புல்லியின் வில்வீரர், கள்ளுண்ணற்குக் களிற்றுக் கன்றுகளைக் கைப்பற்றிக் கொணர்வர் என்றால், அவர்களின் தலைவனாய புல்லி, நாள வைக்கண் தன்னைப் பாடிவரும் பரிசிலர்க்கு, நறவுவிற்றுப் பெற்ற நெல்லோடு, யானைக்கோடுகளையும் கொடுத்தலை விரும்பிப் பகைவர் மார்பில் பாயுமாறு அம்பேவவல்ல விடி வீரர் பலரோடு சென்று, பெரிய யானைகளை வேட்டையால் அவற்றின் வெண்கோடுகளைக் கொணர்வன் என்றும், பிடியினை இழந்த களிறும், களிற்றினை இழந்த பிடியும் அழுது கூப்பிடும் பேரொலி, அம்மலையகத்தே மாறாது ஒலிக்கும் என்றும் புலவர்கள் கூறுவர்.

"கறையடி மடப்பிடி கானத்து அலறக்
களிற்றுக்கன்று ஒழித்த உவகையர், கலிசிறந்து
கருங்கால் மராஅத்துக் கொழுங்கொம்பு பிளந்து
பெரும்பொளி, வெண்நார் அழுந்துபடப் பூட்டி

நெடுங்கொடி நுடங்கும் நியம மூதூர்
நறவுநொடை நல்லில் புதவுமுதல் பிணிக்கும்
கல்லா இளையர் பெருமகன் புல்லி." (அகம்: அ௩)

"அருநிறத்து அழுத்திய அம்பினர் பலருடன்
அண்ணல் யானை வெண்கோடு கொண்டு
நறவுநொடை நெல்லின் நாண்மகிழ் அயரும்
கழல்புனை திருந்தடிக் கள்வர் கோமான்
மழபுலம் வணக்கிய மாவண்புல்லி." (அகம்: ௬௧)

புல்லியும, அவன் வில்வீரரும், இவ்வாறு வேழம் வீழ்த்தும் வன்கண்மையுடையரேயெனினும், அவன் நாட்டு வாழ் ஆயர், தம்நாடு நோக்கி வருவாரை விருந்தேற்றுப் போற்றும் அன்புடையராவர். உயர்ந்த உச்சிகளையுடைய மலைகள் பலவற்றைக் கடந்தும், கோடையின் கொடுமை யால் நீர்நிலைகள் எல்லாம் வற்றிப்போக வெப்பம்மிக்க வழிகளைத் தாண்டியும், வெளிநாடு சென்று விழுமிய பொருள் கொணர்வான்வேண்டி, தம் ஊர்வழியே வரும் புதியோர்க்கு, அந்நாட்டு ஆயர்களுள் சிலர், மூங்கிற் குழாயில் இட்டு, எருதுகளின் கழுத்தில் கட்டிவைத்த புளிச்சோற்றைத் தேக்கிலையில் வைத்துத் தருவர்; சிலர், ஆக்கிய சோற்றை ஆவின்பாலில் பெய்து தருவர் எனப் புலவர்கள் பாராட்டுவது காண்க.

"கோடுயர் பிறங்கல் குன்றுபல நீந்தி
வேறுபுலம் படர்ந்த வினைதரல் உள்ளத்து
ஆறுசெல் வம்பலர் காய்பசி தீரிய
....
குடவர் புழுக்கிய பொன்கவிழ் புன்கம்
மதர்வை நல்லான் பாலொடு பகுக்கும்
நிரைபல குழீஇய நெடுமொழிப் புல்லி."

"பயந்தலை பெயர்ந்து மாதிரம் வெம்ப,
வருவழி வம்பலர்ப் பேணிக், கோவலர்
மழவிடைப் பூட்டிய குழாஅய்த் தீம்புளி
செவியடை தீரத் தேக்கிலைப் பகுக்கும்
புல்லி நன்னாடு." (அகம்: ௩௯௩, ௩௧௧)

இவ்வாறு வன்கண்மைமிக்க வீரரும், அன்புகாட்டும் ஆயரும் கலந்து வாழும் வேங்கட நாடாண்ட புல்லி, இரவலர்க்கு இல்லை என்னாது ஈயும் வண்மையும், அதனால் பெற்ற வளமார் புகழும் உடையனாவன். அவன் அத்தகையான் என அறிந்த புலவர்கள், அவனைப் "பொய்யா நல்லிசை மாவண்புல்லி" (அகம் : ௩௫௯) என்றும், "நெடுமொழிப் புல்லி" (அகம்: ௩௯௩) என்றும் சுருங்கிய வாய்பாட்டான் கூறிப் பெருகப் பாராட்டினர்.

கசா. பொருட்டெழினி

சேலம் மாவட்டத்துத் தர்மபுரி, பண்டு தகடூர் எனும் பெயர்கொண்டு விளங்கிற்று. தகடூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு, சேலம் மாவட்டத்தின் வடபகுதியை ஆண்டு வந்தனர் அதியர் என்ற குறுநில அரசர்கள்; அவ் வதியர் சேரமரபினரோடு உறவுடையவர்; அதனால் அச்சேரர்க்கு உரித்தெனப்பட்ட பனந்தோட்டையே, இவர்களும் மாலை யாகப் பெற்றிருந்தனர்; கொல்லிக்கூற்றமும், குதிரை மலையும் இவர்க்கு உரியவாய் இருந்தன. கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டு எனப்படும் சங்ககாலத்தே வாழ்ந்த இவர்கள், கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிலும், விசயாலயன் வழி வந்த பிற்காலச் சோழர்களுக்குத் துணைவர்களாக விளங் கினர் என அறியப்படுதலால், இவர்களும் மூவேந்தரைப் போன்றே நெடிதாண்ட பெருமரபினர் என்பது புலனும். பெறற்கரும் பெருமைவாய்ந்த கரும்பைப் பிறநாட்டினின் றும் முதற்கண் இவண் கொணர்ந்த பெருமை, இவ்வதி யர்க்கே யுரித்து.

> “ அமரர்ப் பேணியும், ஆவுதி அருத்தியும்,
> அரும்பெறல் மரபின் கரும்பிவண் தந்தும்
> நீரக இருக்கை ஆழி சூட்டிய
> தொன்னிலை மரபின்நின் முன்னோர்.” (புறம்: கக)

போரிடை வெற்றியல்லது தோல்வி காணாப் பேராண்மை யொன்றையே பெறற்கரும் பேறாகக் கருதும் வீரர் பலர், வில்லேந்திக் காத்துநிற்கும் காவற்காட்டான் சூழப்பெற்றது தகடூர். அந்நகருள், அரசர் புகழ்பாடி வரும் இரவலர் நுழைதல் இயலுமேயல்லால், பகை கொண்டு வருவார் எவரும், கனவிலும் நுழையக் கருதாக் காவல் உடையது. காட்டிற் சென்று மேயும் ஆனிரைகள், ஆங்கே தமக்கு ஊறுசெய்யும் பகை விலங்கு கள் இல்லாமையால், மேய்ந்து, மாலை வந்ததும் வீடுநோக்கி வருவதொழிந்து, தம் கன்றுகளோடும் அக்காடுகளிலேயே

தங்கும். நடந்து நடந்து வெந்த காலுடையராய வழிப் போவார், வழி, ஆறலை கள்வர் அற்றது ஆதலின், அவர் அலைப்பரோ என அஞ்சி அரண் அமைந்த இடந்தேடி ஓடி ஒளியாமல், தாம் விரும்பும் இடங்களிலேயே இருந்து இளைப்பாறுவர். நாடு கள்வர் அற்றது ஆதலின், நெல் முதலாம் பொருட்குவியல்கள் காப்பார் எவரையும் பெறாமல் களங்களில் தனித்தே விடப்படும். அத்துணை நல்லாட்சியுடையது அந்நாடு.

"பல்பயன் நிலைஇய கடறுடை வைப்பின்
வெல்போர் ஆடவர் மறம்புரிந்து காக்கும்
வில்பயில் இறும்பின் தகடூர்." (பதிற்று: எஅ)

"ஆர்வலர் குறுகினல்லது, காவலர்
கனவினும் குறுகாக் கடியுடை வியன்நகர்." (புறம்: ருகo)

"கன்றமர் ஆயம் கானத்து அல்கவும்,
வெங்கால் வம்பலர் வேண்டுபுலத்து உறையவும்
களமலி குப்பை காப்பில வைகவும்,
விலங்கு பகைகடந்த கலங்காச் செங்கோல்."
(புறம்: உருo)

இத்துணை வாழ்வும், வனப்பும் மிக்க நாட்டிலே, அத் துணைப் பீடும் பெருமையும் மிக்க மரபிலே பிறந்து, "நெல்லி அமிழ்துவிளை தீங்கனி ஔவைக் கீந்த" அருட் பேருள்ளமுடையான் என ஆன்றோர் வாழ்த்த ஆண்ட அதியமான் நெடுமானஞ்சியின் அருமை மகன் பொகுட் டெழினி. பொகுட்டெழினியும் அவன் தந்தை அதிய மானைப்போன்றே பேராற்றலும், போர்வேட்கையும் உடையவன்; பகைமன்னர் பலரை வென்று, அவர் அரண் களைக் கைக்கொள்வதோடு அமையாது, ஆங்கு இறந்து வீழ்ந்த வீரர்களின் உடலினின்றும் வெளிப்போந்த குருதி யால் ஈரம்பட்ட நிலத்தில், கழுதை ஏர்பூட்டி உழுது, வெள்ளைவரகும் கொள்ளும் விதைத்து, அப்பகைவர் நாட்டைப் பாழாக்கிப் பார்த்து மகிழும் போர்வேட்கையும் உடையான்.

"உருகெழு மன்னர் ஆரெயில் கடந்து,
நிணம்படு குருதிப் பெரும்பாட் டீரத்து
அணங்குடை மரபின் இருங்களம் தோறும்
வெள்வாய்க் கழுதைப் புல்லினம் பூட்டி
வெள்ளை வரகும் கொள்ளும் வித்தும்
வைகல் உழவ." (புறம்: ௩௯௨)

பொகுட்டெழினி, நாடாளும் நற்றிறமும் நன்கு பெற்றிருந்தான். அதியமான் மறைவால், அல்லற்பட்டு ஆற்றாது அழும் அவன் நாட்டுமக்கள் நிலைகலங்கி மனம் தளராது, அவன் பிரிவால் நேர்ந்த துன்பம் மறந்து மகிழும்வண்ணம், நாடாள் திறம்பெற்று விளங்கிய பொகுட்டெழினியின் சிறப்புணர்ந்து வியந்த ஔவையார், அவனைப், "பாரம் மிகுதியாலும், வழி அருமையாலும், வண்டியின் அச்சு, இடைவழியில் முறிந்துபோமாயின், ஆண்டு உதவுதற்கு என்றே எடுத்துச்செல்லும் சேம அச்சிற்கு" ஒப்பித்துப் பாடிப் பாராட்டியுள்ளார்.

"எருதே இளைய; நுகம் உணராவே;
சகடம், பண்டம் பெரிது பெய்தன்றே;
அவல் இழியினும், மிசையேறினும்
அவணது அறியுநர் யார்என, உமணர்
கீழ்மரத்து யாத்த சேமஅச்சன்ன
இசைவிளங்கு கவிகை நெடியோய்." (புறம்: ௧0௨)

போர்வேட்கையும், பாராள்திறமும் பெற்ற பொகுட்டெழினி, அவன் தந்தை அதியமானைப்போன்றே, தன்பால் பாடிப் பரிசில்பெற வரும் பாணரையும், பாவலரையும், அன்புடன் ஏற்று, அவர் வறுமை போகப் பரிசில் பல அளிப்பதோடு, அவரைத் தம்மோடு பலநாள் இருத்தி, உடனிருந்து உண்டு மகிழும் மனநலனும் உடையனவன். அதியனை இழந்து, அல்லலுற்ற நாட்டை, தன் ஆட்சித்திறத்தால் நன்காண்ட நல்லோனாய பொகுட்டெழினியின், திறமெலாம் விளங்கப் பாக்கள் பல பாடிப் பாராட்டியுள்ளார், அவன் தந்தை அதியமான் அவைக்களப்புலவராய் விளங்கிய ஔவையார்.

௬௫. பொறையாற்றுக்கிழான் பெரியன்

'தென்னாட்டு நெற்களஞ்சியம்' என்ற தனிச் சிறப்புடையது தஞ்சை மாவட்டம்; 'சோழ வளநாடு சோறுடைத்து' என, அது அன்றே பாராட்டப் பெற்றுளது. அத்தகைப் பெருஞ் சிறப்புடைய தஞ்சைமாவட்டத்துப் பேரூர்களுள் பொறையாறு என்பதும் ஒன்று; பொறையாறு கடற்கரையை யடுத்த நெய்தல் வளம் நிறை ஒரு நல்லூர். கடல் நீருட்புகுந்து மீன் தேடியுண்ட புதாவும், நாரையும் போலும் அந்நிலத்துப் பறவைகள், கரைக்கண் உள்ள தாழை மரத்தினும், புன்னைமரத்தினும் சென்று தங்கும். அக்கரைவாழ் பரதவர், கடல் அலையும், ஒலியும் அடங்கித்தோன்றும் இராக்காலத்தே மீன் படகேறிக் கடல்மேற் செல்வர். ஆதலின், அவர்கள், தம் படகு தோறும் ஏற்றிய விளக்குகள் கடல் நிறையத்தோன்றும். அக்காட்சி, நாடாளும் அரசன் பாசறைக்கண், யானைகளின் முகபடாத்து ஒளியொப்பத் தோன்றும்.

இத்தகு நெய்தல் வளம் நிறைந்த பொறையாற்றில் வாழ்ந்த பெரியன், பெரிய கொடை வள்ளலாய் வாழ்ந்தான்; அவனை அறிந்த இரவலர் அனைவரும், அவனையே சூழ்ந்து கிடப்பர்; அவனை விட்டு அப்பாற்செல்ல எண்ணார். தான் வாழும் வடநாடு வறுமை கொள்ளுந்தோறும், புலவர் கல்லாடனார், தென்னாடு போந்து பெரியன் பேரன்பிலேயே வாழ்வர் என்றால், அவன் புலவர்கள் மாட்டும், அவர் போலும் பிற இரவலர் மாட்டும் எத்துணைப் பேரன்புடையனவன்! வருவார்க்கெல்லாம் வரையாது வழங்கி வாழ்ந்தமையால் புலவர்கள், அவனை 'வேலியாயிரம் விளைக' என வாழ்த்தினர்.

"திரைமுதிர் அரைய தடந்தாள் தாழைச்
சுறவுமருப் பன்ன முள்தோடு ஒசிய
இறவார் இனக்குருகு இறைகொள இருக்கும்
நறவுமகிழ் இருக்கை நற்றேர்ப் பெரியன்
கட்கமழ் பொறையாறு." (நற் : ௧௩௧)

"பெருந்திரை முழக்கமொடு இயக்கு அவிந்திருந்த
கொண்டல் இரவின் இருங்கடல் மடுத்த,
கொழுமீன் கொள்பவர், இருள்நீங்கு ஒண்சுடர்,
ஓடாப் பூட்கை வேந்தன் பாசறை
ஆடியல் யானை அணிமுகத்து அசைந்த
ஓடை ஒண்சுடர் ஒப்பத் தோன்றும்
பாடுசேர்த் தொடுத்த கைவண் கோமான்
பரியுடை நற்றேர்ப் பெரியன், விரியிணர்ப்
புன்னையங் கானல் புறந்தை." (அகம்: க00)

"நின்உணர்ந்து அறியுநர் என்உணர்ந்து கூறக்
காண்கு வந்திசின் பெரும! மாண்தக
இருநீர்ப் பெருங்கழி நுழைமீன் அருந்தும்
துதைந்த தூவியம் புதாஅம் சேக்கும்
ததைந்த புன்னைச் செழுநகர் வரைப்பின்,
நெஞ்சமர் காதல்நின் வெய்யோளொடு
இன்துயில் பெறுகதில் நீயே; வளம்சால்
துளி, பதனறிந்து பொழிய,
வேலி யாயிரம் விளைகநின வயலே." (புறம்: நகக)

௬௬. போரூர்கிழவன் பழையன்

சோணாட்டுக் காவிரியாறு வளமான ஊர்களைத் தன் இருபாலும் கொண்டோடும் கவின் உடையது. அத்தகைய ஊர்களுள் ஒன்று போரூர்; போஒர் என வழங்கப்பெறும் அப் பேரூர் காவிரி பாய்வதால் பெற்ற பெருவளம் உடையது. அப்போரூரில் பழையன் என்பானொரு படைமறவன் வாழ்ந்திருந்தான். பழையன், விற்படை, வேற்படைகளில் நன்கு பழகியிருந்தான். அவன் பகைவர்மீது எறியும் வேல், தப்பாது சென்று தன் தொழிலை முடிக்கும். பழையன் வில்வளைத்து நின்றால், மழைத்துளிபோன்ற அம்புகள் பல அவன் கையினின்றும் போந்து பகைவரைப் பாழ் செய்யும். பழையன் இங்ஙனம் பேராற்றல் உடையன் என்பதை அறிந்தான். அக்காலைச் சோணாடாண்டிருந்த சோழன் செங்கணான், அவனை அழைத்துத் தன் பெரும்படைக்குத் தலைமை தாங்கும் பெரும்பணியை அளித்தான். சோழர்படையில் பணியாற்றி வந்தான் பழையன்.

சோழன் செங்கணான், அன்று சேரநாட்டு அரசனாய் ஆண்டிருந்த சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறை என்பானொடு பகைகொண்டிருந்தான். கடைசியில், சேரநாட்டைச் சேர்ந்த கழுமலம் எனும் இடத்தே கொங்குநாட்டுப் படைகளும், சோணாட்டுப்படைகளும் எதிர்த்துப் போரிடத்தொடங்கின. ஆண்டு அமைந்திருந்த சேரர் பாசறை பேரரண் உடையது, ஆற்றல் வாய்ந்த படைத் தலைவர்களாய நன்னன், ஏற்றை, அத்தி, கங்கன், கட்டி, புன்றுறை முதலாய பலர் அதை நின்று காத்து வந்தனர். சோழர்படைக்குத் தலைமை தாங்கிச் சென்றான் பழையன். போர்தொடங்கியவுடனேயே, பழையன் பேராற்றல் காட்டிப்போரிட்டான்; ஒரே பகலில், பகைவர் படைத் தலைவர் அறுவரையும் கொன்றான்; அவர்கள் காத்து நின்ற அரணையும் அழித்தான். சேரர் படை சிதைந்தது; களமெல்லாம் பிணமாகிக் காட்சியளித்தது. இவ்வாறு

வெற்றிபெறும் அந்நிலையில், யாரோ எய்த அம்பொன்று பழையன் மார்பில் பாய்ந்துவிட்டது; களத்திலேயே வீழ்ந்து மாண்டுபோனன் பழையன். படைத்தலைவன் பழையன் பட்டான்எனக் கேட்டுக் கலங்கினன் செங்க) ணன்; கண்ணீர்விட்டுக் கதறினன். பழையனைக்கொன்ற பகைவரைப் பாழ்செய்தன்றி மீளேன் எனக் கடுஞ்சினம் கொண்டு, களம் புகுந்து கடும்போரிட்டுக் கணைக்கால் இரும்பொறையைக் கைப்பற்றிக் கொணர்ந்து, குடவாயிற் கோட்டத்தில் காவலில் வைத்தான். ஆனல், அந்தோ, அவ்வெற்றியால் உற்ற பெரும்பயனைப்பெறும் பேறுபெரு ணுயினன் பழையன். அவ்வெற்றிவிழாவைக் காணக் கொடுத்து வைத்தில அவன் கண்கள். கழுமல நகரிடத்தே பழையன்பால் தாம் கண்ட பேராண்மைப் பெருமையினை அப்போரில் தோற்ற கணைக்கால் இரும்பொறை சிறை வைக்கப்பெற்ற சிறையிருந்த குடவாயிற்கோட்டத்தில் வாழ்ந்த புலவர் கீரத்தனர் தாம் பாடிய அகப்பாட்டொன் றில் வைத்துப் பாராட்டிப் பெருமை செய்துள்ளார் :

"வென்வேல்
மாரி அம்பின், மழைத்தோல் பழையன்
காவிரி வைப்பின் போஒர்." (அகம் : ௧௮௬)

"வென்வேல்
இழையணி யானைச் சோழன் மறவன்
கழையளந் தறியாக் காவிரிப் படப்பைப்
புனல்மலி புதவின் போஒர் கிழவோன்
பழையன் ஒக்கிய வேல்போல்
பிழையல." (அகம் : ௩௨௬)

"நன்னன், ஏற்றை, நறும்பூண் அத்தி,
துன்னரும் கடுந்திறல் கங்கன், கட்டி,
பொன்னணி வல்வில் புன்றுறை என்றாங்கு
அன்றவர் குழீஇய அளப்பருங் கட்டூர்ப்
பருந்துபடப் பண்ணிப் பழையன் பட்டெனக்
கண்டது நோனன் ஆகித் திண்தேர்க்

கணையன் அகப்படக் கழுமலம் தந்த
பிணையலம் கண்ணிப் பெரும்பூட் சென்னி."
(அகம்: ௪௪)

"கொற்றச் சோழர், கொங்கர்ப் பணீஇயர்
வெண்கோட்டு யானைப் போஒர் கிழவோன்
பழையன் வேல் வாய்த்தன்ன நின்
பிழையா நன் மொழி." (நற்: ௧0)

"கவளங்கொள் யானையின் கைதுணிக்கப் பட்டுப்
பவளம் சொரிதரு பைபோல்—இவன்ஒளிய
ஒண்செங் குருதி உமிழும், புனல்நாடன்
கொங்கரை அட்ட களத்து." (களவழி நாற்பது: ௧௪)

கஎ. மத்தி

காவிரிக்கரைக்கண் உள்ள ஊர்களில் சாலச் சிறந்தது கழார். காவிரி கடலோடு கலக்குமிடத்தே அமைந்தது அப்பேரூர். ஆண்டு, ஆண்டுதோறும், புதுப்புனல் வருங் கால் நிகழும் புனல் விழா, அரசரும் வந்து காணும் அத் துணைச் சிறப்புடையது. அவ்வூரில் வாழ்ந்த பரதவர் தலைவன் மத்தி. வேற்படை வீரனாய மத்தி, வள்ளன்மை மிக்கானுமாய் வாழ்ந்திருந்தான். மத்தி, சோழர் படைத் தலைவருள் ஒருவனாய்ப் பணியாற்றி வந்தான். ஒருகால், சோழ அரசன் தன படைகளுக்காம், பிடிகளையும், களிறு களையும், அவற்றின் கன்றுகளையும், பற்றிக்கொணரும் வேட்டைமேற் கொண்டானாக, அரசனுக்கு, அப்பணியில் துணைபுரிந்து வந்த எழினி என்பான், அம்முறை வாரானாக, அதனால் சினங்கொண்ட சோழன் ஏவப், படையோடு சென்று, அவ்வெழினியை வென்று, அவன் பல்லையும் பறித்துக்கொணர்ந்து வெண்மணி வாயில் கதவில் வைத் துப் பொறித்த வீரம் செறிந்தவன் இம்மத்தி. மத்தி, அவ் வாறு தான் பெற்ற வெற்றிச்சிறப்பு விளங்க, அவ்வெண் மணி வாயிற்கண், கல்லால் உண்ணுநீர்த் துறையொன்று அமைத்தான். மத்தியையும், அவன் கழார்நகரையும், அவன் கொடையையும், கொற்றத்தையும் விளங்கப் பாராட்டிய புலவர்கள், ஓரம்போகியார், பரணர், மாமூல னார் ஆய மூவராவர்.

"நறுவடி மாஅத்து விளைந்துகு தீம்பழம்
நெடுநீர்ப் பொய்கைத் துடுமென விழூஉம்
கைவண் மத்தி கழாஅர்." (ஐங்: கக)

"பல்வேல் மத்தி கழாஅர்." (அகம்: சு)

"வல்வில், எறுழ்த்தோள், பரதவர் கோமான்
பல்வேல் மத்தி கழாஅர் முன்துறை." (அகம்: உஎசு)

"குழியிடைக் கொண்ட கன்றுடைப் பெருநிரை
பிடிபடு பூசலின் எய்தாது ஒழியக்
கடுஞ்சின வேந்தன் ஏவலின் எய்தி
நெடுஞ் சேணாட்டின் தலைத்தார்ப் பட்ட
கல்லா எழினி, பல்லெறிந் தழுத்திய
வன்கட் கதவின் வெண்மணி வாயில்
மத்தி நாட்டிய கல்கெழு பனித்துறை." (அகம்: உகக)

கூஅ. மலையமான் சோழிய ஏனதி திருக்கண்ணன்

தென்னார்க்காடு மாவட்டத்தில் உள்ளதும், பெண்ணை யாற்றுப் பாய்ச்சலையுடையதும், திருக்கோவலூரைத் தலை நகராகக் கொண்டதுமான நாடு, பண்டைக்காலத்தில், மலாடு அல்லது மலையமானாடு என்ற பெயர் பெற்றிருந்தது. அந்நாடு, காடும் மலைகளும் சூழ நடுநாட்டில் இருப்பதால், கடலாலோ, பகைவர்களாலோ, அழிவுறுவதில்லை. அந் நாட்டில் அந்தணர் பலர் வாழ்ந்திருந்தனர். அந்நாட்டின் இடையே, முள்ளூர் என்ற அரண்மிக்க மலையொன்றும் இருந்தது. அந்நாட்டை மலையர், அல்லது மலையமான்கள் என்ற அரசர்கள் ஆண்டு வந்தனர். அம்மலையமான்கள் மரபிலே வந்தவன் திருக்கண்ணன். இவன் சோழ அரசின் கீழ்ப் படைப்பணியாற்றும் பெருவலியுடையனுவன்; அவ் வாறு பணியாற்றியதால் பெற்ற சோழிய ஏனதிப் பட்டத் தையும் பெற்றிருந்தான். மலையமான்களுள் சிறந்தானுய திருமுடிக்காரியின் மகனே இத் திருக்கண்ணன் எனக் கூறுவாரும் உளர்.

காவிரிபாய்ந்து வளங் கொழிக்கும் சோழவள நாடு, பங்காளிப்போரால் பாழடைந்துவிட்டது; நல்ல அரசை இழந்து விட்டது அந்நாடு; அந்நாட்டு அரியணைக்கு வர வேண்டியவனே மிகவும் இளைஞன்; அவன் தாயத்தார், அவனையும் அழித்தொழிக்கத் திட்டமிட்டனர்; அஃதறிந்த அவ்வரசிளங்குமரன், தங்கள் குலத்தின்பால் குன்றாத அன்புடையவரும், தங்களுக்குத் துயர் வந்தபோதெல்லாம் துணைபுரிவோரும் ஆகிய மலையமன்னர்கள்பால் வந்து அடைக்கலம் புகுந்தான். அப்போது அந் நாடாண்டிருந் தான் திருக்கண்ணன். அவன் தந்தையும், அப்போது தான் இறந்துவிட்டான்; ஆகவே, தானே முன்வந்து, தன் தந்தை தோழன், சோழர் குல இளவரசனுக்குத் துணை புரிந்தான். பகைவர் அணுகுதற்கு அரிய அரண் மிக்க,

தன் முள்ளூர் மலையிடத்தே வைத்துக் கேடொன்றும் உண்டாகா வண்ணம் காத்தான்; இறுதியில், அவன் பகைவரையும் அழித்து அவனைச் சோணாட்டிற்கு அரசனாக்கி, அரசிழந்து அல்லலுற்றுக் கிடந்த அந்நாட்டு மக்கள் துயரையும் துடைத்தான்.

திருக்கண்ணன் தோன்றி, மேற்கொண்ட தொண்டின் சிறப்பினைக் கண்டு வியந்தாருள், மாறோக்கத்து நப்பசலையாரும் ஒருவர்; அவன் பெருமைகண்டு இறும்பூதுற்ற அவர், "கொடிய கோடைகாலம்; அக்கோடையும் குறுகியதாகாது, நீண்டுசெல்கிறது; கோடைக் கொடுமையால், மலைகள் வெப்பம் தாழாது வெடித்துப் பொடியாகின்றன. காடுகள் எல்லாம் தீப்பற்றி எரிகின்றன. நிறைந்திருந்த நீர்நிலைகள் பலவும், நீர்முற்றும் வற்றிப்போக, உலர்கின்றன. இந்நிலையில் நீளுகிறது கோடை. இக்கோடையின் கொடுமை கண்டு கண்கலங்குகின்றனர் மக்கள். ஒருநாள், திடீரென, வானம் இருண்டு, இடியும், மின்னலும் கலந்து, மண்ணும் பிளந்து போமாறு பெருமழை பெய்யத் தொடங்கி விட்டது. மக்கள் மனத்துயர் மாய்ந்தது. மகிழ்ச்சி பொங்கிற்று." இக்காட்சியைக் கண்முன்னே காட்டி, கோடையின் கொடுமை போன்றது திருக்கண்ணன் தந்தை மறைவு; பெருமழைபெய்ததுபோல் வந்து நின்றான் திருக்கண்ணன் என்று கூறிப் பாராட்டினர்.

"அரசிழந்திருந்த அல்லற் காலை,
முரசெழுந் திரங்கும் முற்றமொடு, கரைபொருது
இரங்குபுனல் நெரிதரும் மிகு பெருங் காவிரி
மல்லல் நன்னாட்டு அல்லல் தீரப்
பொய்யா நாவின், கபிலன் பாடிய
மையணி நெடுவரை யாங்கண், ஒய்யெனச்
செருப்புகல் மறவர் செல்புறம் கண்ட
எள்ளறு சிறப்பின் முள்ளூர் மீமிசை
அருவழி இருந்த பெருவிறல் வளவன்
மதிமருள் வெண்குடைகாட்டி, அக்குடை

புதுமையின் நிறுத்த புகழ்மேம் படுந!
விடர்ப்புலி பொறித்த கோட்டைச் சுடர்ப்பூண்
சுரும்பார் கண்ணிப் பெரும்பெயர் நும்முன்
ஈண்டுச்செய் நல்வினை யாண்டுச்சென் றுணீஇயர்
உயர்ந்தோர் உலகத்துப் பெயர்ந்தன னாகலின்,
ஆறுகொல் மருங்கின், மாதிரம் துழவும்,
கவலை நெஞ்சத்து அவலம் தீர,
நீதோன் றினையே நிரைத்தார் அண்ணல்
கல்கண் பொடியக், கானம் வெம்ப,
மல்குநீர் வரைப்பின் கயம்பல உணங்கக்
கோடை நீடிய பைதறு காலை
இருநிலம் நெளிய ஈண்டி
உருமுரறு கருவிய மழைபொழிந் தாங்கே."

(புறம்: கஎச)

கசக. மல்லிகிழான் காரியாதி

காரி என்றபெயர், தமிழ்நூல்களில் பல்வேறிடங்களில், பல்வேறு தொடர்புகளில் ஆளப்பட்டுளது. காரியாறு, ஓர் ஆறு; காரிநாடு, ஒரு நாடு; காரிக்குதிரை, ஒரு குதிரை; மலையமான் திருமுடிக்காரி, ஒருவள்ளல்; காரிகிழார், ஒருபுலவர். இத்துணைச் சிறப்பு வாய்ந்த காரி என்ற சொல்லைத் தன்பெயரின் ஒருபகுதியாகக் கொண்ட ஒருவன், வீரனும், வள்ளலுமாய், மல்லி என்ற ஊரில் வாழ்ந்திருந்தான்; அவன் முழுப்பெயர், மல்லிகிழான் காரியாதி. அவனைப் பாராட்டிய பாடலில், குடநாடு, குறிப்பிடப்படுவது கொண்டு, அவனுக்குரிய நாடு, குடநாடு என்பர் சிலர்; காரியாதிக்குரிய மல்லிநாடு, இப்போதுள்ள சீவில்லி புத்தூரைச் சூழ உள்ள நாடாம்; சீவில்லிபுத்தூர்க் கோயிற் கல்வெட்டுக்கள், சீவில்லிபுத்தூரை, மல்லி நாட்டுச் சீவில்லிபுத்தூர் என்றே குறிப்பிடுகின்றன எனினும், மல்லிநாட்டுப் புத்தூர் எனும் சொல்லே, மல்லிபுத்தூர் எனவும், பிற்காலத்தே வில்லிபுத்தூர் எனவும் மருவியது என்று கூறுவாரும் உளர்.

காரியாதிக்குரிய மல்லிநாடு, சிறியபல அரண்களை நெருங்கக் கொண்டிருப்பது ஆதலின், அந்நாட்டுள் அவனுக்கு வேண்டியோரும் போர் ஒழிந்து அமைதி நிலவும் காலத்திலேயே நுழைதல் இயலும்; போர்க்காலத்திலோ, எங்கும் திரியும் திங்களும், அங்கு நுழைதல் இயலாது; அத்துணைச் சிறந்த காவல் அமைந்தது, அந்நாடு; அந்நாட்டுத் தலைவனுய காரியாதி, குடநாட்டு மறவர் கொன்று கொணர்ந்த எய்ப்பன்றியின் கறி விரவிச் செய்த வெண் சோற்றினை, விடியற்காலையில், பனையோலையால் முடைந்து செய்யப் பெற்ற உண்கலத்தில் இட்டு வருவார் அனைவர்க்கும் வழங்கி மகிழ்விப்பன். காரியாதியின் இக் கொடைச் சிறப்பினைக் கண்டு களித்த ஆவூர் மூலங்கிழார், "உள்ளன் புடன் உவந்தியும் காரியாதியின் கொடைப் பொருளாம் இச் சோற்றின் முன், வேந்தர்களைப் பன்னுள் பாடிப் பெற்ற

யானைப் பரிசில் நனி மிகச் சிறிதாம்'' என்று கூறிச் சிறப்பித்துள்ளார். இவ்வாறு வேந்தரும் நாணவழங்கும் வள்ளலாய் வாழ்ந்த வான் புகழ் உடையான் மல்லி நகர்க் காரியாதி:

"ஒளிறுவாள் மன்னர் ஒண்சுடர் நெடுநகர்
வெளிறுகண் போகப் பன்னாள் திரங்கிப்
பாடிப் பெற்ற பொன்னணி யானை,
தமர் எனின் யாவரும் புகுப; அமர் எனின்
திங்களும் நுழையா எந்திரப் படுபுழைக்
கண்மாறு நீட்ட நணிநணி இருந்த
குறும்பல் குறும்பில் ததும்ப வைகிப்
புளிச்சுவை வேட்ட செங்கண் ஆடவர்
தீம்புளிக் களாவொடு துடரி முனையின்
மட்டறல் நல்யாற்று எக்கர் ஏறிக்
கருங்கனி நாவல் இருந்து கொய்துண்ணும்
பெரும்பெயர் ஆதி பிணங்கரிற் குடநாட்டு
எயினர் தந்த எய்ம்மான் எறிதசைப்
பைஞ்ஞிணம் பெருத்த பசுவெள் ளமலை
வருநர்க்கு வரையாது தருவனர் சொரிய
இரும்பனம் குடையின் மிசையும்
பெரும்புலர் வைகறைச் சீர்சா லாதே."

(புறம்: ககஎ)

உ௦. மிஞிலி

கொண்கான நாடாண்ட நன்னன், தன் படைச் செருக்கால் பெற்ற பகைவர் பல்லோருள் ஒருவன் மிஞிலி. மிஞிலி, "வாய்மொழிமிஞிலி", "நெடுந்தேர் மிஞிலி" "ஒன்னர் ஓம்பரண் கடந்தவீங்குபெருந்தானை அடுபோர்மிஞிலி", "இகலடுகற்பின் மிஞிலி", "வில்லோர். பெருமகன், பூந்தோள் யாப்பின் மிஞிலி" என்றெல்லாம் அழைக்கப்படுதலை நோக்கின், அவன், உரைத்த வஞ்சினம் வழுவாது முடிக்கும் வன்மையுடையவன், பகைவர்தம் பேரரண்களையும் பாழாக்க வல்ல பெரும்படையுடையவன், வில்லேந்திய வீரர்களைப் பெற்றவன், நெடிய தேர்ப்படையுடைவன், கவசம் பெற்றுக் காவல்கொண்ட மார்பும் தோளும் உடையவன் என்று புலனாதல் அறிக. நன்னன் தனக்குரிய பாழிநகரில் ஈட்டி வைத்த பெரும்பொருள், அப்பாழியைப் பற்றி ஆளவேண்டும் என்ற பேராசை அரசர்கள் உள்ளத்தே எழுதற்குக் காரணமாய் இருந்தது. அவ்வாறு ஆசைகொண்டு, அப் பாழி மீது போர்தொடுத்தாருள் மிஞிலியும் ஒருவன்.

மிஞிலி, பெரிய படையோடு சென்று, பாழியை வளைத்துக் கொண்டவழி, மிஞிலியொடு போரிட நன்னன் வந்தான் அல்லன். நன்னன் பாழிக்குப் பகைவரால் கேடுவரின் யாதுசெய்வேன் என வருந்தியக்கால், "அஞ்சற்க! யான் வந்து காப்பன் பாழியை" என்று உரைத்திருந்த, நன்னன் ஆருயிர் நண்பன், வாகைப் பெருந்துறைக்குரிய வேள், ஆஅய் எயினன் வந்து எதிர்த்தான் மிஞிலியை. ஆய் எயினன், பேராற்றல் உடையவன்; அகுதை என்பானை வென்று கொன்ற வீறுடையான்; ஆகவே, அவனை வெல்ல வேண்டுமாயின், தன் படைத்துணையோடு, பேய்கள் போலும் கடவுளரின் பெருந்துணையும் வேண்டும் என்பதறிந்தான் மிஞிலி. உடனே, அப்பாழி நகர்க்கண் இருந்த பேயைப் பரவி, "எயினனைக் கொன்று வென்று வருவனேல், வழங்குவேன் நினக்குப் பெரும்பலி"

என வேண்டி வணங்கி, வாளேந்திக் களம் புகுந்தான்.

நன்னனுக்குத் தான் உரைத்த உரைபிழையா வண்ணம் வந்து உதவிய ஆய் எயினனும், தன் ஆற்றல் எலாம் காட்டி அரும்போர் ஆற்றினன். களமெலாம் சிவப்பேறக் கடும்போர் நிகழ்ந்தது. இறுதியில் எயினன் இறந்து வீழ்ந்தான். நன்னனுக்குரிய பாரம் என்ற ஊரைத் தனதாக்கிக் கொண்டு பாழியைவிட்டுப் போயினன் மிஞிலி. மிஞிலி வரலாறாக அறியத்தக்கன இத்துணையவே. இவன் வரலாறு உணரத் துணைபுரிந்தவர் பரணர்.

மிஞிலி, "வாய்மொழி மிஞிலி" என ஓரிடத்தே வழங்கப்பெறுதல் கண்டு, அவன், வாய்மை வழுவாதாராய கோசர் குலத்தவனவன் எனக் கூறுவர் சிலர். வாய்மொழி என்ற அடையினைக் கோசர்க்கேயல்லால், வேறு பலருக்கும் வழங்கியுள்ளனர் புலவர்கள். ஆதலின், அவன், வாய்மொழி என்ற அடையடுத்து வழங்கப்பெறுவது ஒன்றையே கொண்டு, மிஞிலியைக் கோசன் எனக்கோடல் பொருந்தாது.

"நன்னன் பாழி,
ஊட்டரு மரபின் அஞ்சுவரு பேஎய்க்கு
கூட்டெதிர் கொண்ட வாய்மொழி மிஞிலி,
புள்ளிற்கு ஏம மாகிய பெரும்பெயர்
வெள்ளத் தானை எயினற் கொன்றுவந்து
ஒள்வாள் அமலை ஆடிய ஞாட்பு."

"கடும் பரிக்குதிரை ஆஅய் எயினன்
நெடுந்தேர் மிஞிலியொடு பொருதுகளம் பட்டென."

"ஒன்னார்
ஓம்பரண் கடந்த வீங்குபெருந் தானை
அடுபோர் மிஞிலி செருவிற்கு உடைஇ
முருகுஉறழ் முன்பொடு பொருதுகளம் சிவப்ப
ஆஅய் எயினன் வீழ்ந்தென."

"வெளியன் வேண்மான் ஆஅய் எயினன்
அளியியல் வாழ்க்கைப் பாழிப் பறந்தலை
இழையணி யானை இயல்தேர் ; மிஞிலியொடு
நண்பகல் உற்ற செருவில், புண்கூர்ந்து
ஒள்வாள் மயங்கமர் வீழ்ந்தெனை."

"பொலம்பூண் நன்னன் புன்னாடு கடிந்தென
யாழிசை மறுகின் பாழி ஆங்கண்
அஞ்சல் என்ற ஆஅய் எயினன்
இகல்அடு கற்பின் மிஞிலியொடு தாக்கித்
தன்னுயிர் கொடுத்தனன் சொல்லியது அமையாது"
(அகம் : கசஉ ; கசஅ ; கஅக ; உ0அ ; ௬கக)

"வீளை அம்பின் வில்லோர் பெருமகன்
பூந்தோள் யாப்பின் மிஞிலி காக்கும் பாரம்."
(நற் : உகூரு)

உக. முசுண்டை

வீரர்களாய், வள்ளல்களாய் வாழ்ந்தார் பண்டைத் தமிழகத்தில் பலராவர்; அன்னாருள் முசுண்டை என்பானும் ஒருவன். வேம்பி நகர்க்கண் வாழ்ந்த முசுண்டை, வெல்லவல்ல வேற்படையும் பெற்றிருந்தான். அவன் தன்னைப் பாடிவரும் பாணர் முதலாம் பரிசிலர்க்கு, அக்கால வள்ளல்கள் எவரும் வழங்கிக்காணா வளம்பல அளிப்பன்; வளர்ந்து ஆடும் அழகிய திமிலைக்கொண்ட காளைகளைக் கொணர்ந்து, அவற்றின் கோடுகளுக்குப் பொற்பூண் செறித்துப், பொன்னரி மாலையைக் கழுத்தில் சூட்டி முன்னே அளித்து, அறுசுவை உணவினை ஆர உண்பித்துப் பின்னர்க் களிறும் தேரும் கொடுத்து மகிழும் மனவளம் உடையனாய் வாழ்ந்து மாண்புற்றவன் முசுண்டை. வாழ்க முசுண்டை! விளைக வேம்பி! வளர்க அவன் கொடை!

"வள்வார்
விசிபிணித்து யாத்த அரிகோல் தெண்கிணை
இன்குரல் அகவுநர் இரப்பின், நாடொறும்
பொன் கோட்டுச் செறித்துப் பொலந்தார் பூட்டிச்
சாந்தம் புதைத்த ஏந்து துளங்கு எழில்இமில்
ஏறுமுந் துறுத்துச் சால்பதம் குவைஇ
நெடுந்தேர் களிற்றொடு சுரக்கும், கொடும்பூண்
பல்வேல் முசுண்டை வேம்பி." (அகம்: உசக)

உஉ. மூவன்

விரைந்து பொருள் தாராமை கண்டு, பெருந்தலைச் சாத்தனரால் வருந்திப்பாடப்பெற்றருள் ஒருவன் மூவன். நெய்தல் நிலத்தைச் சார்ந்த மருதவளம் நிறைந்த நாடுடையான் அவன்; அவன் நாட்டில், பொய்கைக்கண் மீன் தேர்ந்துண்ட நாரைகள், அப்பொய்கைக் கரைக்கண் கிடக்கும் நெற் போரிடத்தே துயில் கொள்ளும்; இடையிடையே நெய்தல் மணக்கும் நெல்விளை கழனிகளில் தொழிலாற்றும் உழவர், ஆம்பலின் அகன்ற இலையில் மதுவுண்டு மகிழ்ந்து, கடலின் அலையொலிக்கேற்பப் பாடி ஆடுவர். மூவன், இத்தகு வளநாடு பெற்றிருந்தும், பரிசில் வேண்டி வருவார்க்குவழங்கி வாழும் வளம் அறியானாயினன்; வளஞ்சால் பெருநாடுடையான் மூவன் என அறிந்த புலவர் பெருந்தலைச் சாத்தனர், அவன்பால் பரிசில் பெறுவான் வேண்டி, அவனூர் சென்று அவனைப் பாராட்டினர்; புலவர் தம் பெருமையறியும் பீடிலானாய மூவன், அவர்க்குப் பரிசில் அளியானாயினன்; அது கண்டு வருந்திய புலவர், தம் உள்ள வருத்தத்தால், மூவனுக்கு உறுதுயர் உண்டாதலும் கூடும் என அஞ்சி, அவன், தன்னால் துயரடைதல் கூடாது என்ற பெரும் பேரெண்ணமுடையராய், அவன் நோயற்ற நல்வாழ்வில் நெடிது வாழ வாழ்த்திச் சென்றார்.

"பொய்கை நாரை போர்வில் சேக்கும்;
நெய்தலங் கழனி நெல்லரி தொழுவர்,
கூம்புவிடு மென்பிணி அவிழ்ந்த ஆம்பல்
அகலடை அரியல் மாந்தித் தெண்கடல்
படுதிரை இன்சீர்ப் பாணி தூங்கும்
மென்புல வைப்பின் நன்னாட்டுப் பொருந!"

"நசைதர வந்து நின்இசை நுவல் பரிசிலேன்
வறுவியேன் பெயர்கோ; வாள்மேம் படுந!
ஈயா யாயினும், இரங்குவே னல்லேன்;
நோயில ஆகுமதி பெரும!" (புறம்: உ0க)

பொறையன் எனப் பெயர் பூண்ட சேரனொருவன் காலத்தே ஒரு மூவன் வாழ்ந்திருந்தான்; அம்மூவன் சேர நாட்டரசியலுக்கு அழிவுதரும் செயல் புரிந்து வாழ்ந்தான்; அதனால், அவன்பால் பெருஞ்சினமுற்ற பொறையன், அவனை வென்று, அவன் பல்லைப் பறித்துக்கொணர்ந்து, தன் தொண்டிநகர் வாயிற் கதவில் வைத்துப் பொறித்தான் என்று கூறுகிறார் பொய்கையார். மூவன் எனும் பெயருடையார் இருவர் பண்புகளும் ஒத்துள்ளன ஆதலாலும், இருவர் வாழ்ந்த நாடும் நெய்தல் நிலமாகவே காணப்படுதலாலும், இருவரையும் ஒருவராகவே கோடல் பொருந்தும்:

"மூவன், முழுவலி முள்ளெயிறு அழுத்திய கதவின்
கானலம் தொண்டிப் பொருநன்." (நற்: கஅ)

உரு. வல்லங்கிழவன்

சோணாட்டு வளம் செறிந்த ஊர்களுள் வல்லமும் ஒன்று. வல்லம், நெல்வளம் நிறைந்தது. வல்லத்தின் இன்றியமையாமை அறிந்த சோழர், அவ்வூரைச்சூழக் காவற்காட்டை எழுப்பினர்; வேலேந்திய வீரர் இருந்து காக்கும் சிற்றரண்களை ஆங்காங்கே அமைத்தனர்; அம்பும் தோலும் உடையராய்ச் சோழர் குலச் சிற்றரசர் பலர், அந்நகர்க்காவலை மேற்கொண்டிருந்தனர்; இவ்வாறு பற்றற்கரிய பேரரண் உடையதாய் அமைத்த அந்நகர்க்காவல் தலைமையை மேற்கொண்டிருந்த பேராண்மை உடையான் வல்லங்கிழவன். அறனோடு இயன்ற ஆட்சி மேற்கொண்டிருந்தான் அவன்; எல்லோர்க்கும் நல்லோனாய் நாடாண்டிருந்தான்; அவன் அத்துணை நல்லனாகவும், அந்நாட்டு வளம், அவ்வூரைப்பற்றி ஆளவேண்டும் என்ற ஆசையை அரசர் பலர்க்கும் உண்டாக்கிற்று. அவ்வாறு ஆசை கொண்ட ஆரியர் சிலர், பெரும்படையோடு வந்து, வல்லத்தை வளைத்துப் போரிட்டனர்; அவ்வாறு வந்து தாக்கிய அவ் வாரியப்படை யனைத்தும் அடியோடு அழியுமாறு வென்று துரத்தி வெற்றி பெற்றான் வல்லங்கிழவன்.

"நற்றேர்க்
கடும் பகட்டு யானைச் சோழர் மருகன்
நெடுங்கதிர் நெல்லின் வல்லம் கிழவோன்
நல்லடி உள்ளா னாகவும், ஒன்னார்
கதுவ முயறலும் முயல்ப."

"வென்வேல்
மாரி அம்பின் மழைத்தோல் சோழர்
வில்லீண்டு குறும்பின் வல்லத்துப் புறமிளை
ஆரியர் படையின் உடைக." (அகம்: கூஙசு ; ௩௩௬)

உ௬. வல்லார்கிழான் பண்ணன்

வல்லார் என்றோர் ஊர் உண்டு; வன்புலம் சூழ விளங்கிய அவ்வூர், கடத்தற்கரிய காவற்காட்டையும், போர்பல கண்டு புலால் நாறும் அம்பேந்திய வீரர் நின்று காக்கும் அரிய அரண்களையும் உடையது; அவ்வூர் மன்றம், விளா மரங்கள் பல தழைத்துக் காய்த்துக் கனிந்து கிடப்பதால் மாண்புற்றது; முற்றிக் கனிந்து விழும் விளாங் கனிகளை, அவ்வூரகத்து மறவர்மக்களும், அவ்வூரை அடுத்துள்ள காட்டகத்துக் களிற்றின் கன்றுகளும் கலந்து எடுத்துண்ணும் கவின் உடையது; அவ்வூரை உரிமைகொண்டு வாழ்ந்த உரவோன் பண்ணன் எனும் பெயருடையனுவன்; வாட்போர் வல்லனுய அவன், பகைவரை அழித்துப் பெறும் பொருளையெல்லாம் தன்னைப்பாடிவரும் பரிசிலர்க்கே அளிக்கும் அருள் உள்ளம் உடையனுவன்; பண்ணன் வாழ் வல்லாரின் வனப்பும், அவன் வாட்போர் வன்மையும் விளங்கப் பாடிய சோணுட்டு முகையலூர்ச் சிறுகருந்தும்பியார் எனும் புலவர், “பாண! வல்லார் எனும் ஊரின் கண்ணே பண்ணன் என்பானெருு பெருவள்ளல் உளன்; வறுமையால் வருந்தும் நின்சுற்றம் உண்டு, உவந்து வாழ்தலை வேண்டுவையாயின், பண்ணன் பகைப்புலம் நோக்கிப் போதற்கு முன்னரே, பசிப்பகையாய பரிசிலைப் பெறுதற்கு இன்னே அவன்பாற் செல்வாயாக” எனப்பாடி, அவன் வள்ளன்மையினையும் வாயாரப் பாராட்டியுள்ளார்:

“மன்ற விளவின் மனைவீழ் வெள்ளில்
கருங்கண் எயிற்றி காதல் மகனெடு
கான இரும்பிடிக் கன்றுதலைக் கொள்ளும்
பெருங்குறும் புடுத்த வன்புல இருக்கைப்
புலாஅ அம்பின் போருங் கடிமிளை
வலாஅ ரோனே வாய்வாள் பண்ணன்:
உண்ணு வறுங்கடம்பு உய்தல் வேண்டின்
இன்னே சென்மதி நீரே; சென்று அவன்
புகைப்புலம் படரா அளவை நின்
பசிப்புகைப் பரிசில் காட்டினை கொளற்கே.”

(புறம்: ௧௮௧)

௫௫. வாணன்

பெருநிலக்கிழார்களாய்ப் புலவர் போற்ற வாழ்ந்தாருள் வாணனும் ஒருவன். வாணன், சிறுகுடி எனும் ஊரில் வாழ்ந்த வற்றாப் பெருஞ்செல்வ முடையான். சிறுகுடி எனும் பெயருடைய ஊர்கள் இரண்டுள. ஒன்று பண்ணனுக்குரியது; சோணாட்டில் காவிரியின் வடகரைக்கண் உள்ளது. வாணன் சிறுகுடி, பாண்டி நாட்டில் உள்ளது. வாணன் சிறுகுடியும், பண்ணன் சிறுகுடியேபோல் பெருவளங் கொண்டது. வாணன் சிறுகுடி, நெய்தல் நிலத்தைச் சார்ந்த மருத நிலத்து ஊராகும். அவ்வூரில், பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் பெயரால் அமைந்த பெரிய நீர்நிலை ஒன்று உண்டு. அஃது, அவ்வூரைச் சூழவுள்ள நன்செய்களுக்காம் நீரைத் தேக்கிவைக்கும் நற்பணிகுறித்து நாடாண்ட பாண்டியரால் எடுக்கப்பட்டது. அந்நீர்நிலை, மடையெடுத்துக் கொண்டக்கால், வாய்க்காலுள் வந்து புகும் வாளைமீன்கள், அவ்வாய்க்கால் வழியோடி, வயலுட்புகுந்து, ஆண்டு, நிலத்தை உழுது செல்லும் நெடிய எருதுகளின் காற்கீழ் ஓடி, உழவர், கோல்கொண்டு அடிக்கவும் அஞ்சாது திரிந்து, இறுதியில், உழுத படைச்சாலுள் கிடந்து புரளும் எனின், சிறுகுடி நீர்வளம் எத்துணைப்பெரிது என்பது புலனாம். ஆண்டு, வெண்ணெல் அரிவார் எழுப்பும் தண்ணுமையொலி, தாமரைபூத்த தடங்களில் வாழும் பறவைகளை அச்சுறுத்தி ஓட்டும். தைந்நோன்பு மேற்கொண்ட மகளிர், அந்நோன்பின் இறுதி நாளன்று, தம் வண்டற் பாவைகளை, உண்ணு நீர்த்துறைக்கண் போட்டுப் போந்து, குரவையாடி மகிழ்தற்கேற்ற கடற்கரைச் சோலைகளையும் கொண்டது அச்சிறுகுடி. இத்தகு வளம் கொண்ட ஊரை உடையான் வாணன் என்பதல்லால், இவன் வரலாறாக வேறு தெரிந்திலது.

"கடுந்தேர்ச் செழியன்,
படைமான் பெருங்குளம் மடைநீர் விட்டெனக்
கால் அணைந்து எதிரிய கணைக்கோட்டு வாளை,
அள்ளலம் கழனி உள்வா யோடிப்,
பகடுசே றுதைத்த புள்ளிவெண் புறத்துச்

செஞ்சால் உழவர் கோற்புடை மதிரிப்
பைங்காற் செறுவின் அணைமுதற் புரளும்
வாணன் சிறுகுடி." (நற்: ௩௪0)

"வெண்ணெல் அரிநர் மடிவாய்த் தண்ணுமை
பன்மலர்ப் பொய்கைப் படுபுள் ஓப்பும்
காய்நெற் படப்பை வாணன் சிறுகுடி."
(அகம்: ௨0௪)

"தைஇ நின்ற தண்பெயற் கடைநாள்
....
வண்டற் பாவை உண்துறைத் தரீஇத்
திருநுதல் மகளிர் குரவை அயரும்
பெருநீர்க் கானல் தழீஇய இருக்கை
வாணன் சிறுகுடி வணங்குகதிர் நெல்லின்
யாணர்த் தண்பணை." (அகம். ௨௬௯)

மதுரைக்காஞ்சி பாடிப், பாண்டியன்நெடுஞ்செழியனைப் பாராட்டிய புலவர் மாங்குடிகிழார், வாணன் எனும் பெயருடையானொருவன் பெரும் பொருள் சேர்த்துவைத்துளான் எனக் கூறியுள்ளார் :

"தென்புல மருங்கின் வண்டு நிறைய
வாணன் வைத்த விழுநிதி." (மதுரைக்: ௨0௨-௩)

இவ்வடிகட்கு உரையெழுதிய ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர், "தென்திசை நிலத்தின் மலைகள் எல்லாம் நிறையும்படி வாணன் என்னும் சூரன் வைத்த சீரிய பொருட்டிரள்" என்று பொருள் கூறியுள்ளார். பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைப் பாராட்டிய நக்கீரரே, சிறுகுடியையும், ஆண்டுள்ள செழியன் பெயர்கொண்டு விளங்கும் நீர்நிலையையும், அச்சிறுகுடிக் குரியோனாய வாணனையும் பாராட்டியுள்ளமையானும், சிறுகுடி வாணனும் பெரும்பொருள் உடையனாகக் காணப்படுதலானும், மதுரைக் காஞ்சியாசிரியர் கூறுவது, சோணாட்டுச் சிறுகுடியை நோக்கத் தென்திசைக் கண்ணதாய பாண்டி நாட்டுச்சிறுகுடிக் குரியோனான வாணனையும், அவன் மலைபோல் சேர்த்துவைத்த மாநிதியையுமே எனக் கோடல் பொருந்தும்.

உசா. விச்சிக்கோன்

விச்சி என்றொரு மலையுண்டு; அம்மலையைச் சூழ இருந்த நாடும், விச்சி எனும் அப்பெயரே கொண்டிருந்தது. மலையில் வளர்ந்த பலாவின் பழத்தைக் கவர்ந்து சென்றுண்ட கடுவன், தன் செம்முக மந்தியையும் உடனழைத்துக் கொண்டு, சேய்மைக்கண் நின்றார்க்கும் தோன்றுவதும், மழைமுகிலும் காணலாகா உயர்வுடையதுமாய மலைக்கண், வானுற வளர்ந்திருக்கும் மூங்கில் மீது ஏறித் துயில் கொள்ளும் வளம் உடையது அவ் விச்சிமலை. அவ் விச்சி நாடு, வணங்காத மன்னரையும் வணங்கவைக்கும் வளம்பல பெற்றது. இத்தகு வளநாடாண்ட அரசர் விச்சியர் என அழைக்கப் பட்டோராவர். சேர, சோழ, பாண்டியராய பேரரசர்களையும் வெல்லவல்ல படைவளம் உடையவர் அவ்விச்சியர்; விச்சியர், அவ் வேந்தரை வென்று, தம் ஊராகிய குறும்பூரில் வெற்றிவிழாக் கொண்டாடிய காட்சியைக் கண்டு பாராட்டியுள்ளார் பரணர். மூவேந்தரை வென்ற வீறுடையராய் விளங்கிய விச்சியர், ஒரு காலத்தே, இளஞ்சேரல் இரும்பொறைக்குத் தோற்றனர் எனப் பதிற்றுப்பத்துப் பதிகம் கூறுகிறது.

இவ்வாறு வளம்நிறைந்த நாடும், வன்மை நிறைந்த படையும் உடைய விச்சியர் குடியில் வந்தோனே இவ்விச்சிக்கோ. வாட்போர் வல்லவன்; வாளேந்திக் களம் புகுந்தால், பணியாத மன்னரும் பணிந்து நிற்பர். வணங்கித் திறைகொடா மன்னரை வாழவிடான் அவன். விச்சிக்கோவுக்கு, இளவல் ஒருவன் இருந்தான். இளவிச்சிக்கோ என அழைக்கப்பெறும் அவன், கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவனாய கண்டீரக்கோப் பெருநள்ளியின் தம்பியோடு நட்புடைய நல்லோனவன்.

விச்சிக்கோ, இவ்வாறு நாட்டவர் போற்றும் நல்லோனாய் வாழ்ந்தனன் எனினும், அவன் பிறந்தகுடி அத்துணைப் பெருமையுடைய தன்று; பெண்கொலைபுரிந்த நன்

னன் வழிவந்த பழியுடையது அவன்குடி; தம்மலை நோக்கி வந்து வாழ்த்தி நின்ற புலவரை வணங்கி வரவேற்று வேண்டுவ அளித்து அனுப்பாது, அவர்க்கு வாயில் அடைத்தான் ஒருவன் வாழ்ந்த வழுக்குடையது அவன்குடி. இப்பழியுடைமையால், இவன் உடன் பிறந்தான், புலவர் ஒருவரால் புறக்கணிக்கவும் பெற்றுளான். அவனும், அவன் நண்பன், இளங்கண்டீரக்கோவும் ஒருங்கிருக்க வந்த புலவர் பெருந்தலைச் சாத்தனார் இளங்கண்டீரக் கோவை மட்டும் அன்பொழுகத்தழுவி விட்டு, இளவிச்சிக் கோவைத் தழுவாதே சென்றார்.

பிறந்தகுடி பழியுடையதே எனினும், அக் குடியிற் பிறந்த இவர்கள் பழியுடையா ரல்லர். குணத்தாலும், கொடையாலும், கொற்றத்தாலும் சிறந்து விளங்கினான் விச்சிக்கோ. பாரி இறந்தானாக, அவன் மகளிர்க்கு மணஞ்செய்துவைக்கும் பணியேற்றுக் கொண்ட கபிலர், அம்மகளிரையும் அழைத்துக்கொண்டு, விச்சிக்கோன் அவைக்கு வந்துசேர்ந்தார்; பாரிமகளிரை மணந்துகொள்ளும் மாண்புடையான் அவன் என்று எண்ணினார் கபிலர்; உடனே, அவனை அடுத்து, "விச்சியர்கோவே! இம் மங்கையர் இருவரும், முல்லைக்குத் தேர் ஈந்த வள்ளியோன் மகளிர்; யான் ஒருபரிசிலன்; மேலும் ஓர் அந்தணன்; கேட்கவும், கொடுக்கவும் உரிமை உடையேன்; இவரை மணந்து கொள்ளத்தக்க மாண்புடையான் நீ ஆகவே இவர்களை யான் தர, ஏற்று மணந்து மகிழ்ந்து வாழ்க!" என்று வேண்டினார்; ஆனால், பேரரசர் மூவர்க்கும் பகைவனாய பாரியின் மகளிரை மணந்தால், அம் மூவேந்தர் பகைப்பர் என அஞ்சியோ, அம் மகளிரின் சீரழிந்த செல்வநிலை கண்டு நாணியோ, அவரை மணக்க மறுத்து விட்டான்.

"வில்கெழு தானை விச்சியர் பெருமகன்
வேந்தரொடு பொருத ஞான்றைப் பாணர்
புலிநோக் குறழ்நிலை கண்ட
கலிகெழு குறும்பூர் ஆர்ப்பினும் பெரிதே."
(குறுந்: ௩௨௮)

"இருபெரு வேந்தரும் விச்சியும் வீழ."

(பதிற்று: பதிகம்: ௬)

"பனிவரை நிவந்த பாசிலைப் பலவின்
கனிகவர் துண்ட கருவிரல் கடுவன்
செம்முக மந்தியொடு சிறந்துசேண் விளங்கி
மழைமிசை அறியா மால்வரை அடுக்கத்துக்
கழைமிசைத் துஞ்சும் கல்லக வெற்ப!
நிணந்தின்று செருக்கிய நெருப்புத்தலை நெடுவேல்
களங்கொண்டு கனலும் கடுங்கண் யானை
விளங்குமணிக் கொடும்பூண் விச்சிக்கோவே!
இவரே, பூத்தலை அறாஅப் புனைகொடி முல்லை
நாத்தழும் பிருப்பப் பாடா தாயினும்
கறங்குமணி நெடுந்தேர் கொள்கெனக் கொடுத்த
பரந்தோங்கு சிறப்பின் பாரி மகளிர்;
யானே, பரிசிலன்; மன்னும் அந்தணன்; நீயே
வரிசையில் வணக்கும் வாள்மேம் படுநன்;
நினக்குயான் கொடுப்பக் கொண்மதி; சினப்போர்
அடங்கா மன்னரை அடக்கும்
மடங்கா விளையுள் நாடுகிழ வோயே." (புறம்: ௨௦௦)

உஎ. விரான்

நீர்வளமும், நிலவளமும் நிறைந்த மருதநிலத்து ஊர்களுள், இருப்பை என்பதும் ஒன்று. வெண்ணெற் கதிர்களைத் தின்று, அந்நிலங்களை அடுத்து வளர்ந்திருக்கும் மருதமரங்களைத் தம் வாழிடமாக் கொண்டு வாழும் பறவைக்கூட்டம், விளைந்த நெல்லை அறுக்கப் புகும் மள்ளர், ஆண்டு எழுப்பும் பறையோசைக்கு அஞ்சி, எழுந்து நால்வேறு திக்கினும் பறந்தோடும்; திடும் என எழுவதால், அவை அமர்ந்திருந்த அம் மரத்துக் கிளையாட, மருதமரப் பூக்கள், வயலிடத்தே பரக்கும். இத்தகு இயற்கைக் காட்சிகளால் கவின்நிறைந்த அவ்விருப்பையூர்க்கண், மலைபோல் உயர்ந்த வெண்ணெற் போர்கள் காணுமிடந்தோறும் கிடந்து, கண்ணிற்கு விருந்தளிக்கும். இத்தகு பெருவளம் நிறைந்த பேரூரை உரிமையாக் கொண்ட பேறுடையான் விரான். விரான், தன் வளம் கண்டு, வஞ்சம் கொண்டு, படையொடு வருவாரைப் பாழாக்கவல்ல பெருவலியும், தன்னையும், தன் நாட்டையும் வாழ்த்தி வருவார்க்கு வரையாது வழங்கும் வள்ளன்மையும் ஒருங்கே உடைய உயர்ந்தோனவன். புதுக்கோட்டையைச் சார்ந்த விராலிமலை இவன் மலையாகவும், அம் மலையைச் சார்ந்த இருப்பையூர் இவன் இருப்பையாகவும் கூடும் என ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர்.

"வெண்ணெல் அரிநர் தண்ணுமை வெரீஇப்
பழனப் பல்புள் இரியக் கழனி
வாங்குசினை மருதத் தூங்கு துணர் உதிரும்
தேர்வண் விராஅன் இருப்பை."

"முனையெழுதி
தெவ்வர்த் தேய்த்த செவ்வேல் வயவன்
மலிபுனல் வாயில் இருப்பை." (நற்: நடுo; உசுo)

"விண்டுவன்ன வெண்ணெற் போர்வின்
கைவண் விராஅன் இருப்பை." (ஐங்: ருஅ)

உஅ. வெளிமான்

குமணன் கோலோச்சியிருந்த காலத்தே, அவனே டொத்த வள்ளலாய் வாழ்ந்திருந்தான் வெளிமான்; வெளி மான், வருவார்க்கு வரையாது வழங்கும் வள்ளலாய் வாழ்ந் திருந்தவன். தன் உடல் தளர்ந்து உயிரிழக்கப் போகும் அந்நிலையிலும், தன்னை உள்ளி வருவார்க்குத் தன்பால் உள்ளனவற்றை உவந்தீயும் உயர்வுள்ளம் உடையவன் வெளிமான். வெளிமானுக்கு ஓர் இளவல் இருந்தான்; இளவெளிமான் என அழைக்கப்பெறும் அவன், வெளி மானைப்போல் அத்துணைச் சிறந்தவனல்லன்.

கோடையால் வெம்மையுற்று வருந்திவருவார்க்குக் கொழு நிழலால் குளிர்வூட்டும் பெருமரம்போல், வறுமைத் துயர் வாட்ட வருந்திவருவார்க்கு வாரிவழங்குவன் வெளிமான் என்பதறிந்து அவனைப் பாடிப் பரிசில் பெற வந்திருந்தார் புலவர் பெருஞ்சித்திரனர்; வந்த புலவர் வெளிமானைக் கண்டார்; அக்காலை வெளிமான் உடல்நலம் கெட்டு, உயிர் போகுநிலை எய்திவிட்டான்; அந்நிலையிலும், புலவரை அருகழைத்து, அவர் பாடக்கேட்டு இன்புற்றுன்; தம்பியை அழைத்து, புலவர்க்கு, அவர் வேண்டும் பொரு ளெலாம் அளித்து அனுப்புக எனப் பணித்தான்; ஆனல், அந்தோ! அவன் அப்பொருள் அளிக்க, அதைப் பெற்ற புலவர் மகிழ்ந்து நிற்கும் அவர் முகம்நோக்கி மகிழும் அவ்வின்பநிலையை இழந்துவிட்டான்; இறந்துவிட்டான் வெளிமான்; ஆக்கிவைத்த பானையின்றும் சோறின்றி எரி புறப்பட்டாற் போலாயிற்று புலவர்க்கு. கடலிடையே செல்லும் கலமொன்று, மாரிக்காலத்து நள்ளிரவில் கவிழ்ந்துவிட்டதாக, அக் கப்பலில் இருந்த, காணவும், பேசவும் மாட்டாக் கண்ணற்ற ஊமை யொருவன், கடலில் வீழ்ந்து கலங்குவது போல் கலங்கினர்; அவ்வாறு வருந்தி வாழ்வதினும், மாய்ந்து மறைந்து போதலே மாண் புடைத்து என எண்ணினர்.

தன் மறைவு கேட்ட புலவரெல்லாம், இவ்வாறுவருந்தி வாட வள்ளலாய் வாழ்ந்து, வாழ்விழந்த விழுமியோன் வெளிமான் :

"நீடுவாழ் கென்றியான் நெடுங்கடை குறுகிப்
பாடிநின்ற பசிநாட் கண்ணே,
கோடைக்காலத்துக் கொழுநிழலாகிப்
பொய்த்த லறியா உரவோன் செவிமுதல்
வித்தியபனுவல், விளைந்தன்று நன்றென
நச்சி யிருந்த நசைபழு தாக,
அட்ட குழிசி அழல்பயந் தாஅங்கு
....
வெள்வேல் விடலை சென்றுமாய்ந் தனனே"

"மாரி இரவின் மரங்கவிழ் பொழுதின்
ஆரஞர் உற்ற நெஞ்சமொடு ஒராங்குக்
கண்ணில் ஊமன் கடற்பட் டாங்கு
வரையளந் தறியாத் திரையரு நீத்தத்து
அவல மறுசுழி மறுகலின்
தவலே நன்றுமன்; தகுதியும் அதுவே"

(புறம்: உ௩௭; உ௩௮)

உகூ. வேங்கை மார்பன்

வேங்கைமார்பன், உக்கிரப் பெருவழுதி எனும் பாண்டியன் உலகாண்டிருந்த காலத்தே, பாண்டி நாட்டின் நடுவே இன்று காளையார்கோயில் என வழங்குமிடத்தே அரிய அரண் அமைத்து வாழ்ந்திருந்த ஒரு பெருவீரன். வேங்கைமார்பன் என்ற பெயருடைமையான், இவன் ஊக்கமும், உரனும் ஒருங்கே உடையனுவன் என்பது புலனும்; அவன் அமைத்து வாழ்ந்த அரண், பகைவர் பற்ற லாகாப் பேரரண் வாய்ந்தது, நிலத்தின் அடி எல்லையையும் கண்டதோ என எண்ணலாம் ஆழம்பொருந்திய அகழியினை யும், வானையும் தீண்டிற்றோ என எண்ணலாம் உயர்வுடைய மதில்களையும், ஒளிக்கதிர் சிறிதும் உட்புகலாகாவாறு அடர்ந்த காவற்காட்டினையும் கொண்ட அப் பேரரண், வீரர்பலர் ஆங்காங்கேயிருந்து காக்கும் சிற்றரண் பலவற் றைச் சூழப்பெற்ற அருமையினையும் உடைத்து; வேங்கை மார்பன், இத்தகு பேரெயிற்கு உரிமையுடையனுய் வாழ லைப் பொறாத உக்கிரப்பெருவழுதி, அவனையும் வென்று, அவ்வரணையும் கைப்பற்றத் துணிந்து விட்டான்; பாண் டியர் பெரும்படை, பற்றற்கரிய அப் பேரரணைப் பற்றிக் கொண்டது; மாற்றார் கைப்பட்டு மாண்பிழந்த தன் அரணை, எவ்வாற்றானும் மீளக் கைக்கோடல் வேண்டும் எனப் பலகால் முயன்றான் வேங்கைமார்பன்; ஆனல் அந்தோ தோல்வியே கண்டான்; இறுதியில், உக்கிரப் பெருவழுதியோ பேரரசர் வழிவந்தவன் ; பெரும்படைத் துணையுடையான்; அவனை வென்று தன் அரணைப்பெறுதல் அரிதினும் அரிதாம்; சிவக்கக் காய்ந்த இரும்புண்ட நீரை மீண்டும் பெறல் இயலாததுபோல், பாண்டியன் பற்றிக் கொண்ட தன் அரணை மீளப் பெறுதலும் இயலாதாம் என உணர்ந்து, உறுதுயருற்று உளம் வருந்தி வாழ்ந்தான்.

"..
கதிர்நுழை கல்லா மரம்பயில் கடிமிளை,
அருங்குறும் புடுத்த கானப் பேரெயில்,
கருங்கைக் கொல்லன் செந்தீ மாட்டிய
இரும்புண் நீரினும் மீட்டற்கு அரிதென
வேங்கை மார்பன் இரங்க." (புறம்: உக)

பின்னிணைப்பு

க. கொங்கர்

பண்டு, தமிழ் நாட்டில் பிறந்தும், வளர்ந்தும் பேராண்மை மிக்க வீரராய்ப், பெருங்கொடை வள்ளல் களாய்ப் பெருக வாழ்ந்தும், பேரரசராய்க், குறுநிலமன்ன ராய் நெடிது நின்று ஆண்டும் வாழ்ந்தோர் பலர் தம் வர லாறுகளை விளங்கும் வகையான் வகுத்துரைத்தல் ஒருவாறு முடிந்தது. இவர் தம் வரலாறு உணரத் துணைபுரிந்த அத் தமிழ் நூல்களே, கொங்கர், கோசர், தொண்டையர், பூழியர், மழவர், வடுகர், வேளிர் போலும் மறவர்குல மக்கள் சிலர் தம் வரலாறுகளையும் உரைத்துள்ளன. தமிழ கத்தின் அன்றைய அரசியல் நிலைக்கு, அன்னார் வாழ்வும், பெரிதும் காரணமாமாதலின், அவர் குறித்து, அத் தமிழ் நூல்கள் அறிவிப்பனவற்றை மட்டும் தொகுத்துரைத் தலும், தமிழகத்தின் அக்கால அரசியல் நிலையினை அறிய விரும்புவார்க்குப் பெருந்துணைபுரிவதாகும். ஆகவே, அரசர் வரலாறு உரைக்கும் இந்நூலின் இறுதிக்கண், அவர் வரலாற்றினை ஓரளவு உணர்த்த எண்ணினேன்.

சேரர் பேரசு நிலவியநாடு, பொதுவாகச் சேரநாடு என்ற பெயரான் அழைக்கப் பெறுமாயினும், அது, பிரி வில்லாப் பெருநாடாக என்றும் விளங்கியதில்லை; சில பல உள் நாடுகளை உள்ளடக்கிய ஒரு பெருநாடாகவே, அது திகழ்ந்து வந்துளது. அத்தகைய உள் நாடுகளுள், கொங்குநாடும் ஒன்று. கோவைமாவட்டமும், சேலம் மாவட்டத்தின் தென்பகுதியும் கொண்டநாடே, பண்டு, கொங்குநாடு என அழைக்கப் பெற்றது. கொங்கர் என்ற ஓரினத்தார் வாழ்ந்தமையால், அந் நாடு, அப் பெயர் பெற்றது; கொங்கராவார், சேரர், சோழர், பாண்டியர் களைப் போன்றே, தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்த ஒரு மறவர் மரபினராவர்; மறவர் மரபில் வந்த அக் கொங்கர், ஆனிரை போற்றும் அருந்தொழில் மேற்கொண்டு வாழ்ந்து வந் தனர். கொங்குநாடு, நீர்வளம் அற்ற வன்னிலமே நிறைந்த

மேட்டு நிலமாதலின், ஆனிரையோம்பும் அக் கொங்கர், அவ்வானிரைகட்கு நீரளித்து ஓம்புவான் வேண்டி, ஆழ்ந்த பல கிணறுகளை, ஆங்காங்கே தோண்டிவைப்பர்; கொங்கர் சிலர், தம் ஆனிரைகளை மேயவிடும் இடங்கட்கு, அவை ஆண்டுச்செல்வதன் முன்னர்ச்சென்று, உடன் கொணர்ந்த கணிச்சி முதலாம் படைகளின் துணைகொண்டு, தீப்பொறி சிதறுமாறு கற்களைப் பையப்பைய உடைத்தெறிந்து கிணறுகளைத் தோண்டுவர்; அவ்வாறு தோண்டிய அக் கிணறுகள் தாமும், பெருக நீர்சுரவா; நீர் சிறிதே சுரத்தலின், அந்நீரை முகக்கக், கொங்கர் பெரும்பெரும் முகவைகளைக் கொள்ளார்; மிக்க ஆழத்தில், சிறிதே ஊறிக் கிடக்கும் அந்நீரை, நீண்ட கயிறுகளில் சிறு முகவைகளைக் கட்டி முகப்பர்; நீர் வேட்கை மிக்க அவர் ஆனிரைகள், உண்ணும் நீர் வேட்கை உந்த, செந்தூள் பரக்க விரைந்தோடிச் சென்று, அவ்வாறு முகந்துபெறும் அச்சின்னீரைப், பலவும் ஒன்று கூடி மொய்த்து நிற்கும். இவ்வாறு, தம் ஆனிரைகளை அரிதின் முயன்று போற்றும் அக் கொங்கர்தம் அருள் உள்ளங்கண்டு பாராட்டியுள்ளனர் புலவர் பலர்:

"தோட்பதன் அமைத்த கருங்கை ஆடவர்
கனைபொறி பிறப்ப நூறி வினைப்படர்ந்து
கல்லுறுத்து இயற்றிய வல் உவர்ப் படுவில்,
பாருடை மருங்கின் ஊறல் மண்டிய,
வன்புலம் துமியப் போகிக் கொங்கர்
படுமணி ஆயம் நீர்க்கு நிமிர்ந்து செல்லும்
சேதா எடுத்த செந்நிலக் குரூஉத்துகள்
அகலிரு விசும்பின் ஊன்றித் தோன்றும்." (அகம்: எக)

"சேண்பரல் முரம்பின் ஈர்ம்படைக் கொங்கர்
ஆபரந் தன்னபல் செலவு." (பதிற்று: எஎ)

"பொன்செய் கணிச்சித் திண்பிணி உடைத்துச்
சிரறுசில ஊறிய நீர்வாய்ப் பத்தல்
கயிறுகுறு முகவை மூயின மொய்க்கும்
ஆகெழு கொங்கர் நாடு." (பதிற்று: உஉ)

ஆனிரை ஓம்பும் அருளுள்ளம் உடையராய கொங்கர், கொற்றம் மிக்க வெற்றி வீரராகவும் விளங்கினர். வாட் போர்வல்ல வீரராதலோடு, பகைவர்தம் பேரரண்களைப் பாழ்படுத்துமாறு, பெரும்பெருங் கற்களைத் தாமே எறியவல்ல கல்கால்கவணை எனும் பொறிகளைச் செல்லும் இடந்தோறும் உடன்கொண்டு செல்லும் போர் அறிவும் உடையராவர் அக் கொங்கர்; "ஒளிறுவாட் கொங்கர்" (குறுந் ௩௯௩), "ஆரெயில் அலைத்த கல்கால் கவணை, நாரரி நறவின் கொங்கர்" (பதிற்று: அஅ), எனப் புலவர்கள் கூறுவன அறிக.

இவ்வாறு, ஆனிரைச் செல்வமும், ஆற்றற்பெருமையும் கொண்ட கொங்கர் வாழும் நாடு, சேரநாட்டின் கிழக்கெல்லைக்கண்ணும், சோழநாட்டின் மேற்கெல்லைக் கண்ணும், பாண்டியநாட்டின் வடமேற்கு எல்லைக் கண்ணும் இருந்தமையால், அந் நாடுகளை ஆண்டிருந்த தமிழ்வேந்தர் மூவரும், அக் கொங்கரை வென்று, அவர் நாட்டினை அகப்படுத்திக் கொள்ளும் ஆர்வமிக்கவராயினர்.

பெருஞ்சோற்றுதியன் சேரலாதன் மகனும், இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் உடன்பிறந்தோனுமாய பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன், ஒரு நாட்டையடுத்துள்ள நிலங்களை வீரர் வழிவந்தார் சிலர் வாழ்விடமாக் கொண்டு வாழவிடல், அந் நாட்டிற்குக் கேடாம் எனும் உண்மையுணர்ந்த உரவோனாதலின், அவன், அக் கொங்கரை வென்று, அவர் நாட்டைத் தன்னாட்டோடிணைத்துக் கொண்டான். அன்றுமுதல், அக்கொங்கு நாடு, சேரநாட்டின் ஒருபகுதியாகவே கருதப்பெறலாயிற்று; சேரவேந்தர்களும், கொங்கு நாட்டுக் கோவேந்தர் எனும் குறிபெறுவாராயினர்? பல் யானைச் செல்கெழுகுட்டுவனுக்குப் பிற்பட்டோனாய இளஞ்சேரல் இரும்பொறை, "கொங்கர்கோ" என அழைக்கப் பெறுவானாயினன்.

"ஆகெழு கொங்கர் நாடகப் படுத்த
வேல்கெழு தானை வெருவரு தோன்றல்!"

(பதிற்று: உஉ)

"நாரரி நறவிற் கொங்கர் கோவே!" (பதிற்று: அஅ)

"கட்டிப் புழுக்கின் கொங்கர் கோவே!" (பதிற்று: கூ0)

கொங்கரை வென்று வீறுகொண்ட சோழவேந்தர், இருவராவர்; ஒருவன், கரிகாற் பெருவளத்தானை யடுத்துச் சோணடாண்ட பேரரசனாகிய கிள்ளிவளவனாவன்; அவன், கொங்கரை வென்று பெற்ற வெற்றிச்சிறப்பினைத் தாம் பாடிய மறக்கள வழிப்பாவொன்றில் வைத்துப் பாராட்டியுள்ளார், புலவர் கோவூர் கிழார்:

"கொங்குபுறம் பெற்ற கொற்ற வேந்தே." (புறம்: ருஎரு)

கொங்கரைக் கொன்று களங்கொண்ட சோழ வேந்தருள் செங்கணானும் ஒருவன். சோழன் செங்கணானும், சேரமான் கணைக்கா லிரும்பொறையும் பகையுடையராயினர்; அக்காலை, கொங்கர், சேரரோடு சேர்ந்து வாழத் தொடங்கி விட்டமையான், கணையனுக்குத் துணையாய்க் கங்கர் பெரும்படை யொன்றும் அவன்பால் இருந்தது; அதனால் செருக்குற்ற அவன், சோணட்டின்மீது போர் தொடுக்கும் எண்ணம் உடையனாயினன்; அஃதறிந்த செங்கணான், தன் படைத்தலைவருள் சிறந்தோனும், போஒர் எனும் ஊருக்கு உரியோனுமாய பழையன் என்பானை; அக் கொங்கரை அழித்துவருமாறு அனுப்பியிருந்தான்; சேரநாட்டைச் சேர்ந்த கழுமலம் எனும் இடத்தே, கொங்கு நாட்டுப் படைகளும், சோணட்டுப் படைகளும் எதிர்த்துப் போரிடத் தொடங்கின; பழையன் பேராற்றல் காட்டிப் போரிட்டான்; ஒரோ பகலில், கணையன் படைத்தலைவர்களாய் ஆண்டுக் கூடியிருந்த நன்னன், ஏற்றை, அத்தி, கங்கன், கட்டி, புன்றுறை முதலாய அறுவரையும் அழித்தான்; ஆயினும் என்? இறுதியில் அக் கொங்கர்படையால் களத்தில் மாண்டான்; அதுகேட்டான் செங்கணான்; படைத்தலைவனைப் பாழ்செய்த, அக் கொங்குப்படையையும் கொன்று குவித்து, அதற்குக் காரணமாய கணையனையும் கையகப்படுத்தியல்லது மீளேன் என வஞ்சினம் உரைத்துப் போந்து கடும்போரிட்டு,

அவ்வாறே கொங்கரையும் அழித்து, கணையனையும் சிறைப் பிடித்துச் சென்றான்.

"கொற்றச் சோழர், கொங்கர்ப் பணீஇயர்.
வெண்கோட்டு யானைப் போஒர் கிழவோன்
பழையன் வேல்வாய்த் தன்ன." (நற் : க0)

"நன்னன், ஏற்றை, நறும்பூண் அத்தி
துன்னரும் கடுந்திறல் கங்கன், கட்டி,
பொன்னணி வல்வில் புன்றுறை என்றாங்கு
அன்றவர் குழீஇய அளப்பரும் கட்டூர்ப்
பருந்துபடப் பண்ணிப் பழையன் பட்டெனக்
கண்டது நோனா னாகித் திண்தேர்க்
கணையன் அகப்படக் கழுமலம் தந்த
பிணையலம் கண்ணிப் பெரும்பூட் சென்னி." (அகம் : சச)

"கவளங்கொள் யானையின் கைதுணிக்கப் பட்டுப்
பவளம் சொரிதரு பைபோல்—திவள்ஒளிய
ஒண்செங் குருதி உமிழும் புனல்நாடன்
கொங்கரை அட்ட களத்து." (களவழி நாற்பது : கச)

கொங்கரால், தன் அரச வாழ்விற்கே அழிவுண்டாமோ என அஞ்சினான் பாண்டியன்; பசும்பூண் பாண்டியன் என அழைக்கப்பெறும் தலையாலங்கானத்துச் செரு வென்ற நெடுஞ்செழியன். அதனால், அவரை, அவர் நாட்டினின்றே துரத்தத் துணிந்தான்; உடனே, அவர் நாட்டை யடுத்துள்ள மலையகத்து ஊர் ஒன்றில் வாழ்ந்து வந்த அதியன் எனும் தன் படைத்தலைவனை அக்கொங்கரை வென்றுவருமாறு போக்கினான்; பாண்டியன் பணி மேற்கொண்ட அதியனும், கொங்குநாடு புகுந்து, அக்கொங்கரைவென்று, அவர் நாட்டைக் கைப்பற்றி மீண்டான்; இவ்வாறு கொங்கரை வென்ற பாண்டியர் படைத்தலைவன், பிற்காலத்தே, வாகையெனும் இடத்தே நடந்த போரில் உயிர் துறந்தான்; தம்மை வென்று விரட்டிய அதியன் அழிவுற்றான் எனக்கேட்ட கொங்கர், உள்ளக் களிப்பால் உவந்து மகிழ்ந்தனர்.

"கொங்கர் ஓட்டி,
நாடுபல தந்த பசும்பூட் பாண்டியன்." (அகம் : உருக)

"கூகைக் கோழி வாகைப் பறந்தலைப்
பசும்பூட் பாண்டியன் வினைவல் அதியன்
களிறொடு பட்ட ஞான்றை
ஒளிறுவாட் கொங்கர் ஆர்ப்பினும் பெரிதே."(குறுந்:கூகங)

கொங்கரின் படைவன்மை கண்டு அஞ்சினர், பேரரசர் மூவர் மட்டுமே யல்லர்; பேரரசர்க்கு அடங்கியும், அடங்காதும் அரசோச்சி வந்த குறுநில மன்னர் சிலரும், அக்கொங்கர் ஆற்றல்கண்டு அஞ்சினர்; அன்னருள் ஒருவனாய ஆய் அண்டிரன், அக்கொங்கரை வென்றதோடமையாது, அவர், வேற்படை முதலாம் தம் எண்ணற்ற படைக்கலங்களைக், களத்தே போட்டுவிட்டு, மேலைக்கடல் நோக்கி ஓடி ஒளியுமாறு துரத்தியும் அழித்தான்.

"கொங்கர்க்
குடகடல் ஓட்டிய ஞான்றைத்
தலைப்பெயர்த் திட்ட வேலினும் பலவே." (புறம் : கூ௦)

இவ்வாறு, தமிழ் நாடாண்ட பேரரசர் பலரும் கண்டு அஞ்சுமாறு, ஆண்மையும், ஆனிரைச்செல்வமும் அளவிறந்தன பெற்று வாழ்ந்த கொங்கர், இறுதியில் சேர இனத்தோடு சேர்ந்தோராகக் கருதப் பட்டனரேனும், அவர் வாழ்ந்த நாடு, கொங்குநாடு என அவர் பெயரினாலேயே இன்றும் அழைக்கப் பெறுகிறது. அந்நாட்டில் வாழ்ந்த அரசர்களும், கொங்குவேளிர், கொங்குதேச ராசாக்கள் எனப் பிரித்தே அழைக்கப் பெற்றுள்ளனர். கொங்கர், கொங்கர் கொங்குவேளிர், கொங்குதேச ராசாக்கள் என, யாண்டும் பன்மையில் வழங்கப் பெற்றுள்ளனரே யல்லால், அவருள் எவரும் ஒருமையில் வழங்கப் பெற்றாரல்லர்.

உ. கோசர்

"என் ஆட்சிக்கு அடிபணியாது என் அரசோடொப்ப அரசோச்சிய பெருமை வாய்ந்த பேரரசுகள்" என மௌரியப் பேரரசன் அசோகனுல் சிறப்பித்துக் கூறப்பெற்ற தென்னிந்திய அரச இனங்கள் நான்கனுள் சத்யபுத்ரர் இனமும் ஒன்று; இச் சத்யபுத்ரரே கோசராவர் என வரலாற்று நூலாசிரியர் பலரும் கருதுவர்; "நாலூர்க் கோசர் நன்மொழி போல வாயாகின்று" (குறுந் : கரு) எனவும், "வாய்மொழி நிலைஇய சேண்விளங்கு நல்லிசை வளங்கெழு கோசர்" (அகம் : உ0ரு) எனவும், கோசர், வாய்மொழி வழுவாதவர் எனச் சங்க நூல்களில் அறிவிக்கப் பட்டுள்ளமையால் போலும், அவர்கள் சத்யபுத்ரர் என அழைக்கப் படலாயினர்.

கோசர்க்குரிய நாடு, துளுநாடு என்று பழந்தமிழ் இலக்கியம் பகருகிறது. மங்களூரை நடுவிடமாக் கொண்ட, துளுமொழி வழங்கும் நாடே துளுநாடாம் என்றும், கேரளநாட்டிற்கும், துளுநாட்டிற்கும் எல்லையாகச் சந்திர கிரி அமைந்துளது என்றும், அந்நாடே அசோகனுல் சத்ய புத்ரர் என அழைக்கப்பெற்ற கோசர் நாடாம் என்றும் வரலாற்று நூலாசிரியர் பலரும் கூறுவர். கோசர், "கொங் கிளங் கோசர்" (சிலம்பு : உரைபெறு கட்டுரை) என்றும் அழைக்கப் பெறுவதால், கோசர் ஆட்சி, கொங்கர் நாட்டிலும் பரவியிருந்தது எனத் தெரிகிறது.

"மெய்ம்மலி பெரும்பூண் செம்மற் கோசர்
கொம்மையம் பசுங்காய்க் குடுமி விளைந்த
பாக லார்கைப் பறைக்கண் பீலித்
தோகைக் காவின் துளுநாடு." (அகம் : கரு)

துளுநாட்டைத் தாயகமாக் கொண்டு வாழ்ந்த கோசர், காலம் செல்லச் செல்லத், தாயகத்தின் நீங்கிக் கிழக்கு நோக்கிச்சென்று வாழலாயினர் என்பதற்கான சான்றுகள் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன; கீழ்க்கடலை யடுத்துள்ள ஊர்களுள் செல்லூர் என்பதும்

ஒன்று; செல்லீ எனவும் வழங்கப்பெறும் அவ்வூரில் இருந்து அரசாண்டவன் ஆதனெழினி என்பான்; அச் செல்லூர்க்குக் கீழ்ப்பால், கடலொலி ஓயா நியமம் எனும் ஊரே, கோசர்க்கு உரிய ஊர்; அக் கோசர், போரிற்பெற்ற வீரப் புண்ணுலாய வடுநிறை முகத்தினராய விழுமியோராவர்; நியமத்தில் வாழ்ந்த அக் கோசர்வழிவந்த இளங் கோசர் பலர் ஒன்றுகூடி, கடலாடு மகளிர் கொய்துதந்த புலிநகக் கொன்றைப்பூவினையும், கழனி உழவர் பறித்துப் போட்ட குவளையினையும், காவற்காட்டில் மலர்ந்த முல்லையொடு கலந்து கட்டிய கண்ணியணிந்து சென்று, செல்லூரை அடுத்துள்ள இடத்தே ஆடி மகிழ்வர்; கோசர் வாழும் அந்நியமத்தைச் சூழ்ந்தநாடு, தேன் துளிர்க்கும் நெய்தல் மணக்கும் நன்செய் உடைமையால் நிறைவளம் பெற்றது என அப்பாக்கள் அறிவிக்கின்றன.

"செல்லூர்க் குணாஅது
பெருங்கடல் முழக்கிற் றாகி, யாணர்
இரும்பிடம் படுத்த வடுவுடை முகத்தர்
கடுங்கண் கோசர் நியமம்." (அகம் : ௯0)

"கடலாடு மகளிர் கொய்த ஞாழலும்
கழனி உழவர் குற்ற குவளையும்
கடிமிளைப் புறவிற் பூத்த முல்லையொடு
பல்லிளங் கோசர் கண்ணி அயரும்
மல்லல் யாணர்ச் செல்விக் கோமான்
எறிவிடத் துலையாச் செறிசுரை வெள்வேல்
ஆதன் எழினி." (அகம்: உ௧௬)

"கோசர்,
இளங்கள் கமழும் நெய்தலம் செறுவின்
வளங்கெழு நன்னாடு." (அகம்: ௧௧௩)

நாடோடி வாழ்வினராய், மேலைக்கடலைச் சார்ந்த தம் துளுநாடு முதல், கீழ்க்கடலைச் சார்ந்த நியமம் வரை அலைந்து திரிந்த கோசர், இறுதியில், அந் நாடோடி வாழ்க்கையை வெறுத்து நிலைத்த குடியினராய் வாழத் தொடங்

கினர். உழவுத்தொழிலைத் தமக்கு உரிய தொழிலாக மேற்கொண்டனர்; காட்டை அழித்துப்பண்படுத்தி, உழுது பயறு விளைத்திருந்தனர்; அந்நிலத்தில், ஒருநாள் அன்னி மிஞிலி என்பாளுடைய தந்தைமேய்த்து வந்த பசு புகுந்து மேய்ந்துவிட்டது; அஃதறிந்த கோசர், பெருஞ்சினங் கொண்டு, அவள் தந்தை கண்களை அழித்துச் சிறுமை செய்தனர்; கோசர் கொடுஞ்செயல் கண்டு சினங்கொண்ட அன்னி மிஞிலி, "என் தந்தையின் கண்களைப் போக்கிய கோசரை அழித்துப் பழி வாங்காமுன், கலத்தும் உண்ணேன்; தூய ஆடையும் உடேன்" என வஞ்சினம் உரைத்து, அக் கோசரை அழிக்க வல்லோன், அழுந்தூர்க்குடையோனாய திதியனே என்பதறிந்து, அவன்பாற் சென்று தன் குறையுரைத்தாள்; திதியன், அவள் பொருட்டு அக் கோசரை வென்று, அத் தவறுக்குக் காரணமாயிருந்தாரைக் கொன்றான்; அதுகண்டு சினம்மாறி அகமகிழ்ந்தாள் அன்னி மிஞிலி.

"முதைபடு பசுங்காட்டு அரிற்பவர் மயக்கிப்
பகடுபல பூண்ட உழவுறு செஞ்செய்
இடுமுறை நிரம்பி ஆடுவினைக் கலித்துப்
பாசிலை அமன்ற பயறு ஆபுக்கென
வாய்மொழித் தந்தையைக் கண்களைந்து அருளாது
ஊர்முது கோசர் நவைத்த சிறுமையின்
கலத்தும் உண்ணாள் ; வாலிதும் உடாஅள் ;
சினத்திற் கொண்ட படிவம் மாறாள் ;
மறங்கெழு தானைக் கொற்றக் குறும்பியன்
செருவியல் நன்மான் திதியற்கு உரைத்து, அவர்
இன்னுயிர் செகுப்பக் கண்டு சினஞ் மாறிய
அன்னி மிஞிலி." (அகம் : உசுஉ)

"தந்தை
கண்கவின் அழித்ததன் தப்பல் தெறுவர
ஒன்றுமொழிக் கோசர்க் கொன்று முரண்போகிய
கடுந்தேர்த் திதியன் அழுந்தைக் கொடுங்குழை
அன்னி மிஞிலியின் இயலும்." (அகம் : ககசு)

வேளிர்பலர் பெரும் பொருள் சேர்த்து வைத்துப் பாதுகாத்து வரும் பாழி நகர்க்கு உரியோனும், தன் தோட்டத்துப் புனல் தந்த பசுங்காய் ஒன்றைத் தின்ற தன் தப்பிற்காக ஒரு பெண்ணைக் கொலைபுரிந்த கொடுமையுடையோனுமாய நன்னனோடு பகைகொண்டிருந்தனர் கோசர்; அதனால், அவன் காவல்மரமாகிய மாமரத்தை வெட்டித் தம் நாட்டிற்குக் கொண்டு சென்றதோடு அமையாது, அந் நன்னனுக்குரிய பாழிப் பறந்தலையில், அவன் நண்பன் மிஞிலி என்பானொடுபோரிட்டு, வெளியன் வேண்மான் ஆஅய் எயினன் என்பான் இறந்தானாக, அதுகண்டு ஆற்றாது அழுத அவன் உரிமை மகளிர் துயரைப் போக்கினமையால், அந் நன்னன் பகையினை ஏற்றுக்கொண்ட அகுதை என்பானை, அந் நன்னன் அழிக்காவாறு காவல் செறிந்த இடத்தே வைத்தும் காத்தனர் கோசர்.

"நன்னன்
நறுமா கொன்று நாட்டிற் போக்கிய
ஒன்று மொழிக் கோசர்." (குறுந்: எங)

"அஃதைப் போற்றிக்
காப்புக்கை நிறுத்த பல்வேற் கோசர்." (அகம்: கஅங)

தம்மொடு பகைப்பார் அனைவரையும் அழிப்பதையே தொழிலாகக் கொண்ட கோசர், இறுதியில், பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் படையாளராகிப் பணிபுரிவாராயினர்; பாண்டியர் படையில் பணியாற்றும் கோசர்க்கு, மோகூர்க்குரியோனும், பழையன் என அழைக்கப் பெறுவோனுமாய மாறன் என்பான் படைத்தலைவனாய் விளங்கினான்; பழையன் மாறன், பாண்டியர் படைத்தலைவனாய், கோசர் பெரும்படையோடு, பாண்டியர் தலைநகராம் கூடன்மாநகரைக் காத்திருந்த காலை, வெள்ளம்போல் பரந்த பெரும்படையுடைய கிள்ளிவளவன், கோசர்படையைக் கொன்று, கூடல்நகரைக் கைக்கொள்வான் எண்ணிக் கூடலை வளைத்துநின்று பெரும் போர்புரியத் தொடங்கினான். அது கண்டு கடுஞ்சினம் கொண்ட பழையன் மாறன், கோசர் படை துணைசெய்ய,

தன் களிற்றுப்படையோடும் புறம்போந்து, கிள்ளிவளவனை வளைத்துப்போரிட்டான்; பாண்டியர் பெரும்படையை எதிர்த்துநிற்கும் ஆற்றல் இழந்து தோற்றான்; கிள்ளிக்குரிய களிறுகளையும், குதிரைகளையும் கணக்கில கைப்பற்றிக் கொண்டான் கோசர் படைத்தலைவன் பழையன்; அம் மட்டோடு அமையாது, பாண்டிநாட்டை அடுத்துள்ள அக் கிள்ளிக்குரிய நல்ல ஊர்கள் பலவற்றையும், சோழன் பகைவன் சேரன் சிரிக்குமாறு, கைப்பற்றிக் கொண்டான்;

"பொய்யா நல்லிசை நிறுத்த புனைதார்ப்
பெரும்பெயர் மாறன் தலைவனாகக்
கடந்தடு வாய்வாள் இளம்பல் கோசர்
இயல்நெறி மரபின்நின் வாய்மொழி கேட்ப."

(மதுரைக் காஞ்சி: எஎக-ச)

"........கோசர் விளங்கு படை நூறி
நிலங்கொள வெஃகிய பொலம்பூண் கிள்ளி."

(அகம்: உ0௫)

"பழையன் மாறன்
மாடமலி மறுகின் கூடல் ஆங்கண்
வெள்ளத் தானையொடு வேறுபுலத் திறுத்த
கிள்ளி வளவன் நல்லமர் சாஅய்க்
கடும்பரிப் புரவியொடு களிறுபல வவ்வி
ஏதில் மன்னர் ஊர்கொளக்
கோதை மார்பன் உவகையிற் பெரிதே."

(அகம்: ௩௪௬)

பாண்டியர் தலைநகர்க்குச் சோழ வேந்தன் ஒருவனால் வரவிருந்த கேட்டினைப் போக்கிக் காத்த கோசர்படை, வட நாட்டுப் பேரரசன் படை யொன்றால், தமிழகத்திற்கு நேர இருந்த பெருங்கேட்டையும் போக்கிக் காத்தனர் கோசர். வட நாட்டுப் பேரரசுகளுள், மௌரியப் பேரரசும் ஒன்று; அப் பேரரசர் படையொன்று, தமிழகத்தைத் தன்னடிப்படுத்தும் நோக்குடன் தென்னாடு நோக்கி வரலா

யிற்று. அவ்வாறு வந்த பெரும் படைக்குத் தமிழகத்தின் வட வெல்லையை அடுத்து வாழ்ந்த வடுகர் என்பார் துணை புரிந்தனர்; வடுகர் துணையும் பெற்று வந்த அப் பெரும் படை, வழியில், தம் நெடிய தேர்ப்படை செல்லாவாறு நின்று தடுத்த மலைகளை யெல்லாம் உடைத்து வழி செய்து கொண்டு வந்தது. வந்த பெரும்படை பழையனுக்குரிய மோகூரை வளைத்துப் போரிட்டது; பழையனை வென்றாலல்லது, பாண்டிநாடு முதலாம் பேரரசுகளை வீழ்த்தல் இயலாது என அறிந்த அப் படை பேராற்றல் காட்டிப் போரிட்டது; அக்காலைத் தன் ஊர்க்கண் தங்கியிருந்த பழையன் மாறன், அப்படையின் ஆற்றல்களைச் சிறுகச்சிறுக அழித்துக் கொண்டே, மோகூர்க் கோட்டையுள் அடங்கியிருந்தான்; ஆயினும், மோரியர் பெரும்படையைக் கோசர் படைத்துணையின்றி அழித்தல் பழையனால் இயலாது என அறிந்தான், பாண்டியன்; உடனே, தன்கீழ்ப் பணிபுரியும் கோசர் படையை மோகூர் நோக்கிப் போகவிட்டான்; தங்கள் படைத்தலைவனையும், தமிழகத்தையும் ஒருங்கே காக்கும் ஒப்பற்ற பணிமேற் கொண்டு மோகூர் வந்த கோசர்படை, தேர்ப்படையோடு கூடிய மோரியர்தம் பெரும்படையை வென்று துரத்திற்று; மோரியர் முன்னி வந்தது முடியாது போயிற்று; தமிழகத்திற்கு நேரஇருந்த தாழ்வினைத் தடுத்துப் போக்கினர் கோசர் :

"பழையன் மோகூர் அவையகம் விளங்க
நான்மொழிக் கோசர் தோன்றி யன்ன."

(மதுரைக் காஞ்சி ; ௫0௮-௯)

"வெல்கொடித்
துனைகா லன்ன புனைதேர்க் கோசர்
தொன்மூ தாலத்து அரும்பணைப் பொதியில்
இன்னிசை முரசம் கடிப்பிகுத் திரங்கத்
தெம்முனை சிதைத்த ஞான்றை, மோகூர்
பணியா மையிற் பகைதலை வந்த
மாகெழு தானை வம்ப மோரியர்
புனைதேர் நேமி உருளிய குறைத்த
இலங்குவெள் ளருவிய அறைவாய்." (அகம்: உ௫௧)

நன்னன் பேராற்றலையும், வெள்ளம்போற் பரந்த பெரும்படையுடையனாய கிள்ளிவளவனையும், வடுகர் முன்னுற வந்தெதிர்க்கும் மோரியர்தம் தேர்ப்படையையும் பாழாக்கவல்ல பேராற்றலுடையராய கோசர், அப்பேராற்றலைப் பேணிக் காத்தற்பொருட்டு, இடைவிடாப் போர்ப் பயிற்சி மேற்கொண்டிருப்பர்; கோசர் பெருவீரராய் விளங்கினர் என்பதை அறிவிக்கும் பழந்தமிழ்ப் பாக்களே, அவர்கள் போர்ப்பயிற்சி பெறும் முறையையும் விளங்கக் கூறுகின்றன; படைக்கலம் பயிலும் இளங்கோசர் பலர் கூடிச் சென்று, தம் பயிற்சிக்குத் துணையாக, முருக்க மரத்தான் இயன்ற இலக்கு அமைத்து, அதன்மீது தம் படைக்கலங்களைப் பலகாலும் எறிந்து எறிந்து பயிற்சி பெறுவர் என்ற செய்தியைக் காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார் அறிவித்துள்ளார் :

"வென்வேல்
இளம்பல் கோசர் விளங்குபடை கன்மார்
இகலினர் எறிந்த அகலிலை முருக்கின்
பெருமரக் கம்பம்." (புறம்: கசுக)

கோசர் வரலாறு குறித்துப் பழந்தமிழ்ப் பாக்கள் கூறுவன இத்துணையவே. இவர் வரலாறுகப் பிறவும், பிறரும் கூறுவன நுணுகி ஆராய்தற்குரிய தொன்றும்.

௩. தொண்டையர்

"சான்றோர் உடைத்து" என்ற சீர்சால் சிறப்பினையுடையது தொண்டை நாடு. அப் பெயர் பெறுதற்குக் காரணமாயவர் தொண்டையர்; செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்துள், அருவா, அருவாவடதலை ஆய இருநாடுகளையும், வேங்கடமலையையும் உள்ளடக்கிய நாடாய்ப் பண்டு நிலவியதே, இத்தொண்டையர் வாழ்வால், தொண்டைநாடு எனப் பின்னர் வழங்கப்பெற்றது. தொண்டையர், வேங்கடமலையைச் சார்ந்துள்ள நாட்டினைக் காஞ்சியிலிருந்து ஆண்டு வந்தவராவர்; வேங்கடமலையில் வேட்டையாடிப் பெற்ற யானைகளால் ஆய பெரிய படையுடையவர்; அக் களிற்றுப் படையோடு, வளம் மிக்க தேர்ப்படையும் உடையராதலின், பகையரசர் நாடுகளை வென்று அடிப்படுத்து, ஆண்டுப்பெற்ற பயன் கொண்டு வாழும் விழுமிய வாழ்வுடையவர்; பகைவர்தம் பேரரண்களை அழித்து, ஆங்குவாழ் அப்பகையரசர்தம் முடிகளைக் கைப்பற்றி வெற்றிப் புகழ் கொள்வதை விடுத்து, பகைவர் பணிந்து திறைதர முன் வருவராயினும் பகைதணிந்து போதலை விரும்பா வீரமுடையோராவர் :

"வினைநவில் யானை விறற்போர்த் தொண்டையர்,
இனமழை தவழும் ஏற்றரும் நெடுங்கோட்டு
ஓங்கு வெள்ளருவி வேங்கடம்." (அகம் : உ௧௩)

"பொருவார்
மண்ணெடுத் துண்ணும், அண்ணல் யானை
வண்டேர்த் தொண்டையர்." (குறுந் : உ௬0)

"பகைவர்
கடிமதில் எறிந்து குடுமி கொள்ளும்
வென்றியல்லது, வினையுடம் படினும்
ஒன்றல் செல்லா, உரவுவாள் தடக்கைக்
கொண்டி உண்டித் தொண்டையோர்."
(பெரும்பாண் : ச௫0-ச)

காலத்தால் கரிகாலனுக்குப் பிற்பட்டோன் எனக் கருதப்பட்ட குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவனைப் பாடிய புலவர் தாயங்கண்ணனார், தொண்டையோரைப் பற்றிக் கூறியுள்ளார்; தலையாலங்கானத்துச் செரு வென்ற நெடுஞ்செழியனைப் பாராட்டிய காரணத்தால் கரிகாற் பெருவளத்தானுக்குப் பிற்பட்டோராகத் தோன்றும் கல்லாடரும் அத்தொண்டையோரைத் தம் குறுந்தொகைப் பாட்டொன்றில் குறிப்பிட்டுள்ளார்; அதியமான் பொருட்டுத் தொண்டைமானுழைத் தூதுசென்ற ஔவையார், பாணருக்குப் பிற்பட்ட காரணத்தால், அவரும் கரிகாற் பெருவளத்தான் காலத்திற்குப் பிற்பட்ட காலத்தவரே; வேங்கட மலையையும், அதைச் சூழவுள்ள நாட்டையும் ஆண்டுவந்த திரையனையும், அவனுக்குரிய ஊர்களுள் ஒன்றாய பவத்திரியையும் அகப்பாட்டொன்றில் அமைத்துப் பாராட்டிய காட்டூர்கிழார் மகனார் கண்ணனாரும், "செல்லா நல்லிசைப் பொலம்பூண் திரையன்" எனத் திரையனைப் பாடிய நக்கீரரும், கரிகாற் பெருவளத்தானுக்குப் பிற்பட்டோரேயாவர்; ஆக, இவ்வாறு, தொண்டையர் என்ற மரபினரையும், அம்மரபில் வந்தோராய தொண்டைமான், திரையன் என்பாரையும் பாராட்டிய புலவரெல்லாம், கரிகாற்பெருவளத்தான் காலத்திற்குப் பிற்பட்டோராகவே தோன்றலின், அத்தொண்டையர் மரபு, தமிழ்நாட்டில் தோன்றியது, அக் கரிகாலனுக்குப் பின்னரே எனக் கொள்க.

சு. பூழியர்

செந்தமிழ் நிலஞ் சேர் பன்னிரு நிலங்களுள் பூழி நாடும் ஒன்று. "பூழி நாட்டார், சிறுகுளத்தைப் பாழி என்ப" என உரையாசிரியர்கள் கூறுவர்; கொங்கரைப் போன்றே, பூழியரும் ஆனேம்பிவாழும் வாழ்வினராவர். ஆயர், நல்லினத்து ஆயர், புல்லினத்து ஆயர், கோட்டினத்து ஆயர் எனும், பிரிவுடையராவர்; ஆக்களையும், ஆனேறு களையும், மேய்ப்பார் நல்லினத்தாயராவர்; ஆடுகளை மேய்ப் பவர் புல்லினத்தாயராவர்; எருமைகளையுடையார் கோட் டினத்தாயராவர். இவருள் பூழிநாட்டார் நல்லினத்தாய ரும், புல்லினத்தாயருமாவர்: "பூழியர், சிறுதலை வெள்ளைத் தோடு பரந்தன்ன" (குறுந்: கசுரு) எனவும், "பூழியர் உருவத் துருவின் நாண்மேய லாரும்" (நற்: கசுஉ) எனவும் அவர் ஆடு மேய்க்கும் தொழிலும், "புல்லுடைய வியன் புலம் பல்லா பரப்பிக், கல்லுயர் கடத்திடைக் கதிர்மணி பெறூஉம், மிதியல் செருப்பின் பூழியர்" (பதிற்று: உக) என அவர் மாடு மேய்க்கும் தொழிலும் புலவராற் பாராட் டப் பெறுதல் காண்க. பூழியர், ஆடு, மாடு மேய்க்கும் அத்தொழிலோடு அமைவாரல்லர்; தம் ஆடு மாடுகளைப் புல்நிறை நிலந்தேடி மேய விடுத்து, அக் காட்டில் கற் களின் இடையிடையே கலந்து சிதறிக்கிடக்கும்,விலையுயர்ந்த ஒளி வீசும் மாணிக்கங்களைத் தேடித்திரட்டும் பயன் மிகு தொழிலும் மேற்கொண்டிருந்தனர்; அம்மட்டோ! காட் டில் வாழ் யானைகளைப்பற்றிக் கொணர்ந்து பழக்கும் பொருள்நிறை தொழிலும் அறிந்திருந்தனர்.

> "கல்லுயர் கடத்திடைக் கதிர்மணி பெறூஉம்
> மிதியல் செருப்பின் பூழியர்." (பதிற்று: உக)

> "பூழியர்
> கயம் நாடு யானையின் முகன் அமர்ந்து."
> (அகம்: சு)

கொங்கர்க்குரிய கொங்குநாடு, சேரநாட்டின் ஒரு பகு தியாய்ச் சிறந்து விளங்கியதைப் போன்றே, பூழியர்க்குரிய பூழிநாடும், அச்சேரநாட்டின் உள்நாடுகளுள் ஒன்றாய்

இருந்து உயர்வுற்றது. பல்யானைச்செல்கெழு குட்டுவன் "பூழியர் கோவே!" (பதிற்று : உக) எனவும், "செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் பூழியர் பெருமகன்" (புறம்: ௩அஎ) எனவும்," தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை பூழியர் மெய்ம்மறை" (பதிற்று: எ௩) எனவும், இளஞ் சேரல் இரும்பொறை "பூழியர்கோவே பொலந்தேர்ப் பொறைய" (பதிற்று: அச) எனவும், பூழியர் மெய்ம் மறை" (பதிற்று : கூ0) எனவும் புலவர் பெருமக்களாற் பெயரிட்டுப் பாராட்டப்பெறுதல் காண்க.

இவ்வாறு பண்டுதொட்டே சேரர்க்குரியதாய்ச் சிறப் புற்ற பூழிநாடு, இடையில் சிலநாள், அவர் பகைவர் கைப் பட்டுப் பாழுற்றது ; களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச் சேரல் எனும் சேரவேந்தன் நனி இளையனாய் இருந்த காலத்தே, சேரர்க்குரிய பூழிநாட்டைச் சேரர் பகைவனாய நன்னன் என்பான் கவர்ந்துகொண்டான் ; நார்முடிச் சேரல் அரி யணை ஏறியதும், நன்னன் ஆண்டிருந்த அப் பூழிநாட்டின் மீது படை யெடுத்துச்சென்று, கடம்பின் பெருவாயில், வாகைப்பெருந்துறை என்னும் இடங்களில், அந் நன்ன னோடு கடும்போர் ஆற்றி, அவன் காவல் மரமாம் வாகை மரத்தினை வெட்டி வீழ்த்தி, அவனையும் வென்று, அவன் பண்டு கவர்ந்துகொண்ட தன் பூழிநாட்டையும் பெற்று மீண்டான்.

"பூழி நாட்டைப் படையெடுத்துத் தழீஇ
உருள் பூங் கடம்பின் பெருவாயில் நன்னனை
நிலைச்செருவி னாற்றலை யறுத்தவன்
பொன்படு வாகை முழுமுதல் தடிந்து."

(பதிற்று : பதிகம்: ச)

"இரும்பொன் வாகைப் பெருந்துறைச் செருவில்
பொலம்பூண் நன்னன் பொருதுகளத் தொழிய
வலம்படு கொற்றம் தந்த வாய்வாள்
களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல்
இழந்த நாடு தந்தன்ன
வளம்."

(அகம்: கசுக)

ரு. மழவர்

சோழர் பேரரசின் தலைநகர்களுள் ஒன்றாய உறையூர்க்கு மேற்கே, காவிரி யாற்றிற்கு வடக்கே கொங்கு நாட்டை அடுத்திருந்த ஒரு சிறுநிலப் பகுதி மழநாடு எனவும், மழகொங்கம் எனவும் பெயர்கொண்டு நிலவியிருந்தது; அந்நாட்டில் வாழ்ந்த வீரர் மழவர் எனும் பெயருடையராவர்; மழவர், விரைந்து செல்லும் குதிரைப் படை உடையவர் எனக் கூறுவர் புலவர் மாமூலனார்:

"வண்டு படத் ததைந்த கண்ணி, ஒண்கழல்
உருவக் குதிரை மழவர்." (அகம்: க)

"கறுத்தோர்
தெம்முனை சிதைத்த கடும்பரிப் புரவி
வார்கழல் பொலிந்த வன்கண் மழவர்." (அகம்: கஅஎ)

மழவர், இவ்வாறு பகைவர் படைகளைப் பாழாக்க வல்ல பெரும்படை உடைமையால், தம் அண்டை நாடுகளுட் புகுந்து அந்நாட்டு ஆனிரைகளைக் கவர்ந்துவரும் களவுவாழ்க்கையினை விரும்பி மேற்கொண்டிருந்தனர்; செம்மறியாட்டுக் கிடாயின் கொம்பேபோல், சுருண்டு சுருண்டு, பிடரி மறையத் தொங்கும் தலைமயிரையும், சிவந்த கண்களையும் உடைய அம் மழவர், தம் காலில் இட்ட செருப்புக்கள் தேயச் சேணெடுந் தூரம் சென்று, தம்மை எதிர்ப்பாரை வாளால் வெட்டி வீழ்த்தியும், அம்பெவிக் கொன்றும் அழித்துவிட்டு அவர்தம் ஆனிரைகளைக் கவர்ந்து மீள்வர்; இடைவழியில், நெடுந்தூரம் நடந்து வருதலின், நடை ஓய்ந்து நின்றுவிட்ட கன்றுகளின் கண்ணீர் கண்டும் கலங்கார்; அவ்வாறு கவர்ந்து வந்த அவ்வானிரையுள் தாம் விரும்பும் கொழுத்த ஆவினை, தம் வழிபடு தெய்வத்தின் முன் நிறுத்திக் கொன்று, அதன் உதிரத்தைத் தூவிப் பலியிட்டு எஞ்சிய புலாலைப் புழுக்கி உண்பர்.

"தகர்மருப் பேய்ப்பச் சுற்றுபு சுரிந்த
சுவன்மாய் பித்தைச் செங்கண் மழவர்." (அகம்: க0க)

"வீளை யம்பின் விழுத்தொடை மழவர்
நாளா வுய்த்த நாம வெஞ் சுரத்து
நடை மெலிந் தொழிந்த சேட் படர் கன்றின்
கடைமணி உகுநீர்." (அகம்: கஙக)

"வயவாள் எறிந்து வில்லின் நீக்கிப்
பயநிரை தழீஇய கடுங்கண் மழவர்
அம்புசேட் படுத்து வன்புலத்து உய்த்தெனத்
தெய்வம் சேர்ந்த பராரை வேம்பின்
கொழுப்பா எறிந்து குருதி தூஉய்ப்
புலவுப் புழுக்குண்ட வான்கண் அகலறை"
(அகம்: ௩0க)

நாடுகளுட் புகுந்து ஆனிரைகளை அகற்றிச் சென்று வாழும் அறமில்லா வாழ்வினராய மழவர், வழியிற் செல்வாரை வருத்தி அவர் கொண்டு செல்லும் பொருள்களைக் கவர்ந்துண்ணும் கொடுமையும் உடையராவர்; இவ்வாறு ஆறலைத்து வாழும் வேட்கையராய அம் மழவர், அவ்வேட்டம் குறித்துக் குடநாடு வரையிலும் செல்வர்.

"கல்லா மழவர் வில் இடம் தழீஇ
வருநர்ப் பார்க்கும் வெருவரு கவலை
மொழி பெயர் தேஎம்." (அகம்: கஉஎ)

"கடுங்கண் மழவர் களவுழ வெழுந்த
நெடுங்கால் ஆசினி ஒடுங்காட்டு உம்பர்
...............................குடநாடு." (அகம்: கக)

எனப் புலவர்கள் கூறுவன அறிக; மழவர் கொடுமை குறிக்கும் செயல் ஒன்றைக் கூறியுள்ளார் புலவர் பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ. வருவாரை எதிர்நோக்கி இருந்தனர் மழவர்; அக்காலை, அரசவைதோறும் சென்று சென்று தூதுரைத்து மீளும் தொழிலுடையனாய வறுமை நிறை பார்ப்பான் ஒருவன், ஓலைச் சுருளோடு அவ்வழி வந்தான்; அவனைக் கண்ட மழவர், வருவோன் வறுமையால் வாடியுளான்போல் தோன்றினும், அவன் கையில் பொன் இருத்தலும் கூடும் என எண்ணினர்; உடனே தம் கைப்படை

கொண்டு அவனைக் கொன்று வீழ்த்தினர்; வீழ்ந்த அவன், பிறர் எவரும் உடுக்க எண்ணுவாறு கந்தையான ஆடையினையே அணிந்திருத்தல் கண்டு, அவன்பால் பொருளின்மை அறிந்து, அப் பார்ப்பான் குருதிபடிந்து கறைபட்ட தம் அம்போடு, அனைவரையும் அழைத்துக் கொண்டு அப்பாற் சென்றனர்; என்னே கொடுமை!

> "தூது ஒய் பார்ப்பான் மடி வெள் ஓலை
> படை யுடைக் கையர், வரு தொடர் நோக்கி
> உண்ணு மருங்குல் இன்னோன் கையது
> பொன்னு குதலும் உண்டு எனக் கொன்னே
> தடிந்துடன் வீழ்த்த கடுங்கண் மழவர்,
> திறனில் சிதாஅர் வறுமை நோக்கிச்
> செங் கோ லம்பினர் கைந்நொடியாப் பெயர."
>
> (அகம்: ௩௩௭)

இவ்வாறு, மழவர் வில்லேர் உழவினராய் வாழ்ந்தமையின், அவர்கள், தம் குலத்து இளைய வீரர்கட்கு விற்போர், வாட்போர் முதலாயினவற்றில் பயிற்சி அளித்து, அவ்வாறு பயின்று சிறந்தாரை அரங்கேற்றுவிக்கும் விழாவினை ஆண்டுதோறும் சிறப்பாகக் கொண்டாடி வருவாராயினர்; அவ்வாறு அவர்கள் கொண்டாடிய விழா, பூந்தொடை விழா எனப் புலவர்களால் பாராட்டப் பெற்றுளது.

> "மழவர்
> பூந் தொடை விழவின் தலைநாள் அன்ன
> தருமணல் ஞெமிரிய திருநகர் முற்றம்." (அகம்: ௧௮௭)

மழவர், இவ்வாறு வீரருட் சிறந்தாராய் விளங்குதல் கண்ட தமிழ் நாட்டு அரசர்கள், அவரைத் தம் படையுட் சேர்த்துப் பணிகொண்டு பெருமை யுற்றனர்; ஒரு சில அரசர், அவர்க்குப் புகலிடம் அளித்துப் புரத்தல் பொருந்தாது, அவரை அழித்து அடக்குதலே அறமாம் எனக் கொண்டனர்; மழவர்தம் மறத்தைத் தம படைத்துணையாக் கொண்டோர் அனைவரும் சேர இனத்தைச் சேர்ந்தோரும், அவ்வினத்தோடு ஒருவகையான் தொடர்புடை

யோருமாவர்; பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன் அம் மழவரைப் பெற்று, "குவியற் கண்ணி மழவர் மெய்ம் மறை" (பதிற்று: உக) எனச் சிறப்பிக்கப் பெற்றான்; ஆடு கோட்பாட்டுச் சேரலாதனும், அவர் தொடர்புண்மை யால், "செவ்வூன் தோன்றா வெண் துவை முதிரை, வாலூன் வல்சி மழவர் மெய்ம்மறை" (பதிற்று: ருரு) எனும் பாராட்டினைப் பெற்றான்; சேரர்குலத்தோடு தொடர்புடையனாய் அவர்க்குரிய பனந்தோடணியும் பேறுபெற்ற அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி, அம் மழவர் படைத்துணைபெற்று "ஒளிறிலங்கு நெடுவேல் மழவர் பெருமகன்", "வழுவில் வன்கை மழவர் பெரும!" (புறம்: அஅ, கூ0); என்ற பெருமைக் குரியனாயினன்; சேரர்க்குரிய கொல்லி மலையைத் தன் மலையாக் கொண்டு வாழ்ந்த ஓரியும், அம் மழவர் படைத்துணை பெற்று "வெம் போர் மழவர் பெருமகன் மாவள் ஓரி" (நற்: ருஉ) எனப் புகழும் மாண்புடையனாயினன்; இவ்வாறு இந்நால்வரும், மழவரைப் போற்றினாராக, நெடு வேளாவி என்பானும், புல்லி என்பானும் அம் மழவரைப் பகைத்து வாழ்ந்தனர்; அவருள், பொதினி மலைக் குரியோனாய நெடு வேளாவி, முருகனைப்போல் அரும்போர் ஆற்றி, மழவர்தம் குதிரைப்படையினை ஓட்டி உயர் புகழ் பெற்றான்; அஃதறிந்த புலவர் மாமூலனார், "உருவக் குதிரை மழவர் ஓட்டிய, முருகன் நற்போர் நெடுவேள் ஆவி" (அகம்: க) எனப் போற்றிப்புகழ்ந்தனர்; ஆவி, அம் மழவரை வென்று துரத்தினான்; ஆனால் வேங்கடத்துக் குரிய புல்லியோ, அம் மழவரை, அவர் நாட்டிலேயே வென்று, அந் நாட்டைத் தனக்குப் பணிகொண்டான்; அதனால், அவனும் "கழல்புனை திருந்தடிக் கள்வர் கோமான், மழபுலம் வணக்கிய மாவண் புல்லி" (அகம்: சுக) எனும் பாராட்டிற்குரியனாயினான்.

தம் படைவன்மை கொண்டு பேயாட்டம் ஆடிய மழவர் இறுதியில், அவரினும் வல்லாரால், நல்லோரால் நலிவெய்தினர்.

சா. வடுகர்

வடுகர் தமிழகத்தைச் சேர்ந்தவரல்லர்; தமிழகத்தின் எல்லைக்கண் வாழ்ந்தவர்; பொருள் தேடிப் புறநாடு போகும் தமிழர், இவர் பண்பெலாம் உணர்ந்துள்ளனர். ஆகவே, அவர் குறித்தும் ஈண்டுக் கூறுதல் அமைவுடைத்தாம்; வடுகர் தேயம், புல்லி எனும் பெயருடையானுய கள்வர் குலத்தலைவன் இருந்து ஆளும் வேங்கடமலைக்கு அப்பால் உள்ளது; வேற்றுமொழி வழங்குவது; அந்நாட்டில், தமிழகத்து எல்லையை ஒட்டி அமைந்திருந்த நாடு, கட்டி என்பானுக்குரிய நல்லநாடு.

"இனமழை தவழும் ஏற்றரு நெடுங்கோட்டு
ஓங்கு வெள்ளருவி வேங்கடத்தும்பர்
....
வால் நிணப் புகவின் வடுகர் தேஎம்" (அகம் : உகங)

"புடையலம் கழற்கால் புல்லி குன்றத்து
நடையருங் கானம் விலங்கி, நோன்சிலைத்
தொடையமை பகழித் துவன்றுநிலை வடுகர்
பிழியார் மகிழர் கலிசிறந்து ஆர்க்கும்
மொழிபெயர் தேஎம்." (அகம் : உகரு)

"வடுகர் முனையது
பல்வேற் கட்டி நன்னாட்டு உம்பர்
மொழிபெயர் தேஎம்." (குறுந் : கக)

வடுகர், தமக்குத் துணையாக வன்மைமிக்க நாய்களை என்றும் உடன்கொண்டு திரிவர்; கடிய ஒலிக்கும் பம்பை எனும் பறையுடையர்; கள்ளுண்டு களிக்கும் கருத்துடையர்; காட்டில் மயில் கழித்துப்போட்ட தோகையை, வார் கொண்டு வலித்த தம் வில்லில் வைத்துக் கட்டி, வலிய அவ் வில்லின் நாணோசைக்கொப்ப, விரைந்து ஒலித்துப் பாயும் அம்பும் உடையர்.

"கல்லா நீண்மொழிக் கதநாய் வடுகர்." (அகம் : க0எ)

"கடுங்குரல் பம்பைக் கதநாய் வடுகர்." (நற் : உகஉ)

"ஒல்கியல் மடமயில் ஒழித்த பீலி
வான் போழ் வல்வில் சுற்றி, நோன்சிலை
அவ்வார் விளிம்பிற்கு அமைந்த நொவ்வியல்
கணைகுரல் இசைக்கும் விரைசெலல் கடுங்கணை
முரண்மிகு வடுகர்." (அகம் : உஅக)

வடுகரும், அக்காலத்து ஏனைய மறவர்களைப் போன்றே, பகைவர் நாடுகளுட்புகுந்து, அந்நாட்டு ஆனிரைகளைக் கைப்பற்றி மீள்வர். நள்ளிருளில் சென்று, பசுநிரைகளைக் காத்து நிற்கும் படைவீரரை அழித்து, கன்றுகளோடு கூடிய அந்நாட்டு ஆனிரைகளைத் தம் நாட்டு மன்றுகள் நிறையுமாறு கொணர்ந்து நிறுத்துவர்.

"ஆரிருள் நடுநாள் ஏரா ஒய்யப்
பகைமுனை யறுத்துப் பல்லினம் சாஅய்க்
....
துறுகாழ் வல்சியர் தொழுவறை வௌவிக்
கன்றுடைப் பெருநிரை மன்றுநிறை தரூஉம்
நேரா வன்தோள் வடுகர்." (அகம் : உகூ)

இவ்வடுகர், தென்னாட்டைக், குறிப்பாகத் தமிழ் நாட்டை வெல்ல விரும்பிப் போந்த வட நாட்டாராய மோரியர்க்குப் படைத்துணை அளித்தனர்; தென்னாடு நோக்கிப் போகும் தம் தேர்ப்படையினை இடைநின்று தடுக்கும் மலைகளையெல்லாம் உடைத்து வழி செய்து கொண்டு வந்த அம் மோரியர்க்குத் தூசிப்படையாய் அமைந்தது இவ்வடுகர் பெரும் படையே; அவ்வாறுவந்த அவ்வடுகர் படை மோரியர் படையோடும் மோகூரில் அழிவுற்றது.

"முரண்மிகு வடுகர் முன்னுற மோரியர்
தென்திசை மாதிரம் முன்னிய வரவிற்கு
விண்ணுற வோங்கிய பனியிருங் குன்றத்து
ஒண்கதிர்த் திகிரி உருளிய குறைத்த
அறை." (அகம் : உஅக)

நன்னனுக்குரிய பாழிநகர், வேளிர், தம் திரண்ட பொருள் களையெல்லாம் சேர்த்து வைக்கும் சிறப்புடைத்தாதல் அறிந்த அக்கால அரசர் பலரும், அப் பாழி நகரைத் தம தாக்கிக் கொள்ளும் விருப்புடையராயினர்; அவ்வாசை, வடுகரையும் விட்டதன்று; அதனுல், வடுகர் அப் பாழி யைப் பற்றி ஆண்டு வந்தனர் சிலநாள்; ஆனல், அப் பாழி யைப் பற்றி ஆள்வதைத் தம் குடிக்கடனுகக் கருதி வந்த னர் சோழர்; ஆனல், அக்கடன், இளம்பெருஞ் சென்னி யின் காலம் வரை குறைவினையாகவே இருந்தது; அது காணப்பொருத அவ்விளம் பெருஞ் சென்னி, அப்பாழியை எவ்வாற்ருனும் கைப்பற்றிக் கொள்ளும் கருத்துடைய ஞயினன் ; உடனே பெரும்படை கொண்டு பாழிநகரைத் தாக்கினன்; செம்பினை ஒத்த, பாழியின் அரணகத்து மதில் அழிந்தது; அக்காலை, அப் பாழி நகரை ஆண்டிருந்த வடு கரை, அவன் யானைப்படை அழித்தது ; பாழியைப் பறி கொடுத்தனர் வடுகர்; இவ்வாறு அழிந்தது வடுகர் தம் தமிழக வாழ்வு.

"இளம் பெருஞ் சென்னி,
குடிக்கடன் ஆகலின் குறைவினை முடிமார்
செம்புறழ் புரிசைப் பாழி நூறி
வம்ப வடுகர் பைந்தலை சவட்டிக்
கொன்ற யானைக் கோடு." (அகம் : ௩௭௫)

எ. வேளிர்

ஆய் அண்டிரன், பறம்புமலைப் பாரி, வையாவிக் கோப் பெரும் பேகன் முதலாய வள்ளல்களும், நெடுவேள் ஆவி, நீடூர்க் கிழவன் எவ்வி, நன்னன் வேண்மான், வெளியன் வேண்மான், பிடவூர் வேண்மான், நெடுவேளாதன், இள விச்சிக்கோ, இருங்கோவேள் முதலாம் பெரு வீரர்களும், நாங்கூர்வேள், அழுந்தூர் வேள், மையூர்கிழான் வேண்மான் முதலாம் முடியுடை வேந்தர்க்கு மகட்கொடை அளிக்கும் மாண்புடையாரும், அழும்பில்வேள்போலும் படைத் தலை வரும் பிறந்த பெருமையுடையது வேளிர்குடி; இவர் களை யல்லாமல், இடையர் குலத்தலைவன் கழுவுள் என்பானை வென்ற பதினான்கு வேளிரையும், வெண்ணி வாயில் எனுமிடத்தே, கரிகாற் பெருவளத்தானை எதிர்த் துப் போரிட்ட பதினொரு வேளிரையும் பெற்றளித்த பெருமையும் அவ் வேளிர் குடிக்கே உரித்து.

தொல்காப்பியப் பாயிர வுரையில், ஆசிரியர் நச்சினார்க் கினியர், "தேவரெல்லாம் கூடி, யாம் சேர இருத்தலின், மேருத் தாழ்ந்து தென்திசை உயர்ந்தது; இதற்கு அகத் தியனாரே ஆண்டிருத்தற்குரியர்" என்று அவரை வேண்டிக் கொள்ள, அவரும் தென் திசைக்கட் போதுகின்றவர்........ துவராபதிப் போந்து நிலங்கடந்த நெடுமுடி யண்ணல் வழிக்கண் அரசர் பதினெண்மரையும், பதினெண் குடி வேளிர் உள்ளிட்டாரையும் அருவாளரையும் கொண்டு போந்து, காடு கெடுத்து நாடாக்கிப் பொதியிலின்கண் இருந்தனர்" எனக் கூறியதையும்,

"நீயே,
வடபால் முனிவன் தடவினுட் டோன்றிச்
செம்புபுனைந் தியற்றிய சேணெடும் புரிசை
உவரா வீகைத் துவரை யாண்டு
நாற்பத் தொன்பது வழிமுறை வந்த
வேளிருள் வேளே." (புறம் : உ0க)

என்ற புறநானூற்றுப் பகுதியினையும் சான்றுகளாகக் கொண்டு, வேளிர், கண்ணன் வழியினராய்த் துவாரகையில் வாழ்ந்தோராய யாதவகுலத்து வந்தோராவர் எனச் சிலர் வாதிப்பர்; "துவராபதி, நிலங்கடந்த நெடுமுடி யண்ணல் வாழ்ந்த வடநாட்டுத் துவாரகையன்று; பறம்பு மலையைச் சார்ந்த ஒரு பகுதியே யாகும் ஆதலாலும், நச்சினார்க்கினியர் கன்ன பரம்பரையாகப் பலபட வழங்கிவந்த செய்தியை ஒரு தொடர்ப்படுத்தி எழுதியுள்ளார் எனக் கொள்ள வேண்டுதலின், அவர் கூறியவற்றிற்கெல்லாம் சொற்கிடக்கை முறையானே பொருள் கொள்ளல் வேண்டும் என்னும் நியதியின்றும்; ஆகவே துவராபதிக்கும் நெடுமுடி யண்ணலுக்கும் சம்பந்தங் கூறுதல் பொருந்தாது; அதற்கும் வேளிர்க்கும் சம்பந்தங் கூறுதல் பொருத்தமாம்" எனவும் கூறி முன்னோர் வாதத்தை மறுப்பர் சிலர்.

அவ்வாதப் பிரதி வாதங்கட்கிடையே தலையிடாமல், வேளிர் வழிவந்தார் சிலர் குறித்து, இவ் வரிசையுள் ஆங்காங்கே விளங்கக் கூறியனவற்றையும், பிறர் வரலாறு உரைப்புழி, அன்னார் வரலாற்றோடு இணைத்து உரைக்கப் பெற்றனவற்றையும் தொகுத்துரைத்து உணர்ந்து கொள்க.

கழக வெளியீடு: எருகூ

பதிப்பாளர்:
திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்,
1/140, பிராட்வே, சென்னை - 1.

தலைமை நிலையம்:
24, கீழைத் தேர்த்தெரு, திருநெல்வேலி.

விலை ரூ. 5.

அப்பர் அச்சகம், சென்னை - 1—C. 500.